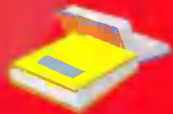

David Nicholls

Cine știe câștigă

HUMANITAS
fiction

Cine stie câștigă a fost adaptat pentru marele ecran de Playtone, casa de producție a lui Tom Hanks, în colaborare cu BBC Films și HBO Films. Ecranizarea *Starter for Ten* (2006), cu James McAvoy în rolul principal, a primit Premiul publicului la Austin Film Festival.

Brian Jackson, tânăr, haion, mare fan al muzicii pop și al chefurilor cu gâsca, se apucă să studieze și pleacă la universitate. E bărbat! Lumea întreagă e a lui și nimic nu-i rezistă. Asta până îl cunoaște pe rătăcită Alice, o colegă superlă cu ifose de actriță în devenire, de care se îndrăgostește înă speranță. Și, pentru că ar face orice s-o cucerească, se înscrie la concursul de televiziune

Între cele universitare, știu tînd – nu-i așa? – că femeile adoră bărbații cu o cultură solidă. Până una, alta, între două sesiuni de pregătire, Brian își tăiește cu motoarele turate la maximum viața de student, condimentând-o cu petreceri în cămin, examene pierdute și plimbări sub clar de lună. O comedie irezistibilă despre dragoste și masculinitate scrisă de un maestru al dialogurilor cu rate și piper.

„Cartea noastră mare rival!”

Glamour

„Incredibil de amuzant!”

Elle

LECTURĂ OBLIGATORIE

ELLE

Unul dintre cei mai în vogă scriitori britanici ai momentului, adesea comparat cu Nick Hornby, David Lodge sau Malcolm Bradbury, **David Nicholls** a intrat vijelios în lumea literară cu romanul *Cine știe câștigă* (*Starter for Ten*, 2003) care s-a vândut în tiraje de invidiat în peste zece țări, a fost desemnat cartea anului de revista *Arena* și a fost nominalizat pe lista pentru WH Smith People's Award. Iată de ce nu regretă că a abandonat lumea teatrului unde „a strălucit“ timp de nouă luni alături de *dame* Judi Dench în *Pescărușul* lui Cehov, interpretând un țăran rus care căra o coasă de-a lungul scenei fără să scoată un cuvânt. Cu toate acestea, experiența artistică dobândită grație rolurilor de „umplură“ i-a prins bine și a fructificat-o în cel de-al doilea roman al său, *Dublura* (*The Understudy*, 2005), care va apărea în curând în colecția „Cocktail“. De-a lungul anilor, David Nicholls și-a făcut un nume în lumea televiziunii și a cinematografului, scriind scenarii pentru producții bine-cunoscute precum *Cold Feet* (pentru care a primit o nominalizare BAFTA), *Rescue Me* și *I Saw You*. Este coscenaristul filmului *Simpatico* avându-i ca protagoniști pe Sharon Stone, Jeff Bridges și Nick Nolte, iar în 2005 a scris o adaptare modernă a piesei shakespeariene *Mult zgomot pentru nimic*, difuzată cu succes răsunător de postul BBC.

David Nicholls

Cine știe câștigă

Traducere din engleză de
INES HRISTEA

HUMANITAS
fiction

Ilustrația copertei de MIHAI ȚENOVICI

Coperta de CARMEN PETRESCU

Redactor IUSTINA CROITORU

DAVID NICHOLLS

STARTER FOR TEN

Copyright©2003 by Hartleigh Ltd

All rights reserved.

© HUMANITAS, 2007, pentru prezenta versiune
românească

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,

fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICHOLLS, DAVID

Cine știe câștigă / David Nicholls;

trad.: Ines Hristea. – București: Humanitas, 2007

ISBN 978-973-50-1707-1

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111-31=135.1

*Pentru Ann și Alan Nicholls.
Și pentru Hannah, desigur.*

RUNDA ÎNTÂI

„Cunoștea foarte bine genul – aspirațiile vagi, nebunia, sentimentul de familiaritate referitor la exteriorul cărților...”

E.M. FORSTER, *Howard's End*

1

ÎNTREBARE: Cine a fost fiul vitreg al lui Robert Dudley și, la un moment dat, preferat al reginei Elisabeta I, ce nobil a condus o revoltă prost gândită și în final eșuată împotriva Reginei, fiind executat în 1601?

RĂSPUNS: Essex.

Toți tinerii își fac griji pentru o mulțime de chestii. E o parte firească și inevitabilă a procesului de maturizare. La șaisprezece ani, cea mai mare grijă a vieții mele era că niciodată n-am să mai reușesc ceva la fel de bun, de pur, de nobil sau de adevărat ca rezultatele de la testele de nivel O¹.

La vremea respectivă, sigur că n-am făcut mare caz pe tema asta; nu mi-am înrămat diplomele și n-am făcut nimic ciudat de felul ăsta și nici n-am să spun ce note am luat, pentru că aș da senzația de competitivitate, dar e cert că-mi plăcea că le-aveam; calificările, adică. La șaisprezece ani, simțeam, pentru prima dată în viață, că eram calificat pentru ceva.

Sigur că asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Acum am optsprezece și îmi place să cred că sunt

¹ Testele de nivel O, în limba engleză „Ordinary Level“, reprezintă primul din cele două calupuri de teste obligatorii pe care elevii de liceu sunt obligați să le susțină în sistemul de învățământ britanic. (N. tr.)

cu mult mai înțelept și mai OK în legătură cu chestiile astea. Așa că, prin comparație, rezultatele de la nivelul A¹ nu sunt mare brânză. Și, în plus, ideea că ai putea să califici cumva gradul de inteligență prin intermediul unui sistem antic și ridicol de examene scrise e, evident, amăgitoare. Acum, c-am stabilit și treaba asta, trebuie spus că rezultatele mele au fost cele mai bune rezultate de nivel A pe anul 1985 din Liceul Langley Street. De fapt, erau cele mai bune rezultate din ultimii cincisprezece ani. Trei de A și un B, adică 19 puncte – poftim! am spus-o și pe-asta –, dar, sincer, nu cred că e o chestie relevantă. N-am făcut decât să le menționez așa, în trecere. Și, oricum, prin comparație cu alte calități, cum ar fi curajul, sau popularitatea, sau frumusețea, sau un ten curat, sau o viață sexuală activă, doar faptul că știi o grămadă de *chestii* nu e chiar atât de important.

Dar, cum zicea tata, chestia crucială aproape de educație e reprezentată de oportunitățile pe care ți le oferă, de ușile pe care ți le deschide. Pentru că altfel cunoașterea în sine e doar o fundătură. Mai ales privind de unde mă aflu eu acum, într-o după-amiază de miercuri, dintr-un septembrie târziu: într-o fabrică unde se fac prăjitoare de pâine.

Mi-am petrecut toată vacanța lucrând la departamentul livrări de la Ashworth Electricals. Ceea ce înseamnă că sunt responsabil cu pusul prăjitoarelor de pâine în cutii înainte ca acestea să fie trimise către magazine. Sigur că nu poți pune un prăjitor în cutie decât într-un singur fel. Așa că astea două luni au fost cam plicticoase. Avantajul e că munca e plătită cu 1,85 lire pe oră. Ceea ce nu e rău. Și poți să mănânci câtă pâine prăjită dorești. Cum asta e ultima mea zi în fabrică, am

1 Testele de nivel A, în limba engleză „Advanced Level” reprezintă cel de-al doilea calup de teste obligatorii pe care elevii de liceu trebuie să le susțină în sistemul de învățământ britanic. (N. tr.)

fost atent la cum trecea felicitarea de adio în mare secret de la unul la altul și la colecta pentru cadoul de la revedere și-am așteptat să aflu la care bar mergem pentru băuta de rămas-bun. Dar s-a făcut deja 6.15, așa că presupun că toată lumea s-a dus, pur și simplu, acasă.

Ceea ce însă e foarte bine. Fiindcă eu oricum aveam alte planuri. Așa că-mi iau lucrurile, înhaț un pumn de pixuri și o rolă de scotch din dulapul cu rechizite și mă îndrept către dig, unde trebuie să mă întâlnesc cu Spencer și Tone.

Având 2 360 de yarzi sau 2 158 de kilometri, digul Southend este oficial cel mai lung dig din lume. Sincer să fiu, cred că e nițel cam *prea* lung. Mai ales când cari o grămadă de bere. Avem douăsprezece cutii mari de Skol, chiftele de porc dulci-acrișoare, orez special prăjit și o porție de cartofi prăjiți cu sos de curry – arome de pe tot globul –, dar, când ajungem la capătul digului, berea s-a încălzit, iar mâncarea s-a răcit. Cum asta e o sărbătoare aparte, Tone a trebuit să aducă și combina „spaima vecinilor“, care are dimensiunile unui șifonier mai mic și care, cinstit vorbind, n-o să bage în sperieți pe nimeni. Asta dacă nu luăm în considerare orașelul Shoeburyness. În prezent, casetofonul cântă compilația făcută de Tone acasă: *The Best of the Zep*. Noi ne așezăm pe banca din capătul digului și ne uităm cum soarele apune maiestuos peste rafinărie.

— N-o să te transformi într-un lăbar, nu-i așa? zice Tone, deschizând o cutie de bere.

— Cum adică?

— Vrea să spună că n-o să faci pe *studentul* cu noi, mă lămurește Spencer.

— Păi, student sunt. Adică, o să fiu, așa că...

— Nu, ce vreau eu să spun e că n-o să te transformi într-un bou și-ntr-un îngâmfat și n-o să vii acasă de Crăciun îmbrăcat la țol festiv și n-o să vorbești în latină

și n-o să zici „o persoană are dreptul“ și „o persoană consideră“ și așa mai departe...

— Ba da, Tone, *exact* așa o să fac.

— Ei, să nu faci! Pentru că ești destul de bou și-așa. Nu trebuie să devii și mai bou.

Tone mă face „bou“ destul de des. Îmi zice „bou“ sau „lăbar“, dar ideea e să faci niște ajustări lingvistice și să te gândești la apelativele astea ca fiind pline de afecțiune, așa cum unele cupluri își spun „dragă“ sau „iubire“. Tone tocmai a început să lucreze la depozitul Currys și s-a apucat să pună pe roate o afacere secundară cu casetofoane portabile furate. Ca acesta la care ascultăm acum. Și caseta cu Led Zeppelin e tot a lui; lui Tone îi place să spună despre el că e „metalist“. Denumire care sună mai plină de vocație decât aceea de „rocker“ sau de „fan heavy-metal“. Și îmbrăcămintea e tot de metalist. Poartă mult denim albastru-deschis, are un păr blond, strălucitor și lung, pieptănat pe spate. Arată ca un viking efeminat. De fapt, părul e *singura* lui trăsătură efeminată. În fond, e un bărbat care muștește de-atâta violență brutală. O seară de succes în compania lui Tone înseamnă să ajungi acasă fără să-ți fi băgat cineva capul în WC.

Acum cântă *Stairway to Heaven*.

— Tone, chiar trebuie să ascultăm rahaturile astea hippy? zice Spencer.

— Spence, ăștia sunt Zep.

— Știu că sunt Zep, Tone. De aia și vreau să închizi căcănăria asta.

— Dar Zep sunt cei mai buni.

— De ce? Fiindcă zici tu?

— Nu, pentru că au fost o trupă extrem de influentă și de importantă.

— Tony, tipii ăștia cântă despre *spiriduși*. E de toată jena...

— Nu cântă despre spiriduși...

— Atunci despre elfi, sar eu.

— Nu e vorba numai despre spiriduși și elfi, e vorba de *Tolkien*, de literatură...

Tone e înnebunit după chestiile astea, după cărți cu hărți la început și cu coperte ilustrate cu femei mari și musculoase cu desuuri din zale, femei cu săbii uriașe, genul de femeie cu care, într-o lume ideală, Tone s-ar însura. Ceea ce, în Southend, e mult mai posibil decât v-ați putea închipui.

— Oricum, care-i diferența dintre un spiriduș și un elf? întreabă Spencer.

— Nu știu. Întreabă-l pe Jackson. El e pizda cu calificări.

— Nu știu, Tone, îi răspund.

A început soloul de chitară și Spencer se cutremură.

— Chestia asta se termină vreodată sau îi dă înainte așa, la nesfârșit...

— Sunt șapte minute și treizeci și două de secunde de geniu în stare pură.

— Adică de tortură în stare pură, zic eu. Și, oricum, de ce întotdeauna tu ești ăla care alege muzica?

— Pentru că e scula mea...

— Pe care ai *șutit-o*. Tehnic vorbind, casetofonul le aparține încă ăloră de la Currys.

— Da, dar eu am cumpărat bateriile...

— Nu, ai *șutit* bateriile...

— Ba nu. Pe astea le-am cumpărat.

— Bine. Zi atunci cât au costat bateriile?

— O liră nouăzeci și opt.

— Atunci, dacă eu îți dau șaiszeci și șase de penny, putem să punem o muzică mai ca lumea?

— Ce adică? Kate Bush? Bine, Jackson. Hai atunci să punem niște *Kate Bush*. O să ne distrăm la culme ascultând *Kate Bush*. O să *dansăm de-o să ne sară pingelele* și-o să *cântăm odată cu Kate Bush*...

În timp ce eu și Tone ne ciorovăim, Spencer se apleacă, scoate cu nonșalanță caseta cu *The Best of the Zep* și-o aruncă hăt, în mare.

Tone urlă „Hei!“ și dă cu cutia de bere după el și amândoi o iau la goană pe dig. E mai bine să nu te implic prea mult în certurile astea. Posedat de spiritul lui Odin sau ceva în genul ăsta, Tone are tendința să nu se mai controleze, iar dacă eu mă implic la rândul meu, atunci totul o să se termine cu Spencer așezat pe mâinile mele, în timp ce Tone mi se bășește în față. Așa că prefer să stau cuminte, să-mi beau berea și să mă uit la Tone care se chinuie să-i treacă picioarele lui Spencer peste parapetul digului.

Cu toate că suntem în septembrie, în aerul serii se simte un început de răcoare umedă, ai senzația că vara s-a sfârșit, iar eu sunt fericit că mi-am luat hăinoaia de armată. Întotdeauna am urât vara. Mă enervează felul în care, după-amiaza, soarele bate în ecranul televizorului și faptul că ești tot timpul presat să porți tricouri și pantaloni scurți. Urăsc tricourile și pantalonii scurți. Dacă m-aș așeza în fața unei farmacii îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți, garantez că s-ar găsi vreo băbuță drăguță care să-ncerce să-mi lipească o monedă de scăfârlie.

Ceea ce aștept eu cu nerăbdare e toamna. Aștept să merg la cursuri spulberând cu picioarele mormanele de frunze veștede și să discut frenetic despre Poeții Metafizici cu o fată pe care s-o cheme Emily, sau Katherine, sau François, sau ceva în genul ăsta, o fată cu ciorapi negri, groși și opaci și cu o tunsoare à la Louise Brooks, pentru ca apoi să mergem în cămăruța ei de la mansardă și să facem dragoste în fața radiatorului electric. După care să citim cu voce tare T.S. Eliot, să bem un porto vechi din niște pahare minuscule și să ascultăm Miles Davis. În orice caz, eu așa îmi închipui c-o să fie. Experiența Universitară. Îmi place cuvântul *experiență*. Sună ca o excursie la Alton Towers.

Lupta s-a terminat, iar Tone își epuizează excesul de agresivitate aruncând cu chiftelele de porc dulci-acrișoare

în pescăruși. Spencer se întoarce băgându-și cămașa în pantaloni. Se așază lângă mine și mai deschide o cutie de bere. Dacă te uiți la el, aproape că ți-ai putea închipui c-o bea dintr-un pahar de martini.

De Spencer o să-mi fie cel mai dor. El nu merge la facultate. Cu toate că e cea mai deșteaptă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Așa cum este și cea mai arătoasă, mai dură și mai mișto persoană din câte știu. Sigur că nu i-aș spune așa ceva. Fiindcă ar suna cam ciudat. Însă, oricum, nici nu e nevoie fiindcă e clar că Spence e conștient de toate astea. Dacă ar fi vrut cu-adevărat, ar fi putut să meargă la facultate. Dar și-a sabotat examenele. Nu neapărat deliberat, însă toată lumea l-a văzut făcând-o. La testul de engleză, Spence a stat în banca de lângă mine. Îți dădeai seama după mișcarea pixului că nu scria, ci *desena*. La întrebarea cu Shakespeare a desenat *Nevestele vesele din Windsor*, iar la poezie a desenat o imagine intitulată „Wilfred Owen experimentează în mod direct oroarea tranșeelor“. Eu m-am tot chinuit să-l fac să se uite la mine, ca să-i transmit, din ochi, un prietenesc „haide, frate!“, dar el a ținut tot timpul capul în jos și a desenat încontinuu. După o oră, s-a ridicat, mi-a făcut cu ochiul și-a plecat; nu mi-a făcut cu ochiul așa, cu îngâmfare. Avea, mai curând, o privire ușor înlăcrimată, ochii îi erau nițel roșii. Arăta ca un flăcău curajos în drum către plutonul de execuție.

După asta, n-a mai venit la nici un examen. În particular, expresia „depresie nervoasă“ a fost menționată de vreo câteva ori, dar Spencer e un tip mult prea mișto ca să sufere de depresie. Și chiar dac-ar fi fost așa, atunci el ar fi făcut ca și depresia să fie o chestie mișto. După părerea mea, toată chestia asta cu existența torturată în stil Jack Kerouac e OK până la un punct, însă nu și în cazul în care îți strică notele.

— Deci tu ce-o să faci, Spence?

Spence se încruntă și se uită la mine.

— Cum adică, ce-o să „fac“ ?

— Mă refer la un serviciu.

— Păi, am un serviciu.

Spencer e angajat, dar primește și bacșișuri la stația de benzină non-stop de pe șoseaua A127.

— Știu că ai. Dar mai încolo...

Spencer privește în lungul estuarului, iar eu încep să regret că am deschis subiectul ăsta.

— Brian, prietene, problema ta e faptul că subestimezi atracția exercitată de viața într-o stație de benzină non-stop. Pot să mănânc câte dulciuri vreau. Am hărți de citit. Tot felul de gaze interesante de inhalat. Pahare de vin gratis...

Spence ia un gât sănătos de bere și încearcă să găsească o modalitate de a schimba subiectul. Apoi bagă mâna în rucsac și scoate o casetă cu o etichetă scrisă de mână: „Am făcut-o pentru tine. Ca s-o ascuți de față cu noii tăi prieteni de la facultate și să-i păcălești că ai gusturi“.

Iau caseta care are scris pe cotor, cu litere 3-D desenate cu grijă: „Compilația de facultate a lui Bri“. Spencer e un artist extraordinar.

— E fantastic, Spencer. Mulțumesc, frate...

— E-n regulă, Jackson. E doar o casetă de șaiszeci și nouă de penny de la piață. Nu-i nevoie să plângi.

Spence zice chestia asta, dar amândoi suntem conștienți că banda de nouăzeci de minute cu compilația muzicală reprezintă trei ore de muncă. Ba chiar mai mult, dacă te apuci să mai creezi și bilețelul din interiorul carcasei.

— O pui, te rog? Înainte să se-ntoarcă maimuțoiul.

Eu bag caseta în casetofon, apăs pe *play* și din boxe se aude Curtis Mayfield cântând *Move On Up*. Spencer a fost un *mod*¹, dar, între timp, a virat către muzica soul

1 Membru al unui grup de tineri din Anglia anilor '60, care se îmbrăcau șic, mergeau cu scutere și ascultau jazz modern și rhythm and blues. (N. tr.)

veche: Al Green, Gil Scott-Heron, chestii din astea. Spencer e un tip așa de mișto, încât îi place până și *jazzul*. Nu numai Sade și The Style Council; mă refer la jazzul autentic, la muzica aia iritantă și plictisitoare. O vreme, stăm pe bancă și ascultăm caseta. Tone se chinuie să scoată bani din telescoapele de pe dig, folosind un briceag pe care l-a cumpărat într-o excursie cu școala la Calais. Eu și Spencer ne uităm la el asemenea unor părinți indulgenți care-și urmăresc copilul cu probleme grave de comportament.

— Deci ai de gând să vii acasă în weekenduri? mă întreabă Spencer.

— Nu știu. Cred că da. Dar nu în fiecare weekend.

— Să faci bine să vii, da? Altfel o să rămân aici singur cu Conan Barbarul..., îmi spune Spencer arătându-mi-l cu capul pe Tone, care acum sare și bușește în telescop cu piciorul.

— N-ar trebui să ținem un toast sau ceva? zic eu.

Spencer se strâmbă.

— Un *toast*? Pentru ce?

— Păi... pentru viitor sau ceva în genul ăsta.

Spencer oftează și-și ciocnește cutia de bere de a mea.

— Pentru viitor. În speranța c-o să ți se curețe tenul.

— Du-te-n pizda mă-tii, Spencer, zic eu.

— Du-te-n pizda mă-tii, Brian, îmi răspunde el, dar râzând.

Când ajungem la ultimele cutii de bere suntem destul de beți, așa că stăm întinși pe spate, fără să scoatem o vorbă și ascultăm marea și pe Otis Redding cântând *Try a Little Tenderness*. În noaptea asta senină de vară târzie, privind stelele cu cei mai buni prieteni ai mei alături, mi se pare că, într-adevăr, viața mea începe în sfârșit și că absolut totul e posibil.

Vreau să fiu în stare să ascult înregistrări cu sonate pentru pian și să știu cine cântă. Vreau să merg la concerte de muzică clasică și să știu când trebuie să aplaud.

Vreau să fiu capabil să înțeleg jazzul modern fără să mi se mai pară că muzica asta e o greșeală colosală și vreau să știu cu exactitate cine sunt Velvet Underground. Vreau să fiu implicat cu totul în Lumea Ideilor, vreau să înțeleg noțiuni de economie complexă și ce văd oamenii la Bob Dylan. Vreau să am opinii politice radicale, dar umane și bine informate și vreau să susțin dezbateri pline de pasiune, dar raționale în jurul unor mese de bucătărie din lemn și să zic chestii de genul „definește-ți termenii!“ și „premisele tale sunt evidente!“ și-apoi să descopăr dintr-odată că soarele a răsărit și că discuția a durat toată noaptea. Vreau să folosesc cu încredere cuvinte ca „eponim“ și „solipsist“ și „utilitarist“. Vreau să învăț să apreciez vinuri bune, lichioruri exotice, whisky-uri vechi și să învăț cum să le beau fără să mă fac de râs și să mănânc tot felul de mâncăruri stranie și exotice, ouă de fluierar și homar thermidor, chestii care abia dacă sună comestibil sau pe care nu pot să le pronunț. Vreau să fac dragoste cu femei frumoase, sofisticate și intimidante în timpul zilei sau cu lumina aprinsă, fără să fiu beat și fără să-mi fie frică și vreau să fiu în stare să vorbesc fluent multe limbi, ba chiar și câteva limbi moarte. Vreau să port cu mine un carnetel legat în piele în care să notez gânduri și observații incisive și, din când în când, câte-un vers. Cel mai mult îmi doresc să citesc cărți; cărți groase cât cărămida, cărți legate în piele cu pagini dintr-o hârtie incredibil de subțire și cu panglici roșii pe post de semn, ca să știi unde ai rămas; cărți ieftine, prăfuite, la mâna a doua, de poeme alese, incredibil de scumpe, cărți importate de eseuri incompreensibile tipărite în universități străine.

La un moment dat, mi-ar plăcea să am o idee originală. Și mi-ar plăcea ca femeile să fie atrase de mine și poate chiar să mă iubească. Dar o să mai vedem. În ceea ce privește cariera, încă nu sunt sigur ce vreau. Dar trebuie să fie ceva ce n-aș disprețui, ceva care nu mă face

să mi se întoarcă stomacul pe dos și care să însemne că nu mai trebuie să-mi fac tot timpul griji din cauza banilor. Și toate chestiile astea o să-mi fie oferite de educația universitară.

Terminăm berea, după care situația se degradează. Tone îmi aruncă pantofii în mare, iar eu trebuie să merg până acasă în șosete.

2

ÎNTREBARE: În ce film, din 1948, în regia lui Powell și Pressburger, realizat după un basm de Hans Christian Andersen, Moira Shearer dansează până moare în fața unei locomotive cu aburi?

RĂSPUNS: *Pantofiorii roșii*

La fel ca toate celelalte case de pe Archer Road și cea de la numărul 16 este tot o *maisonette*, diminutivul substantivului francezesc (feminin) *maison*, care înseamnă „casă mică“. Aici locuiesc eu cu mama. Și dacă vrei să vezi un aranjament cu adevărat inconfortabil, atunci nimic nu poate depăși varianta în care un bărbat de optsprezece ani și o văduvă de patruzeci și unu de ani locuiesc împreună într-o *maisonette*. Dimineața de azi e cel mai elocvent exemplu. La 8.30, eu stau sub plapumă, ascult *Show-ul de la micul dejun* și mă uit la machetele de aeroplane care se leagănă atârinate de tavan. Știu, ar fi trebuit să le dau jos, dar, la un moment dat, în urmă cu vreo câțiva ani, machetele astea s-au transformat. Dintr-o chestie drăguță și copilărească au devenit amuzant de kitsch, așa că le-am lăsat acolo.

Mama intră în cameră, după care bate la ușă.

— 'Neața, somnorilă. Azi e o zi mare!

— Mamă, tu nu bați niciodată la ușă?

— Ba bat.

— Nu, tu intri și abia *după aceea* bați. Asta nu înseamnă că bați la ușă...

— Și ce-i cu asta? Doar nu *faci* nimic, nu?
Mama se uită chiorâș la mine.

— Nu, dar...

— Nu-mi spune că ai acolo vreo fată! a zis ea și-a tras de colțul plăpumii. Haide, draga mea, nu te jena, hai să vorbim despre asta. Ieși de-acolo, ieși de-acolo, oricine ai fi...

Eu am smucit plapuma și mi-am tras-o din nou peste cap.

— Cobor într-un minut...

— Să știi că în camera asta miroase, *miroase* cu-adevărat. Știai asta?

— Nu te aud, mamă...

— Miroase a băieți. Ce *fac* băieții ca să miroasă așa?

— Numai bine că plec, nu?

— La ce oră ai trenul?

— La douășpe și-un sfert.

— Păi, în cazul ăsta, de ce mai ești în pat? Poftim!
Un cadou de despărțire..., și mama îmi aruncă pe plapumă o gentuță.

O deschid. Înăuntru e un tub de plastic transparent, genul ăla de tub în care se vând mingile de tenis, numai că al meu conține trei perechi de chiloți bărbățești din bumbac, strânși ghemotoc. O pereche e roșie, alta albă și ultima e neagră; culorile steagului nazist.

— Mamă, nu trebuia...

— Ei, un flecușteț.

— Nu, vreau să spun că-mi doresc să nu-mi fi cumpărat chiloți.

— Nu face pe deșteptul, tinere! Scoală-te din pat! Ai bagaje de făcut. Și te rog să deschizi o fereastră.

După ce a plecat, răstorn chiloții pe plapumă savurând solemnitatea profundă a clipei. Pentru că, într-adevăr, aceștia sunt Ultimii Chiloți Pe Care Mama Mi-i Mai Cumpără. Perechea albă e OK și-mi dau seama că aia neagră are avantajul unei oarecare durabilități, dar

perechea roșie? Scopul ei e să fie *excitantă* sau cum? Pentru mine, chiloții roșii spun „stop“ sau „pericol“.

Dar sub impulsul unui puseu aventuros, mă dau jos din pat și-mi trag pe mine chiloții cei roșii. Dacă sunt ca *Pantofiorii roșii* și nu mai pot să-i dau jos niciodată? Sper că nu așa stau lucrurile, fiindcă atunci când mă uit în oglinda șifonierului îmi dau seama că arăt de parc-aș fi fost împușcat în prohab. Cu toate astea, îmi iau pantalonii cu care am fost îmbrăcat și ieri și cu dinți moi, c-o respirație dulce-acrișoară și încă nițel amețit din cauza Skol-ului de-aseară cobor să mânânc. După asta, o să fac o baie, apoi o să-mi fac bagajele și-o să plec. Nici nu-mi vine să cred că plec de-adevăratelea. Nu-mi vine să cred că *am voie*.

Dar, sigur că marea provocare a zilei de azi e să reușesc să-mi fac bagajele, să plec din casă și să mă urc în tren fără ca mama să spună: „Tatăl tău ar fi fost mândru de tine“.

O seară de marți, în iulie. Afară e încă lumină și perdelele sunt trase pe jumătate ca să vedem bine la televizor. Eu am făcut baie. Sunt în pijama și capot și miros lejer a Dettol. Mă concentrez asupra unui model de bombardier Lancaster, construit la scară 1/72, care se află pe o tavă în fața mea. Tata tocmai s-a întors de la serviciu. Bea o cutie de bere, iar fumul țigării lui stă agățat în lumina apusului de soare.

— Cine știe câștigă: care a fost ultimul suveran britanic care a participat activ într-o bătălie militară?

— George al V-lea, zice tata.

— George al III-lea, răspunde Wheeler de la Jesus College, Cambridge.

— Corect. Runda bonus începe cu o întrebare din geologie.

— Te pricepi la geologie, Bri?

— Puțin, zic eu curajos.

— *Cu aspect cristalin sau sticlos, care dintre cele trei clase principale de roci se formează prin răcirea și solidificarea lavei topite... ?*

Asta știu. Sunt sigur că știu.

— *Vulcanică! spun.*

— *Efuzivă, răspunde Armstrong de la Jesus, Cambridge.*

— *Corect.*

— *Aproape, zice tata.*

— *Rocile efuzive, care conțin cristale mari, ușor observabile, denumite fenocristale, au ce fel de textură?*

Mă risc.

— *Granulară! zic.*

Johnson de la Jesus, Cambridge răspunde:

— *Porfiritică?*

— *Corect.*

— *Aproape, sare iar tata.*

— *Iubitul Porfiriei, în care protagonistul își strângulează iubita cu cosița împletită a acesteia... – stai nițel, pe asta chiar c-o știu – e un poem narativ al cărui poet victorian?*

Robert Browning. L-am studiat la engleză săptămâna trecută. E Browning. Sunt sigur că el e.

— *Robert Browning! răspund, chinându-mă să nu urlu.*

— *Robert Browning? spune Armstrong de la Jesus, Cambridge.*

— *Corect!*

Și publicul din studio îl aplaudă pe Armstrong de la Jesus, Cambridge, dar amândoi știm că, în realitate, aplauzele sunt pentru mine.

— *Mamă, Bri, de unde știi chestia asta? mă întrebă tata.*

— *Pur și simplu știu, îi răspund.*

Vreau să întorc capul și să-i văd fața, să văd dacă zâmbește – tata nu zâmbește prea mult, în orice caz,

nu după ce vine de la serviciu –, dar nu vreau să par îngâmfat, așa că rămân nemișcat și-i urmăresc imaginea reflectată de lumina soarelui în ecranul televizorului. Tata trage din țigară, apoi își așază ușor mâna pe creștetul meu, îmi netezește părul cu degetele lui lungi, cu vârfuli îngălbenite și spune:

— Dacă nu ai grijă, într-o zi și tu o să ajungi acolo.

Iar eu zâmbesc și mă simt inteligent și ager și mi se pare că, în sfârșit, am și eu dreptate în legătură cu ceva.

Sigur că după asta mă umflu în pene și încerc să răspund la toate întrebările și greșesc toate răspunsurile, dar asta nu mai contează pentru că am avut dreptate o dată și știu că, într-o zi, o să am din nou dreptate.

Cred că e cinstit să spun că niciodată n-am fost sclavul capriciilor modei. Nu c-aș fi împotriva modei, doar că toate principalele mișcări ale tinerilor pe care le-am traversat nu mi s-au potrivit. La sfârșitul zilei, realitatea crudă e că dacă ești fan Kate Bush, Charles Dickens, scrabble, David Attenborough și *Întrecerea universitară*, atunci nu prea ai ce alege dintre mișcările tinerilor.

Ceea ce nu înseamnă că n-am încercat. O vreme, mi-am petrecut timpul stând treaz și făcându-mi griji c-aș putea fi gotic. Dar cred că asta a fost numai o fază. În plus, când ești gotic înseamnă că te îmbraci ca un vampir aristocrat și, dacă există o postură în care niciodată n-o să pot convinge, atunci e cea de vampir aristocrat. Pur și simplu, n-am osatura feței potrivită rolului ăstuia. În plus, când ești gotic înseamnă că trebuie să asculți și muzica asta. Care e îngrozitoare.

Deci asta a fost cam singura mea tangentă cu cultura tânără. Cred că s-ar putea spune că stilul meu personal e degajat și cu toate astea clasic. Prefer pantalonii de bumbac cu pense în defavoarea blugilor și prefer blugii închiși la culoare celor albastru-deschis. Gecile trebuie să fie grele, lungi și purtate cu gulerul ridicat. Fularele

trebuie să aibă ciucuri, să fie negre sau de un roșu stins și sunt esențiale de la începutul lui septembrie până la finele lui mai. Pantofii trebuie să aibă tălpile subțiri și să nu fie ascuțiți și (asta e foarte important) la blugi nu se poartă decât pantofi negri sau maro.

Dar nu mi-e nici frică să experimentez. Mai ales acum, că am șansa să mă reinventez. Deci, cu vechea valiză a părinților deschisă pe pat, trec în revistă noile cumpărături pe care le-am păstrat pentru ziua asta specială. Prima e noua mea jachetă de muncitor: incredibil de groasă, e o matahală neagră și grea, de zici că porți în cârcă un urs. Sunt destul de mulțumit de ea și de combinația de elemente artistice și muncă manuală dură – „destul cu Shelley ăsta, plec să pun osu' să fac ceva“.

Apoi urmează cele cinci cămași de tataie în nuanțe asortate de alb și albastru pe care le-am cumpărat cu 1,99 de lire bucata, într-o excursie de o zi pe Carnaby Street, în care am mers cu Tone și cu Spencer. Spencer urăște cămașile astea, dar mie mi se pare că sunt grozave, mai ales în combinație cu vesta second-hand pe care am luat-o cu trei lire de la „Ajutați-i pe bătrâni“. A trebuit s-o ascund de mama. Nu pentru că ea ar avea ceva împotriva magazinelor pentru bătrâni, ci pentru că e de părere că hainele second-hand sunt banale și doar la un pas depărtare de gestul de a aduna mâncare de pe jos. Ceea ce sper eu să obțin cu mixtura asta – vestă, cămașă de tataie, ochelari rotunzi – e un aspect de tânăr ofițer traumatizat de experiența războiului, care se bâlbâie, are un carnetel plin de poezii și a fost trimis înapoi după orori-le frontului, dar își îndeplinește datoria patriotică muncind la o fermă dintr-un sătuc îndepărtat din Gloucestershire, unde este privit de localnici cu suspiciune dușmănoasă, dar este iubit, în secret și de la distanță, de fiica-sufrajetă, frumoasă și studioasă a preotului paroh, o fată interesată de pacifism, vegetarianism și bisexualitate. Vesta asta e chiar grozavă. Și, în plus, nu e *second-hand*, e *vintage*.

După care urmează jacheta din reiat maro a tatei. Am întins-o pe pat și i-am pliat mânecile cu grijă peste piepți. În față, are o mică pată de ceai de acum câțiva ani, când am făcut greșeala s-o îmbrac la o seară de discotecă de la școală. Știu că ar putea să pară nițel cam morbid, dar mie mi s-a părut c-ar fi un gest frumos, un soi de omagiu. Dar probabil c-ar fi trebuit să-i cer întâi voie mamei, fiindcă atunci când m-a văzut în fața oglinzii, îmbrăcat cu jacheta tatei, a scos un urlet și-a aruncat în mine cu o cană cu ceai. Când și-a dat seama, într-un final, că eram doar eu, a izbucnit în lacrimi, s-a așezat pe pat și a plâns încă vreo jumătate de oră, ceea ce, trebuie să vă mărturisesc, e o chestie *foarte* motivantă înainte de o petrecere. După ce s-a liniștit, iar eu am ajuns la discotecă, am purtat următoarea conversație cu dragostea vieții mele din săptămâna aia, Janet Parks.

EU: Dansăm un slow, Janet ?

JANET PARKS: Drăguță haină, Bri.

EU: Mulțumesc!

JANET PARKS: De unde-o ai ?

EU: E a lu' taică-miu.

JANET PARKS: Dar taică-tu nu e... *mort* ?

EU: Ba da!

JANET PARKS: Deci ești îmbrăcat cu haina tatălui tău care e mort ?

EU: Corect. Deci cum rămâne cu dansul ăla ?

...punct în care, Janet și-a dus mâna la gură, s-a îndepărtat de mine și a început să mă arate cu degetul și să vorbească șoptit într-un colț cu Michelle Thomas și cu Sam Dobson, după care s-a dus și și-a tras-o cu Spencer Lewis. Nu c-aș fi invidios sau ceva de genul ăsta. Și, oricum, la facultate nimic din toată povestea n-o să mai conteze. Nimeni, în afară de mine, n-o să mai știe nimic din toate astea. La facultate asta n-o să mai fie decât o jachetă frumoasă, din reiat. O împăturesc și-o pun în valiză.

Mama intră în cameră, după care bate la ușă, iar eu închid repede valiza. Și-așa arată destul de înlăcrimată. Nu mai e cazul să se mai pună pe plâns și din cauza jachetei tatei. În fond, și-a luat liber în dimineața asta special ca să poată plânge.

— Aproape-ai terminat ?

— Aproape.

— Vrei să iei o tigaie de prăjit cartofi cu tine ?

— Nu, mamă, mă descurc și fără.

— Dar ce-o să mănânci ?

— Să știi că mănânc și alte lucruri, nu numai cartofi prăjiți !

— Nu-i adevărat.

— Ei, poate c-o să încep acum. Și, oricum, cartofii se pot face și la cuptor.

Întorc capul și-o văd că aproape zâmbește.

— Ar cam trebui să te pornești, nu ?

Trenul n-o să ajungă în gară decât peste câteva secole, dar mama crede că atunci când ai de prins un tren e ca atunci când călătorești cu avionul pe rute internaționale: trebuie să lași bagajele cu patru ore înainte de decolare. Nu că noi am fi mers vreodată cu avionul ! Cu toate astea, e o adevărată minune că nu m-a obligat să-mi fac și ceva vaccinuri.

— O să plec într-o juma' de oră, zic eu.

Apoi se face tăcere.

Mama spune ceva, dar nu poate să rostească vorbele ca lumea, ceea ce înseamnă că vrea să-mi transmită ceva de genul că tata ar fi mândru, dar se hotărăște să-și amâne discursul, se întoarce și pleacă. Eu mă cocoț pe valiză ca s-o-nchid, apoi mă așez pe pat și mă uit prin cameră pentru ultima dată – e genul de moment în care, dacă aș fi fost fumător, mi-aș fi aprins o țigară.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă de-adevăratelea. Asta e maturitatea independentă, asta simți când ești adult independent. N-ar trebui să existe un soi de ritual ?

Dac-aș fi din vreun trib african îndepărtat, s-ar pune la cale o ceremonie incredibilă cu patru zile de ritualuri de trecere, în care oamenii s-ar tatua și ar consuma droguri halucinogene puternice extrase din broaște de copac, iar bătrânii satului mi-ar mânji trupul cu sânge de maimuță. Aici însă ritualurile de trecere se rezumă la trei perechi noi de chiloți și îndesarea plăpumii într-un sac de gunoi.

Când cobor la parter, descopăr că mama mi-a pregătit un pachet: două cutii mari de carton în care e băgat aproape întreg conținutul casei. Așa cum era de așteptat, tigaia de cartofi prăjiți e și ea acolo, ascunsă cu dibăcie sub un serviciu de masă complet. Mai sunt și prăjitorul de pâine pe care l-am șutit de la Ashworth Electricals, un ceainic, un exemplar din *Feluri de mâncare delicioase cu carne tocată*, o cutie de pâine la care s-au adăugat șase tăvi de chifle date prin făină și o pâine albă. E pâină și o răzătoare de brânză. Deși mama știe că nu mănânc brânză.

— Mamă, nu pot să car toate lucrurile astea, o anunț.

Și, în felul ăsta, ultimele clipe simbolice și emoționante ale vieții mele petrecute în casa copilăriei se risipesc într-o ciorovăială cu mama, ciorovăială iscată pe subiectul: o să am, sau nu nevoie de un tel de bătut ouăle spumă – da, o să avem un prăjitor de pâine, da, chiar am nevoie de casetofon și de boxe –, iar atunci când, într-un final, negocierile se încheie, am restrâns întreaga încărcătură la o valiză, un rucsac în care am casetofonul și cărțile, doi saci de gunoi în care sunt îngrămadite plapuma și pernele și, la insistențele mamei, un mare număr de șervete de bucătărie.

În sfârșit, a sosit momentul să plec. Insist foarte mult ca mama să nu mă conducă până la gară, pentru că așa mi se pare că plecarea e mai solemnă și mai încărcată de simboluri. Stau în pragul ușii, în timp ce mama se duce să-și ia portofelul și, plină de solemnitate, îmi îndeasă în palmă o bancnotă de zece lire, împăturită până s-a făcut micuță, cât un rubin.

- Mamă...
- Hai, ia-i!
- O să fie bine, zău...
- Haide! Ai grijă de tine...
- O să am...
- Încearcă să mănânci, din când în când, câte-un fruct proaspăt...
- O să încerc...
- Și...

Asta e clipa. Mama își înghite lacrimile și zice:

- ...știi că tatăl tău ar fi fost mândru de tine, nu-i așa?
- Eu o pup repede pe buzele strânse și uscate și fug, cu salturi scurte, cât de repede pot, către gară.

În tren, îmi pun căștile și ascult caseta cu compilația special pregătită cu melodiile mele preferate dintre cele ale lui Kate Bush. E o colecție destul de bună, dar acasă nu avem o combină ca lumea, așa că o auzi pe mama urlând de jos ca să-mi spună, pe la jumătatea lui *The Man With The Child In His Eyes* că s-au făcut cotletele.

Îmi deschid cu solemnitate ediția nou-nouă din *The Faerie Queene*, a lui Spenser, carte pe care o studiem în primul semestru. Îmi place să cred că sunt un cititor destul de bun și destul de destupat la minte și așa mai departe, dar cartea asta mi se pare o tâmpenie, așa că, după primele optsprezece versuri, las *The Faerie Queene* și mă chinui să ascult Kate Bush, să admir peisajul rural englezesc care trece în goană pe lângă mine și să arăt meditativ, complex și interesant. Am o fereastră mare, patru locuri și o masă numai pentru mine, o cutie de Cola și un Twix și singurul lucru care ar putea să-mi facă viața și mai frumoasă ar fi ca o femeie atrăgătoare să vină, să se așeze în fața mea și să-mi spună ceva de genul...

— Iartă-mă, dar n-am putut să nu observ că citești *The Faerie Queene*. Nu cumva mergi la facultate să studiezi engleza?

— Ba da, aș răspunde eu.

— Asta e minunat! Te deranjez dacă stau cu tine? Apropo, pe mine mă cheamă Emily. Spune-mi, știi cântecele lui Kate Bush...?

Iar conversația mea e atât de sofisticată, atât de rafinată și de sclipitoare, iar între noi circulă un flux de tensiune sexuală de-a dreptul tangibil, încât atunci când trenul ajunge în stație, Emily se apleacă peste masă, mușcându-și cu timiditate buza de jos care e seducător de plină, și spune:

— Uite ce e, Brian, nu te cunosc aproape deloc și nu i-am mai spus niciodată așa ceva unui bărbat, dar n-am putea să mergem... la un hotel sau ceva de genul ăsta? Nu cred că mă mai pot împotrivi dorinței.

Iar eu achiesez cu un zâmbet obosit, ca și cum aș zice „de ce trebuie să mi se-ntâmples chestia asta de fiecare dată când mă urc într-un tren?“, o iau de mână și o conduc la cel mai apropiat hotel...

Dar ia stați nițel! În primul rând, ce mă fac cu tot calabalâcul?

Nu pot să mă prezint într-un hotel cu doi saci de gunoi, nu? Și-apoi mai e și problema banilor. Banii pe care i-am câștigat muncind peste vară s-au dus deja pe camera de la facultate. Cecul cu bursa îmi vine abia săptămâna viitoare. Și, cu toate că n-am mai stat niciodată la un hotel, știu că nu poate să fie ieftin – patruzeci, poate chiar cincizeci de lire – și, hai să fim cinstiți, toată chestia o să dureze, cât, zece minute, dacă am noroc, cincisprezece cel mult, iar eu nu vreau să mă apropiu de clipa extazului sexual făcându-mi, în același timp, probleme în legătură cu valoarea banilor. Presupun că Emily *ar putea* să propună să plătim pe din două, dar eu va trebui s-o refuz că altfel o să creadă că sunt zgârcit. Și chiar dacă ea insistă, iar eu sunt de acord, ea tot ar trebui să-mi dea niște bani gheață și, indiferent dacă toată chestia asta se întâmplă înainte sau după ce facem dragoste, tot o să

ne distrugă o parte din melancolia și dorința dulce-amăruie a întâlnirii. Oare o să i se pară că sunt un ciudat dac-o să vreau să mai rămân în cameră după? Asta ca să profit de facilitățile hotelului.

— Draga mea Emily, faptul că am făcut dragoste a fost frumos, dar și ciudat de usturător. Ei, și-acum m-ajută să-ndes prosoapele în rucsac?

Și-apoi, e oare o idee bună să sar direct în pat cu o persoană cu care o să fiu coleg la facultate? Oare tensiunea sexuală dintre noi n-o să aibă repercusiuni asupra studiilor noastre academice? Până la urmă, cred că nu e deloc o idee așa de bună. Poate că ar trebui să aștept s-o cunosc pe Emily mai bine înainte să ne implicăm într-o relație de natură fizică.

Și-așa, când trenul a ajuns în gară, îmi dau seama că, de fapt, sunt de-a dreptul ușurat că Emily nu e altceva decât produsul imaginației mele.

Îmi târăsc sacii și valiza afară din gară. Care gară se găsește pe un deal, de unde poți vedea întreg orașul. E a doua oară când vin aici de când am susținut interviul și e OK. Nu e Oxford sau Cambridge, dar e pe-aproape. Chestia importantă e că orașul ăsta are *turnuri*. Din alea care te fac să visezi.

3

ÎNTREBARE: Ce roman cunoscut al scriitorului Frances Hodgson Burnett, care a fost scris în 1886 și dramatizat de mai multe ori, a inspirat în rândul tinerilor moda părului lung și cârlionțat și a costumelor din catifea cu gulere din dantelă?

RĂSPUNS: *Micul lord Fauntleroy*

Iată ce am trecut la rubrica „Hobby-uri și interese“ din cererea de înscriere dată de Biroul de cazare al universității: lectura, filmele, muzica, teatrul, înotul, badmintonul, socializarea!

Evident, nu e o listă foarte elocventă. Nici măcar nu e adevărată în întregime. „Lectura“ e adevărată, dar asta e o chestie pe care o trece toată lumea. Aceeași e situația și cu „filmele“ și „muzica“. „Teatrul“ e o minciună, fiindcă *urăsc* teatrul. În realitate, am jucat în piese, în schimb n-am văzut prea multe. Cu excepția uneia prezentate în cadrul unui turneu educațional pe tema siguranței drumurilor, piesă care, cu toate că a fost jucată cu elan, brio și panaș, nu m-a atras deloc din punct de vedere estetic. Dar trebuie să te prefaci că-ți place teatrul – asta e legea. Nici treaba cu „înotul“ nu e în totalitate adevărată. *Știu* să înot, dar înot exact așa cum înoată orice animal care e pe cale să se înece. Numai că m-am gândit c-ar trebui să trec pe listă și ceva mai sportiv. La fel și cu „badmintonul“. Când zic că sunt interesat de badminton,

ceea ce vreau să spun este că dacă cineva mi-ar pune un pistol la tâmplă și m-ar forța, sub amenințarea morții, să fac ceva sportiv și ar refuza să accepte ideea că scrabble e un sport, atunci aș alege badmintonul. În fond, cât de greu poate să fie? „Socializarea!“ este de asemenea un eufemism. „Singur și frustrat sexual“ ar fi o descriere mai exactă, dar și mai stranie. Și, apropo, semnul de exclamare de după „socializarea“ este pus acolo ca să exprime o perspectivă ireverențioasă, impasibilă și nepăsătoare asupra vieții.

Deci, e adevărat că nu le-am oferit prea multe resurse celor de la Biroul de cazare, dar asta tot nu explică de ce m-au pus în același loc cu Josh și cu Marcus.

Richmond House e o casă din cărămidă roșie, situată pe un deal abrupt cu vedere asupra orașului. E localizată, în mod convenabil, la câteva mile distanță de cea mai apropiată stație de autobuz, așa că atunci când ajung, în sfârșit, acolo, am transpirat lac în haina mea de muncitor. Ușa de la intrare e deja deschisă, iar holul e plin de cutii, biciclete de viteză și două vâsle, o bătă de crichet și genunchere, echipamente de schi, tuburi de oxigen și un costum de scafandru. Ai senzația că a fost prăduit un magazin cu articole sportive. Îmi abandonez valiza chiar lângă intrare și, trepidând din ce în ce mai tare de nerăbdare, mă cațăr peste mormanul de lucruri ca să-mi gădesc noii colegi de apartament.

În bucătărie e o lumină crudă de neon, un aspect instituțional și miroase a clor și a drojdie de bere. Lângă chiuvetă, doi băieți, unul uriaș și blond, celălalt brunet, îndesat, cu o față pătată, de șoarece, se ocupă cu umplerea cu apă a unui coș de gunoi din plastic prin intermediul unui furtun de duș din cauciuc. *She Sells Sanctuary* a celor de la The Cult urlă dintr-un casetofon, iar eu stau în pragul ușii de ceva vreme zicând „Salut“ și „Bună“, până când tipul blond ridică, în sfârșit, capul și mă vede cum stau acolo cu sacii mei negri de gunoi.

— Salut! E gunoierul!

Blondul dă muzica ceva mai încet, sare cât colo ca un labrador prietenos și-mi strânge mâna viguros, iar eu îmi dau seama că asta e prima oară când am dat mâna cu cineva de vârsta mea.

— Tu trebuie să fii Brian, zice blondul. Eu sunt Josh, iar el e Marcus!

Marcus e mic de înălțime și umflat. Toate trăsăturile i s-au strâns parcă în mijlocul feței, în spatele unor rame de ochelari de aviator care, numai ele singure, n-au puterea să dea senzația că tipul ar fi în stare să piloteze un avion. Marcus mă măsoară din cap până-n picioare cu fața lui de șobolan, pufnește pe nas și se întoarce din nou la coșul de plastic. Dar Josh pălăvrăgește în continuare, fără să aștepte să primească vreun răspuns. Are o voce scoasă parcă direct dintr-un buletin de știri marca Pathe.

— Cum ai venit? Cu transportul în comun? Unde sunt ai tăi? Te simți bine? Ești lac de sudoare.

Josh are niște cizme ascuțite, de un roșu stins, o vestă din catifea bej – deci așa arată o haină din *catifea* –, o cămașă roșie umflată și o pereche de blugi negri așa de strâmți, încât poți să-ți dai seama de poziția fiecărui testicul. Are părul exact ca al lui Tone, stil viking efeminat, semnul distinctiv al unui metalist cu acte-n regulă, dar imaginea e, în cazul lui, îmbunătățită de o tentativă de mustață cu colțurile în jos; aspectul lui Josh e acela al unui cavaler pedant care parcă nu mai știe unde și-a pus spada.

— Ce-i în coș? întreb eu.

— Bere de casă. Cu cât punem mai repede pe roate procesul de fermentație, cu-atât mai bine. Sigur că poți să ni te alături, dacă vrei. O să împărțim costurile la trei...

— Aha...

— Acum sunt zece lire. Pentru drojdie, pentru concentratul de fermentație, tuburi, pentru bidon și așa mai

departe, dar în trei săptămâni o să te poți bucura de bere tradițională din Yorkshire la șase penny paharul!

— Chilipir!

— Eu și Marcus suntem producători ilegali de alcool. Am făcut afaceri ilicite în cămine și chiar am obținut un profit frumușel. Deși, în mod absolut accidental, i-am lăsat orbi pe doi tipi de la cursurile de zi!

— Ați fost amândoi la aceeași școală?

— Categorie. Suntem frați siamezi, nu-i așa, Marcus?

Marcus pufnește pe nas.

— Tu la ce școală ai fost?

— A, nu cred c-ai auzit de ea...

— Să vedem.

— Langley Street?

Nimic.

— Liceul Langley Street?

Nimic.

— Southend? mai adaug eu. Essex?

— Nu. Ai perfectă dreptate. N-am auzit niciodată de ea! Vrei să-ți arăt camera ta?

Îl urmează pe Josh la etaj. Marcus se târăște în spatele nostru de-a lungul unui coridor cenușiu, ca de vas de război, decorat cu instrucțiuni despre ce trebuie să faci în caz de incendiu. Trecem pe lângă camerele lor, care sunt pline de cutii și geamantane, dar încă destul de spațioase. La capătul coridorului, Josh dă de perete ușa unei încăperi care, la prima vedere, are aspectul unei celule de închisoare.

— Ta-na! Sper că nu te superi, dar ne-am ales camerele înainte să vii tu.

— A, aha...

— Am dat cu banul. Am vrut să începem să despațetăm, să ne instalăm, înțelegi?

— Sigur! Înțeleg!

Am senzația c-am fost dus cu preșul și mă horărăsc pe loc să nu mai am încredere niciodată într-un bărbat

cu vestă de catifea. Chestia acum e să încerc să mă impun fără să dau impresia că asta fac.

— E cam *mică*, nu-i așa? zic.

— Ei, *toate* sunt mici, Brian. Și, să știi că am dat cu banul. Absolut cinstit.

— Cum ați dat cu banul la trei persoane?

Tăcere. Josh se încruntă. Gura i se mișcă, fără însă să scoată vreun sunet.

— Dacă nu *ai încredere* în noi, putem să mai dăm o dată cu banul, pufnește Marcus indignat.

— Nu, nu e vorba de asta, numai că...

— Ei, atunci te lăsăm să te instalezi. Ne bucurăm că ești aici!

Și amândoi fug înapoi la berea lor de casă, șoptind.

Camera mea arată dezastruos. Are aspectul unui loc în care s-a comis o crimă. Nu există decât o saltea pe o ramă metalică și două rafturi mici, din melanină care imită lemnul. Covoarele sunt de un maro noroios și arată de parc-ar fi fost împletite strâns, din păr pubian. Fereastra murdară de deasupra biroului dă către pubelele de lângă casă, în timp ce un indicator înrămat avertizează că folosirea adezivului Blu-Tack pe pereți se pedepsește cu moartea. Cu toate astea, mi-am dorit o cutie de chibrituri a mea și asta am primit. Așa că presupun c-ar fi mai bine să mă apuc de treabă.

Primul lucru pe care îl fac este să-mi instalez casetofonul și să pun *Never For Ever*, triumfătorul al treilea album al lui Kate Bush. Restul albumelor sunt stivuite lângă casetofon și se iscă o ceartă internă legată de care album să stea deasupra; experimentez cu *Revolver* al Beatles-ilor, *Blue* al lui Joni Mitchell, Diana Ross și The Supremes și Ella Fitzgerald, după care rămân la o înregistrare nou-nouță a *Concertelor Brandenburgice* ale lui Bach, scoase de casa de producție Music for Pleasure, înregistrare care a fost foarte ieftină: 2,49 lire.

După asta, îmi despachetez cărțile și experimentez diverse moduri de a le aranja pe rafturile din plastic: alfabetic după autor, alfabetic după autor, cu subdiviziuni în funcție de subiect, pe genuri, pe naționalități, pe mărime. În final, și cel mai eficient, aleg să le aranjez pe culori – cărțile clasice Penguin negre într-un capăt, pentru ca șirul să se lumineze către grupul alb de la Picador, care se află la celălalt capăt. Între ele, la mijlocul spectrului, cam șase centimetri sunt ocupați de niște Viragos verzi, pe care nu am apucat încă să le citesc, dar pe care am să le citesc cu siguranță. Evident, tot aranjamentul ăsta îmi ia ceva timp, așa că atunci când am terminat am constatat că s-a făcut deja întuneric. Ca atare, îmi așez lampa cu cap mobil pe birou.

În continuare, mă hotărăsc să-mi transform patul într-un culcuș în stil japonez. Îmi doresc de multă vreme să fac chestia asta, dar când am încercat acasă, mama a râs de mine, așa că o să încerc din nou aici. Am mutat salteaua care în mod misterios era pătată și destul de jilavă cât să crească iarba pe ea. Am întors-o, având grijă să nu-i permit să intre în contact cu fața mea. Apoi, cu oarecare dificultate, am răsturnat scheletul metalic al patului. Schelet care cântărește o tonă. Dar, într-un final, reușesc să-l depozitez, în siguranță, în spatele șifonierului. Evident, asta înseamnă că pierd cam șaiszeci de centimetri din prețiosul spațiu al podelei, dar efectul final merită – am obținut un soi de atmosferă orientală, contemplativ-minimalistă, care nu este decât puțin subminată de curajoasele dungi albastre, roșii și albe ale cearceafului de plapumă cumpărat de la British Home Stores.

În acord cu minimalismul Zen al culcușului, vreau să limitez decorațiunile la un colaj de cărți poștale, reprezentând picturile mele preferate, și fotografiile, un soi de declarare publică în imagini a eroilor și a lucrurilor pe care le iubesc. Montajul va fi așezat pe peretele de

deasupra pernei. Mă întind pe pat și scot Blu-Tack-ul; *Moartea lui Chatterton* a lui Henry Wallis, *Ofelia încându-se* a lui Millais, *Madonna cu pruncul* a lui da Vinci, *Noaptea înstelată* a lui Van Gogh, un Edward Hopper, Marilyn Monroe într-o fustiță de balet privind tristă în obiectivul aparatului de filmat, James Dean într-un pardesiu lung în New York, Dustin Hoffman în *Maratonistul*, Woody Allen, o fotografie cu mama și cu tata adormiți pe niște șezlonguri la Butlins, Charles Dickens, Karl Marx, Che Guevara, Laurence Olivier în *Hamlet*, Samuel Beckett, Anton Cehov, eu în chip de Isus în montarea din clasa a șasea a piesei *Godspell*, Jack Kerouac, Burton și Taylor în *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* și o fotografie cu Spencer, Tone și cu mine într-o excursie cu școala la castelul Dover. Spencer pozează un pic. Are capul ușor aplecat într-o parte, arată șmecher, plictisit și inteligent. Ca de obicei, Tone face semnul victoriei.

În sfârșit, chiar lângă pernă, așez o fotografie cu tata, care arată slab ca un țâr, dar și ușor amenințător, cam ca Pinky din *Brighton Rock*, numai că tata se află pe malul mării, în Southend. În mână are o sticlă de bere, iar între degetele lungi ale celeilalte îi fumegă o țigară. Are părul negru, pieptănat peste cap, pomeți înalți și ascuțiți, și nasul lung și subțire. E îmbrăcat într-un costum elegant, la un rând, cu revere subțiri și, cu toate că a schițat un zâmbet către aparatul de fotografiat, tot arată destul de intimidant. Poza a fost făcută cam prin 1962, cu patru ani înainte să mă nasc, ceea ce înseamnă că tata avea cam vârsta pe care o am eu acum. Ador fotografia asta, dar tot am sentimentul sâcâitor că dacă tatăl meu, de nouăsprezece ani, m-ar fi întâlnit pe mine, cel care am acum tot nouăsprezece ani, pe digul Southend, într-o sâmbătă seara, ar fi fost mari șanse să fi încercat să mă pocnească.

Cineva bate la ușă. Instinctiv, ascund Blu-Tack-ul la spate. Probabil că e Josh, care vrea să mă roage să-i dau

o țigară sau ceva în genul ăsta, dar pe ușă intră o tipă blondă uriașă, cu păr de viking și cu o mustață blondă abia mijită.

— Cum merge? Totul e-n regulă? zice Josh în travesti.

— E bine, e bine.

— De ce ai salteaua pe podea?

— A, m-am gândit să încerc o vreme un aranjament japonez.

— Japonez? Chiar așa? exclamă Josh, ținându-și buzele date cu ruj de parcă asta ar fi fost cea mai excentrică treabă pe care-a auzit-o în toată viața lui.

Ceea ce e o chestie trasă de păr, dacă ne gândim că miratul e un bărbat în travesti.

— Marcus, vino să vezi ce pat japonez are Jackson!

Marcus, îmbrăcat într-o fustă în carouri, ciorapi sfâșiați și dichisit cu o perucă din păr artificial buclat și negru, își bagă capul pe ușă, pufnește, după care dispare.

— Ei, noi o tulim... vii și tu sau ce faci?

— Poftim? Să vin...?

— Petrecerea Curvelor și a Vicarilor de la Kenwood Manor. Ar trebui să fie haios.

— Aha! Ei, poate-o să vin. Numai că eu voiam să stau în cameră și să citesc...

— Hai, nu mai fi așa de pământău...

— Dar n-am nimic cu ce să mă îmbrac...

— N-ai și tu o cămașă neagră?

— Îhî.

— Ei, vezi! Bagă sub guler niște carton alb și ești numai bun de plecare. Ne vedem în cinci minute. A, și să nu uiti de alea zece lire pentru bere, da? Apropo, îmi place *la nebunie*, cum ți-ai aranjat camera...

4

ÎNTREBARE: Energia de interacțiune a doi protoni are legătură cu separarea lor. Care sunt forțele dintre protoni atunci când separarea dintre ei este respectiv a) mică și b) intermediară?

RĂSPUNS: Forța de respingere și forța de atracție.

Ca un bărbat sofisticat și experimentat ce sunt, știu cât de mult înseamnă „să-ți pui burta la cale“ înainte de o ieșire în oraș, așa că pe post de cină îmi cumpăr o pungă de cartofi prăjiți și un cârnat în foitaj, pe care le mănânc în drum către petrecere. Începe să plouă destul de tare, așa că mănânc cât de mulți cartofi pot înainte să se răcească și să se ude prea tare. Marcus și Josh merg în față încrezători, cocoțați pe tocurile înalte, aparent nepăsători la privirile amuzate pe care li le aruncă trecătorii. Presupun că băieții *posh* travestiți reprezintă una dintre nenorocirile inevitabile ale traiului într-un oraș universitar. În curând o să vină săptămâna farselor¹, frunzele copacilor o să ruginească, rândunelele o să zboare spre țările calde, iar galeriile comerciale o să fie pline de medici de sex masculin îmbrăcați în asistente sexy.

Pe drum, Josh mă bombardează cu întrebări:

1 O serie de evenimente și activități amuzante organizate de studenți o dată pe an în scopul strângerii de bani pentru fonduri de caritate (N. tr.)

- La ce ești?
- Engleză.
- Poezii, deci? Eu sunt la Politică și Economie, iar Marcus e la Drept. Practici vreun sport?
- Numai scrabble, încerc eu să mă eschivez.
- Scrabble nu e sport, pufnește Marcus.
- N-ai văzut cum joc eu! Îi răspund cu viteza fulgerului.

Dar se pare că lui Marcus remarca mea nu i se pare deloc haioasă, pentru că se uită la mine enervat și zice:

- Nu contează cum joci, ăsta nu e sport.
- Nu, știu, numai că...
- Îți place fotbalul, crichetul sau rugbiul? mă întreabă Josh.
- Păi, nici unul în mod deosebit...
- Deci nu ești prea sportiv, nu?
- Deloc.

Nu mă pot abține să n-am senzația că sunt chestionat ca să fiu primit într-un club privat nenumit, numai că eu pic testul.

- Joci bine squash? Am nevoie de un partener.
- Nu joc squash. Din când în când mai joc badminton.

— Badmintonul e un joc de *fete*, sare Marcus aranjându-și baretele sandalelor.

- Ai făcut o pauză de-un an? vrea să știe Josh.
- Nu...
- Ai fost undeva frumos în vara asta?
- Nu...
- Cu ce se ocupă părinții tăi?
- Păi, mama e casieră la Woolworth. Tata a vândut termopane, dar a murit.

Josh mă strânge de braț și zice:

- Îmi pare *așa* de rău.

Deși mi-e neclar dacă se referă la faptul că tata e mort sau la serviciul maică-mii.

— Dar ai tăi ?

— A, tata e la Ministerul de Externe, mama e la Ministerul Transporturilor.

Doamne, e un conservator. Sau, cel puțin, presupun că e conservator, dacă părinții lui sunt conservatori. Chestiile astea au tendința să fie transmise din generație în generație. În ceea ce-l privește pe Marcus, nu m-ar surprinde să aflu că face parte din Hitleryungen.

În sfârșit, ajungem la Kenwood Manor. Aș fi evitat căminele studențești, așa cum am fost sfătuit la ziua deschisă a universității, pentru că sunt plicticoase, instituționale și pline de creștini. Realitatea e undeva la granița dintre un azil de nebuni și o școală publică de provincie – coridoare lungi, cu ecou, parchet, miros de chiloți jilavi puși la uscat pe calorifere călâi și sentimentul că ceva teribil se întâmplă undeva într-o toaletă.

Bubuiala îndepărtată a celor de la Dexys Midnight Runners ne călăuzește de-a lungul coridorului către o cameră mare, lambrisată, cu ferestre înalte, populată, nu foarte dens, cu studenți – cam șapte părți Curve la trei părți Vicari și cu un procent aproximativ de cincizeci la cincizeci reprezentând târfele de sex feminin și târfele de sex masculin. Nu e o imagine prea plăcută. Niște matahale de tipi și destul de multe fete, cu ciorapi sfâșiați artistic și șosete de sport vârate în sutiene, stau sprijiniți și sprijinite de pereți ca niște, ei bine, Curve, în timp ce vicecancelari patricieni și eduardieni se chiorăsc disperați din portretele agățate deasupra.

— Apropo, Bri, nu ai alea zece lire... ? mă întrebă Josh încruntându-se. Alea pentru bere ?

Sigur că nu-mi pot permite cu-adevărat și că e vorba de alea zece lire pe care mi le-a îndesat mama în palmă, dar în spiritul noii prietenii, îi dau banii lui Josh care, împreună cu Marcus, o ia la goană precum câinii pe plajă, lăsându-mă să mă mai pricopsesc cu niște prietenii din astea care-o să-mi ajungă o viață-ntreagă. Ajung

la concluzia că, la modul general vorbind, în stadiul ăsta incipient al serii, e mai bine să trec drept vicar, decât drept curvă.

În drum către barul încropit dintr-o masă pliantă, unde o cutie de Red Stripe se vinde la rezonabilul preț de 50 de penny, îmi agăț pe chip expresia „vorbiți și cu mine, vă rog” și un rânjel cretin cu gura închisă, însoțit de niște tentative de salut cu capul și de niște priviri pline de speranță. La bar așteaptă să fie servit un hipiot înalt și slab care, la fel ca și mine, rânjește ca idiotul satului și are, în mod absolut remarcabil, un ten mai execrabil decât al meu. Se uită prin încăpere și cu un pronunțat accent de Birmingham zice:

— Totală *nebuuuuuunie*, nu-i așa?

— Dementă! îi țin eu isonul.

Amândoi dăm ochii peste cap ca și cum am vrea să spunem „Fiuuu, copiii din ziua de azi!” Pe tip îl cheamă Chris și se dovedește curând că și el e tot la Engleză.

— Sincronicitate! exclamă Chris, după care începe să-mi detalieze programa analitică pentru avansați, conținutul exact al formularului UCCA¹ și subiectul tuturor cărților pe care le-a citit în întreaga lui viață. Asta înainte de a se lansa în descrierea verii petrecute călătorind prin India, în *timp real*. În zilele și nopțile care urmează eu dau din cap, beau trei cutii Red Stripe și mă întreb dacă tenul lui e într-adevăr mai execrabil decât al meu, când, dintr-odată, îmi dau seama că hipiotul zice...

— ... și știi ceva? În tot timpul ăsta, n-am folosit nici măcar o singură dată hârtie igienică.

— Pe bune?

— Nu. Și nici nu cred c-o să mai folosesc vreodată. E mai curat și mai ecologic.

— Și-atunci cum...?

1 *Universities Central Council on Admissions* – Consiliul Central Universitar de Admitere. (N. tr.)

— A, doar cu mâna și-o găleată cu apă. Mâna asta!
Și-mi bagă mâna sub nas.

— Crede-mă, e de o mie de ori mai igienic.

— Dar credeam c-ai zis c-ai tot făcut dizenterie.

— Ei, da, dar aia e altceva. *Toată lumea* face dizenterie.

Mă gândesc să nu mai insist pe subiectul ăsta și spun:

— Beton! Ei, bravo ție...

Și iar o luăm de la capăt, călătorind pe băncile din lemn rudimentare ale autobuzelor delabrate care ne poartă de la Hyderabad la Bangalore, până când, undeva în Erramala, berea își face efectul, iar eu îmi dau seama, fericit, că mi s-a umplut vezica și că-mi pare foarte rău, dar trebuie să mă duc la toaletă.

— Nu pleca, mă întorc imediat. Stai *pe loc*.

Când dau să plec, tipul mă înșfacă de umăr, îmi bagă sub nas mâna stângă și-mi spune pe un ton hotărât:

— Și nu uita! N-ai nevoie de hârtie igienică!

Eu zâmbesc și-o iau rapid din loc.

Când mă întorc, constat ușurat că tipul *s-a roit*, așa că mă duc și mă așez pe marginea scenei din lemn, lângă o fată mică de înălțime, care nu e îmbrăcată nici în curvă, nici în vicar, ci cu niște haine gen KGB Aripa Tânără – o haină neagră și grea, colanți negri, o cămașă scurtă, din denim negru și o șapcă neagră, în stil sovietic, împinsă pe spate și lăsând să se vadă un ciuf negru, uleios. Îi zâmbesc în sensul „te deranjează dacă stau aici?“, iar ea îmi răspunde cu un zâmbet care spune „nu, stai liniștit“, un zâmbet ca un soi de spasm înțepenit, care oferă priveliștea unor dinți albi, mici și ascuțiți, de aceeași mărime, ce stau ascunși în spatele unei mânjeli ciudate de ruj roșu-închis. Sigur că probabil ar trebui să plec, dar berea m-a făcut neînfricat și excesiv de prietenos, așa că totuși mă așez lângă ea. Cu toți bașii gâlgâitori din *Two Tribes*, tot poți să auzi cum i se încordează mușchii feței.

După o vreme, mă întorc și mă zgâiesc la ea. Fumează o țigară cu pufăituri scurte și nervoase, fixând îndârjită ringul de dans. Eu n-am decât două variante: vorbesc sau plec. Poate c-o să încerc să vorbesc.

— Ironia e că eu *chiar* sunt vicar!

Nici un răspuns.

— N-am mai văzut atâtea prostituate de la cheful meu de șaișpe ani!

Nici un răspuns. Poate că nu m-a auzit. Îi ofer un gât de bere din cutia mea de Red Stripe.

— Ești mult prea amabil. Dar te refuz. Mulțumesc foarte mult, îmi răspunde ea și ia cutia de bere de alături și mi-o agită în ochi.

Vocea i se potrivește cu fața, care e dură și ascuțită. Cred că scoțiancă din Glasgow.

— Deci! Tu în ce ai venit costumată? o întreb eu vesel, indicând din cap hainele de pe ea.

— Am venit costumată într-o persoană normală, mă lămurește ea fără să zâmbească.

— Ai fi putut să faci și tu un efort! Să-ți fi pus și tu un guler de preot sau ceva!

— Poate. Numai că sunt evreică, mă anunță ea și ia o gură de bere din cutia ei. Poate e ciudat, dar hainele astea de carnaval n-au reușit să prindă în rândul comunității evreiești.

— Știi, uneori îmi doresc să fiu evreu, spun eu.

Îmi dau seama că remarca mea a fost destul de curajoasă ca modalitate de a deschide o conversație și nici nu sunt sigur de ce am spus chestia asta. Parțial probabil fiindcă sunt de părere că trebuie să fii deschis când vine vorba de probleme de rasă, sex și identitate și probabil pentru că, la momentul ăsta, sunt deja destul de beat.

Tipa se încruntă, preț de-o secundă, se uită la mine cu o privire de spaghetti western, trage din țigară gândindu-se dacă să se supere sau nu, după care șoptește:

— Nu mai spune!

— Iartă-mă. Nu sunt rasist. Vreau doar să spun că mulți dintre eroii mei sunt evrei, așa că...

— Ei, mă bucur că poporul meu beneficiază de aprobarea ta. Deci cine sunt eroii ăștia?

— Păi, Einstein, Freud, Marx...

— Karl sau Groucho?

— Amândoi. Arthur Miller, Lenny Bruce, Woody Allen, Dustin Hoffman, Philip Roth...

— Isus, desigur...

— Stanley Kubrick, Freud, J.D. Salinger...

— Sigur, tehnic vorbind, Salinger nu e evreu.

— A, ba e.

— Crede-mă! Nu e.

— Ești sigură?

— Noi, evreii, știm – avem un simț special.

— Dar numele e evreiesc.

— Tatăl lui era evreu, iar maică-sa era catolică, deci, tehnic vorbind, Salinger nu e evreu. Evreu ești numai după mamă.

— Asta nu știam.

— Ei, poftim, ăsta e începutul educației tale universitare, îmi spune ea și se întoarce ca să fixeze, din nou, ringul de dans, care acum e plin de Curve ce se împletesc pe ritmul muzicii.

Imaginea e destul de sumbră. Parcă e un proaspăt descoperit cerc al infernului. Iar fata de lângă mine se uită cu o condescendență atotștiutoare, ca și când ar aștepta ca bomba pe care ea însăși a amorsat-o să explodeze.

— Dumnezeule, uită-te nițel la ăștia, rostește ea leneș, în vreme ce *Two Tribes* se termină și începe *Relax*. Frankie zice „*Ab-so-lute-ly Nooo Fucking Ideea...*”

Hotărându-mă că cinismul lipsit de entuziasm e metoda de exprimare preferată în zonă, mă asigur că scot un chicot audibil. Fata se întoarce către mine și schițează un zâmbet.

— Știi care e cea mai mare realizare a școlilor cu internat englezești? Generații întregi de băieți lăptoși care știu cum se ajustează corect portjartierul. Ce e uluitor e cât de mulți dintre voi ajungeți la facultate cu haine femeiești în valiză.

Dintre voi?

— Eu am fost la un liceu de stat, o anunț.

— Ei, nașpa. Să știi că ești a șasea persoană care-mi zice chestia asta astă-seară. Mă întreb dacă asta nu e cumva o replică stângistă ciudată de agățat fete. De ce ar trebui să fiu mai impresionată? De învățământul nostru de stat? Sau de eroicele voastre reușite academice?

Dacă știi ceva pe lumea asta, atunci e momentul când sunt făcut K.O., așa că îmi iau cutia de bere băută pe sfert și o agit în aer ca și cum ar fi goală.

— Mă duc până la bar. Tu vrei ceva, ăăă...?

— Rebecca.

— ...Rebecca?

— Nu, mersi.

— Bine. Ei, atunci ne mai vedem. Apropo, eu sunt Brian.

— La revedere, Brian.

— Pa, Rebecca.

Dau să mă duc la bar, dar îl observ pe Chris-hipiotul stând în așteptare, cu o mână cufundată până la umăr într-o pungă cu chipsuri, așa că ies din sală și mă hotărâsc să fac o plimbare.

Rătăcesc pe coridorul lambrizat, unde ultimul lot de studenți își ia la revedere de la părinți pe fundalul sonor al melodiei *Legend* a lui Bob Marley. O fată plânge în brațele mamei înlăcrimate, în timp ce tatăl nerăbdător stă țeapăn lângă ele, strângând în palme un teanc de bancnote. Un gotic înalt, slab și jenat, cu un aparat dentar care-ți sare în ochi, aproape că-și împinge părinții afară din cameră, pentru ca el să-și vadă de foarte serioasa treabă a prezentării în fața colegilor a creaturii întunecate și complexe care zace ascunsă în spatele amalgamului

de metal și plastic. Alți nou-sosiți se prezintă vecinilor de ușă, livrându-și biografiile pline de înflorituri: subiectul, locul nașterii, notele de la examene, trupa preferată, cea mai traumatizantă experiență din copilărie. Asta e versiunea politicoasă, caracteristică păturii sociale mijlocii, a acelei scene din filmele de război în care tinerii și neexperimentații recruți ajung la barăci și își arată unii altora fotografiile cu iubitele pe care le-au lăsat acasă.

Mă opresc în fața avizierului Sindicatului Studenților, sorb din bere și mă uit leneș la afișe – un set de tobe de vânzare, o invitație de a boicota Banca Barclays, o întâlnire, deja trecută, a Partidului Comunist Revoluționar în sprijinul minerilor, audiții pentru *Pirații din Penzance*. Observ că Self-Inflicted și Meet Your Feet cântă la Frog and Frigate marțea viitoare.

Și atunci îl văd.

Pe avizier, un afiș A4 roșu aprins, copiat la xerox, anunță:

Cine știe câștigă!

Știi să faci diferența între Sofocle și Socrate?

Între Ursa Mică și Lee Majors?

Între *carpe diem* și *habeas corpus*?

Crezi că ai ce-ți trebuie ca să te iei la trântă cu băieții cei mari?

Atunci de ce nu vii la preselecțiile pentru

Întrecerea universitară?

Admiterea se realizează printr-un examen scris scurt (și haios!).

Vineri, la ora prânzului, 1.00 p.m. fix,

Liga Studenților, camera 6.

Sunt așteptați numai concurenții serioși.

Fără pierde-vară și pretendenți veniți la plesneală.

Numai creierele brici au voie să se înscrie.

Ăsta e anunțul. Și asta e... Marea Provocare.

5

ÎNTREBARE: Ce artist american de culoare, autoproclamat „cel mai muncitor om din show-business” și pionier al muzicii funk, este cunoscut sub denumirea de „nașul muzicii soul”?

RĂSPUNS: James Brown.

Ceea ce-mi atrăgea cel mai tare atenția era părul; un păr minunat, valuri imposibile de fire subțiri care arătau ca făcute din grâu uscat; cortine fluturânde de bretoane mătăsoase; favoriți ca niște cotlete de berbec dintr-un serial de epocă difuzat la ora ceaiului de după-amiază. Tata se înfuria până făcea spume de la orice în afară de tunsoarea cu ceafa pierdută din emisiunea Top of the Pops, dar dacă reușeai să ajungi la Întrecerea universitară atunci îți câștigai dreptul de a te tunde cum voiai tu. Era aproape ca și cum n-ar fi fost în stare să se abțină, ca și cum tunsoarea cretină era un debușeu pentru tot acel incredibil și incontrolabil exces de energie mentală. Întrucât erai un savant nebun, nu puteai să fii așa de inteligent și să îți se mai pretindă să ai și un păr ușor de pieptănat, să vezi bine și fără ochelari sau să ai capacitatea de a te spăla și de a te îmbrăca de unul singur.

Și hainele: vechea și misterioasa tradiție englezească a veșmintelor purpurii combinate cu cravatele ciudate, în stil claviatură de pian, nesfârșitele fulare împletite în casă și vestele din mohair. Sigur că atunci când ești un

puști care se uită la televizor, toți și se par bătrâni și, privind retrospectiv, presupun că oamenii ăia erau tineri, socotit în ani pământești, dar dacă aveau într-adevăr douăzeci de ani, atunci aveau douăzeci spre șaiszeci și doi. Nimic de pe chipurile lor nu sugera tinerețe, vigoare sau o stare bună de sănătate. În loc de asta, toți arătau obosiți, palizi, epuizați de griji. Arătau de parcă s-ar fi luptat cu povara întregii cantități de informații pe care o dețineau – perioada de înjumătățire a tritiului, originea expresiei „éminence grise“, primele douăzeci de numere prime, schema ritmică a unui sonet petrarchian – , iar asta i-ar fi marcat îngrozitor la nivel fizic.

Normal că eu și tata dădeam foarte rar răspunsurile corecte, dar nu asta era ideea. Nu asta era important – nu trebuia să te simți îngâmfat și satisfăcut de toate lucrurile pe care le știai. Trebuia să te simți umilit de întregul și vastul univers de chestii despre care nu aveai habar. Ideea era să privești uluit. Pentru că mie și tatei chiar ni se părea că acele creaturi ciudate știau totul. Puteai să le pui orice întrebare: Ce greutate are soarele? De ce suntem noi aici? Universul e infinit? Care e secretul adevăratei fericiri? – și chiar dacă nu știau imediat răspunsul, puteau măcar să se consulte, șoptind unii către ceilalți cu niște voci sâsâite, iar, în final, produceau un răspuns care, chiar dacă nu era sută la sută corect, atunci tot suna ca o presupunere de bun-simț.

Și nu conta nici că toți concurenții erau, în mod clar, niște neadaptăți din punct de vedere social sau că erau nițel cam jechoși sau cam buboși sau virgini întârziati sau că, în unele cazuri, erau de-a dreptul stranii. Ideea era că undeva exista un loc unde oamenii chiar știau toate lucrurile astea, că le plăcea faptul că le știau și că țineau la cunoștințele lor cu pasiune, că aveau convingerea că toată știința asta era importantă și merita și că, într-o zi, zicea tata, dacă muncesc foarte, foarte mult, aș putea să ajung și eu acolo...

— Vrei să-ți încerci norocul? mă întrebă.

Mă întorc și jur că tipa e așa de frumoasă că aproape scap din mână cutia de bere.

— Vrei să-ți încerci norocul?

Nu cred c-am mai stat vreodată atât de aproape de ceva așa de frumos. Sigur, și cărțile sunt frumoase, poate și picturile. Și o privesc poate să fie frumoasă. Cum a fost aia din excursia cu profesorul de geografie când am fost pe insula Purbeck. Dar până în clipa asta nu cred că am știut ce înseamnă *adevărata* frumusețe. Frumusețea încapsulată într-o ființă reală, vie, caldă, catifelată, în ceva ce poți să atingi. Mă rog, cel puțin în teorie. Tipa asta e atât de desăvârșită, că realmente tresar când o văd. Mușchii pieptului mi se încordează și trebuie să-mi aduc aminte să respir. Știu că sună ca o exagerare strigătoare la cer, dar fata asta chiar arată ca o Kate Bush tânără și blondă.

— Vrei să-ți încerci norocul? mă întrebă ea.

— Hîm? ripostez eu foarte pe fază.

— Crezi că ești în stare? zice ea, arătând afișul printr-o înclinare a capului.

Repede, spune ceva inteligent.

— Mdaneee, mă eschivez eu.

Tipa îmi zâmbește cu milă, ca o asistentă bună la suflet care-i zâmbește Omului Elefant.

— Atunci ne vedem mâine? zice ea și se îndepărtează.

E îmbrăcată de petrecere, dar, dând dovadă de mare istețime, aplomb și bun-gust, s-a orientat către varianta mult, *mult* mai rafinată a Curvei Franțuzoaise – o bluză strâmtă, în dungi albe și negre, centură lată, elastică de culoare neagră, fustă neagră, strâmtă și dres din plasă. Sau ciorapi? Ciorapi sau dres, ciorapi sau dres, ciorapi sau dres...

O urmăresc pe coridor, la o distanță decentă, neamenințătoare și o privesc cum merge cu pași egali, ca Monroe ieșind din aburi în *Unora le place jazzul*, îmbrăcată cu

ciorapi sau colanți, ciorapi sau dres... Când trece pe lângă dormitoare, ușile se deschid și dinăuntru răsar capete care zic salut sau bună, ce mai faci sau arăți grozav. Tipa nu se poate să fie aici de mai mult de opt ore, hai o zi, și-atunci cum naiba de pare să știe pe *toată lumea*?

După asta, intră în sala petrecerii, trece prin mijlocul unui grup de Vicari cu gurile căscate și ajunge la un grup de fete de la marginea ringului de dans. Sunt genul de fete drăguțe, dure și trendy, care se miros tot timpul și stau mereu împreună. DJ-ul a pus *Tainted Love*. Atmosfera din încăpere e mai întunecată, miroase a vânatoare sexuală și a decadentă și dacă imaginea nu e chiar aceea a Republicii de la Weimar, atunci cu siguranță e ceva care seamănă foarte bine cu montarea de clasa a unșpea a piesei *Cabaret* de la Liceul East Sussex. Eu stau în umbră și observ. Dacă vreau să procedez ca la carte, atunci trebuie să mă țin în frâu. Și o să mai am nevoie de niște bere. Mă duc și-mi cumpăr cutia cu numărul șase. Sau e oare numărul șapte? Nu sunt sigur. Dar nu contează.

Mă grăbesc înapoi, ca nu cumva tipa să fi plecat, dar ea e tot acolo, lângă ringul de dans, cu grupul ei de patru gagici, râde și glumește de parcă le-ar cunoaște de-o viață, nu din ziua aia, de la prânz. Îmi aranjez fața ca să exprime un soi de plictiseală lejer amuzată și fac câteva incursiuni. Trec încet pe lângă ea, cu un aer nonșalant, în speranța c-o să-mi surprindă privirea, c-o să mă prindă de cot și-o să zică „Spune-mi *totul* despre tine, creatură fascinantă ce ești!” Tipa nu face nimic din toate astea, așa că mă gândesc să mai trec o dată pe lângă ea. Fac chestia asta de paispe-cinșpe ori, dar ea tot nu mă observă, ca atare mă hotărâsc să merg pe varianta unei abordări mai directe. Mă duc și mă proțăpesc lângă ea.

Am stat lângă ea pe parcursul versiunii extinse, de 31 de centimetri, a lui *Blue Monday* a celor de la New Order. Într-un final, una dintre noile ei prietene, o fată

cu chip triunghiular, buze subțiri, ochi de pisică și o claică de păr blond obținut prin decolorare, îmi surprinde privirea și instinctiv își duce mâna la geantă, de parcă ar crede că mă aflu acolo cu intenția de a fura portofelul cuiva. Eu schimonosesc un zâmbet ca s-o liniștesc. Tipa începe să clipească înnebunită către restul grupului și poate că emite și un semnal cu tonalitate ridicată sau ceva în genul ăsta, fiindcă, în sfârșit, grupul se întoarce și se uită la mine și uite-așa, din senin, Kate Bush cea blondă răsare chiar lângă mine și fața ei superbă e doar la câțiva centimetri de a mea. De data asta mă țin tare, așa că zic cu subînțeleș:

— Bonsoar!

Replica mea o impresionează mai puțin decât sperasem, pentru că blonda nu-mi răspunde decât cu un „Salut“ și-mi întoarce spatele.

— Ne-am cunoscut? Puțin mai devreme? Pe coridor? Îi arunc eu repede.

Pe chipul ei nu se citește nimic. În ciuda cantității de lichid pe care am băut-o, îmi simt gura încleiată, de parcă saliva mi-ar fi îngroșată cu mălai, însă îmi ling buzele și zic:

— M-ai întrebat dacă vreau să-mi încerc norocul? La *Întrecerea universitară*?

— A, da, exclamă ea și se întoarce la loc, dar prietenele ei s-au împrăștiat, simțind tensiunea electrică dintre noi și, în sfârșit, suntem singuri, așa cum a hotărât soarta.

— Ironia e că eu *chiar sunt* vicar! îi declar.

— Poftim?

Fata se apropie de mine, iar eu profit de ocazie ca să-mi lipesc mâna de urechea ei, atingându-i, în treacă, căpșorul superb.

— Chiar sunt vicar! urlu.

— Chiar ești?

— Ce?

— Vicar?

— Nu, nu sunt vicar.

— Am crezut c-ai spus că ești vicar.

— Nu, nu sunt...

— Atunci ce-ai zis?

— Ei, păi, da, vreau să zic că asta am spus, da, am zis că sunt vicar, da, dar am, am glumit!

— A! Iartă-mă, dar nu înțeleg...

— Apropo, eu sunt Brian.

Nu intra în panică...

— Bună, Brian..., îmi răspunde blonda și începe să se uite împrejur, după prietenele ei.

Dă-i înainte, dă-i înainte...

— De ce? Arăt ca un vicar? o întreb.

— Nu știu. Puțin. Cred...

— A! Așa deci! Ei, *mulțumesc!* Mulțumesc *foarte mult!*

Acum încerc să fac pe indignatul. Stau acolo cu brațele încrucișate și încerc s-o fac să râdă, să o antrenez într-o conversație inteligentă, dar relaxată.

— Vicar deci! Ei, *mulțumesc foarte mult!* În cazul asta, și tu arăți ca o... ca o adevărată... ca o adevărată *curvă!*

— *Poftim?*

Probabil că nu m-a auzit cum trebuie, pentru că tipa nu râde. Așa că ridic tonul.

— O CURVĂ! Arăți ca o prostituată! Sigur, o prostituată de mare clasă...

Tipa îmi întoarce un zâmbet. Un zâmbet din ăla abia schițat, un zâmbet subtil, care se traduce mai mult printr-o notă disprețuitoare, și-mi răspunde:

— Te rog să mă scuzi, Gary. Trebuie *neapărat* să ajung la budă...

— OK! Ne mai vedem!

Dar ea a dispărut deja, lăsându-mă cu ușoara senzație că lucrurile ar fi putut să meargă mai bine. Poate c-a fost ofensată. Cu toate că a fost limpede c-am spus chestia

aia c-o voce haioasă. Dar de unde să știe ea că vocea mea fusese haioasă, de vreme ce nu e obișnuită cu vocea mea normală? Poate că acum se gândește că am o voce haioasă? Și cine mama naibii e Gary? Stau și mă uit cum se duce către toaletă. Numai că tipa nu merge decât până la ringul de dans. Acolo se oprește, îi șoptește ceva unei alte fete și amândouă izbucnesc în râs. Deci n-avea nevoie de fapt să meargă la toaletă. Chestia cu buda n-a fost decât un pretext.

Apoi, blonda începe să danseze. The Cure cântă *Love Cats*, iar ea încearcă o interpretare șmecheră și incisivă a versurilor, așa că dansează cam ca o pisică, o pisică plictisită, nepăsătoare și mlădioasă. Din când în când ridică un braț deasupra capului ca o, ei bine, coadă de pisică! E cea mai fantastică dansatoare din lume! Acum și-a pus mâinile sub bărbie ca niște lăbuțe și *este* într-adevăr eponima pisică îndrăgostită și e așa de minunat, minunat, minunat, minunat de frumoasă! Îmi vine o idee. Un plan superb în simplitatea lui și, în egală măsură, atât de ingenios și de infailibil, că sunt uluit că nu m-am gândit la asta mai demult.

O să dansez! O s-o curtez prin intermediul dansului contemporan.

Se schimbă discul și-acum în boxe se aude *Sex Machine* a lui James Brown. Ceea ce-mi convine de minune, pentru că îmi vine *pe bune* să mă ridic și să fiu o mașină de sex. Așez cu grijă cutia de Red Stripe pe podea, de unde e imediat rostogolită de un picior, dar chestia nu mă deranjează și nici nu contează. Acolo unde mă duc n-o să mai am nevoie de ea. Încep să fac niște mișcări de încălzire la marginea ringului. Inițial mă mișc mai timid, dar sunt mulțumit că mi-am luat pantofii din piele în loc de adidași, pentru că tălpile încălțărilor ăstora alunecă foarte bine pe parchet, ceea ce-mi dă senzația că sunt un tip funky super-relaxat. Apoi, cu destulă prudență, înaintez spre ringul de dans ca și cum aș fi pe

patinoar. Mă țin de pereți și-mi croiesc drum, pentru ca, într-un final, să mă cațăr direct pe ring, lângă tipă.

Blonda mea dansează în continuare în grupul ei de cinci fete. Stau toate adunate la un loc. Parcă sunt o formație de apărare inexpugnabilă, genul folosit de infanteria romană ca să-i învingă pe barbari. Prima care mă vede e tipa cu ochi de pisică. Dă semnalul ăla de avertizare pe tonalitate ridicată și Kate Bush cea blondă iese din formație, se întoarce, mă vede, se uită în ochii mei, iar eu intru în acțiune: las muzica să mă pătrundă și dansez așa cum n-am mai dansat niciodată în viața mea.

Dansez de parcă viața mea ar depinde de asta. Îmi mușc seducător buza de jos, fapt care transmite un mesaj erotic, dar mă și ajută să mă concentrez. Mă uit în ochii tipei și o provoc, o *provoc* să întoarcă privirea. Ceea ce și face. Atunci alunec în jurul ei, apărându-i din nou în raza vizuală și-i dau înainte. Dansez de parc-aș fi încălțat cu pantofiorii roșii, după care mă gândesc că poate am avut dreptate, poate că totul se datorează chiloților pe care mi i-a dat mama, Chiloților Roșii, dar indiferent care e explicația, dansez exact ca James Brown — *funk, soul and a brand-new bag* — sunt cel mai muncitor om din show-biz, sunt o mașină proiectată pentru sex, alunec și mă învârt la 360, 720, ba chiar, o dată, și la 810 grade, învârteală din care mă opresc cu spatele la ea și pe moment buimac, dar e OK, fiindcă James Brown zice „take it to the bridge“ și eu mă duc, mă duc pe pod, oriunde o fi el. În drumul meu, o mână mi se ridică la gât și-mi smulge gulerul alb de carton într-un gest de dispreț pentru instituția religioasă. Îl arunc cât acolo pe podea, în mijlocul unui grup de oameni care au format un cerc în jurul meu. Indivizii bat din palme și râd și mă arată cu degetul uluiți și transfigurați de admirație, în vreme ce eu mă învârt, mă las pe genunchi și ating podeaua, cu puloverul fluturând liber în urma mea. Ochelarii mi s-au aburit nițel, așa că nu reușesc să descopăr fața lui Kate

Bush în mijlocul mulțimii. N-apuc s-o văd decât pe Curva aia brunetă, pe evreica aia, Rebecca nu știu cum, dar acum e prea târziu să mă opresc din dans, fiindcă James Brown îmi cere să-mi mișc „the moneymaker“. Preț de-o secundă stau și mă gândesc pentru că nu sunt foarte sigur ce e „my moneymaker“. Capul? Nu, fundul, sigur că da! Așa că dau din fund cât de tare pot, mirându-i pe cei din jur cu sudoarea mea, ca un câine ud. Apoi, dintr-odată, se aude un cor de trompete și melodia s-a sfârșit, iar eu...

Sunt.

Terminat.

Îi caut chipul prin mulțimea care mă aclamă, dar blonda mea a plecat. Nici o problemă. Important e s-o fi impresionat. Drumurile noastre se vor mai întâlni. Mâine, la 1 p.m., la preselecția pentru *Întrecerea universitară*.

Au început să se cânte slow-uri din alea sictirite, care se dansează cu un aer superior, melodii gen *Careless Whisper*. Dar toată lumea e fie prea snoabă, fie prea beată ca să danseze. Așa că mă hotărâsc că a venit vremea să mă duc la culcare. Pe coridorul care duce către ieșire, intru la toaletă și-mi șterg cu colțul puloverului sudoarea groasă ca un sirop de pe ochelari, astfel încât să pot să-mi arunc o privire în oglinda de deasupra pisoarelor. Din cauza transpirației, cămașa mi s-a lipit de piele, nasturele din dreptul buricului e descheiat, părul mi s-a încleiat pe frunte și tot sângele mi s-a urcat în cap, mai exact în coșurile de pe față, dar mie tot mi se pare că, la modul general, arăt destul de bine. Camera a început să se învârtă cu mine, așa că-mi odihnesc fruntea pe oglindă, ca să opresc vârtejul cât timp fac pipi. Dintr-unul din separeuri vine miros de marijuana și se aud două voci înfundate, care chicotesc. Apoi aud cum se trage apa și două Curve ies din separeu: una e de sex feminin, are fața transpirată și-și aranjează fusta, cealaltă e un jucător

de rugbi lat în umeri. Amândoi sunt mânjiți pe față cu ruj. Se uită la mine sfidător, de parcă m-ar provoca să le spun ceva dezaprobator, dar eu sunt teribil de fericit, sunt plin de pasiune și de iubire pentru nepăsarea voioasă a tinereții, așa că le zâmbesc cherchelit.

— Ironia e că eu *chiar sunt* vicar! le spun.

— Of, du-te-n pizda mă-tii, îmi răspunde el.

6

ÎNTREBARE: Partea a IXa din *Preludiul* lui Wordsworth conține îndemnul: „Să fii în viață la ceasul răsăritului era o binecuvântare...?”

RĂSPUNS: „Dar să fii tânăr era de-a dreptul paradiziac.”

Privind noul răsărit de soare, pot să spun că și asta e la fel de deprimant precum toate cele dinaintea lui.

Și nici măcar nu e răsăritul. E 10.26. Am crezut că în prima mea zi aici o să mă trezesc plin de sănătate, înțelepciune și vigoare academică, dar în loc de asta m-am trezit așa cum mă trezesc eu de obicei: rușinat, urându-mă, cu stare de vomă și cu senzația vagă că trezirea nu trebuie să se producă așa de fiecare dată.

De asemenea, sunt destul de indignat pentru că e limpede că, în vreme ce eu am dormit, cineva a intrat la mine-n cameră, mi-a umplut gura cu pâslă, după care mi-a zdrobit capul. Mi-e foarte greu să mă mișc, așa că rămân întins preț de-o clipă și număr în câte nopți consecutive m-am culcat beat. Rezultatul aproximativ la care ajung e 103. Și numărul ar fi fost mai mare dacă n-aș fi avut încă o criză de amigdalită. Stau și mă gândesc că poate sunt alcoolic. Mi se întâmplă chestia asta din când în când: simt nevoia să mă definesc într-un fel sau altul. În momente diferite ale vieții mele m-am întrebat dacă nu sunt gotic, homosexual, evreu, catolic sau maniaco-depresiv, dacă n-am fost cumva adoptat sau dacă n-am o

gaură în inimă sau dacă nu am cumva capacitatea de a muta obiecte cu puterea minții. Însă, în mod regretabil, întotdeauna am ajuns la concluzia că nu sunt nimic din toate astea. Adevărul e că de fapt eu nu sunt *nimic*. Nu sunt nici măcar „orfan“. Nu în sensul strict al cuvântului. Dar, dintre toate variantele, cea mai plauzibilă mi se pare aceea că sunt alcoolic. Ce altă etichetă poate primi un om care se culcă beat în fiecare seară? Deși, poate că alcoolismul nu e cea mai îngrozitoare chestie de pe pământ. Cel puțin jumătate dintre cei din cărțile poștale de pe peretele de deasupra capului meu sunt alcoolici. Presupun că șmecheria e să fii alcoolic fără să lași ca asta să-ți afecteze comportamentul sau studiile.

Sau poate că am citit prea multe romane. În romane, alcoolicii sunt întotdeauna atrăgători, haioși, seducători și complecși – așa ca Sebastian Flyte sau Abe North în *Blândețea nopții* – și toți beau din cauza unei stări profunde și nepotolite de tristețe sau din cauza teribilei moșteniri a Primului Război Mondial. În vreme ce eu mă îmbăt fiindcă mi-e sete, fiindcă-mi place gustul berii și fiindcă sunt mult prea prost ca să-mi dau seama când trebuie să mă opresc. În fond, pentru chestia asta nu pot să dau vina pe războiul din Insulele Falkland.

Și cu siguranță miros ca un alcoolic. După mai puțin de douăzeci și patru de ore, noua mea cameră a început să pută. E mirosul de „băiat“ pe care-l detectase mama – cald și sărat, aduce puțin cu mirosul unui ceas de mână. De unde vine mirosul ăsta? Oare îl port cu mine pur și simplu? Mă ridic în pat și-mi descopăr cămașa pe care am purtat-o cu o seară în urmă zăcând pe podea, lângă mine. E încă udă flească de transpirație. Până și puloverul e jilav. Am o viziune de moment a unei amintiri reprimată... ceva legat de... dans? Mă întind înapoi cu plapuma peste cap.

Într-un final, cel care mă obligă să mă ridic e patul meu japonez. Peste noapte, se pare că s-a tasat, așa că

acum simt podeaua dură și rece lipindu-mi-se de șira spinării. Mi se pare că stau întins pe un prosop mare și ud. Un prosop care a zăcut o săptămână într-o pungă de plastic. Mă așez pe marginea saltelei, cu genunchii la bărbie și mă caut prin buzunare după portofel. Portofel care e acolo, dar care, absolut îngrijorător, nu conține decât o bancnotă de cinci lire și optișpe penny în monede. Banii ăștia trebuie să-mi ajungă până luna viitoare, adică până peste trei zile. Câtă bere am băut eu azi-noapte? Și, Dumnezeuule, iat-o din nou! Amintirea reprimată mi se ridică la suprafața creierului ca o bășină în cadă. Am dansat. Îmi amintesc c-am dansat în mijlocul unui grup de oameni. Dar asta nu se poate! Pentru că, de obicei, eu dansez ca un epileptic, iar oamenii ăștia râdeau, băteau din palme și mă încurajau.

Abia în clipa asta realizez. Mi-e limpede ca lumina zilei. Îmi dau seama că *aplauzele lor erau la mișto*.

Clădirea Ligii Studenților e o namilă de beton de o urâțenie țipătoare, vârstată de urmele ploilor trecute și înfiptă în mijlocul unui șir ordonat de case georgiene ca o măsea stricată. În dimineața asta, tot felul de oameni intră și ies prin ușile rotative. Sunt fie singuri, fie în mici grupuri de prieteni care se cunosc de numai o zi. Asta e ultima zi din Săptămâna bobocilor și până luni nu se fac cursuri. Azi avem posibilitatea să ne înscriem în cercuri.

Eu mă înscriu în Cercul de franceză, în Cercul de film, Cercul de literatură, Cercul de poezie și în redacțiile tuturor celor trei reviste studentești: literara revistă *Scribul*, desfrânată și ireverențioasă revistă *Bârfa* și serioasă, electorală și stângistă revistă *Semnăturile*. M-am înscris și în Cercul camera obscură („Înscrieți-vă și vedem ce se dezvoltă!”) cu toate că n-am aparat de fotografiat, după care m-am gândit dacă să mă înscriu și în Cercul de feminism, dar în timp ce stăteam la coadă

la masa lor pliantă m-am trezit că o sosie a lui Gertrude Stein îmi aruncă o privire războinică și-am început să mă întreb dacă nu cumva înscrierea în Cercul de feminism nu e totuși prea mult. Am mai făcut o dată greșeala asta când am mers într-o excursie cu școala la Muzeul Victoria și Albert. Acolo am urmărit indicatorul pe care scria „Femei“, gândindu-mă că e vorba despre o expoziție despre evoluția rolului femeii în societate. În realitate, m-am trezit stând la coadă la intrarea în toaleta femeilor. În final, m-am hotărât să las baltă Cercul de feminism deoarece, cu toate că sprijin cu hotărâre mișcarea de eliberare a femeilor, nu sunt sigur că nu m-aș înscrie în cercul ăsta numai din dorința de a cunoaște fete.

Trec grăbit pe lângă chipurile proaspete și puloverele în culori pastelate ale celor din Cercul de badminton. Asta ca nu cumva să fiu prins cu minciuna de careva. Apoi îi fac cu mâna lui Josh care e înconjurat de amici la coada pentru Cercul aristocraților musculoși sau cum naiba s-o numi asociația asta care se ocupă cu schiul, băutele și hărțuirea femeilor și în care se poartă vederile de extremă dreapta.

Mă hotărâsc să nu mă înscriu nici în Cercul de teatru. Ca și în cazul Cercului de feminism, și asta e o oportunitate să-ți petreci timpul în compania fetelor, dar dezavantajul e că cercul ăsta e, de obicei, numai un pretext ca să fii păcălit să te dai în spectacol. Semestrul ăsta Cercul de teatru o să monteze *Mătușa lui Charley*, *Antigona* lui Sofocle și *Equus* și bag mâna-n foc că eu o să fiu distribuit fie în corul grecesc, ca să urlu la unison cu toți ceilalți prin măști din hârtie creponată, îmbrăcați în cearșafuri flendurite, fie o să fiu unul dintre cretinii ăia amărâți care-și petrec toată seara într-un costum cu cap de cal făcut din umerase. Ei bine, Cercule de teatru, nu, mulțumesc. În plus, trebuie să vă mărturisesc că în ultimul an de liceu l-am jucat pe Isus în *Godspell* și după

ce-ai fost biciuit și crucificat o dată în fața întregii școli, nu mai ai unde să mergi. În sensul performanței actricești. Tone și Spencer au răs întruna, iar atunci când a venit momentul să fiu biciuit de patruzeci de ori, au început să urle „Mai vrem! Mai vrem!” Dar toți ceilalți spectatori mi-au spus că am avut o interpretare foarte emoționantă.

Când am ajuns la concluzia că m-am săturat de-atâtea cercuri, mă apuc să rătăcesc prin sală în căutarea fetei misterioase de aseară. Cu toate că numai Dumnezeu știe ce-o să fac dac-o văd. E sigur însă că n-o să mă mai apuc să dansez. Am făcut de două ori înconjurul sălii de sport, dar nici urmă de fată, așa că mă îndrept către etaj. Mă duc spre sala unde au loc examenele pentru *Întrecerea universitară*. Asta ca să mă asigur că n-am greșit sala și ora. Așa cum mă așteptam, pe ușă e un afiș: *Cine știe câștigă. Numai creierele brici au voie să se înscrie*. „Vrei să-ți încerci norocul?” m-a întrebat ea aseară. „Atunci ne vedem mâine?” mi-a mai spus. Oare a vorbit serios? Și dacă da, atunci unde e? Însă eu am ajuns cu o oră mai devreme, așa că mă hotărâsc să mă întorc în sala de sport. Ca să mai dau o tură și pe-acolo.

Coborând la parter trec pe lângă evreica brunetă pe care am cunoscut-o aseară, la scări. O cheamă Jessica oare? Fata stă împreună cu un grup de băieți slabi, palizi, îmbrăcați în niște jachete scurte până-n talie, blugi negri, strâmți și împarte fluturași pentru Partidul Socialist al Muncitorilor. Toți arată teribil de supărați, așa că, din spirit de solidaritate, mă apropii de ea și spun:

— Salutare, tovarășă!

— 'Neața, piciorușe săltărețe, îmi răspunde ea târâ-gănat, uitându-se la pumnii mei încleștați.

Nu prea-mi vine să râd și asta pe bună dreptate: nu e deloc hazlie. Tipa începe din nou să împartă fluturași.

— Cercul de dans cred că e pe-acolo, pe undeva.

— Of, Doamne! Chiar așa de înfiorător a fost?

— Să spunem doar că am fost în favoarea ideii de a-ți băga un creion între dinți ca să nu-ți muști singur limba.

Eu râd în semn de autocritică și clatin din cap de parc-aș spune „sunt nebun“, însă ea nu râde deloc, așa că-i zic:

— Știi, viața m-a învățat două chestii. Numărul *unu* este să nu dansezi când ești beat!!!!

Tăcere.

— De fapt, mă întrebam dac-aș putea să iau și eu un fluturaș.

Fata se uită la mine întrebător, intrigată de profunzimile mele ascunse.

— Ești sigur că n-aș irosi hârtia pe tine?

— Absolut sigur.

— Ești deja membru al vreunui partid politic?

— Ei, sunt în CDN¹.

— Țsta nu-i un partid politic.

— Deci nu ești de părere că apărarea e o problemă politică? o întreb eu plăcându-mi cum îmi sună vorbele.

— Politica înseamnă economie. E simplu. Grupările care au un singur țel, grupurile de presiune ca CDN sau Greenpeace joacă un rol important și valid, dar când spui că balenele sunt mari și drăguțe sau că Holocaustul e nasol nu înseamnă că exprimi o opinie politică, ci un truism. Și-oricum, într-un stat socialist adevărat armata ar fi automat privată de orice drepturi...

— Așa cum e în Rusia? zic eu.

A-ha!

— Rusia nu e cu-adevărat socialistă.

Oh...

— Sau în Cuba? mai încerc eu.

Touché!

¹ *Campaign for Nuclear Disarmament* – Campania pentru Dezarmare Nucleară. (N. tr).

— Da, dacă vrei. Ca în Cuba.

Îmmm...

— Aha, deci presupun că în Cuba nu există armată ?
o întreb.

Bună revenire.

— Nu prea. Adică n-are o armată despre care să se discute. Nu în termeni de Produs Național Brut. În Cuba, șase la sută din banii din taxe se folosesc pentru apărare. Prin comparație cu SUA, unde se folosesc patruzeci la sută.

Cred că inventează toate chestiile astea. Nici măcar Castro nu le știe.

— Dacă nu s-ar afla tot timpul sub amenințare din partea SUA, Cuba n-ar trebui să consume nici alea șase procente. Sau tu nu dormi noaptea de teamă c-o să fii invadat de cubanezi ?

Pare prea copilăresc s-o acuz că inventează toate cifrele alea, așa că nu-i spun decât atât :

— Deci, primesc un fluturaș sau nu ?

Ea îmi întinde unul, dar fără prea multă tragere de inimă.

— Dacă ți se pare că e prea direct pentru tine, Partidul Laburist e acolo. Sau poți s-o faci lată de tot și să te înscrii la Conservatori.

Vorbele astea vor să aibă efect de palmă peste obraz, iar eu am nevoie de câteva secunde ca să le asimilez înțelesul, apoi, în timp ce mă gândesc ce să-i răspund, tipa îmi întoarce spatele și începe, din nou, să împartă fluturași. Vreau să-i pun mâna pe umăr, s-o întorc către mine și să-i spun „Tu să *nu*-mi întorci mie spatele, vacă afectată, fanatică și atotștiutoare ce ești ! Pe taică-miu l-a ucis munca. Mai mult sau mai puțin. Așa că nu-mi ține mie predici despre Cuba, fiindcă eu știu mai bine ce e aia nedreptate socială. Știu de o mie de ori mai bine decât tine și decât banda ta de prieteni burghezi, studenți

la arte, snobi mulțumiți de ei!“ Și aproape că-i spun toate astea. Sincer. Dar, în final, ceea ce aleg să-i spun este:

— Sunt sigur că-ți dai seama că, dacă vă scurtați numele, puteți să vă spuneți numai CercSoc!

Tipa se întoarce către mine destul de încet. Se încruntă și-mi răspunde:

— Ascultă! Dacă ești într-adevăr hotărât și-ți dorești să te lupți, din toate puterile, împotriva a ceea ce face țării Thatcher, atunci ar trebui să ni te alături. Pe de altă parte, dacă nu ești interesat decât să faci o grămadă de bancuri de clasa a șasea și de comentarii banale, atunci cred că ne putem descurca și fără tine și-ți spun la revedere.

Sigur că fata are dreptate. De ce de fiecare dată când discut despre politică par așa de neserios și de neconvincător? Nu *sunt* deloc ironic pe subiectul ăsta. Mă gândesc să încerc să-i explic asta printr-o conversație reală, de adult inteligent, numai că s-a iscat o dispută între unul dintre slăbănogii în blugi negri și cineva de la Lupta de clasă, așa că mă răzgândesc și-mi iau tălpășița.

7

ÎNTREBARE: Ce sistem de măsură controversat, pus la punct de psihologul german William Stern, a fost definit inițial ca proporția dintre vârsta mentală a unei persoane și vârsta ei fizică înmulțită cu 100?

RĂSPUNS: IQ.

Mă întorc la etaj, la sala 6, unde un bărbat înalt și blond aranjează mesele și scaunele în formație de examen – cam vreo treizeci – cu un aer oficial și birocratic. E clar că tipul e mult mai bătrân decât mine. Are douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani sau cam așa ceva, e înalt și bine legat, e îmbrăcat în jacheta cu însemnele universității, de un roșu întunecat. E bronzat și de o frumusețe banală. Are un păr blond-roșcat, tuns scurt și cu grijă, genul de păr care arată de parc-a fost turnat dintr-o singură bucată de plastic. O vreme, îl urmăresc prin ușa de sticlă. Arată ca un astronaut, dacă Anglia ar avea astronauți, sau ca un Action Man neamenințător. Ceea ce mă neliniștește în legătură cu el e faptul că mi se pare că mi-l amintesc de undeva...

Tipul mă observă, așa că bag capul pe ușă politicos și spun:

— Scuză-mă, te rog, asta e sala pentru *Întrecerea univ...* ?

— Degetele pe sonerii, prima întrebare din concurs – poți să citești anunțul ?

— Da.

— Ce scrie pe el?

— Sala 6, ora unu.

— Cât e ceasul acum?

— Douăsprezece patruzeci și cinci.

— Atunci presupun că ăsta e răspunsul la întrebarea ta, nu?

— Presupun că da.

Așa că mă așez pe hol, lângă ușă și-mi fac încălzirea rulând în cap niște liste: regii și reginele Angliei, Tabelul lui Mendeleev, președinții americani, legile termodinamicii, planetele din sistemul solar. Așa, pentru orice eventualitate. E metoda de bază de pregătire pentru un examen. Verific dacă am stilou și creion, batistă, o cutie de Tic-Tac și aștept ca și ceilalți concurenți să-și facă apariția. După zece minute, sunt tot singur pe hol, așa că mă ridic și mă zgâiesc la tipul care stă la catedră și, plin de solemnitate, sortează și capsează hârtiile cu întrebări. Presupun că e o persoană destul de importantă în comitetul de selecție și că deja e amețit de puterea îmbătătoare pe care ți-o dă poziția asta, dar trebuie să mă asigur că-i sunt simpatic, așa că la 12.58 fix, nu mai devreme, mă ridic și intru în sală.

— Acum e OK?

— Da. Poți să intri. Câți mai sunt afară, cu tine? îmi răspunde el, fără să ridice privirea.

— Îmm... Nu mai e nimeni...

— Da?

Se uită pe deasupra mea, pentru că e clar că nu sunt o persoană de încredere.

— Fir-ar să fie! Se repetă anul 1983.

Țâțâie și oftează, se așază pe marginea catedrei, își ia clipboard-ul, apoi mă studiază din cap până-n picioare, se uită la fața mea, pentru ca, în final, să se fixeze asupra unui punct aflat cam la treizeci de centimetri în

lateralul feței mele. Punct pe care se pare că-l preferă. Apoi oftează din nou, de parc-ar jeli pe cineva.

— Ei, asta e! Eu sunt Patrick. Cum te cheamă?

— Brian Jackson.

— Ce an?

— Anul întâi! Abia ieri am venit.

Țâțâială și oftat.

— Specializarea?

— Te referi la ce studiezi?

— Dacă vrei.

— Literatura engleză.

— Dumnezeuule, încă unul! Ei, măcar nu-ți irosești completamente trei ani din viață.

— Îmi cer scuze, nu...

— Ce vreau eu să știu e ce s-a întâmplat cu toți matematicienii. Cu toți biochimistii? Cu inginerii mecanici? Nu-i de mirare că economia noastră se duce de râpă. Toată lumea știe ce-i aia o metaforă, dar nimeni nu e-n în stare să construiască o centrală electrică.

Eu izbucnesc în râs și numai după asta verific dacă tipul glumește.

Nu glumește.

— Sunt de nivel A la științe, îl anunț eu ca să mă apăr.

— Chiar așa? La ce anume?

— La fizică și chimie.

— Ei, poftim atunci! Un renașcentist! Care e a treia lege a dinamicii?

Ei, prietene, va trebui să te străduiești mai mult...

— Dacă un corp acționează cu o forță asupra altui corp, acesta din urmă acționează asupra primului cu o forță egală și de sens contrar, îi răspund.

Reacția lui Patrick e și ea destul de egală și de contrariantă. Preț de-o clipă, ridică din sprâncene supărat, apoi se întoarce la carnetelul lui.

— Școala?

— Poftim?

— Am spus „școala“? Clădire mare, făcută din cărămizi, plină de profesori...

— Am înțeles întrebarea. Mă întrebam numai de ce vrei să știi?

— Bine, Troțchi, am priceput. Ai stilou? Bine. Poftim hârtia și mă ocup de tine într-un minut.

Mă așez undeva în fundul sălii pentru c-au mai venit două persoane.

— A, iată și cavaleria! exclamă Patrick.

Primul potențial coleg de echipă e o chinezoaică. Tipa generează un pic de agitație pentru că pare a avea agățat de spate un urs panda. La o privire mai atentă se dovedește că nu e un urs panda pe bune, ci doar un rucsac cu un design ingenios! Asta dovedește probabil că fata are un simț al umorului destul de ciudat, dar nu e un semn de bun augur în ceea ce privește șansele ei de a face față unui test serios de cunoștințe generale avansate. Oricum, din conversația ei cu Patrick aud că o cheamă Lucy Chang, că e în anul doi la Medicină și deci ar putea să aibă un avantaj asupra mea la întrebările științifice. Are o engleză destul de fluentă, deși vorbește incredibil de încet și are un ușor accent american. Ce zic regulile cu privire la cei de altă naționalitate?

Următorul concurent e o matahală cu voce bubuitoare din Manchester. Individul e îmbrăcat în haine kaki cumpărate de la armată, are niște bocanci mari și grei și un rucsac albastru gen RAF¹ care-i atârnă pe șold și pe care are inscripționat cu marker, deși cam șters, logo-ul CDN. Patrick îl chestionează cu o politețe ursuză, ca de la ofițer la caporal. Aflăm că pretendentul e din Rochdale, e student în anul trei la Științe politice și-l cheamă Colin Pagett. Aruncă o privire în sală, ne salută din cap, apoi cu toții așteptăm în liniște, agitându-ne pixurile. Suntem așezați la cea mai mare depărtare

1 *Royal Air Force* – Forța Aeriană Regală. (N. tr.)

unii față de ceilalți pe care legile geometriei o permit. Așteptăm zece, cincisprezece minute, până când e limpede că n-o să mai apară nimeni altcineva. Unde e blonda mea? A zis c-o să vină. Dacă i s-a întâmplat ceva?

Într-un final, Patrick Astronautul oftează, se ridică în picioare în spatele catedrei și zice:

— Ei, atunci să începem, nu? Numele meu e Patrick Watts, sunt din Ashton-Under-Lyme, studiez Economia și sunt căpitanul echipei din acest an de la *Întrecerea universitară*...

Stați puțin, cine zice?...

— Cei care se uită în mod regulat la acest program s-ar putea să mă recunoască de la competiția de anul trecut.

Asta e! De-acolo îl știu. Îmi amintesc că m-am uitat la episodul ăsta cu multă atenție pentru că-mi completam formularul de la Consiliul Central Universitar de Admitere și-am vrut să știu care este standardul. Îmi aduc aminte că la vremea respectivă mi s-a părut că sunt o echipă destul de slabă și e clar că lui Patrick ăsta încă nu i s-au cicatrizat rănilor emoționale, pentru că atunci când menționează chestia asta, se uită rușinat în podea.

— Evident, n-a fost o performanță fără cusur... (Dacă-mi amintesc bine, au fost scoși din concurs după prima rundă, deși nici oponentii lor nu erau mai breji...) Dar ne gândim cu speranță la șansa pe care o avem anul acesta, mai ales ținând cont că avem așa de mult... material brut... și așa de promițător.

Toți trei ne-am uitat prin sală, ne-am privit unii pe ceilalți, apoi ochii ni s-au oprit asupra rândurilor de bănci goale.

— Așa! Ei, ca să nu mai lungim vorba, haideți să începem testul. Aveți un formular cu patruzeci de întrebări care acoperă o arie largă de subiecte și sunt similare celor din concurs. Anul trecut am fost deosebit de slabi

pe zona științifică – îmi aruncă o privire – și vreau să fiu sigur că de data asta n-o să fim specializați numai pe partea artistică...

— E o echipă de patru oameni, nu ? întrebă cu voce sonoră tipul din Manchester.

— Corect.

— Păi, în acest caz, atunci e sigur... noi *suntem* echipa.

— Ei, da, dar trebuie să ne asigurăm că ne ridicăm la standardul cerut.

Colin nu se lasă însă.

— De ce ?

— Păi, pentru că dacă nu ne ridicăm la standardul impus... o să pierdem din nou...

Din clipa asta, gura lui Patrick începe să funcționeze fără cuvinte. O deschide și o închide de parc-ar fi un macrou aflat pe moarte. E aceeași față pe care a avut-o anul trecut, în timpul transmisiei de la televiziunea națională, atunci când încerca și nu reușea să răspundă la o întrebare foarte simplă despre lacurile din Africa de Est. Are aceeași privire hăituită pe care a avut-o atunci când toții oamenii din public știau răspunsul și încercau să i-l transmită telepatic: lacul Tanganica, Tanganica, idiotule!

Apoi, un zgomot dinspre ușă îi distrage atenția lui Patrick – un mănunchi de chipuri de fete rânjite se lipește o clipă de geam, pentru ca apoi să izbucnească într-un hohot de râs înfundat, urmează o încăierare și o fată e împinsă în sală de niște mâini invizibile. Apoi rămâne încremenită în loc. Chicotește, se chinuie să redevină serioasă și se uită în sală la noi patru.

Jur că pentru o clipă am crezut că toată lumea o să se ridice în picioare.

— Uuuups! Scuze!

Fata vorbește puțin cam împleticit și pare cam nesigură pe picioare.

Doar nu vrea să dea examen beată, nu ?

— Îmi pare rău! Am ajuns prea târziu?

Patrick își trece mâinile prin părul de astronaut, își umezește buzele și spune:

— Deloc. Ne bucurăm că ai venit... ăăă...?

— Alice. Alice Harbinson.

Alice. Alice. Normal c-o cheamă Alice. Cum altcumva?

— OK, Alice. Te rog ia loc...

Fata se uită împrejur, îmi zâmbeste, vine către mine și se așază chiar în banca din spatele meu.

Primele întrebări sunt destul de simple: chestii de geometrie de bază și ceva legat de Plantageneti, un soi de exercițiu de încălzire. Dar mie mi-e greu să mă concentrez pentru că în spatele meu Alice fornăie de zor. Mă întorc și-i arunc o privire. Așa cum mă așteptam, fata e cocoșată peste foaia de examen, e roșie la față și se cutremură râzând pe înfundate. Mă întorc la foaia mea.

Întrebarea 4: Cum se numea vechiul Istanbul, *înainte* să fie cunoscut drept Constantinople?

Simplu: Bizantium.

Întrebarea 5: Heliul, neonul, argonul și xenonul sunt patru elemente din așa-numita clasă de „gaze nobile”. Care sunt celelalte două?

Habar n-am. Poate kriptonul și hidrogenul? Kripton și hidrogen.

Întrebarea 6: Care este compoziția exactă a aromei emanate de Alice Harbinson și de ce e așa de încântătoare?

Ceva scump, floral dar ușor. E poate Chanel No 5? Amestecat cu un pic de parfum de săpun Pears, niște Silk Cut și bere...

Ei, destul! Concentrează-te.

Întrebarea 6: Unde este sediul parlamentar al doamnei Thatcher?

Simplu. Știu răspunsul la întrebarea asta, dar intervine iar zgomotul ăla din spate. Mă întorc, mă uit și, de data asta, îi surprind privirea. Fata se strâmbă, șoptește „scuze“ și-și închide gura cu un fermoraș imaginar. Eu zâmbesc scurt ca și când aș zice hei! fiu! nu mă băga în seamă, nici eu nu iau concursul ăsta în serios, după care mă întorc la test. Trebuie să mă concentrez. Bag un Tic-Tac în gură și-mi înfig degetele în frunte. Concentrează-te, concentrează-te!

Întrebarea 7: Culoarea buzelor lui Alice Harbinson poate fi cel mai bine descrisă ca... ?

Nu sunt sigur. Nu văd. Ceva ca din sonetul ăla shakespearian. Nuanță de damasc sau coral sau ceva în genul ăsta? Să mai arunc o privire. Nu. Nu. Nu te uita. Concentrează-te. Capul la cutie.

Întrebările 8, 9 și 10 sunt în regulă, dar dup-aceea urmează un șir lung de întrebări ridicole de matematică și fizică. Am ceva dificultăți. Sar două sau trei întrebări pe care, pur și simplu, nu le înțeleg, dar fac o încercare la una despre mitocondrie.

— Psssss...

Întrebarea 15: Energia eliberată prin oxidarea produselor metabolismului citoplasmatic se transformă în trifosfat de adenosină...

— Psssss...

Alice se apleacă peste bancă, cu ochii larg deschiși și încearcă să-mi dea ceva ascuns în pumn. Verific dacă Patrick nu se uită, apoi întind mâna în spate și simt cum Alice îmi îndeasă o bucățică de hârtie în căușul palmei. Patrick ridică privirea, iar eu îmi maschez gestul întinzându-mă, cu brațele deasupra capului, apoi, când drumul e liber, desfac bilețelul. Pe care scrie: „*Frumusețea ta stranie și nefirească mă intrigă. Cât de repede voi putea simți buzele tale lipite de ale mele... ?*“

Sau, mai exact: „*Hei, tocilarule! Ajută-mă! Sunt foarte PROASTĂ și BEATĂ pe deasupra. Te rog, salvează-mă*

de la starea de TOTALĂ umilire. Care sunt răspunsurile la 6, 11, 18 și 22? Și la 4 e Bizantium, nu? Mulțumiri anticipate, amice, tâmpita din spatele tău xxx. P.S. Toarnă-mă la prof și te mănânc după test“.

Tipa îmi cere să-mi împart cu ea cunoștințele de cultură generală.

Dacă asta nu înseamnă că se dă la mine, atunci nu știu ce altceva poate să fie. Sigur că a trișa la un examen e o chestie îngrozitoare și dacă ar fi vorba de oricine altcineva nici nu m-aș băga, dar astea sunt niște circumstanțe deosebite, așa că verific rapid întrebările, după care întorc bilețelul și scriu: „La nr. 6 e Finchley, la 11 cred că e Pietrele Veneției a lui Ruskin, la 18 cred că e Pisica lui Schrodiger, iar la 22 nu știu nici eu. Poate Diaghilev? Și da, la 4 e Bizantium.“

Citesc și recitesc de mai multe ori. Stilul e destul de sec, dacă te gândești în termeni de scrisoare de dragoste, și vreau să spun ceva mai ațâțător și mai provocator, fără să scriu „ești minunată“. Preț de-un minut mă gândesc. Respir adânc, apoi adaug: „Apropo, îmi ești datoare! Bem o cafea după? Toate cele bune, tociarul!“ După care, până să apuc să mă răzgândesc, mă întorc pe scaun și-i pun biletul pe bancă.

Întrebarea 23: Balenele din subspecia Mysticeti se hrănesc cu ajutorul...?

Fanoanelor.

Întrebarea 24: Ce formă de vers franțuzesc, folosită de Corneille și Racine, este constituită dintr-un șir de douăsprezece silabe, cu accente pe silabele șase și douăsprezece?

Versul alexandrin.

Întrebarea 25: Puls mărit, transpirație rece și o senzație de fericire sunt, în general, simptomele cărei afecțiuni emoționale?

Ei, haide, uită-te-n foaia ta, concentrează-te, asta e Întrecerea universitară, da?

Întrebarea 25: Câte vertexuri are un dodecahedron?

Păi, dodec înseamnă doisprezece, deci sunt douăsprezece fețe plane, ceea ce înseamnă patru ori doisprezece, dacă separi totul, ceea ce înseamnă 48, dar atunci trebuie să scazi numărul de unghiuri comune, ceea ce înseamnă, ce, 24? De ce 24? Pentru că fiecare vertex reprezintă joncțiunea a câte trei fețe plane? 48 împărțit la 3 face 16. Deci 16 vertexuri? Oare nu există o formulă de calcul pentru chestia asta? Ce-ar fi dac-aș desena?

Așa că încerc să desenez un dodecahedron desfășurat, când un cocoloș de hârtie face un salt peste capul meu și glisează pe bancă. Îl prind înainte să cadă peste margine, îl despățuresc și citesc: „OK. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să dansezi“.

Zâmbesc în sinea mea și fac pe durul, adică nu mă întorc la ea, fiindcă, în esență, asta și sunt: un tip destul de dur. Apoi revin la desfășurarea dodecahedronului.

8

ÎNTREBARE: Dacă incandescența e lumina emisă de un material fierbinte, atunci care este termenul pentru lumina emisă de un material relativ rece?

RĂSPUNS: Luminiscență.

— Presupun că nu m-ai recunoscut fără zgarda de carton!

— Cum? A, nu! La început nu te-am recunoscut, spune ea.

— Deci... Alice!

— Exact.

— Ca Alice din Țara Minunilor?

— Îhî, îmi răspunde ea privind cu jind către ieșire.

Suntem așezați la o măsuță de marmură din Le Paris Match, o cafenea care se chinuie din greu să fie franțuzească. Are scaune din lemn „autentice“, scrumiere Ricard, reproduceri ale afișelor lui Toulouse-Lautrec, iar pe meniu găsești *croque-monsieur*¹ în loc de „pâine prăjită cu șuncă și brânză“. Localul e plin de studenți în tricouri polo negre și blugi, care stau aplecați peste mese, purtând conversații aprinse despre *pommes frites* și împung aerul cu țigările pe care le-ar vrea mai curând Gitanes, decât Silk Cut. Eu n-am fost niciodată în Franța, dar oare e chiar așa?

¹ Sandvici din pâine prăjită, cu șuncă și brânză, în special Gruyère. (N. tr.)

— Și-ai fost botezată după Alice în Țara Minunilor ?

— Așa mi s-a spus.

Pauză.

— Dar tu ? De ce te-au botezat Gary ?

Mă gândesc o secundă, încercând să găesc o anecdotă interesantă și amuzantă care să explice de ce mă cheamă Gary, dar, în final, ajung la concluzia că e mai simplu să spun adevărul.

— De fapt, numele meu e Brian.

— Sigur. Scuze. Am vrut să spun Brian.

— Nu sunt sigur. Nu cred că există vreun Brian în literatură. Cum nu cred că există nici un Gary. Deși, nu e un Gary în *Frații Karamazov* ? Gary, Keith și ...

— ...și Brian ! Brian Karamazov ! zice ea și izbucnește în râs.

Râd și eu.

Azi se dovedește a fi o zi mare pentru mine, deoarece nu numai că stau aici cu Alice Harbinson și râd de propriul meu nume, dar savurez și primul cappuccino din viața mea. Oare în Franța se bea cappuccino ? Ori-cum, e-n regulă. Seamănă cu cafeaua cu lapte care se servește în cafeneaua de pe digul Southend și costă 35 de penny, numai că în locul cocoloașelor amare de nes nedizolvat, la suprafața acestui cappuccino se găsește o spumă cenușie de scorțișoară care miroase a mosc. E vina mea. Am exagerat puțin. Am crezut că e pudră de ciocolată, așa că parfumul care se ridică dinspre spuma de scorțișoară seamănă cu o subțioară încinsă, lăptoasă. Dar, pe de altă parte, îmi închipui că treaba cu cappuccino e ca și treaba cu sexul : o să-mi placă mai mult a doua oară. Deși, la 85 de penny ceașca, nu știu dac-o să mai existe o a doua oară. Din nou, la fel cam ca în cazul sexului.

Și iar am ajuns la subiectul ăsta. Sex și Bani. Nu te mai gândi la sex și la bani. Mai ales la bani. E groaznic. Ești aici cu femeia asta uluitoare, iar tu nu te poți gândi la altceva decât la cât costă o ceașcă de cafea. Și la sex.

— Mor de foame, zice ea. Mâncăm ceva? Niște cartofi prăjiți sau ceva de genul ăsta?

— Absolut! zic eu.

Și mă uit pe meniu. O liră douăzeci și cinci pentru un nenorocit de castron cu cartofi prăjiți?

— ... deși mie nu mi-e prea foame, dar comandă-ți tu.

Așa că Alice îi face semn chelnerului, un tip slab ca un țâr, cu un ciuf gen Morrissey. Student, după cum arată. Tipul vine la masa noastră și discută pe deasupra capului meu, salutând-o pe Alice cu un entuziast și prietenos „Salut!”

— Bună! Ce mai faci?

— A, sunt bine. Deși aș prefera să nu fiu aici. Am tură dublă!

— Of, Doamne! Bietul de tine! spune ea, mângâindu-l pe braț plină de simpatie.

— Tu ce mai faci? o întreabă el.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Dacă îmi permiți să spun, azi arăți minunat.

— Eiii! exclamă Alice și-și acoperă fața cu mâinile.

*Zut alors!*¹

— Ce să-ți aduc? spune el, amintindu-și, în sfârșit, de ce e aici.

— Am vrea numai un bol de *pommes frites*, dacă se poate.

— *Absolument!* îi răspunde garsonul și fuge, mai mult sau mai puțin, către bucătărie ca să înceapă prepararea prețioșilor și auriilor cartofi prăjiți.

— De unde îl cunoști? o întreb când tipul a dispărut.

— Pe cine? Pe chelner? Nu-l cunosc.

— A!

Apoi se face tăcere. Eu îmi sorb cafeaua și-mi șterg praful de scortîșoară de pe nas cu dosul palmei.

¹ Măi să fie! (fr.) (N. tr.)

— Deci! Nu eram sigur c-o să mă mai recunoști fără gulerul de carton!

— Mi-ai mai spus asta.

— Da? Mi se întâmplă uneori. Mă încurc între ce-am spus și n-am spus sau mă trezesc zicând cu voce tare chestii pe care n-ar trebui decât să le gândesc, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Înțeleg *exact* ce vrei să spui, îmi răspunde ea prin-zându-mă de braț. Eu mă încurc *tot timpul* sau bolborosesc tot felul de chestii...

E drăguț ce face. Încearcă să stabilească o legătură între noi.

Cu toate că n-o cred nici o secundă.

— Jur! În jumătate din timp nici nu știu ce fac...

— Și eu la fel. Cum a fost cu dansul de-aseară...

— A, da..., exclamă ea și strânge din buze... Dansul...

— ...da, îmi cer scuze. Adevărul e că eram puțin cam afumat.

— Ei, ai fost în regulă. Ești un dansator bun!

— Nici pe departe! îi răspund. Știi, sunt surprins că nimeni n-a încercat să-mi bage un creion între dinți!

Alice se uită la mine nedumerită.

— De ce?

— Păi... ca să nu-mi mușc limba?

Tot nimic.

— Știi, ca un... epileptic!

Dar Alice nu zice nimic, doar soarbe din nou din cafea. Of, Doamne – poate c-am jignit-o. Poate cunoaște vreun epileptic. Poate că există epilepsie în familia ei! Poate că *ea* e epileptică...

— Nu ți-e cald în haina asta de muncitor? mă întrebă ea.

Iar garsonul se întoarce cu acei splendizi cartofi prăjiți. Sunt cam șase bucăți, aranjate artistic într-un pahar mare de ouă. După ce-i pune pe masă, garsonul continuă

să se foiască împrejur rânjind. E mulțumit de el și încearcă să mai discute cu Alice, dar eu îi dau înainte.

— Știi, până acum, viața m-a învățat două lucruri. Primul e să nu dansezi când ești beat.

— Și al doilea?

— Să nu încerci să torni lapte într-un Soda Stream¹.

Alice râde. Recunoscând c-a fost înfrânt, garsonul se retrage. Dă-i înainte, ține-o tot așa...

— ...nu știu la ce m-am așteptat. M-am gândit c-o să obțin o băutură super, acidulată, cu lapte. Dar băutura acidulată cu lapte are deja un nume... (pauză, sorbitură din cafea)... se numește iaurt!

Uneori îmi vine și mie să vomit de ceea ce spun. Pe bune.

Continuăm să discutăm, în timp ce Alice își ronțăie cartofii pe care îi înmoaie mai întâi într-o lentilă de contact Pyrex în care se găsește ketchup. E cam ca după-amiaza aceea din *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock* al lui T.S. Eliot, numai că mâncarea e mai scumpă. „...*Îndrăznesc să mănânc o piersică?*“ Nu la prețurile astea, nu... Așa că aflu mai multe despre ea. E singurul copil la părinți, ca și mine – ea crede că din cauza unor probleme pe care le-a avut maică-sa cu trompele uterine, dar nu e sigură. N-o deranjează faptul că e singură la părinți. N-a însemnat decât că întotdeauna a fost un copil mai studios și c-a fost la un internat, ceea ce știe că nu e foarte *corect* politic, dar ei tot i-a plăcut și a fost șefă de an. E foarte apropiată de tatăl ei, care face documentare de artă pentru BBC și care îi permite să acumuleze experiență lucrând acolo în vacanțe. L-a întâlnit pe Melvyn Bragg în numeroase ocazii și se pare că omul e foarte, foarte haios în realitate, ba chiar și

1 Aparat de uz casnic care, combinând sifon și diverse siropuri, producea mai multe tipuri de băuturi răcoritoare. Soda Stream a reprezentat o adevărată modă la începutul anilor '70. (N. tr.)

destul de sexy. Sigur c-o iubește și pe mama ei, dar se ceartă des cu ea. Probabil fiindcă seamănă așa de mult. Mama ei lucrează cu jumătate de normă pentru TreeTops, o organizație de caritate care construiește case în copaci pentru copiii săraci.

— Nu le-ar fi mai bine dacă ar locui acasă, cu părinții lor? o întreb.

— Cum?

— Păi, copiii ăia, care trăiesc singuri în copaci – *trebuie* să fie periculos, nu?

— Nu, nu, copiii nu *locuiesc* în casele din copaci. E numai o activitate pe perioada verii.

— Aha! Am înțeles...

— Majoritatea copiilor care provin din cămine sărace n-au decât un singur părinte și n-au petrecut niciodată, în toată viața lor, o vacanță în familie!

Dumnezeule, Alice vorbește despre *mine*!

— E cu-adevărat fantastic! Vara viitoare, dacă n-ai nimic programat, ar trebui să vii și tu.

Eu dau din cap entuziasmat, cu toate că nu sunt în totalitate sigur dacă fata mi-a propus să-i ajut sau mi-a oferit o vacanță.

Apoi Alice îmi povestește despre vacanța ei de vară pe care și-a petrecut-o, în parte, în vârful copacilor, cu copiii sărmani și, indubitabil, emoționați. Restul de timp a fost împărțit între casele lor din Londra, Suffolk și Dordogne, apoi a fost cu cercul de teatru de la liceul ei la Festivalul din Edinburgh.

— Ce-ați jucat?

— *Femeia cea bună din Siciuan*¹ a lui Bertolt Brecht.

E clar ce-a făcut ea aici, nu? E o oportunitate clasică pentru folosirea termenului „eponim“.

— Și cine a jucat rolul eponim?

— A, eu l-am jucat, mi-a răspuns ea.

¹ Piesa se numește *Omul cel bun din Siciuan*. (N. tr.)

Da, da, sigur că tu l-ai jucat.

— Și ai fost? am întrebat-o.

— Ce?

— Bună?

— Ei, nu prea. Deși cei de la *The Scotsman* au zis c-am fost bună. Știi piesa?

— Foarte bine, am mințit. De fapt, în ultimul semestru, am pus la liceu *Cercul de cretă caucazian*, al lui Brecht – pauză, sorb din cappuccino –, eu am fost creta.

Dumnezeule, cred că într-adevăr o să vomit.

Dar Alice izbucnește în râs și începe să vorbească despre dificultatea interpretării eponimei femeii bune a lui Brecht. Iar eu profit să mă uit la ea cu atenție pentru prima dată, ea trează fiind și eu cu ochelarii neaburiți. Fata e cu-adevărat foarte frumoasă. Cu siguranță, e prima femeie cu-adevărat frumoasă pe care o văd în viața mea. Prima femeie frumoasă din realitate, nu cele din arta renașcentistă sau de la televizor. La școală se spunea că Liza Chambers e frumoasă. Ceea ce voiau toți să zică, de fapt, era că Liza era „în călduri“. Dar Alice e realmente frumoasă. Are o piele mătăsoasă care pare lipsită de pori și iluminată din interior de o formă de luminescență organică a cărei sursă se găsește sub epidermă. Sau vreau să zic „fosforescență“? Sau „fluorescență“? Care-i diferența? Trebuie să aflu mai târziu. În orice caz, Alice fie nu e deloc machiată, fie mult mai probabil, e machiată artistic, astfel încât să dea senzația că nu e machiată deloc. Poate, mai puțin, în jurul ochilor, pentru că e imposibil ca o persoană să aibă așa niște gene, nu? Și-apoi, ochii: căprui nu e cuvântul potrivit. E prea banal și prea cenușiu, dar nici nu-mi vine în minte un altul. Ochii lui Alice sunt strălucitori și sănătoși și atât de mari, că irisul, care are puncte verzi, e vizibil în întregime. Gura lui Alice e plină și are culoarea căpșunilor. Seamănă cu Tess Derbyfield, dar Alice e o Tess veselă, echilibrată și împlinită, care a aflat că, slavă Domnului, de fapt, e

o D'Urberville. Cel mai grozav e că pe buza de jos are o cicatrice mică și albă, ușor ieșită în relief. Îmi închipui că s-a căptușit cu ea în urma unei încăierări din copilărie, când a mers la cules de mure. Părul lui Alice e de culoarea mierii, e ușor cârlionțat și e pieptănat pe spate, într-un stil care îmi imaginez că se numește „pre-rafaelit“. Alice arată... care e cuvântul ăla din T.S. Eliot? Quattrocento. Sau era Yeats? Și oare ce înseamnă: secolul al XIV-lea sau secolul al XV-lea? Notă către mine: caută în dicționar „quattrocento“, „damasc“, „cenușiu“, „luminiscentă“, „fosforescentă“ și „fluorescentă“.

Acum, Alice vorbește despre petrecerea de aseară: ce teribil a fost și ce bărbați îngrozitori a cunoscut – niște matahale înfiorătoare, niște țărănoi cu ceafa groasă. Când vorbește, Alice se apleacă înainte, ridicându-se puțin de pe scaun. Picioarele lungi și le-a încolăcit în jurul picioarelor scaunului. Când vrea să accentueze ceea ce spune, mă atinge pe braț și mă privește drept în ochi, ca și când m-ar provoca să mă uit în altă parte. Și mai are un truc: în timp ce discută, se trage ușor de cerceii micuți din argint. Gest care indică faptul că la nivel subconștient e atrasă de mine. Sau poate i s-au infectat găurile. În ceea ce mă privește, încerc niște expresii faciale și niște posturi noi. Una dintre ele înseamnă că mă aplec și-mi odihnesc mâna pe barbă, cu degetele răsfirate peste gură. Din când în când, îmi frec barba în semn de înțelepciune. Mișcarea asta are mai multe scopuri: 1) dă senzația că sunt pierdut în gânduri, 2) e senzuală – degetele de pe buze sunt un indicator clasic de natură sexuală și 3) îmi acoperă majoritatea coșurilor, punctele roșii ieșite în relief care sunt poziționate în jurul buzelor și care sugerează că mi-a curs supă din gură.

Alice comandă încă un cappuccino. Mă întreb dacă va trebui să-l plătesc și pe ăsta? Nu contează. În fundal cântă la infinit caseta cu Stephane Grappelli/Django

Reinhardt. Bâzâie încontinuu ca o muscă la fereastră, iar eu sunt fericit să stau și să ascult. Dacă Alice are vreun defect, care, evident că e un defect minor, atunci acesta e că nu e prea curioasă în legătură cu ceilalți oameni sau, oricum, în legătură cu mine. Nu știe de unde sunt, nu mă întrebă nimic despre mama sau despre tata, nu știe care e numele meu de familie. Nici măcar nu sunt sigur dacă a reținut că nu mă cheamă Gary. De fapt, de când suntem aici, nu mi-a pus decât două întrebări – „Nu ți-e cald în haina asta de muncitor?” și „Știi că asta e *scortişoară*, nu?”

Dintr-odată, de parcă mi-ar fi citit gândurile, Alice zice:

— Îmi cer scuze. Se pare că nu vorbesc decât eu. Nu te deranjează, nu?

— Deloc.

Și chiar nu mă deranjează. Îmi place că sunt aici cu ea și că mă văd și alți oameni că sunt cu ea. Alice îmi povestește acum despre o trupă de circ uluitoare din Bulgaria pe care a văzut-o la Festivalul din Edinburgh, ceea ce înseamnă că e momentul să mă ocup de calculul notei. Trei cappuccino la 85 de penny înseamnă 2,55 lire, plus cartofii prăjiți, scuze, *pommes frites* la 1,25 lire, ceea ce, apropo, înseamnă că un cartof costă 18 penny, deci 25 plus 85 fac 60, 3,80 lire, plus un bacșiș pentru chelnerul cel haios adică 30, nu, 40 de penny, înseamnă 4,20 lire, iar eu am în buzunar 5,18 lire, ceea ce înseamnă că-mi rămân 98 de penny care să-mi ajungă până luni, când îmi primesc cecul cu bursa. Dar, Doamne, ce frumoasă e! Dacă se oferă să împărțim nota? Oare să accept? Vreau să știe că sunt adeptul convins al egalității dintre sexe, dar nu vreau să creadă că sunt sărac sau, mai rău, zgârcit. Dar chiar dacă împărțim costul, tot nu mi-ar rămâne decât trei lire și tot o să fiu nevoit să-l rog pe Josh să-mi dea înapoi, până luni, cele zece lire de la

mama, ceea ce înseamnă că va trebui să fac pe servitorul lui până la vacanța de Crăciun: să-i curăț apărătorile de crichet sau să-i prăjesc chiflele sau ceva în genul ăsta. Stați puțin! Alice mă întreabă ceva.

— Mai vrei un cappuccino ?

NU!

— Nu, mai bine nu, îi răspund. De fapt, ar cam trebui să ne întoarcem – să vedem rezultatele. Să cer nota ...

Și mă uit împrejur după chelner.

— Stai să-ți dau niște bani, spune ea prefăcându-se că-și caută portofelul.

— Nu, pe bune, fac cinste ...

— Sigur ?

— Absolut, absolut, zic eu și număr 4,20 lire pe masa de marmură și mă simt destul de important.

În față la Paris Match realizez că se întunecă. Am stat de vorbă ore întregi și eu habar n-am avut. O vreme, am uitat și de *Întrecerea universitară*. Dar acum mi-am adus aminte și abia dacă mă stăpânesc să n-o iau la goană. Însă lui Alice îi place să se plimbe, așa că ne plimbăm către Liga Studenților, în lumina serii de toamnă. Mă întreabă:

— Deci? Cine te-a îndemnat să vii ?

— Unde ? La *Întrecere* ?

— Așa îi zici tu ? *Întrecere* ?

— Nu așa îi spune toată lumea ? A! Mi-am zis c-o să fie haios, mint cu nonșalanță. În plus, acasă nu suntem decât eu și mama, așa că nu eram destui ca să *Întreb familia* ...

Am crezut c-o să se prindă la faza asta, dar Alice nu zice decât:

— Pe mine m-au convins fetele de pe coridor. Așa, ca să-mi dovedesc curajul. Și după câteva pahare de bere la masă, la prânz, dintr-odată mi s-a părut că-i o idee bună. Vreau să devin actriță sau să fac ceva prin tele-

viziune, să fiu prezentatoare sau ceva în genul ăsta și m-am gândit c-aș câștiga experiență în fața camerelor. Dar acum nu mai sunt așa de sigură. Nu e o rampă de lansare către firmamentul hollywoodian, nu? *Întrecerea universitară*. Sinceră să fiu, sper c-o să pic, ca să pot să uit de toată prostia asta.

Pășește ușor, Alice Harbinson, deoarece calci pe visele mele.

— Te-ai gândit vreodată la o carieră în actorie? mă întreabă ea.

— Cine? Eu? Dumnezeu, nu! Sunt groaznic...

Apoi, așa, să văd ce zice, adaug:

— Și-apoi, nici nu cred că sunt destul de arătos ca să fiu actor.

— Ei, asta nu-i adevărat! Sunt o mulțime de actori care nu sunt arătoși...

Așa, să-mi fie învățătură de minte.

În timp ce ne apropiem de avizierul din fața sălii 6, mă simt, din nou ca atunci când am primit rezultatele de nivel O. Simt un fel de încredere mută amestecată cu o cantitate potrivită de emoție, sunt conștient cât de important e să-ți controlezi fața, să nu pari prea mulțumit de tine, prea încrezut. Trebuie numai să zâmbești, să clatini din cap atotștiutor și să pleci.

Apropiindu-mă de avizier, văd ursulețul panda al lui Lucy Chang uitându-se peste umărul ei la rezultate. Ceva din felul în care e aplecat capul lui Lucy îmi spune că veștile nu sunt plăcute pentru ea. Lucy se întoarce și se îndepărtează zâmbind ușor dezamăgită. Se pare că Lucy n-o să vină cu noi la studiourile Granada. Ceea ce e păcat, fiindcă părea a fi o fată drăguță.

Pe când se grăbește să dispară, eu îi zâmbesc compătimitor și mă îndrept către avizier.

Mă uit la anunț.

Clipesc și mă uit din nou:

TESTUL PENTRU ÎNTRECEREA
UNIVERSITARĂ

Rezultatele de la testul de selecție pentru *Întrecerea universitară* pe anul 1985 sunt după cum urmează:

Lucy Chang – 89%
Colin Pagett – 72%
Alice Harbinson – 53%
Brian Jackson – 51% *

Deci echipa de anul acesta este formată din: Patrick Watts, Lucy, Alice și Colin. Prima noastră repetiție va avea loc marți. Calde felicitări tuturor celor care au participat!

Patrick Watts

* (În caz de absolută urgență sau de stare de boală extremă, care amenință viața individului, prima noastră rezervă este Brian Jackson.)

— Doamne, nu-mi vine să cred! Sunt în echipă! chițăie Alice sărind în sus și strângându-mă de braț.

— Hei, felicitări!

Nu știu de unde, dar reușesc să scot la lumină un zâmbet și să mi-l lipesc pe față.

— Hei, îți dai seama că dacă nu-mi dădeai răspunsurile alea, erai în echipă în locul meu! chițăie ea.

Păi, Alice, da, îmi dau foarte bine seama.

— Ce să facem acum? Să mergem la bar și să ne facem turtă? mă întreabă ea.

Însă eu nu mai am bani și, dintr-odată, nici chef.

N-am intrat în echipă, am 98 de penny în buzunar și sunt îndrăgostit fără speranță.

Nu fără speranță. Fără sens.

RUNDA A DOUA

„Băiatul ăsta le spune valeților flăcăi”, a zis Estella disprețuitoare înainte ca primul nostru joc să se încheie.

CHARLES DICKENS, *Marile speranțe*

9

ÎNTREBARE: George, Anne, Julian, Timmy și Dick sunt mai bine cunoscuți ca...?

RĂSPUNS: The Famous Five.

Trei lucruri m-am așteptat să mi se întâmple în facultate – primul a fost să-mi pierd virginitatea, al doilea a fost să mi se ceară să devin spion, iar al treilea a fost să particip la *Întrecerea universitară*. Prima problemă, virginitatea, a fost rezolvată cu două săptămâni înainte să plec din Southend, mulțumită unor pipăieli destul de forțate și de bete realizate prin sprijinire de o pubelă de gunoi, în spate la Littlewoods, împreună cu Karen Armstrong. Nu e mare lucru de povestit despre experiența asta. Nu s-a cutremurat pământul, ci doar coșul de gunoi. După, s-a iscat o dezbatere pe subiectul „am făcut-o sau nu cum trebuie?“, ceea ce vă poate ajuta să vă faceți o idee despre marile mele talente și despre măiestria tehnicii mele de a face dragoste. Mergând spre casă în acea memorabilă noapte de vară, în timp ce savuram resturile postcoitale ale unei sticle calde de Merrydown, Karen îmi tot repeta „să nu spui la nimeni, să nu spui la nimeni, să nu spui la nimeni“, de parcă tocmai am fi comis ceva absolut îngrozitor. Ceea ce presupun că, într-un fel, se și întâmplase.

În ceea ce privește cererea de a spiona pentru Guvernul Maiestății Sale, ei bine, chiar lăsând la o parte

rezervele mele de natură ideologică, sunt destul de sigur că limbile străine sunt importante într-o carieră de spion, iar eu nu știu decât franceză, la nivel de începător. Sigur, am avut note maxime, dar, cu toate astea, în zona spionajului, cunoștințele astea mă limitează la a mă infiltra într-o școală primară franțuzească sau, poate, hai să spunem, într-o brutărie. *Cobra roșie, aici Rândunica neagră. Am amănunte despre programul autobuzului...*

Ceea ce înseamnă că nu mai rămăsesem decât cu *Întrecerea*, iar acum am reușit s-o fac și aici de oaie. Astă-seară are loc prima întâlnire și a trebuit să-mi folosesc întreaga putere de convingere ca să fiu și eu invitat. Patrick a refuzat să mă sune înapoi și, când am reușit, în sfârșit, să-l prind, mi-a spus că nu e realmente necesar ca omul de rezervă să vină și el, pentru că era destul de sigur că nimeni n-o să fie călcat de vreo mașină. Dar eu l-am pisat până când a cedat, pentru că, dacă nu merg și eu la întâlnire, atunci nu mai am altă ocazie s-o văd pe Alice. Decât poate să mă apuc să stau prin fața căminului ei.

Și să nu credeți că nu m-am gândit și la chestia asta. În cele șase zile de când m-am întâlnit cu ea, n-am mai văzut-o niciodată. Și-am căutat-o. De fiecare dată când mă duc la bibliotecă, mă trezesc făcând un tur al băncilor și-apoi o lălăi suspicios în secțiunea Teatru. Când merg la bar cu Marcus și Josh și mi se face cunoștință, împotriva dorinței mele, cu câte-un nou James, Hugo sau Jeremy, supraveghez ușa peste umărul lor ca nu cumva să apară și Alice. Când mă duc de la un curs la altul, sunt tot timpul în alertă, dar nicăieri nici urmă de ea. Ceea ce sugerează faptul că Alice are parte de o experiență universitară diferită de a mea. Sau poate că se întâlnește cu altcineva? Poate că s-a îndrăgostit deja de vreun frumos, de vreun ticălos cu pomeți dăltuiți, de vreun poet nicaraguan în exil sau de vreun sculptor sau ceva în genul ăsta, așa că ultima săptămână și-a petrecut-o

în pat, bând vinuri fine și citind poezii cu voce tare. Nu te gândești la asta! Mai apasă o dată soneria.

Mă întreb dacă Patrick nu mi-a dat, în mod deliberat, o adresă greșită și sunt pe punctul să plec când îl aud tropăind în jos, pe scări.

— Salut! îi spun zâmbind vesel, când îmi deschide ușa.

— Bună, Brian, mârâie el adresându-se aceluiași punct aflat în dreapta capului meu pe care pare că-l preferă.

Îl urmez pe scara comună până la apartamentul lui.

— Deci astă-seară vine toată lumea? îl întreb cu inocență.

— Cred că da.

— Ai vorbit cu toți?

— Îhî.

— Deci ai vorbit și cu Alice?

Patrick se oprește pe o treaptă, se întoarce și se uită la mine.

— De ce?

— Eram curios.

— Nu-ți face griji. Vine și Alice.

Patrick e din nou îmbrăcat cu jacheta oficială a universității. Ceea ce mă nedumerește puțin. Vreau să spun că aș înțelege să facă treaba asta, dacă pe bluză ar scrie Yale sau Harvard sau ceva în genul ăsta, pentru că atunci ar fi o alegere la modă. Dar de ce să faci public faptul că ești la o facultate, când toți oamenii din jurul tău sunt la aceeași facultate? Oare se teme că ceilalți o să creadă că de fapt *se preface*?

Intrăm în apartamentul care e mic și banal și seamănă cu unul de expoziție dintr-un bloc din Europa de Est. Înăuntru miroase a carne tocată încălzită și a ceapă.

— Am cumpărat niște vin! îl anunț eu.

— Eu nu beau, mă lămurește el.

— Aha!

— Presupun c-o să vrei un tirbușon. Cred că am unul pe undeva. Vrei niște ceai sau preferi să treci direct la alcool?

— A, băutură te rog!

— Bine. Intră acolo și vin și eu într-un minut. Nu fumezi, nu?

— Nu.

— Pentru că la mine nu se fumează sub nici o formă...

— OK, dar eu nu fumez...

— Da, bine. Pe aici. Să nu pui mâna pe nimic!

Pentru că e student în anul trei și pentru că e clar că are părinți cu bani, Patrick pare că și-a aranjat viața într-un soi de ordine semiadultă: are mobilă adevărată, nu din aia cu iz de instituție, care probabil că e chiar a lui, are un televizor, video și un living în care nu găsești nici pat, nici aragaz, nici duș. De fapt, Patrick aproape că nici nu seamănă a student. Domnește ordinea și fiecare lucru are locul lui. Apartamentul arată a chilie de călugăr sau a reședință de criminal în serie plin de mofturi. În timp ce el caută tirbușonul, eu mă uit prin încăpere. Pe peretele de deasupra biroului se află singurul element de decor din tot apartamentul: un poster cu o plajă cu urme de pași care dispar către apusul soarelui și un poem menit să te inspire care proclamă faptul că Isus e mereu lângă tine. Deși cinstit ar fi să observăm că, dacă Isus ar fi fost lângă el anul trecut, în studioul TV, atunci Patrick ar fi obținut mai mult de 65 de puncte.

Cineva sună la ușă și-l aud pe Patrick năvălind pe scări, așa că profit de ocazie ca să-i examinez rafturile. În principal, are manuale de economie, așezate cu grijă, în ordine alfabetică, și o un exemplar din *Good News Bible*¹. Pe un alt raft sunt casete video – *Monthly Python*

1 Este vorba de o traducere în engleză a *Noului Testament* publicată în SUA în 1966 sub titlul *Good News for Modern Man* și foarte cunoscută în religiile neoprotestante. (N. tr.)

și *Sfântul Graal* și *The Blues Brothers* – care relevă și partea mai puțin serioasă a lui Patrick Watts.

Dar lângă acestea se înșiră o serie de douăzeci de casete VHS identice. Un raft întreg e plin cu înregistrări, care poartă etichete albe imaculate, scrise de mână și lipite cu precizie pe lateral. Mă apropiu să văd mai bine și icnesc involuntar. Pe etichete scrie:

03/03/1984 – Newcastle *versus* Sussex

10/03/1984 – Durham *versus* Leicester

17/03/1984 – King's, Cambridge *versus* Dundee

23/03/1984 – Sidney Sussex *versus* Exeter

30/03/1984 – UMIST *versus* Liverpool

06/04/1984 – Birmingham *versus* UCL

...și așa mai departe: Keeke *versus* Sussex, Manchester *versus* Sheffield, Open *versus* Edinburgh. Peste casete e o fotografie înrămată, cu fața în jos. Mă simt cam ca Marion Crane, dar iau fotografia și mă uit la ea și da, e într-adevăr o fotografie cu Patrick dând mâna cu Bamber Gascoigne și-mi dau seama, cu un spasm de groază, că asta e altarul lui Patrick și că *am nimerit orbește în bârlogul unui nebun...*

— Cauți ceva, Brian?

Mă întorc așteptându-mă să văd o armă. Patrick stă în pragul ușii. Peste umărul lui se zgâiește Lucy Chang, iar peste umărul lui Lucy Chang se zgâiește rucsacul panda.

— Îți admiram fotografia!

— Bine. Dar poți s-o pui la loc exact de unde ai luat-o?

— Da, da, sigur...

— Lucy, ceai?

— Da, da, mulțumesc.

Patrick îmi aruncă o privire care se traduce prin „jos labele” și se duce înapoi, în bucătărie. Lucy se așază pe marginea scaunului cu spătar de la biroul lui Patrick,

ca și cum n-ar vrea să-și storcească ursulețul. Amândoi tăcem și ne zâmbim, apoi, fără nici un motiv aparent, Lucy izbucnește într-un hohot de râs nervos, care aduce cu clinchetul unui clopoțel. Lucy e foarte micuță și curată. E îmbrăcată cu o cămașă albă, imaculată, călcată și cu nasturele de la guler descheiat. Nu c-ar fi așa de important, dar îmi dau seama că e o fată foarte atrăgătoare. Chiar dacă linia părului de pe frunte e deconcertant de joasă: ca și cum s-ar strecura tiptil ca să-i întâlnească sprâncenele. Parcă i-ar fi alunecat peruca pe ochi.

Încerc să găsesc ceva de spus. Mă gândesc să-i comunic că în *Cartea Recordurilor* scrie că, în mod oficial, numele de familie Chang e cel mai răspândit pe glob, dar presupun că știe deja, așa că în loc de asta zic:

— Hei, felicitări pentru rezultatul ăla uluitor! 89 de puncte!

— A, mulțumesc! Și felicitări și ție! Felicitări pentru ...

— ...pentru c-am pierdut?

— Păi ... da, cred că da! îmi răspunde Lucy râzând din nou, pe un ton ascuțit și neplăcut. Felicitări c-ai pierdut!

Râd și eu din politețe și-i spun:

— Ei, nu contează! Greșești din nou, greșești mai bine!

— Samuel Beckett, nu?

— Exact, îi confirm minunându-mă. La ce-ai zis că ești studentă?

— A, sunt în anul doi la Medicină, mă lămurește ea.

Iar eu mă gândesc: Doamne, e un geniu! O privesc uluit cum se chinuie să-și dea jos rucsacul inedit.

— Îmi place ursulețul panda, îi spun.

— A, mulțumesc!

— Trage cu ochiul peste umărul tău! Sau poate nu e panda, e *Pekin-ez*?

Lucy mă privește fără să înțeleagă, așa că-i zic sub formă de clarificare:

— L-ai adus cu tine de-acasă?

— Poftim?

— L-ai adus cu tine *de-acasă*?

Lucy e nedumerită.

— Vrei să spui de la cămin?

Am senzația c-am început să cad în gol.

— Nu... mă-nțelegi... de-acasă, de la casa ta *natală*.

— A, te referi la China! Pentru că e un *panda*, nu?

Ei, de fapt, eu sunt din Minneapolis. Așa că nu.

— Da, dar *inițial* ai venit din...?

— Minneapolis.

— Dar *părinții* tăi, ei au venit din...?

— Minneapolis.

— Dar *părinții lor*, ei sunt din...?

— Minneapolis.

— Sigur. Din Minneapolis.

Lucy îmi zâmbește cu un soi de bunătate totală și sinceră, în ciuda faptului că e limpede că eu sunt un nenorocit ignorant și rasist.

— Din orașul lui Prince! adaug făcând pe grozavul.

— Exact! Din orașul lui Prince, zice Lucy. Cu toate că eu nu l-am cunoscut.

— A! spun eu.

Apoi mai încerc o dată.

— Ai văzut *Purple Rain*¹?

— Nu, îmi răspunde Lucy. Tu. Ai. Văzut. *Purple Rain*?

— Da. De două ori.

— Ți-a plăcut? mă chestionează ea.

— Nu prea.

— Și cu toate astea, l-ai văzut de două ori!

— Știu, îi răspund și apoi adaug, cu un accent american destul de reușit, ca să vezi!

1 Titlul unui film din 1984, în regia lui Albert Magnoli; melodia principală de pe coloana sonoră a filmului este compusă de Prince. (N. tr.)

După care, slavă Domnului, ușa se deschide și în cadru apare Big Colin Pagett, care aduce patru sticle de bere Newcy Brown și o găleată de carton de la Kentucky Fried Chicken. Patrick îl aduce în casă ca un majordom care lasă coșarul să intre în conac. În tăcerea stânjenită care urmează, eu rumeg gânduri legate de complexa artă a conversației. Sigur că ideal ar fi să mă trezesc dimineața și cineva să-mi dea manuscrisul cu tot ceea ce trebuie să spun pe parcursul zilei. Apoi eu să parcurg textul și să-mi rescriu dialogurile, tăind remarcile infatuante și glumele idioate. Dar e limpede că asta nu e o alternativă practică, iar cealaltă opțiune, aceea de a nu mai vorbi niciodată, n-o să funcționeze nici ea.

Așa că poate e mai bine să mă gândesc că a conversa e ca și cum ai traversa strada. Înainte să deschid gura, ar trebui să aștept câteva clipe ca să mă uit în ambele direcții și să mă gândesc cu grijă la ceea ce-o să spun. Iar dacă asta îmi va face conversația mai lentă și mai ne-firească, cam ca o convorbire telefonică transatlantică, dacă înseamnă c-o să petrec ceva mai mult timp stând pe curba metaforică a conversației uitându-mă și-n stânga și-n dreapta, atunci așa să fie, pentru că e limpede că nu pot continua să mă arunc orbește în trafic. Nu pot să mă mai las călcat în picioare ca până mai deunăzi.

Din fericire, acum nu e nevoie să fac conversație, fiindcă în timp ce-o așteptăm pe Alice, Patrick scoate una dintre prețioasele lui casete – marea finală de anul trecut, așa că stăm și ne uităm cum echipa Dundee câștigă din nou, în vreme ce Patrick mormăie răspunsuri, iar Colin își mănâncă găleata de pui. Preț de cincisprezece minute astea sunt singurele sunete: Colin clefăind o pulpă de pui, iar Patrick bolborosind înnebunit de pe brațul canapelei.

— ...Kafka... nitrogen... 1956... duodenul... întrebare capcană: nici una dintre variante... C.P.E. Bach...

Din când în când, și eu, și Colin – acesta cu gura plină de carne maro – mai intervenim cu câte-un răspuns – Ravel, *Infernul* lui Dante, Rosa Luxembourg, *Veni, vidi, vici* –, dar Patrick își marchează clar teritoriul, demonstrându-ne cine e șeful prin vocea care urcă, gradat, cu mai multe tonuri...

— ...THE MOODY BLUES... GOYA... FEBRĂ TIFOIDĂ. MARIA... TOATE SUNT NUMERE PRIME...

... cu toate că și mie îmi place să văd programul ăsta, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că asta e cam mult...

— ...RINUL, RONUL, DUNĂREA... MITOCONDRIE... PENDULUL LUI FOUCAULT...

...oare le-a învățat pe de rost? Ar trebuie să credem că n-a mai văzut programul niciodată sau că știe oricum toate chestiile astea? Și ce părere are despre treaba asta Lucy Chang? Arunc o privire în lateral și-o văd că se uită în podea, dar are ochii închiși. Probabil că e supărată sau jenată. Ceea ce ar fi de înțeles. Dar apoi remarc că umerii îi tremură ușor și realizez că Lucy *se chinuie să nu râdă*...

— ...ODĂ LA O URNĂ GRECEASCĂ... BO DIDDLEY... NOAPTEA SFÂNTULUI BARTOLOMEU... MONUMENTUL DE LA BERLIN-TEMPELHOF...

...și tocmai când Lucy pare a fi pe punctul să izbucnească în râs, se aude din nou soneria, iar Patrick iese din cameră, lăsându-ne pe noi trei să fixăm televizorul. În final, Colin este cel care vorbește primul cu o voce coborâtă și un ton conspirativ.

— Mi se pare mie sau tipul ăsta e complet dus cu capul?

După ce Alice și-a făcut și ea apariția, atmosfera s-a destins considerabil. Fata a venit abia trăgându-și sufletul, înfocolită cu un fular, o haină și mănuși din piele întoarsă. Se uită de jur împrejur, zâmbește și salută pe toată lumea.

— Bună, Bri! îmi spune cu căldură și-mi face cu ochiul provocator.

Patrick se agită de zor în jurul ei, idiotul! Își trece mâinile prin părul din plastic bej, îi oferă scaunul lui și-i toarnă un pahar de Cabernet Sauvignon bulgăresc pe care *eu* l-am adus, cu mari sacrificii personale, însă Patrick se comportă de parcă ar fi vinul lui. Când Alice întreabă „Te deranjează dacă fumez?“, el răspunde „Sigur că nu!“, de parcă, dintr-odată, fumatul i se pare grozav, de parcă-i pare rău că nu i-a venit lui în minte mai devreme, apoi se uită împrejur după ceva care să fie folosit drept scrumieră și găsește o casetă în care ține agrafe de hârtie. O golește pe birou cu o frenezie sălbatică, de cretin.

Alice se așază pe canapea, făcându-și loc lângă mine. Șoldul ei e strâns lipit de al meu. Patrick își drege glasul și se adresează echipei.

— Deci, iată-ne aici! „Cei patru fantastici!“ Și cred că anul ăsta suntem o echipă cu-adevărat specială...

Stai puțin – Cei *patru* fantastici?

— Să vă explic cum merg lucrurile...

Eu număr persoanele din încăpere: unu, doi, trei...

— ...prima etapă este reprezentată de calificarea propriu-zisă pentru competiția televizată...

De ce să nu spună „Cei cinci faimoși“? Nu l-ar fi costat nimic să spună „Cei cinci faimoși“.

— Asta se va întâmpla peste două săptămâni și e o chestie fără formalități, dar e un test destul de dur. Va trebui să fim stăpâni pe noi, dacă vrem să ajungem la televizor. Deci, până atunci, vă propun să ne întâlnim toți patru aici în fiecare săptămână la aceeași oră și să trecem prin niște întrebări pe care o să le pregătesc dinainte și poate să ne uităm la o casetă, două, ca să ne facem încălzirea...

Stai puțin – eu de ce nu pot să vin? Trebuie să vin. Dacă nu vin, n-o văd pe Alice. Ridic mâna ca să pun o întrebare,

dar Patrick bagă o casetă în video și nu mă observă, așa că-mi dreg vocea și zic:

— Ăăă, Patrick... ?

— Brian ?

— Deci eu nu trebuie să vin ?

— Nu cred, nu...

— Deloc ?

— Nu...

— Deci nu crezi că e o idee bună...

— Păi, de tine nu avem nevoie decât în caz de urgență.

Cred că e mai bine pentru noi patru să ne obișnuim unii cu ceilalți, ca echipă, pentru că, în fond, noi *suntem* echipa.

— Deci nu aveți nevoie de mine ?

— Nu.

— Nici măcar să vin și să fac pe observatorul... ?

— Nu prea, Brian, nu..., îmi răspunde Patrick și apasă butonul *play* de la video. Așa, aici este Leeds *versus* Birkbeck în sferturile de finală de acum doi ani. E un meci foarte bun, explică el și se așază pe canapea.

Alice e strânsă între noi. Șoldul ei e lipit de al meu. Iar eu încerc să inventez un plan ca să-lucid pe Patrick Watts.

10

ÎNTREBARE: Ce înțeles are mottoul latinesc care acompaniază leul care rage la începutul filmelor produse de Metro-Goldwyn-Mayer?

RĂSPUNS: *Ars Gratia Artis* – Artă de dragul artei.

— Eu, personal, ca să fiu sincer, îl *urăsc*. Vreau să spun că ideea că ăsta e un mare poem liric *de dragoste* mi se pare de rahat. ăsta e poemul unui tip în călduri. Un tip frustrat sexual, un idiot care încearcă să intre în chiloții iubitei bătând câmpii cu „Carul înaripat al Timpului”¹. Tipul nu acceptă să fie refuzat. În poemul ăsta nu găsești nimic liric sau romantic și, cu siguranță, nimic *erotic*. Asta dacă ești femeie, spune cumva cântat Erin, prietena lui Alice, fata cu ochi de pisică și coamă blondă, obținută prin decolorare. De fapt, dacă un tip mi-ar trimite poemul ăsta sau mi l-ar citi, eu aș chema poliția. Nu-i de mirare că iubita ăstuia e sfioasă. Poetul e un misogin cu acte-n regulă.

— Ți se pare că Andrew Marvell e misogin? o întreabă profesorul Morrison, întinzându-se în fotoliu și împletindu-și degetele lungi peste burtă.

— Într-un cuvânt, da. În orice caz, în poemul ăsta e cu siguranță.

1 Din poemul *To His Coy Mistress* al poetului britanic Andrew Marvell (1621-1678). (N. tr.)

— Deci vocea poetului și vocea din poem sunt tot una?

— De ce să nu fie? Nu există nimic care să sugereze vreo formă de distanțare...

— Tu ce părere ai, Brian?

Sincer să fiu, eu mă gândeam la Alice, așa că fac o pauză de câteva secunde și trag de timp frecându-mi urechile, de parcă facultățile mele de judecată sunt localizate în lobi, iar eu nu trebuie decât să le încălzesc. E abia al treilea seminar, iar data trecută am avut probleme fiindcă am pretins c-am citit *Mansfield Park*, când eu nu văzusem decât o jumătate din primul episod de la televizor, așa că acum trebuie să zic ceva super. Selectez din arsenal expresia „context istoric“.

— Cred că situația e mai complicată, mai ales dacă plasăm poemul în contextul lui istoric...

Erin plescăie din buze și oftează, așa cum are obiceiul să facă de fiecare dată când deschid gura la seminarii. E clar că Erin mă urăște de moarte, deși eu nu înțeleg de ce, pentru că-i zâmbesc tot timpul. Doar dacă n-o fi tocmai asta motivul. Oricum. Concentrează-te.

— În primul rând, e evident că în poem există un puternic element umoristic. Folosirea retoricii denotă autoreferențialitate. În sensul ăsta, poemul seamănă mult cu sonetul 130 al lui Shakespeare: „Nu-s ochii dragei mele stropi de soare...” (bună mișcare)... numai că aici, retorica poetului îl face să pară nebun – disperarea, limitele până la care merge ca să-și convingă iubita să-i cedeze fac din el o figură esențialmente *comică*. E vorba de o comedie a frustrării sexuale și a umilirii romantice. De fapt, eponima „iubită sfioasă“, obiectul pasiunii nedorite, este cea care deține puterea...

— Păi, ceea ce spui tu e un rahat reacționar și șovin, sare Erin, care s-a foit pe scaun tot timpul cât am vorbit, făcând plasticul să chițăie indignat. Iubita sfioasă n-are nici un fel de *putere* și n-are nici *personalitate*. Ea e o

nulitate, un gol, definit numai prin frumusețe și prin faptul că refuză să și-o tragă cu poetul. Iar tonul nu e deloc comic sau liric, e brutal, manipulator și opresiv.

Apoi Chris, hipiotul cu mâna murdară, începe să vorbească, iar eu mă hotărâsc s-o las pe Erin să-l folosească pe el pe post de sac de box. Profesorul Morrison îmi zâmbește părintește, dându-mi să înțeleg c-a fost de acord cu mine tot timpul. Îmi place profesorul Morrison. Dar mi-e și frică de el, ceea ce probabil că reprezintă combinația perfectă pentru un profesor universitar. Morrison aduce un pic cu David Attenborough, ceea ce, din nou, probabil că e foarte bine pentru un profesor universitar. Poartă multă catifea reiată, cravate croșetate și e slab ca un țâr. Cu excepția unei burtici rotunjoare care arată ca o pernuță prinsă pe sub cămașa murdară. Profesorul Morrison te ascultă cu atenție atunci când vorbești. Stă cu capul ușor aplecat, iar degetele lungi le ține lipite ca un turn în fața gurii, exact așa cum fac intelectualii de la televizor.

În vreme ce Erin îl jupoaie de viu pe Chris, iar profesorul se uită la ei, eu mă las să plutesc cu privirea pe fereastra care dă spre grădină și încep să mă gândesc din nou la Alice.

După seminar, mergând pe High Street, o văd pe Rebecca nu știu cum într-un grup de furioși din ăia cu care umblă tot timpul. Toți se ocupă cu îndesatul fluturașilor în mâinile oamenilor nepăsători ieșiți la cumpărături. Preț de-o secundă mă gândesc să traversez. Sincer să fiu, sunt destul de precaut când vine vorba de Rebecca, mai ales după ultima noastră conversație, dar mi-am promis că la facultate o să-mi fac cât mai mulți prieteni, chiar dacă persoanele respective n-o să dea semne că m-ar plăcea prea tare.

— Sal'tare, zic eu.

— Ia uite cine-a venit, *The Dancing Queen*! Ce mai faci? îmi răspunde ea și-mi dă un fluturaș, îndemnându-mă să boicotez Banca Barclays.

— Banii mei de bursă se află depuși la o altă organizație bancară multinațională, plină de grijă și umanitate! o anunț cu sclipire incisivă, falsă și satirică în priviri.

Însă Rebecca nu se uită realmente la mine, pentru că s-a întors la împărțitul fluturașilor și-a început să strige „Luptați împotriva apartheidului! Sprijiniți boicotul! Nu cumpărați produse din Africa de Sud! Spuneți nu apartheidului!...” Încep și eu să mă simt lejer boicotat, așa că mă îndepărtez, dar Rebecca îmi spune cu o voce ușor mai blândă:

— Deci, cum te-ai adaptat?

— A, bine! Împart casa cu o pereche nenorocită de Rupert-ți¹. Dar, în afară de asta, nu e rău...

Am aruncat pastila cu referire la război de dragul ei, dar nu cred că Rebecca a priceput aluzia, pentru că se uită la mine nedumerită.

— Pe amândoi îi cheamă Rupert?

— Nu, îi cheamă Marcus și Josh.

— Și-atunci Rupert-ții cine sunt?

— Păi, sunt, știi și tu – Rupert-ții!

Însă remarca începe să-și piardă hazul, așa că mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă ofer să împart și eu fluturași. În fond, asta e o cauză pentru care militez cu pasiune și am o politică strictă referitoare la interdicția de a consuma fructe din Africa de Sud. E o politică aproape la fel de strictă ca aceea referitoare la interdicția de a mânca fructe, în general. Dar Rebecca pliază fluturașii care i-au mai rămas și-i dă colegilor.

1 Joc de cuvinte: pe de o parte, Rupert este un nume propriu, pe de altă parte, în argoul britanic Rupert denumește un ofițer din clasa socială de mijloc lipsit de abilități militare și bun-simț; mojić. (N. tr.)

— Așa. Eu am terminat pe ziua de azi. Pa, Toby, pa, Rupert...

Și, dintr-odată, mă trezesc mergând pe stradă cu ea alături, fără să-mi dau prea bine seama a cui a fost ideea.

— Deci, unde mergem acum? mă întreabă Rebecca, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele hainei din scai negru.

— Eu mă duc la galeria de artă a orașului.

— La *galeria de artă*? zice ea intrigată.

— Da, m-am gândit să văd cum e.

Rebecca își încrețește nasul, dar spune:

— OK. Hai „să vedem cum e“!

Iar eu o urmez în josul străzii.

A, vechiul și nemuritorul carusel al vizitării unui muzeu!

Realitatea e că aștept de ceva vreme să încerc chestia asta, pentru că în Southend așa ceva nu e posibil, dar asta e o galerie de artă adevărată: atmosferă liniștită de bibliotecă, bănci din marmură, paznici picotind pe scaune incomode. La modul ideal, planul meu era s-o aduc aici pe Alice, pentru o întâlnire, dar e bine să fac mai întâi un drum de recunoaștere cu altcineva. Asta ca să-mi pot pregăti reacțiile spontane.

N-am o problemă să recunosc că reacția mea în fața artelor vizuale poate să fie destul de superficială. De exemplu, deseori mă pomenesc nevoit să subliniez că unul dintre personajele din tablou seamănă cu X sau Y de la televizor. De asemenea, există un soi de cod al bunelor maniere într-o galerie de artă pe care trebuie să mi-l însușesc – cât de mult timp trebuie să stai în fața fiecărui tablou, ce sunete trebuie să scoți, chestii din astea –, însă eu și Rebecca intrăm curând într-un ritm plăcut și confortabil: nici prea rapid încât să dea impresia

de superficialitate, dar nici prea lent ca să ne plictisim de moarte.

Vizităm sala dedicată secolului al XVIII-lea. Ajungem în fața unui tablou care nu se remarcă în mod deosebit. Autorul e un pictor de care n-am auzit niciodată. Ne sunt înfățișați un lord și o lady cu alură de Gainsborough, care stau sub un copac.

— Ce perspectivă uluitoare, observ eu, dar ideea de a-i atrage atenția asupra felului în care obiectele se micșorează pe măsură ce se îndepărtează mi se pare mult prea simplistă, așa că mă hotărâsc să adopt o abordare sociopolitică mai marxistă. Uită-te la fețele lor! Par foarte mulțumiți de ei!

— Dacă așa spui tu, îmi răspunde Rebecca fără prea multă inspirație.

— Nu ești iubitoare de artă?

— Ba sigur că sunt. Doar că nu cred că, dacă un lucru a fost pus într-o nenorocită de ramă mare și aurită, eu sunt obligată să stau în fața lui ore întregi, frecându-mi bărbia. Vreau să spun că... uită-te și tu la chestia asta...

Cu mâinile înfundate în buzunare, Rebecca îmi arată întreaga sală dezgustată, iar haina-i fâlfâie pe lângă ea ca aripile unui liliac...

— ...portrete ale bogătașilor leneși care veghează asupra câștigurilor obținute prin mijloace ilegale, portretizări cât o cutie de ciocolată ale muncii trudnice la câmp, picturi cu porci de o curățenie fără pată. Uită-te și tu la monstruoșitatea asta – îmi arată ea un nud rozaliu și grasuț întins pe un șezlong – soft-porn pentru adepții comerțului cu sclavi. Pentru numele lui Dumnezeu! Unde-i părul pubian?! Ai văzut vreodată în viața ta o femeie goală care să arate așa?

Mă gândesc să-i spun că eu n-am văzut niciodată o femeie goală, dar nu vreau să-mi distrug reputația de cunoscător al artelor plastice, așa că tac chitic.

— Adică, *cui* i se adresează, de fapt, tabloul ăsta ?

— Deci tu nu consideri că arta are o valoare intrinsecă ?

— Nu-i vorba de asta. Nu consider că are o valoare intrinsecă numai pentru că o persoană a hotărât s-o numească „artă“. Cum e chestia asta – e genul de rahat pe care-l vezi atârnat pe pereții unui Club al conservatorilor din provincie ...

— Deci, să înțeleg că, în cazul unei revoluții, tu ai arde toate obiectele astea ...

— Of, ai un obicei foarte drăguț de a reduce oamenii la niște stereotipuri ...

O urmez printr-o sală plină de naturi moarte și mă hotărâsc să deturnez conversația de la subiectul politic.

— Care e pluralul de la „natură-moartă“ ? „Naturi-moarte“ sau „naturi-morți“ ?

Mi se pare o replică foarte sofisticată, gen Radio 4, însă Rebecca nu cade pe spate.

— Deci tu unde te situezi din punct de vedere politic ? mă întreabă ea.

— Păi, presupun că sunt un soi de umanist-liberal de aripă stângă.

— Cu alte cuvinte, nu ești nimic ...

— Ei, n-aș spune chiar așa ...

— La ce-ai zis că ești ?

— Lit. eng.

— Ce înseamnă *liteng* ?

— Literatura engleză.

— Așa se numește acum ? Și ce te-a atras la *liteng*, în afară de faptul că e clar o facultate unde se chiulește pe rupte.

Aleg să ignor ultima ei remarcă și mă lansez direct în explicații:

— Păi, nu eram prea sigur ce să fac. Aveam o gamă destul de largă de calificări de nivel O și A, așa că m-am gândit la istorie, artă sau poate o chestie științifică. Dar literatura încapsulează, esențialmente, cam toate

disciplinele – literatura înseamnă istorie, filozofie, politică, politici sexuale, sociologie, psihologie, lingvistică, știință. Literatura reprezintă răspunsul structurat al omului la lumea înconjurătoare, deci, într-un fel, e absolut firesc ca acest răspuns să conțină o întreagă – fac o pauză de efect – *panoplie* de concepte intelectuale, de idei, de probleme...

Et cetera, et cetera, et cetera. Dacă e să fiu complet sincer, nu e prima dată când am spus toate lucrurile astea. De fapt, am folosit discursul ăsta în toate interviurile pe care le-am susținut pentru admiterea în facultate și cu toate că nu e tocmai o declarație gen „O să ne luptăm cu ei pe plaje...“¹, asupra profesorilor universitari a avut un efect teribil, mai ales atunci când a fost acompaniată, ca în cazul de față, de scuturări ale părului și gesturi emfaticе. Apoi aduc discursul în punctul culminant:

— ...deci, așa cum îi spune eponimul Hamlet lui Poloniu în actul II, scena 2, până la urmă, totul se rezumă la „vorbe, vorbe, vorbe“, iar ceea ce noi numim literatură nu este, în realitate, decât vehiculul a ceea ce ar putea fi descris cu mai multă acuratețe ca studiul a... tot.

Rebecca se gândește la vorbele mele și clatină din cap cu înțelepciune.

— Ei, *asta* e, într-adevăr, cea mai mare grămadă de rahat pe care am auzit-o în ultima vreme, îmi răspunde ea și începe să se îndepărteze.

— Așa crezi? o întreb tropăind după ea.

— Adică de ce nu zici că vrei să-ți tocești curul și vreme de trei ani să nu faci altceva decât să citești? Măcar atunci ai fi sincer. Literatura nu te învață nimic despre „tot“ și chiar dacă ar fi așa, modalitatea de învățare ar fi cea mai nefolositoare, superficială și lipsită de finalitate practică.

1 Fraza face parte dintr-unul dintre discursurile lui Winston Churchill susținute în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (N. tr.)

Vreau să spun că oricine are impresia că poate să afle ceva practic despre politică, psihologie sau știință frunzărind *Under Milk Wood*¹ vorbește tâmpenii. Îți poți imagina pe cineva spunându-ți: „Ei, domnule nu știu cum, sunt pe cale să-ți scot splina și, bine, eu nu am studiat de fapt medicina, dar nu-ți face griji, pentru că mi-a plăcut foarte mult *The Pickwick Papers*² ...“ ?

— Ei, medicina e un caz special.

— Și politica nu e? Dar istoria? Dar dreptul? De ce nu? Pentru că sunt *mai ușoare*? Nu merită o analiză atât de riguroasă?

— Deci tu nu crezi că romanele, poezia și piesele de teatru contribuie la calitatea și bogăția vieții?

— N-am spus asta, nu? Sunt sigură că e adevărat, dar la fel de mult contribuie și melodia pop care durează trei minute, însă nimeni nu simte nevoia s-o studieze timp de trei ani.

Sunt convins că Alexander Pope a spus ceva pertinent care mi-ar fi de folos în clipa asta, dar nu-mi amintesc ce anume, așa că mă gândesc dacă să fac uz de cuvântul „utilitarism“, dar nu sunt sigur cum ar trebui să-l plasez în context. Așa că în loc de asta zic:

— Doar fiindcă ceva nu e *practic*, nu înseamnă că nu e *folositor*.

Rebecca se încruntă, iar eu îmi dau seama că mă aflu pe un teren destul de lipicios, semantic vorbind, așa că mă hotărâsc să abordez o tactică nouă și adopt strategia atacului.

— Dar *tu* ce studiezi de e așa de *folositor*? o întreb.

— Dreptul. Sunt în anul doi.

— Dreptul!... Ei, da, presupun că dreptul e destul de util.

— Păi, să sperăm că da.

1 Poem de Dylan Thomas. (N. tr.)

2 Roman de Charles Dickens. (N. tr.)

Chestia cu dreptul mi se pare logică. Dacă aş fi într-un tribunal, sunt sigur că n-aş vrea să mă contrez cu Rebecca Epstein. Fata asta te-ar plesni peste faţă cu accentul ei de Glasgow şi-ar lătra la tine chestii de genul „defineşte-ţi termenii!” şi „argumentaţia ta e falsă!” De fapt nu vreau să mă cert cu ea nici acum, aşa că tac din gură şi continui să păşesc în tăcere prin muzeul plin cu casete de sticlă cu fosile, monede romane şi unelte agricole antice. Presupun că asta e primul meu contact cu disputele intelectuale înflăcărâte proprii mediului academic. Sigur că am trecut deja prin certurile de la seminarii cu Erin, dar alea sunt floare la ureche. Contează cât poţi să înduri. Cu Rebecca însă am senzaţia că mi-a fost înfipt un cuţit direct în ochi. Totuşi, sunt abia în a treia săptămână şi sunt sigur c-o să-mi îmbunătăţesc reacţiile. În sinea mea, sunt convins că sunt în stare să produc un răspuns elocvent şi incisiv. Chiar dacă asta n-o să se întâmple decât peste trei-patru zile. Între timp, vreau să văd dacă nu pot să schimb subiectul.

— Şi ce vrei să faci după? zic.

— Habar n-am. Am putea să mergem să bem ceva, dacă-ţi surâde...

— Nu, mă refer, după facultate, după licenţă...

— După licenţă? Habar n-am. Vreau să fac ceva care să schimbe în bine viaţa oamenilor. Nu ştiu dacă vreau să intru în tot circul ăla al avocaţilor pledanţi, dar mă interesează legislaţia imigraţiei. Biroul de consiliere a cetăţenilor face treabă bună. Poate c-o să intru în politică sau în presă sau, cine ştie, o să reuşesc să-i mişc din loc pe ticăloşii ăia de conservatori. Dar tu ce-ai de gând?

— A, poate c-o să predau sau o să intru în cercetare. Sau poate că, într-un fel sau altul, o să scriu.

— Ce scrii?

— A, deocamdată nimic.

Încerc să fac un test şi adaug:

— Doar puţină poezie.

— Ei, poftim! Ești poet și eu nici n-aveam idee!
spune Rebecca, apoi se uită la ceas. Trebuie să mă întorc.

— Unde locuiești?

— La Kenwood Manor. Acolo unde a fost petrecerea
aia amărâtă.

— A, la fel ca prietena mea Alice.

— Frumoasa și blonda Alice?

— E frumoasă? N-am observat.

Încerc să testez efectul unei doze de umor post-fe-
minist, lejer mascat, însă Rebecca nu reacționează altfel
decât țâțâind din buze, încruntându-se și zicându-mi:

— Atunci cum ai cunoscut-o?

— A, suntem împreună în echipa de la *Întrecerea
universitară*..., îi răspund ridicând relaxat din umeri.

Hohotul de râs al Rebeccăi se lovește de pereții din
piatră ai muzeului și se reverberează.

— Să mori tu!

— Ce-i așa de haios?

— Nimic, absolut nimic. Îmi pare foarte rău, dar nu
aveam habar că discut cu o vedetă TV. Atâta tot. Deci
ce încerci să dovedești?

— Ce vrei să spui?

— Păi, când te duci la o chestie de genul ăsta,
înseamnă că ai ceva de dovedit.

— N-am nimic de dovedit! E distractiv. Și, oricum,
încă nu ne-am calificat pentru competiția televizată.
Trebuie să trecem de preselecția de săptămâna viitoare.

— Întrecere, ha? Sună foarte macho. De parc-ar trebui
să te îmbraci cu armură sau cam așa ceva. Tu pe ce po-
ziție joci? Ești centru-înaintaș? Sau aperi poarta?

— Sunt prima rezervă.

— A, deci, tehnic vorbind, nu ești în echipă.

— Nu. Nu, presupun că nu.

— Ei, dacă vrei să-i rup degetele vreunei persoane
care te supără, dă-mi de știre...

Suntem acum pe treptele din fața galeriei de artă și, de când am intrat noi, a început să se întunece.

— Mi-a făcut plăcere să discutăm... Iartă-mă, iar am uitat cum te cheamă.

— Brian. Brian Jackson. Vrei să te conduc acasă?

— Știu drumul. Acolo locuiesc, dacă-ți amintești. Ne mai vedem, Jackson, îmi spune Rebecca începând să coboare scările.

După care se oprește în loc și se întoarce.

— Și, Jackson! Sigur că trebuie să studiezi exact ceea ce-ți place. Aprecierea scrisă și înțelegerea literaturii sau orice altă formă de efort artistic, ocupă un loc absolut central în orice societate decentă. De ce crezi că primul lucru pe care l-au ars fasciștii au fost cărțile? Ar trebui să înveți să-ți aperi mai bine punctele de vedere.

Apoi Rebecca se întoarce, începe să tropăie pe scări în jos și dispare în noapte.

11

ÎNTREBARE: Ce cuvânt de origine germană descrie plăcerea obținută din nefericirea celorlalți?

RĂSPUNS: *Schadenfreude*.

Azi am avut și eu, în sfârșit, noroc. Marele Colin Pagett a făcut hepatită.

Aflu în mijlocul unui curs despre *Baladele lirice* ale lui Coleridge și Wordsworth. Profesorul Oliver vorbește de ceva vreme, iar eu am încercat să mă concentrez – pe bune c-am încercat – dar, după părerea mea, o baladă lirică e ceva de genul Kate Bush cântând *Man With The Child In His Eyes* și asta e principala mea problemă cu romanticii: pur și simplu, nu sunt destul de *romantici*. Îți închipui că în operele romantice o să găsești o grămadă de versuri de dragoste pe care-o să poți să le plagiezi în felicitări de Sfântul Valentin, dar, în general, poeziile romantice sunt pline de lacuri, urne și colecționari de lipitori.

Din ceea ce reușesc să pricep de la profesorul Oliver, principalele probleme ale creierelor romantice erau 1) natura, 2) relația omului cu natura, 3) adevărul și 4) frumusețea, în timp ce eu am tendința să rezonoz cel mai bine la versurile care explorează teme: a) Doamne, ești foarte drăguță, b) Sunt atras de tine. *Te rog*, nu vrei să ieși cu mine? c) Să ies cu tine e de-a dreptul incredibil și d) *De ce* nu vrei să mai ieși cu mine? Tocmai folosirea

plină de sensibilitate și emoție a acestor teme face ca poezia lui Shakespeare și Donne să fie cea mai tulburătoare și mai lirică din literatura engleză. Chiar mă gândesc să-mi intitulez următorul strălucitor eseu *Spre o definiție a romantismului, un studiu comparativ al lirismului lui Coleridge și Donne* sau cumva similar, când, cum nu se poate mai potrivit, fața lui Alice Harbinson apare la ușa sălii de curs.

Toată lumea se uită la ea, așa cum era de așteptat, dar Alice pare să indice cu degetul spre mine și să murmure ceva. Eu mă arăt pe mine, iar ea dă din cap agitată, apoi se lasă pe vine și mâzgălește ceva pe un carnet A4, pe care apoi îl lipește de geam.

„Brian, am nevoie de tine – *Urgent*“, citesc.

Pentru sex? mă întreb eu. Probabil că nu, dar, chiar și așa, n-am altă variantă decât să mă duc, prin urmare îmi strâng cărțile și dosarele cât de discret pot, mă las pe vine și mă îndrept către ușă. Profesorul Oliver, de fapt, toți cei din sala de curs, se uită la mine.

— Scuze, programare la doctor, îi lămuresc eu punând o mână pe piept ca pentru a le da de înțeles c-aș putea să cad lat în orice secundă.

Profesorului Oliver nu pare să-i pese ce fac și se întoarce la baladele lirice, iar eu mă strecor afară pe coridor unde-o găsesc pe Alice roșie la față, transpirată, abia mai răsuflând și aratând superb.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă..., gâfâie ea.

— E-n regulă. Zău. Ce s-a întâmplat?

— Avem nevoie de tine! Pentru testul de calificare din după-amiaza asta.

— Pe bune? Dar Patrick mi-a zis să nu mă obolesc...

— Colin nu poate să vină, a făcut hepatită.

— Glumești!

Sigur că nu sar în sus împungând aerul cu pumnul, pentru că-mi place sincer de Colin și sunt realmente

îngrijorat din cauza lui – pe bune că sunt – așa că mă agit și întreb:

— E bine?

— Absolut. Nu e ceva grav. E hepatită A sau ceva în genul ăsta. Se pare că e galben la față, dar o să se facă bine, complet. Dar asta înseamnă că intri tu în echipă! Acum!

Amândoi tropăim încântați de victorie. Nimic indecent însă. Apoi fugim la Liga Studenților.

Sunt momente în viață când realizările umanității par să pună la încercare esența conceptului limitelor abilităților umane – gândiți-vă, de exemplu, la sculpturile lui Bernini sau Michelangelo, la tragediile lui Shakespeare sau la cvartetele de coarde ale lui Beethoven. În după-amiaza asta, în barul studentesc pustiu, dintr-un motiv care sfidează explicațiile raționale – datorită sortii, a norocului, a mâinii nevăzute a Domnului sau din pricina unei stări de grație – se pare că eu știu totul despre absolut *orice*.

— Dacă adenina este cuplată cu timina, atunci citozina se cuplează cu...?

Știu.

— Guanina.

— Care este denumirea completă a organizației care oferă premiile Oscar?

Știu.

— Academia de filme, arte și științe.

— Corect. Stufărica, pitulicea mică, lăcarul de stuf și alți lăcari sunt specii ale familiei Sylviidae și sunt mai bine cunoscute sub denumirea generică de...?

Știu.

— Silvii.

— Corect. Ce cântăreață canadiană de folk se numește, în realitate, Roberta Joan Anderson?

Știu.

— Joni Mitchell.

— Corect.

Cei de la *Întrecerea universitară* au trimis un documentarist pe care-l cheamă Julian. Un tânăr simpatic, cu vorba blândă, la vreo douăzeci și cinci de ani, cu un pulover cu decolteu în V și cravată. În esență, arată de parcă ar fi dublura lui Bamber Gascoigne. Testul e pe format standard – patruzeci de întrebări în cincisprezece minute, fără timp de pregătire, dar ai voie să te consulți cu echipa – și trebuie să determine dacă suntem pregătiți să apărem în campionatul televizat. Ei, e limpede că suntem. De fapt, nu mi-e rușine să spun că suntem al dracului de buni.

— Ce figură a secolului al XII-lea, regină consoartă a Franței și Angliei, a reprezentat sursa de inspirație pentru multe dintre poemele trubadurului Bernard de Ventadour?

— Eleonora de Aquitania, spun eu.

— Stai puțin, stai puțin – putem să trecem, vă rog, răspunsurile pe la *căpitan*? Ţuieră Patrick indignat. Şi-acum, Brian, spune-mi, de unde ştii?

Ştii deoarece Katharine Hepburn o joacă în filmul ăla vechi care se dă tot timpul la televizor duminica după-amiaza, dar nu-i spun și lui Patrick chestia asta. Nu fac decât să clatin din cap cu o expresie înțeleaptă și zic, cu ochii larg deschiși:

— Pur și simplu... ştiu.

Ca și cum puterea uluitoare, în stare să cucerească lumea, a cunoștințelor mele generale este o enigmă. Chiar și pentru mine. Sceptic, căpitanul se uită la Lucy Chang căutând o confirmare, dar Lucy ridică din umeri, așa că Patrick spune:

— Eleonora de Aquitania?

— Corect, îi confirmă Julian.

Simt cum o mână mă strânge de braț și privesc către dreapta, unde Alice stă și-mi zâmbește, cu ochi mari și

plini de admirație. Țasta e al nouălea răspuns corect pe care-l dau *la rând* și mă simt așa cum probabil că s-a simțit și Jesse Owens la Olimpiada din Berlin, din 1936. Ceilalți nu apucă să participe. Nici măcar Lucy Chang. Și uite-așa se pare că hepatita lui Colin Pagett este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla – sigur, cu excepția lui Colin – pentru că eu știu totul despre tot.

— Ce paralelă de latitudine a fost aleasă, la conferința din Potsdam din 1945, ca linie aproximativă de demarcație între Coreea de Nord și de Sud?

Răspunsul ăsta nu-l știu. Dar e în regulă, pentru că o avem pe Lucy.

— Paralela 38?

— Corect.

Și așa mergem înainte – Andaluzia – corect, 1254 – corect, carbonat de calciu – corect, Ford Madox Ford – corect. Desigur, dacă toate astea s-ar fi întâmplat la televizor, întreaga națiune ar fi rămas încremenită, cu furculița plină de tort înghețat, la jumătatea drumului între farfurie și gură, din cauza uimirii care le-ar fi tăiat tuturor respirația. Dar nu e cazul. Totul se întâmplă într-un bar studentesc care putea a țigări și bere, la ora trei după-amiaza, într-o zi umedă de marți din luna noiembrie și nimeni nu se uită la noi. Nici măcar femeile de serviciu. Ba una dintre ele chiar începe să dea cu aspiratorul.

— Țăă, există vreo șansă să...? bolborosește Julian. Patrick sare în picioare și zbiară indignat:

— Scuzați-mă! ÎNCERCĂM SĂ FACEM UN TEST ȘI LUCRĂM CONTRA-CRONOMETRU!

— Cândva trebuie să facem și noi curățenie! îi răspunde femeia de serviciu, continuând să aspire.

— OMUL ACESTA..., declamă Patrick, arătându-l cu degetul pe Julian, ca un profet din *Vechiul Testament*,...A FOST TRIMIS DE LA BIROURILE DIN MANCHESTER ALE ÎNTRECERII UNIVERSITARE!

Dintr-un motiv necunoscut, explicația asta pare să prindă, fiindcă femeia de serviciu oprește aspiratorul, mormăie ceva, apoi se apucă, din nou, să golească scrumierele.

Înapoi la test. Eu mă întreb dacă nu cumva vraja a fost ruptă și dacă mai suntem în stare să ne menținem în forma de campionat, dar n-am de ce să-mi fac griji, pentru că următoarea întrebare se referă la corabia anglo-saxonă îngropată care a fost descoperită în Suffolk în 1939 și care a furnizat informații valoroase privind vechile ritualuri de înmormântare.

Știu răspunsul.

— Sutton Hoo, zic.

— Corect.

— Testul Rorschach, spun.

— Corect.

— Epiteliu, anunță Lucy.

— Corect.

— Uganda? zice Patrick.

— Nu, cred că e Zair, îl contrazic eu.

Patrick se încruntă la mine precum Caligula atunci când cineva îndrăznește să-i atace autoritatea, după care se întoarce către Julian și se pronunță cu fermitate:

— Uganda.

— Incorect. Răspunsul e Zair, spune Julian zâmbindu-mi consolator.

Mi se pare că văd un tremur involuntar în colțul ochiului lui Patrick, dar sunt mult prea matur ca să mă împăunez cu răspunsul corect, pentru că, în fond, Patrick, aici nu e vorba de o acumulare de puncte individuală și meschină, ci e vorba de lucru în echipă, capsomanule...

— Rândunica de casă, zic.

— Corect.

— a este congruent cu b modulo m? șoptește Lucy.

— Corect.

— Legea porumbului, urlă Patrick.
— Corect.
— *Pădurenii* de Thomas Hardy, propun eu.
— Corect.
— Buster Keaton? sugerează Alice.
— Nu, cred că e Harold Lloyd, spun eu cu blândețe, dar și cu fermitate.

— OK. Harold Lloyds? zice Alice.
— Corect. Ce inginer aeronautic a murit în 1937, cu câțiva ani înainte ca cel mai faimos proiect al său să ajungă să domine cerul în timpul bătăliei de la...?

— R.J. Mitchell, intervin eu.
— *Cum?* sare Patrick.
— R.J. Mitchell, proiectantul avionului Spitfire.

Îmi amintesc numele din prezentarea de pe cutia clasicei truse Airfix la scară 1/12 și sunt convins că am dreptate. E sigur R.J. Mitchell. Sunt convins. Dar Patrick mă țintuiește cu privirea încruntat de parcă ar vrea, de parcă și-ar dori din tot sufletul să greșesc.

— E R.J. Mitchell. Ai încredere în mine.
— R.J. Mitchell? spune el fără prea multă tragere de inimă.

— Corect, anunță Julian, care acum nu se mai poate abține să zâmbească fățiș.

Patrick se uită la mine cu ochi micșorați, însă Lucy se apleacă pe după el și-mi arată degetul mare în sus, iar Alice, ei bine, Alice își mișcă ușor mâna către spatele meu și-și așază palma pe mijlocul meu, acolo unde cămașa mea de tataie mi-a ieșit din blugi.

— OK. Ultima întrebare. Ce metal feromagnetic din grupa a VIII-a din tabelul lui Mendeleev, care a fost izolat în 1735 de chimistul Georg Brandt, este folosit în producția de aliaje magnetice rezistente la căldură?

Sincer să fiu, eu am cam uitat tabelul lui Mendeleev, iar în legătură cu răspunsul la întrebarea asta chiar nu

am nici cea mai vagă idee. Dar e din nou în regulă, pentru că Lucy Chang știe.

— Cobalt, spune ea.

— Corect.

Testul s-a încheiat. Ne întindem și ne batem pe umeri. Alice mă îmbrățișează, iar eu îmi dau seama, judecând după porțiunea umedă de pe spate, că asud ca un cal de curse.

Dar Julian își drege glasul și spune:

— Ei, punctajul vostru final este 39 din 40 de puncte posibile. E, într-adevăr, un scor superb. Și sunt foarte încântat să vă anunț că ați intrat în competiția de anul acesta!

Iar mulțimea, dacă ar fi existat o mulțime, izbucnește în urale.

În fața clădirii Ligii Studenților, toți dăm mâna cu drăguțul și tânărul Julian, îi dorim călătorie plăcută înapoi la Manchester, îl asigurăm c-o să ne revedem pe 15 februarie, îi transmitem salutări lui Bamber, ha-ha, apoi rămânem cu toții în lumina soarelui de după-amiază târzie, neștiind ce să facem în continuare.

— Deci, ce ziceți de o bere să sărbătorim! propun eu dorind să prelungesc momentul de glorie.

— Cum? La patru după-amiaza? exclamă Patrick indignat, de parcă i-aș fi invitat pe toți la mine acasă pentru niște heroină și o orgie sexuală.

— Nu pot. Îmi pare rău. Mâine am un test, spune Lucy.

— Nici eu nu prea pot, zice Alice, apoi face o mică pauză, timp în care toți ne întrebăm dac-o să ne livreze și o scuză.

Dar ea nu se deranjează, așa că spun:

— OK. Ei, oricum, și eu merg în direcția ta. Te conduc.

Și plecăm. Încerc să găesc o explicație plauzibilă pentru faptul că merg în direcție complet opusă.

— Hei! Felicitări! îmi zice Alice în timp ce traversăm spre căminul ei. Ai fost *uluitor*!

— A, mulțumesc. Bravo și ție!

— Pe naiba! Eu sunt doar de umplutură în echipa asta. Nu m-am calificat decât pentru că mi-ai dat tu răspunsurile.

— Ei, nu-i adevărat, o contrazic eu, cu toate că nu e așa.

— Cum de-ai știut toate răspunsurile alea?

— Din cauza tinereții irosite! îi răspund.

Dar ea nu pricepe, așa că adaug:

— Presupun că am capacitatea să-mi aduc aminte tot felul de cunoștințe inutile. Atâta tot.

— Crezi că există așa ceva? Cunoștințe *inutile*?

— Păi, uneori îmi doresc să nu fi învățat să croșetez, îi spun, iar Alice izbucnește în râs.

E clar că are impresia că glumesc. Ceea ce poate că e mai bine.

— Și versurile de la tot felul de melodii de muzică pop. Uneori mă gândesc că aș putea să trăiesc și fără să știu atâtea versuri de melodii...

— *Give me spots on my apples but give me the birds and the bees...?*

Știu.

— *Big Yellow Taxi* de Joni Mitchell, îi răspund.

— *From Ibiza to the Norfolk Broads...*

Știu.

— *Life on Mars*, Bowie, îi replic.

— OK, și-acum ceva nou. *She's got cheekbones like geometry and eyes like sin / and she's sexually enlightened by Cosmopolitan...*

Sigur că știu răspunsul, dar mimez cu succes neștiința, apoi anunț:

— *Perfect skin*, Lloyd Cole și The Commotions?

— Dumnezeu, ești groooooooooozav, sare Alice, după care, în mod bizar, mă ia de braț, și-așa continuăm să mergem prin parc în timp ce soarele apune.

— OK. E rândul meu. Să n-ai milă...

Mă gândesc puțin, trag adânc aer în piept și-i dau drumul:

— *I saw two shooting stars last night / I wished on them but were only satellites / It's wrong to wish on space hardware / I wish, I wish, I wish you'd care.*

Și se pare că am scăpat. În sensul că Alice nu vomită pe mine în secunda imediat următoare. Și da, sunt conștient că ar trebui să-mi fie rușine și sincer, îmi e. Dar se pare că fata a luat totul la modul inocent. Se gândește un minut, apoi anunță:

— Billy Bragg – *A New England*.

— Direct la țintă, o felicit.

— E frumos, nu?

— Da, după părerea mea.

Mergem pe aleea străjuită de copaci. Felinarele care funcționează pe bază de sodiu pâlpâie în timp ce noi trecem pe dedesubt. Arată ca scena cu ringul de dans iluminat din videoclipul *Billie-Jean*. Îmi dau seama că în clipa asta semănăm cu fotografia alb-negru de pe coperta unui album-compilație exclusiv, de patru discuri, marca Ronco căruia i s-a făcut reclamă la TV. Albumul se numea *The Greatest Love Songs Ever*. În fața noastră e un morman de frunze căzute. Sunt roșii, portocalii și aurii. Mă îndrept către ele și zic:

— Hei! Hai să dăm cu picioru-n frunze!

— Mai bine nu. De obicei sunt o grămadă de căcăței de câine pe sub ele, îmi răspunde ea.

Trebuie să recunosc că probabil are dreptate.

La scurt timp după asta, ajungem la Kenwood Manor. Tot drumul, Alice m-a ținut de braț. Ceea ce trebuie să însemne ceva. Încurajat, îi spun:

— Hei! Ce faci marțea viitoare?

Numai un ochi foarte experimentat ca al meu ar fi în stare să observe fulgurantul moment de panică ce traversează trăsăturile lui Alice Harbinson, dar el există

cu-adevărat, chiar dacă doar preț de-o clipă. Apoi Alice adoptă o expresie întrebătoare și începe să-și bată cu degetul în bărbie.

— Mar... țeă viitoare? Să mă gândesc... zice ea.

Repede, Alice. Găsește o scuză, hai, repede, fetițo, haide, haide, haide...

— Știi, fac eu, marțea viitoare e ziua mea. Marele eveniment al împlinirii celor nouăsprezece ani!

După care fac o pauză suficient de lungă ca ea să aibă timp să-mi cadă, orbește, în capcană.

— Și dai o petrecere! Ei, *mi-ar face plăcere* să vin...

— De fapt, nu e o petrecere. Nu cunosc destui oameni pentru o petrecere. Dar m-am gândit că am putea să ieșim... să luăm cina sau ceva în genul ăsta?

— Doar tu și cu mine? mă întreabă ea.

Și-mi zâmbește. Cum se spune „cu un rictus“ sau „rictusal“?

— Doar tu și cu mine...

— OK, încuviințează ea, pronunțând răspunsul ca și cum ar fi fost format din două cuvinte: O. K. De ce nu? Da! O să fie grozav! O să ne distrăm! adaugă ea.

Și o să fie chiar fantastic. O să fie fantastic și distractiv. Sunt hotărât să fac ca întâlnirea să fie și fantastică și distractivă.

12

ÎNTREBARE: Lanugo, vellus și terminal sunt termeni care descriu diferitele stadii de dezvoltare ale cărei părți a corpului uman?

RĂSPUNS: Părul.

Azi e o zi specială, nu numai pentru că împlinesc nouăsprezece ani și trec în ultimul an al adolescenței și, în egală măsură, sărbătoresc începutul unei noi și incitante faze a maturității din viața lui Brian Jackson, dar asta e și ziua în care o să iau o cină romantică în compania lui Alice Harbinson. Ca un cadou de aniversare special pentru mine, Alice și întreaga lume, m-am hotărât să-mi schimb complet imaginea.

Sincer să fiu, ar fi trebuit să fac asta de mai multă vreme. Mulți dintre marii artiști, de exemplu David Bowie sau Kate Bush, rămân pe val modificându-și constant atitudinea și look-ul și cred că e cinstit să spun că eu am rămas încremenit în același stil. N-o să fac o schimbare radicală. N-o să încep să port pulovere lălâi, nici n-o să mă apuc să prizez heroină și nici n-o să devin bisexual sau ceva similar. Dar o să mă tund. Nu, nu, nu numai c-o să-l tund. O să mi-l și *aranjez*.

Dacă e să spun tot adevărul, părul a fost întotdeauna un subiect de dispută. La liceul Langley Street, tunsul, ca și folosirea gelului, spălatul feței sau purtatul pantofilor fără șireturi au fost considerate ca fiind atitudini

oarecum efeminate. Asta înseamnă că până azi, eu am defilat cu o chestie fără nume și fără formă, care atârnă fleșcă peste ochi, se crețofolește neigienic peste guler și mi se ițește pe deasupra urechilor în așa fel încât umbra capului meu arată ca un mare clopot sau, așa cum s-ar exprima Tone, ca un cap de penis.

Dar toată această situație o să ia sfârșit azi, pentru că de ceva vreme am pus ochii pe Cutz, un salon *unisex* – deci nu e doar o frizerie – care-mi place cum arată. E modern fără să fie avangardist, e destul de masculin, e curat și ai de citit exemplare din *The Face* și *id*, în loc de un morman de numere flendurite de *Razzle* și *Mayfair*. Am vorbit cu un tip amabil pe care-l cheamă Sean. E tuns scurt, cu părul lins pe creștet, are un cercel în ureche și un comportament de șef. Mi-a zis c-o să mă aranjeze la zece.

Sigur că e teribil de costisitor, dar am cele cinci lire pe care mi le-a trimis mama prin poștă azi-dimineață (ascunse într-o felicitare cu fotbaliști – „Nu-i cheltui pe toți o dată!“) și cele cinci lire de la bunica Jackson pe care o să le cheltuiesc pe cina romantică în doi de astă-seară. Deci, când intru nonșalant la Cutz, mă simt destul de snob și de bogat. Sunt primul lor client pe ziua de azi. Abordez grupul restrâns de angajați care stă în jurul recepției, bând cafea și fumând Silk Cut.

— Programare pentru ora zece? La Sean? Pe numele Jackson?

Cu toții se uită în sus, la hainele și la părul meu, apoi în jos, cu niște expresii care se traduc prin „nu mă bag“. Toți, cu excepția recepționerei care merge și verifică agenda cu programări. Eu însă nu-l văd pe Sean. Unde e noul meu prieten Sean?

— Sean nu lucrează azi, mă anunță ea.

— A, da...?

— Poate să te aranjeze Nicky. El e ucenicul. Ești de acord?

Îi urmăresc privirea către colțul unde un băiat slăbuț mătură, fără prea multă tragere de inimă, părul care a fost tuns aseară. Ăla e Nicky? Arată cam de vreo șase ani.

— Un *ucenic*? șoptesc eu.

— E la fel ca Sean, numai că e puțin mai ieftin, îmi explică recepționera veselă, dar până și ea știe că există riscuri.

Știți, în westernuri, când banda intră într-un bordel și cel mai tare dintre cowboy trebuie s-o aleagă pe prostituata care-i place cel mai mult, întotdeauna există o fată sexy, cu aluniță, o fată care e limpede mult mai atrăgătoare decât celelalte prostituate, care sunt toate grase, sau slabe, sau bătrâne, sau au câte-un picior de lemn, sau o aluniță pe buză, sau un ochi de sticlă și, desigur, cowboy-ul o alege întotdeauna pe prostituata cea sexy. Știți, nu? Ei, eu nu mă pot abține să nu mă gândesc cum se simt celelalte prostituate. Știu că prostituția nu e bună, dar felul resemnat și dezamăgit în care celelalte ridică din umeri atunci când se retrag, înapoi, către șezlonguri demonstrează că, deși nu le-ar plăcea să facă sex fără dragoste, dar pe bani cu un cowboy necunoscut, *totuși ar fi fost drăguț să fie întrebate dacă nu vor*. Asta e genul de privire pe care mi-l aruncă Nicky, ucenicul. Nu pot să-l resping pe Nicky, pentru că Nicky e prostituata cu piciorul de lemn.

— Sunt sigur că Nicky o să se descurce de minune! spun eu vesel.

Nicky ridică din umeri, lasă deoparte mătura, își ia foarfecele și se pregătește să mă aranjeze.

Mi-au făcut o cafea adevărată într-un soi de cafetieră cu piston și mi se oferă ceea ce cred că se numește „o consultație“. Asta-i o chestie dificilă pentru mine, fiindcă nu am realmente vocabularul potrivit. M-am gândit să vin cu o fotografie pe post de suport vizual, dar dac-aș

apărea cu o poză cu David Bowie, cu Sting sau cu Harrison Ford toată lumea mi-ar râde în nas.

— Deci, ce vrei? Să fii tuns ca de obicei?

— Nu știu. Ce înseamnă ca de obicei?

— Scurt la spate și pe laterale.

Nu, nu se poate – sună mult prea demodat.

— Eu mă gândeam să păstrăm ceva din lungimea de pe calotă, cu o cărare lejeră pe stânga. Părul să fie pieptănat pe spate. Și să fie scurt deasupra urechilor și la spate.

— Ras la spate?

— Numai puțin.

— Ca în *Întoarcere la Brideshead*¹?

— Nu!

Râd, ceea ce înseamnă da.

— Păi, atunci cum?

Țin'-te tare.

— Îmm.

— ...pentru că descrierea pe care tocmai mi-ai făcut-o înseamnă un scurt la spate și pe laterale.

— Da? Bine atunci. Un scurt la spate și pe laterale.

— Vrei și-un spălat? mă întrebă el ridicând scârbit o șuviță între degetul arătător și degetul mare, la fel cum face un om atunci când ia o batistă murdară.

Oare o să fie mai scump?

— Nu, nu, cred că e în regulă așa. Mulțumesc.

— Ești student?

— Da.

— Mi-am închipuit.

Și începem. Tânărul Nicky e, de fapt, destul de priceput cu foarfecele. Mai ales ținând cont că ultima pereche pe care a folosit-o era din plastic și avea vârful rotunde. Destul de curând, îmi defrișează părul cu ceva care seamănă cu entuziasmul. În timpul ăsta, din casetofon se aude tare *Purple Rain*. Eu stau și citesc *The Face* și

1 Roman al autoarei britanice Evelyn Waugh. (N. tr.)

mă prefac că înțeleg ce citesc și că nu-mi fac griji pentru soarta părului meu. Vai, nu! Absolut deloc! Deși Nicky e doar un ucenic. Ce fel de ucenic? Ucenic de instalator? Ucenic de electrician? Ucenic de operator la strung? Mă holbez la un articol despre skate-boarding dar nu pricep, de fapt, nimic, așa că schimb macazul și mă uit la modelele din fotografiile de modă. Toate sunt slabe moarte, androgine, fără sutien, apatice ca după o partidă de sex. Toate îmi rânjesc disprețuitor. Parc-ar rânji de ceea ce-mi face Nicky la păr. În scenă a apărut aparatul electric de ras. Nicky mă tunde pe ceafă. Ucenic de cioban? Ridic privirea de pe revistă, mă uit în oglindă și văd că arăt... arăt chiar bine. Am o tunsoare curată și proaspătă, are formă și totuși cu aspect natural. Arăt în regulă. De fapt, cred că asta e tunsoarea potrivită pentru mine. E tunsoarea perfectă. Tunsoarea pe care am așteptat-o toată viața. Nicky, îmi pare *așa* de rău că m-am îndoit de tine.

Dar Nicky continuă să tundă. E ca la grădiniță, când pictezi un tablou superb, iar educatoarea îți spune „oprește-te acum, altfel o să-l strici“ – Nicky îmi strică tunsoarea! Îmi sculptează niște șanțuri rase uriașe deasupra urechilor, iar la spate m-a ras atât de mult, încât părul lung de deasupra arată ca una din meșele alea artificiale pe care le poartă bărbații ca să-și acopere chelia. Ucenic de grădinar care tunde iarba? Ucenic de măcelar? Vreau să mă întind și să trag aparatul de ras din priză, dar nu pot și rămân uitându-mă mut la revistă. Pe pagină scrie ceva legat de break-dance în centrele comerciale Basingstoke. Aștept ca bâzâitul să înceteze.

În sfârșit, încetează.

— Gel sau ceară? mă întreabă Nicky.

Dumnezeule, gel sau ceară? Nu știu. Oare există și opțiunea „o pungă“? Nu m-am dat niciodată cu ceară, așa că zic:

— Ceară.

Nicky deschide un recipient micuț de cremă de ghetete, își întinde pe palme ceva care seamănă cu untura, apoi își plimbă degetele prin rămășițele mele de păr.

E limpede că sunt departe, foarte departe de *Brideshead*. Arăt ca Winston Smith. Arăt ca un iepure ras. Arăt slab mort, am ochii gigantici, semăn cu un tuberculos și dau impresia că sunt nițel nebun. Nicky ia o oglindă și-mi arată propria-mi ceafă, adică locul unde mașina electrică de ras a scos la iveală un peisaj marțian plin de cicatrici și de furuncule care până acum nici nu știam că există. Unul chiar sângerează puțin.

— Ce părere ai? mă întreabă Nicky.

— E perfect! îi răspund.

Acum, că mi-am distrus părul, a venit momentul să aleg un restaurant pentru cina cea romantică în doi. Din nou, nimeni nu te învață cum să alegi un restaurant, iar eu n-am fost niciodată la un restaurant adevărat doar cu o singură persoană. N-am mai fost decât în cafenele, în restaurante indiene și chinezești și asta în general cu Spencer și Tone. Deci n-am mai fost decât în locuri unde masa se încheie tradițional nu cu un pahar de coniac și un trabuc fin, ci cu Tone urlând „Fugiți!”. Așa că acum merg mai mult pe instinct și mai puțin pe experiență, urmărind niște reguli de bază ale bunului-simț.

În primul rând, exclud restaurantele indiene. Asta pentru cazul în care situația alunecă pe panta amoroasă. De asemenea, nu e deloc atrăgător să stai acolo, cu obiectul devoțiunii tale, fluturându-ți mâna în fața gurii strigând „Fir-ar al dracului! Ce *picantă* e!” În al doilea rând, încerc să evit restaurantele localizate în cadrul unor centre comerciale mari sau în supermarketuri. Cândva, i-am oferit lui Janet Parks o masă pe cinste la Basilidon British Home Stores, dar nu cred că experiența a fost prea reușită. La modul general, trebuie evitat gestul de a-ți căra singur mâncarea pe o tavă până ajungi la masă.

Nu trebuie uitat că o chelneriță *nu* e un lux. În al treilea rând, nu trebuie să aleg un local care să arate *prea* costisitor. Fără să mă gândesc, i-am spus lui Alice c-o s-o duc la Bradley Bistro, un restaurant destul de scump. Însă am fost acolo și m-am uitat pe meniu și e limpede că nu e un loc de nasul meu. Așa că va trebui să mergem undeva unde bucătăria de calitate se combină cu niște prețuri decente. Chiar luând în considerare și cele cinci lire de la bunica Jackson, tot nu am decât douăsprezece lire pentru cina în doi. Care ar trebui să includă vinul, două feluri de mâncare și un desert servit cu două lingurițe.

Mergând prin oraș și uitându-mă prin ferestrele restaurantelor, îmi tot văd tunsoarea cea nouă și chipul care arată bântuit și înfricoșat. Nici ceara de păr nu face doi bani. Te fac să crezi că folosind-o, o să-ți controlezi mai bine coafura, însă în cazul meu, ceara asta n-a reușit decât să-mi facă bretonul să atârne pleoștit pe frunte, ca un pescăruș înecat în petrol. Poate c-o să arate mai bine la lumina lumânărilor. Numai să nu ia foc.

Selectez dintre restaurantele din zona mai boemă a orașului și, într-un final, mă hotărâsc – aleg o *trattoria* italienească tradițională numită Luigi's Pizza Plaza. Aici se prepară burgeri, coaste pe grătar și pește alb prăjit. Are fețe de masă în pătrățele roșii și albe și lumânări înfipite în sticle de vin copleșite de niște adevărate vezuvii de ceară întărită. Din partea casei, pe fiecare masă, se găsesc grisine și niște ardei iuți gigantici. Așa că rezerv o masă pentru două persoane, la ora opt și jumătate, pe numele de Jackson. Cel care îmi face rezervarea e un tip roșu la față și cu unghii murdare, care poate să fie sau poate să nu fie eponimul Luigi. Apoi mă duc acasă.

13

ÎNTREBARE: Un fir rezistent de bumbac vopsit albastru care-și ia denumirea de la *serge de Nimes*; lichidul extras din copacul *hevea brasiliensis*; fibre subțiri împletite din specia Bombyx. Numiți cele trei materiale.

RĂSPUNS: Denim, cauciuc și mătase.

Ar trebui să scriu un eseu despre *Imaginea naturii în sonetele lui John Donne*, dar de o săptămână o tot caut și n-am găsit nimic.

Nici notele făcute pe marginea sonetelor cu creionul nu mă ajută prea mult. Am scris chestii de genul „Buna Vestire!” și „ironie?” și „compară cu Freud” și „aici s-a întors roata!”, iar acum nu-mi mai amintesc de ce. Așa că pun mâna pe *Despre gramatologie* a lui Jacques Derrida. Îmi dau seama că există șase vârste ale lecturii. Prima o reprezintă cărțile cu poze, apoi 2) cărțile cu mai multă ilustrație decât text, 3) cărțile cu mai mult text decât ilustrație, 4) cărțile fără nici un fel de ilustrație sau doar cu o hartă sau un arbore genealogic, dar, în orice caz, cu mult dialog, 5) cărțile cu paragrafe lungi și aproape fără nici un pic de dialog și 6) cărțile fără nici un fel de dialog, fără fir narativ, cărțile care nu conțin nimic altceva decât niște paragrafe lungi, note de subsol, liste bibliografice, anexe și un scris foarte, foarte mic. *Despre gramatologie* a lui Jacques Derrida este o carte care face parte din cea de-a șasea categorie. Iar eu am

rămas înțepenit, din punct de vedere intelectual, undeva între vârstele 4 și 5. Citesc prima propoziție și frunzăresc cartea căutând, fără succes, o hartă, o fotografie sau orice altă ilustrație. Apoi adorm.

Când mă trezesc, îmi dau seama, dintr-odată, că e 4.30 și nu mai am decât trei ore ca să mă pregătesc pentru cină. Mă duc în baie, însă Josh a folosit cada ca să-și înmoaie în detergent o grămadă de blugi jechoși. Trebuie să scot hainele din zeama rece și albastră și să le pun morman în chiuvetă. Apoi dau drumu' la apă în cadă, dar abia după ce intru înăuntru îmi dau seama că n-am eliminat tot detergentul și, mult mai important, că mă îmbăiez într-o apă amestecată cu detergent de 70 de grade, non-biologic, pentru bumbac și poliester. Deci baia nu se prezintă sub forma experienței relaxante la care am sperat. Mai ales pentru că trebuie să mă clătesc cu dușul cu apă rece în încercarea de a preveni arsurile datorate adaosului chimic. Mă uit în oglindă și văd că m-am albăstrit lejer.

Transfer blugii uzi înapoi în cadă, apoi, mânat de spiritul răzbunării binemeritate, fug repede pe coridor, până la ușa dormitorului lui Josh și după ce mă asigur că nu e în cameră, mă strecor înăuntru și-i fur tubul de Apri, loțiunea de curățat fața. Care, în esență, conține sâmbure de piersică pisat amestecat în săpun, cu care te freci pe față. Asta fac și eu și obțin o spumă destul de consistentă. Dar, după ce mă clătesc, rezultatul nu e chiar așa de bun. Arăt de parc-am trecut cu fața prin vitrina unui magazin. Sau ca și cum cineva m-ar fi frecat bine pe față cu sâmbure de piersică pisat. Presupun că asta e o lecție pe care trebuie s-o învăț: de acnee nu se scapă prin frecare.

Acum stau cu fața imobilă. Mi-e teamă să și zâmbesc ca nu cumva să-ncep să sângerez. Mă întorc la mine-n cameră. Salteaua e lipită de perete ca să se usuce. Îmi ascund hainele murdare și aleg, cu mare atenție, ce cărți

să las împrăștiate prin cameră în cazul în care Alice vine la mine „să bea o cafea“ sau, mai curând, ca să bea o cafea. Aleg *Manifestul comunist*, *Blândețea nopții*, *Balade lirice*, *Femeia eunuc*, niște poezii de e.e.cummings și *Cântece și sonete* de John Donne, asta pentru cazul în care ne încălzim și am nevoie să pun mâna pe ceva poezii lirice. Am dubii în ceea ce privește *Femeia eunuc*, pentru că, deși îmi place să cred că am o politică sexuală progresistă și radicală, întotdeauna mi s-a părut că ilustrația de pe copertă – un piept de femeie detașat de restul corpului – e un pic cam sexy. Așa de sexy, încât obișnuiam să ascund cartea asta de mama.

Apoi îmi trag pe mine o pereche nouă de chiloți negri, cei mai buni pantaloni negri pe care îi am, un sacou de seară nou-nouț cumpărat la mâna a doua de la un magazin de haine vechi, *Olden Times*, cea mai bună cămașă albă, un papion și o pereche nouă de bretele negre. Îmi aranjez pescărușul mort de pe cap și-mi arunc pe față o parte din conținutul sticlei vechi, din porțelan alb, de Old Spice, pe care o am de la tata. Conținutul mă ustură de-mi sar ochii. Apoi mă uit în portofel să văd dacă mai am prezervativul pe care-l port tot timpul cu mine în caz că s-ar produce vreun miracol. Prezervativul ăsta e al doilea din trilogia pe care mi-am propus-o. Primul și-a găsit tristul sfârșit în pubela din spate de la Littlewoods. Țsta zace în portofel de așa de multă vreme încât s-a lipit de căptușeală, iar folia în care e ambalat a început să se mătuiască de jur împrejur. Arată ca o figurină grotescă din alamă. Cu toate astea, îmi place să-l port cu mine, așa cum unora le place să poarte iconița Sfântului Cristofor, în ciuda faptului că am la fel de multe șanse să-l folosesc astă-seară așa cum am să-l port pe pruncul Isus peste apa râului.

Pe drumul către Kenwood Manor sunt nevoit să mă opresc din suta-n suta de metri deoarece clipsurile

metalice ale bretelelor refuză să se fixeze ca lumea pe betelia pantalonilor mei negri, așa că se tot desprind și sar lovindu-mă peste sfârcuri.

Tocmai sunt în curs să le reatașez pentru a douăzecea oară când o voce din spatele meu spune:

— Ți-a furat cineva ursulețul, Sebastian?

— Bună, Rebecca. Ce mai faci?

— Eu sunt bine. Întrebarea e: *tu* ești?

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce s-a întâmplat cu părul tău?

— De ce? Nu-ți place?

— Arăți ca Heinrich Himmler. Și ce te-ai îmbrăcat așa elegant?

— Ei, știi cum se spune, haina îl face pe om...

— ...să arate stânjenit?

— Dacă trebuie să știi, ies cu cineva la cină.

— Oauuuuuuuuu!

— E doar o chestie platonică.

— Și cine e doamna cea norocoasă? Sper că nu nenorocita de Alice Harbinson...

Eu ridic inocent privirea către cer.

— ... Of, nu-mi vine să cred! Voi *băieții*, sunteți așa de previzibili. Pe cuvânt, dacă vrei să te joci cu păpuși, de ce nu te duci să-ți cumperi o păpușă?

— Cum?

— Nimic. Hei, ar trebui să te miști Jackson, altfel o să pierzi trenul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu vreau să spun decât că e limpede că fata e foarte populară. Asta-i tot. Stăm pe același coridor și în fiecare seară văd coada cea lungă de rugbiști cu balele curgându-le care se formează la ușa ei. Toți au în mână câte-o sticlă de Lambrusco încălzit...

— Pe bune?

— Îhî. Iar fata are obiceiul să se plimbe pe coridor, în drum către baia comună, îmbrăcată numai în boxerași negri și sutien. Deși n-aș putea să spun cine ar vrea ea să se bucure de priveliștea *asta*...

Eu îmi alung imaginea astfel creată din minte.

— Vorbești de parcă nu ți-ar plăcea de ea.

— Ei, n-o cunosc aproape deloc – nu sunt destul de mișto ca să fac parte din gașca asta, nu? Și nici nu cred că Alice e ceea ce se numește prietena cea mai bună a unei *fete*. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Eu, una, nu văd ce-i așa nemaipomenit la o fată care încă mai desenează un chip zâmbitor în interiorul literei „o“, dar, mă rog, asta e doar părerea mea. Deci, unde o duci pe minunata Alice?

— A, la un restaurant din oraș. Luigi's?

— La KFC nu mai aveau mese libere?

— Crezi că Luigi's nu e o idee prea strălucită?

— Ba sigur că da. E clar că tu ești un gentleman sofisticat și cu gust! Și am auzit că hamburgerul cu brânză, chili și inele de ceapă e ceva *mortal*. Poate că într-o zi o să mă duci și pe mine acolo, Jackson.

Apoi Rebecca o ia înainte, lăsându-mă să-mi storc creierii ca să găsesc o replică inteligentă.

— Rebecca, strig după ea.

Ea se întoarce rânjind.

— De ce-mi spui întotdeauna Jackson?

— Te deranjează?

— Nu chiar. Doar că sună cam *Grange Hill*¹.

— Vai, îmi pare rău. Să știi că-ți spun așa în semn de afecțiune. Ai prefera să-ți zic „Brian“? Sau poate să folosesc mai obraznicul și intimul „Bri“? Sau poate ai vrea să-ți spun „Herr Himmler“?

— Cred că aș prefera Brian.

1 Numele unui serial de televiziune pentru copii, produs de BBC. (N. tr.)

— Bine. Atunci rămânem la Brian. Distracție plăcută, Brian. Nu te emoționa, Brian. Țin'-te tare, Brian...

Și Rebecca dispare pe coridor...

— ...ne mai vedem, Brian.

Mă grăbesc către camera lui Alice, aproape așteptându-mă să văd o coadă lungă de băieți. Dar când ajung acolo, descopăr că ușa e încuiată. Aud voci dinăuntru – nu-mi lipesc urechea de lemnul ușii, pentru că nu-i frumos, dar stau destul de aproape ca să aud.

— Unde te duce la cină? spune o voce feminină, slavă Domnului.

— Cred că la Bradley's, răspunde Alice.

— Bradley's – foarte snob.

— Deci e bogat?

— Nu știu. N-aș zice, explică Alice.

— Ei, oricum, domnișoară, ai grijă să te întorci până la unșpe. Altfel trimitem poliția după tine...

Bat la ușă, pentru că nu vreau să aud mai mult de-atât. Cineva șoptește ceva și chicotește, apoi Alice deschide ușa.

E îmbrăcată cu o rochie de seară înfoiată dintr-un satin gri-antracit, cu decolteu adânc. Părul îl are ridicat în creștetul capului, astfel că, punând la socoteală și tocurile, Alice arată cam cu o jumătate de metru mai înaltă decât de obicei. E și mai machiată decât de obicei. E pentru prima dată când o văd rujată. Cu toate astea, linia acelei mici cicatrice de pe buza de jos e încă vizibilă. Însă cea mai remarcabilă chestie e tot rochia aia înfoiată cu decolteu adânc. Probabil că, pe dedesubt, are un sutien fără bretele, pentru că umerii îi sunt goi. Arată de parcă partea de sus a corpului i-ar fi fost scoasă ușor din rochie. O curbă fantastică de piele nudă, de Alice nudă, se răsfrânge și se revarsă pe deasupra corsetului de satin. Dacă ai fi într-un roman de secol nouăsprezece, ai spune că are un „piept magnific“. De fapt, la fel ai spune și acum.

Alice are un piept magnific. Te holbezi. Nu te holba, Brian.

— Bună, Alice.

— Bună, Brian.

În spatele ei, Erin pisica și încă una din fetele din gașca ei rânjesc la mine. Închide gura, Brian.

— Arăți foarte bine, Bri, îmi spune Erin, deși nu vorbește serios.

— Mulțumesc. Mergem atunci?

— Absolut.

Alice mă ia de braț și plecăm.

14

ÎNTREBARE: Fiind format dintr-un șir de atomi de carbon, cu atomi de hidrogen de-a lungul său și cu o excrescență de carboxil la un capăt, acidul oleic este cel mai răspândit exemplu al căror componenți lipidici?

RĂSPUNS: Acizi grași.

Din punctul de vedere al corectitudinii politice vorbind, sigur că nu sunt de acord cu conceptul de frumusețe fizică. Ideea că o persoană, fie ea bărbat sau femeie, ar trebui să primească mai multă atenție, mai multă dragoste, mai mult respect, să fie mai populară sau mai adulată doar din cauza unui capriciu genetic sau a unei noțiuni arbitrare și subiective de „frumusețe“ creată de o presă condusă de bărbați mi se pare complet greșită și inacceptabilă.

După ce am spus toate astea, trebuie să recunosc că Alice este, în mod clar, pur și simplu... frumoasă. La lumina lumânării arată ca un De la Tour. Sau poate mă refeream la Vermeer? Sau Watteau? E limpede că, în timp ce deschide meniul, e conștientă că e privită și probabil că știe că arată superb. Cum o fi? Să fii *privit*, nu să ți se arunce doar o privire. Cum o fi să oferi plăcere, absolut pasiv, doar lăsând oamenii să te privească? Deși, privind-o, îmi dau seama că, de fapt, ceea ce simt nu e *plăcere*, e mai curând o durere, o durere profundă, intensă și surdă care e localizată în stomac. E o durere

de care vrei să scapi, dar nu poți. Pentru că tentația de a sta și de a privi, de a sta și de a te uita lung la ea e prea mare.

De când am cunoscut-o pe Alice, am observat că oamenii se uită lung la ea. Am văzut că Patrick se uită așa în timp ce-și dă pe spate părul, iar limba aia grasă și cretină de astronaut i se rostogolește afară din gură. Iar acum văd că și Luigi, chelnerul, face același lucru în vreme ce-i ia de pe umerii goi șalul roșu-închis și ne conduce la masă, apoi se duce către ușile batante ca să dea vestea. Bucătarul și băiatul de la vase ies din bucătărie sub un pretext transparent și se uită lung la ea. Cum o fi? Să fii admirat înainte de a rosti chiar și un cuvânt, să fii dorit de două-trei sute de ori pe zi de oameni care habar nu au ce fel de persoană ești?

Când se uită la televizor, mama apreciază deseori câte-o femeie, un star de cinema sau ceva în genul ăsta, și zice „e frumoasă“, apoi, cu vocea ei ca de osândă din *Vechiul Testament*, adaugă „... și o știe“. Nu sunt sigur dacă „frumoasă și o știe“ e mai bine sau mai rău decât „urâtă și o știe“ și presupun că o mare frumusețe fizică trebuie să fie un soi de povară, dar, dintre toate poverile, asta trebuie să fie una dintre cele mai ușoare.

Arunc o privire pe deasupra meniului la dreptunghiul decolteului de culoarea piersicii, luminat de flacăra lumânării. Însă mă chinui să nu mă uit prea mult fiindcă nu vreau ca Alice să aibă senzația c-o tratez ca pe un obiect.

— Drăguț, nu? îmi spune ea.

Presupun că se referă la restaurant și-i răspund:

— Da? Așa sper.

Sunt nevoit să șoptesc pentru că suntem singurii clienți din restaurant și nu vreau să-l ofensez pe Luigi care e ocupat la barul acoperit cu o folie de plastic verde: mânjește paharele de vin cu grăsime și se uită chiorâș. Se pare că rezervatul mesei nu era o chestiune atât de esențială pe cât am crezut eu.

— Am încercat să fac o rezervare la Bradley's, dar nu mai aveau nimic liber, am mințit.

— Nu-ți face griji. Aici e grozav!

— Ai pizza și paste, iar pe pagina următoare au hamburgeri...

— A, așa e..., exclamă Alice desprinzând paginile trase în plastic, legate într-un dosar A4.

— Sau poate preferi coaste la grătar...?

— OOOOK.

— Și trebuie să iei și-un aperitiv. Trebuie să comanzi de toate. Fac cinste!

— Ei, mai vedem noi...

Și revenim la meniu.

Of, Doamne!

Tăcere.

Ai face bine să zici ceva.

— Hmmmm. Grisine!

Iau o grisină, o scot din ambalaj, defac un pătrățel de unt, apoi îl întind pe bucățica de pâine.

— Știi ce m-am întrebat întotdeauna apropo de coastele slabe la grătar? Cine hotărăște că sunt *slabe*? Sunt sigur că nu porcul! Doar n-o să auzi porcul spunând: „Ei, de coastele *astea* o să am nevoie, dar *alea* sunt *slabe*, așa că puteți să le luați! Luați-mi coastele! Mâncați-mi coastele!“

Alice îmi zâmbește așa cum i-ai zâmbi unui copil amărât și se uită scurt la mâna mea. Eu îmi cobor privirea și-mi dau seama că, din nu știu ce motiv, fâlfâi prin aer un cuțit.

Stai calm.

Nu mai trăncăni.

Pune. Cuțitul. Jos.

Dar adevărul e că am început să-mi pierd speranța că Luigi's e locul potrivit pentru un număr de seducție romantică. Realizez că podelele sunt acoperite cu un linoleum care se umflă acolo unde se întâlnește cu plinta

de lemn și care nu e nici prea curat. Fețele de masă în pătrățele sunt, de fapt, din mușama. Probabil ca să se șteargă ușor. De asemenea, cu toate că Luigi ne-a așezat într-un colț romantic, în spatele restaurantului, suntem foarte aproape de toalete, ceea ce presupun că e convenabil, dar și înseamnă că seara e condimentată cu o aromă ușoară, dar penetrantă de Harpic de lămâie. Mi-e teamă că poate Alice nu se simte bine aici. Cu siguranță a început să dea semne de disconfort. Rochia de seară înfoiată i s-a umflat ca un balon de jur împrejur. Alice arată de parcă ar fi consumată de propria ei îmbrăcăminte.

— Comandăm? o întreb.

— Trebuie să recunosc că totul arată delicios, îmi răspunde ea, dar eu nu sunt așa de sigur.

Ne concentrăm asupra meniului, care e lipicios, e scris cu greșeli de ortografie, iar denumirile sunt scrise așa cum se aud – e corect „cili con carne“? Lista e împărțită în „Pentru deschidere!“, „Evenimentul principal“ și „Ei, haideți...!!!“. Sincer să fiu, mie chiar că totul mi se pare delicios. Cu accentul pus pe cărnurile prăjite sau pregătite pe grătar. Legumele nu-mi fac deloc poftă. Aici până și brânza e prăjită, iar porțiile sunt, evident, uriașe. Pe meniu scrie cât cântărește fiecare bucată de carne. Dar îmi fac griji pentru că mă gândesc că Alice e obișnuită cu mâncăruri mai ușoare: tofu, salate și chestii pregătite la abur. Cred că face parte din acea categorie de oameni care apreciază mai curând calitatea decât cantitatea. Am început să transpir. Și să am și mâncărimi. De la detergentul din cadă. Mă uit în jos și observ că manșetele cămășii mele albe au căpătat o urmă unduitoare de un albastru-denim.

În fundal, tema reclamei de la Cornetto se repetă la infinit. După o perioadă de deliberare tăcută, ne-am decis. Mă uit în jur după Luigi, dar îmi dau seama că se apropie din spatele meu după sunetul înfundat pe care-l scot

pantofii lui pe linoleum. Alice comandă ciuperci umplute și pizza margarita cu salată, în timp ce eu optez pentru un pește alb și o jumătate de pui la grătar cu cartofi prăjiți și un atrăgător platou cu mirodenii.

— Sper că nu e jumătatea din spate! zic eu, iar Alice zâmbește subtil și insistă ca eu să fiu cel care alege vinul.

Luigi's oferă vin la carafă, dar până și eu știu că vinul n-ar trebui să fie *așa* de ieftin, așa că mă hotărâsc să comand ceva la sticlă și acidulat. Șampania e mult prea scumpă, deci aleg un Lambrusco. Oare Rebecca n-a zis ceva cum că lui Alice îi place? Nu știu prea multe despre vin, dar știu că ăla alb merge cu puiul și cu peștele, așa că cer un Lambrusco Bianco alb.

După ce pleacă chelnerul, exclam:

— Of, Doamne, ăsta-i orașul greșelilor!

— De ce?

— Păi, am cerut Lambrusco Bianco *alb*, însă „bianco” înseamnă exact alb! Dacă nici asta nu e o tautologie, atunci nu știu *ce* e!

La capitolul anecdote haioase, îmi dau seama că asta pe care tocmai am încercat-o n-ar avea șanse la talk show-ul lui Michael Parkinson, dar mă ajută să sparg gheața, pentru că Alice zâmbește și uite-așa începem să vorbim. De fapt, ea e cea care vorbește. Eu clatin din cap și-o ascult, pigulesc bucățele de ceară roșie întărită de pe lumânare, le topesc capetele și le lipesc la loc în unghiuri ciudate și-apoi iar o privesc pe Alice. Ea povestește, așa cum face de obicei, despre zilele petrecute la școala Linden Lodge, una dintre instituțiile alea socialiste care sunt îngrozitor de costisitoare. Trebuie să recunosc că mie îmi sună ca o chestie destul de simplă. Parcă nici n-ar fi fost vorba de un internat. Dacă e să mă iau după descrierea lui Alice, sună mai curând ca o petrecere în pijama lungită pe șapte ani. Din câte-mi dau seama, o zi normală de școală la Linden Lodge arată cam așa:

- 8.30-9.30 Fumezi canabis. Coci pâine.
- 9.30-10.30 Faci sex cu fiul/fiica unei celebrități.
- 10.30-11.30 Construiești un hambar.
- 11.30-12.30 Citești T.S. Eliot cu voce tare, ascuți Crosby, Stills și Nash, cânti la violoncel.
- 12.30-1.30 Experimentezi droguri, faci sex.
- 1.30-3.30 Faci baie gol cu încă o persoană. Înoți cu delfini.
- 3.30-4.30 Construiești un zid din bolovani care nu sunt îmbinați cu ajutorul mortarului. Sex (opțional).
- 4.30-5.30 Lecție de chitară acustică.
- 5.30-6.30 Faci sex, apoi o schiță în creion a partenerului gol și adormit.
- 6.30-04.00 Bob Dylan obligatoriu.
- 4:00 Se sting luminile. Dar numai dacă vrei.

Sigur, din punct de vedere politic, nu sunt de acord cu o astfel de școală. Cu toate că, sincer să fiu, sună fantastic. La câte droguri se fumează, la cât sex se face și la câte melodii de Simon și Garfunkel se ascultă, ai zice că acolo nu se învață deloc, dar nu se poate să nu se facă și asta, pentru că, până la urmă, Alice e aici. Și cu toate că încă n-am întrebat-o de rezultatele ei la testele de nivel A – nu se întreabă așa ceva la prima întâlnire –, fata e la facultate. Chiar dacă e doar Facultatea de Teatru. Poate dacă ascuți Radio 4 de la o vârstă fragedă, te educi la un nivel subliminal.

Mi se aduce plevușca. Sunt cam treizeci de chestii mici, argintii eșuate pe icebergul unei frunze de salată. Se uită la mine și-mi spun „am *murit* pentru tine, ticălosule, măcar fă ceva amuzant!“. Așa că bag unul în gură, dar îi las coada afară și mă prefac că sunt o pisică. Efectul e însă moderat. Alice revine la ciupercile ei cu usturoi.

— Cum sunt ?

— Bune. Foarte usturoiate. În seara asta nu mă pup cu nimeni!

Ei, poftim! Un avertisment subtil, ca un claxon lipit de ureche.

Asta în cazul în care îmi făceam speranțe. Sincer, nu sunt surprins. Mă cam așteptam la așa ceva. Mă consolez cu ideea că e un avertisment ambiguu, deși foarte, foarte puțin ambiguu – nu ești *tu* de vină, Brian, ci *ciupercile*. Ceea ce se subînțelege este că, dacă ar fi comandat un alt aperitiv, de exemplu un Camembert prăjit, atunci până acum am fi făcut deja dragoste.

— Și-ai avut mulți iubiți acolo? o întreb relaxat, ronțăind un pește.

— A, doar unu sau doi, îmi răspunde ea, apoi începe să-mi povestească totul despre ei.

Din punctul de vedere al politicii sexuale, cred că e foarte important să nu judeci conform unor standarde diferite trecutul sexual al bărbaților și al femeilor. Sigur că nu există nici un motiv pentru care Alice Harbinson să nu fi avut un trecut romantic și sexual activ, dar, cu toate astea, cred că e cinstit să menționez că „doar unu sau doi“ e o exprimare care induce în eroare. La momentul în care ni se aduc felurile principale de mâncare, am început deja să le uit numele, dar sunt sigur că a existat un tip pe care-l chema Rufus, al cărui tată era un celebru regizor de film, dar care a trebuit să se mute în LA pentru că dragostea lor era mult prea întunecată și prea intensă. Ce-o mai însemna și *asta*?! Apoi a fost Alexis, pescarul grec pe care l-a cunoscut în vacanță și care tot venea la casa lor din Londra ca să-i ceară mâna, până când au fost nevoiți să sune la poliție, iar băiatul a fost deportat. A mai fost Joseph, un cântăreț de jazz foarte frumos, dar cu care a trebuit s-o termine fiindcă el tot încerca s-o facă să ia și ea heroină. Și Tony, un olar, prieten de-al tatălui ei, care făcea niște obiecte ceramice

uluitoare în căsuța lui frumoasă de olar din munții Scoției. Tipul era super la pat pentru un bătrân de șaizeci și doi de ani, dar n-a vrut să înceteze s-o sune acasă în toiul nopții și, în cele din urmă, a încercat să se sinucidă în cuptorul de ars oalele, dar acum e în regulă.

A mai fost și Saul, un manechin american superb și bogat, care arăta extraordinar și avea (șoptit) „un penis uriaș“, dar o relație nu se poate baza numai pe sex, chiar dacă e vorba de niște partide de sex de să-ți bubuie creierul. Apoi, cel mai trist episod a fost acela cu domnul Shillabeer, profesorul ei de engleză, cel care a excitat-o folosindu-se de T.S. Eliot, care a făcut-o pe-o altă fată să aibă orgasm doar citind cu voce tare *Patru cvartete*, iar de Alice s-a îndrăgostit în timp ce studia *Creuzetul*¹, dar a devenit nițel cam obsedat.

— În cele din urmă a făcut o cădere nervoasă și-a fost obligat să plece. S-a mutat înapoi cu părinții. În Wolverhampton. De fapt, e destul de trist, fiindcă era un superprof de engleză.

Până când Alice a terminat de povestit, eu am ras o jumătate de pui cu sos de grătar până am ajuns la carcasa osoasă. Rămășițele de pe farfuria mea arată, ei bine, ca unul dintre foștii iubiți ai lui Alice. Aproape toate relațiile ei s-au terminat în nebunie, obsesii și devastare. Și uite-așa, dintr-odată, aventura mea cu Karen Armstrong, cea care s-a consumat la pubela din spate, de la Littlewoods, pare să-și fi pierdut o parte din tragica-i grandoare.

— E ciudat, nu, cum mulți o sfârșesc așa de rău? remarc eu.

— Știu! E aiurea, nu? Tony, olarul care era prieten cu tata, tipul din cuptorul de ars oale, mi-a spus o dată că, atunci când vine vorba de dragoste, eu sunt asemenea celor patru cavaleri ai Apocalipsei!

1 Piesă publicată de Arthur Miller în 1952. (N. tr.)

— Dar ți se întâmplă vreodată să... înțelegi... să suferi?

— Sigur că da, Brian. Tocmai de asta, în facultate, n-o să am nici o relație. O să mă concentrez pe munca mea...

Apoi adaugă, vorbind, în mod nejustificat, cu accent american:

— ...o să mă duc la mănăstire!

Iată-l din nou! Claxonul! Relaxată, Alice se apucă să dezlipească brânza topită de pe pizza și și-o înfășoară în jurul degetului arătător.

— Oricum, iartă-mă – eu, eu, eu. Cu ce-ai zis că se ocupă mama și tatăl tău? Am uitat..., îmi spune ea sugându-și degetul.

— Mama lucrează la Woolworth, iar tata a murit.

Alice își duce șervețelul la gură și înghite.

— Nu mi-ai spus asta...

— Nu?

— Nu, sunt sigură că nu mi-ai spus, mă asigură ea, apoi întinde mâna peste masă și și-o așează pe brațul meu. Brian, îmi pare așa de rău.

— Ei, e-n regulă. S-a întâmplat în urmă cu șase, nu, șapte ani. Când aveam doisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Atac de cord.

— Vai, Doamne! Câți ani avea?

— Patruzeci și unu.

— Trebuie să fi fost groaznic.

— Ei, da.

Alice se apleacă spre mine. Ochii i s-au mărit. Mă ține de braț și mă strânge, iar cu cealaltă mână ia sticla acoperită cu ceară și-o dă într-o parte ca să mă vadă ca lumea.

— Te deranjează să vorbești despre asta?

— Nu. Deloc, îi răspund eu și încep să vorbesc.

15

ÎNTREBARE: Lee J. Cobb, Frederic March și Dustin Hoffman; toți trei l-au jucat pe nefericitul Willy Loman în care dintre piesele lui Arthur Miller din 1949?

RĂSPUNS: *Moartea unui comis-voiajor.*

— Tata a fost vânzător de geamuri termopan. O slujbă ciudată, pentru că e genul ăla de slujbă de care oamenii cred că e în regulă să râzi. E ceva similar cu controlorul de trafic, cu inspectorul de taxe sau cu muncitorul de la canalizare. Probabil că treaba asta se întâmplă fiindcă, în esență, nimănui nu-i place să vândă termopane. Tatei nu i-a plăcut cu siguranță. Oricum, după zece ani de făcut chestia asta, nu-i mai plăcea. Înainte de asta a fost în armată. Acolo a cunoscut-o pe mama și m-au avut pe mine. Tata își satisfăcuse stagiul militar obligatoriu – a fost unul dintre ultimii oameni care-a făcut chestia asta – și, într-un fel, i-a plăcut. N-a știut ce altceva să facă, așa că a rămas în armată. Îmi amintesc că, de fiecare dată când se anunța la știri că izbucnise vreun război, când erau tensiuni în Rusia sau când Irlanda de Nord ardea în flăcări sau ceva de genul acesta, eu îmi făceam griji. Mă temeam c-o să fie chemat, băgat într-o uniformă și c-o să-i pună o armă în mână. Dar nu cred că, de fapt, tata era genul ăsta de soldat. Cred că se ocupa, mai curând, de partea cu hârțoagele. În orice caz, când m-au avut pe mine, mama a pus piciorul

în prag și-a zis că trebuie să iasă din armată pentru că se săturase să se tot mute de colo-colo și ura Germania de Vest, acolo unde m-am născut eu. Așa că tata s-a întors în Southend, s-a apucat de chestia cu termopanele și cam asta a fost.

— Și i-a plăcut ?

— Dumnezeule, nu ! Adică, cred că la început trebuie să-i fi plăcut, dar în timp a ajuns să disprețuiască slujba asta. Programul era lung, fiindcă trebuie să-i prinzi pe oameni când sunt acasă, ceea ce înseamnă dimineața devreme, seara și noaptea. Așa că, atunci când tata se întorcea acasă, de obicei era deja întuneric. Până și vara. Și cred că trebuia să meargă și din ușă-n ușă: „Mă scuzați, doamnă, dar sunteți conștientă de diferența uriașă de pe factura de la căldură pe care ar putea s-o genereze geamurile termopan ?” Chestii de genul ăsta. Și știu că majoritatea banilor pe care îi primea veneau din comisioane. Ceea ce înseamnă că tata ducea, în mod constant, grija banilor. Indiferent ce serviciu o să ajung să am, niciodată nu vreau să fiu plătit din comisioane. Știu că treaba cu comisioanele e menită să te impulsioneze, dar efectul real e că te impulsionează să-ți distrugi viața. E ca și cum ai lucra cu un pistol la tâmplă. Cred că e o chestie malefică. În fine, iartă-mă. E plictisitor.

Oricum, a urât slujba asta. Sigur că niciodată nu mi-a spus asta, dar cum să-i spui așa ceva unui băiețel ? Dar e imposibil să n-o fi urât, pentru că, de fiecare dată când se întorcea acasă de la muncă, era furios. Nu urla și nici nu bătea pe nimeni, dar se înfuria din cea mai mică chestie, iar furia asta a lui se manifesta pe tăcute. Numai pumnii i se încleștau până când i se albeau încheieturile degetelor, iar fața i se înroșea de fiecare dată când găsea jucării aruncate prin casă sau vedea că se aruncă mâncare. Fiecare își dorește ca amintirile legate de părinți să fie amintiri de la picnicuri sau de când, copil fiind, ai tăi te luau pe umeri sau îți cumpărau jucării. Dar nici

o copilărie nu e perfectă, iar tot ceea ce eu sunt în stare să-mi amintesc e cum tata se certa cu mama în bucătărie. Se certau din cauza banilor, a serviciului sau ceva asemănător. Tata se făcea roșu la față și-și tot strângea și desfăcea pumnii.

— Ce îngrozitor!

— Crezi? Ei, probabil că exagerez nițel. De fapt, cel mai bine îmi amintesc că mă uitam cu el la televizor. Dacă mi se dădea voie să stau treaz până când se întorcea el acasă. Mă așezam pe podea, între picioarele lui. Și ne uitam la concursuri de cultură generală. Tata era înnebunit după concursurile astea și după documentarele despre natură. Îi plăcea de David Attenborough și se dădea în vânt după chestiile educative. Tot timpul îmi zicea cât de importantă e educația. Probabil deoarece credea că educația e cheia unei vieți bune, e modalitatea de a te feri de o existență nefericită și de o slujbă pe care o disprețuiești.

— Și cum a...?

— Păi, nu sunt foarte sigur. Nu-mi place s-o întreb pe mama despre asta, fiindcă o răscolește. Dar se pare că era la muncă. Era în casa unui străin pe care încerca să-l convingă de beneficiile geamurilor termopan sau ceva în genul acesta și pur și simplu... a căzut. Acolo, în sufrageria omului. Eu mă întorsesem de la școală și mă uitam la televizor, în timp ce mama pregătea un ceai. Cineva a bătut la ușă și am auzit voci în hol. M-am dus să văd ce s-a întâmplat. Am găsit doi polițiști și pe mama făcută covrig jos, pe covor. Inițial am crezut că l-au arestat pe tata sau ceva, dar o polițistă mi-a spus că e bolnav. Apoi poliția a dus-o pe mama la spital, iar eu am rămas la vecinii de alături. Tata a murit la scurt timp după ce mama a ajuns la el. Ei, ia uite! Nu mai avem vin. Mai vrei niște vin? Mai luăm o sticlă? Mi-am petrecut noaptea la vecini și tot ei m-au anunțat a doua zi de dimineață. Încă o sticlă de Lambrusco, vă rog. Nu,

încă nu ne-am hotărât în legătură cu desertul. Ne mai lăsați cinci minute?

— Oricum, privind în urmă, nici măcar nu sunt surprins. Cu toate că nu avea decât patruzeci și unu de ani, tata era așa de... tensionat, tot timpul. Și mai și bea. Mult. La prânz bea în bar, apoi mai bea și serile. Întotdeauna mirosea a bere. Și fuma cam șazeci de țigări pe zi. Pentru numele lui Dumnezeu! Eu îi cumpăram țigări pe post de *cadou de Crăciun*! Nu cred că am nici măcar o singură amintire legată de el în care să nu pufăie dintr-o țigară. Am chiar și o fotografie cu el și cu mama, ținându-mă în brațe în salonul de la maternitate, iar tata are și acolo o țigară aprinsă. E într-un spital, are o scrumieră și o sticlă de bere așezată în echilibru pe marginea pătuțului meu. Bietul amărât!

— Și tu cum ai reacționat?

— La moartea lui? Îmmm. Nu sunt sigur. Cred că destul de ciudat.

Adică am plâns și așa mai departe, dar o vreme n-au vrut să nu mă mai lase să mă duc la școală, iar pe mine asta m-a îngrijorat, fiindcă nu-mi plăcea să pierd orele. Asta ar trebui să te ajute să-ți faci o idee despre monstrul tocilar și nesimțitor care am fost. Sincer să fiu, am fost mai îngrijorat din cauza mamei. Pentru că mama l-a iubit pe tata cu-adevărat. Nu avea decât treizeci și trei de ani când a murit, iar tata a fost singurul bărbat cu care s-a culcat în viața ei. Cel puțin, eu așa știu. Mama a suferit foarte, foarte mult. A, câtă vreme a fost lume în jurul nostru, a fost OK. Iar în primele două săptămâni, casa era plină de oameni – tot felul de vicari, prieteni de-ai tatei, vecini, bunica mea, mătuși și unchi –, așa că mama n-a avut timp să fie prea supărată, fiindcă tot timpul era ocupată să facă sandviciuri și ceai și să pregătească paturi pentru toți verii ăia ciudați din Irlanda pe care nu-i mai văzusem niciodată până atunci și pe care nu i-am mai văzut niciodată nici de-atunci încoace. Dar, după vreo

două săptămâni, toți au început să plece și n-am mai rămas decât eu cu mama. Aia a fost perioada cea mai groaznică: când situația s-a calmat și lumea ne-a lăsat în pace. Era o combinație destul de stranie: un băiat adolescent și mama lui. Ce vreau să spun e că ești foarte conștient că... cineva lipsește.

Și, privind în urmă, mă gândesc că aș fi putut să mă port mai bine cu mama. Aș fi putut să stau cu ea și așa mai departe. Dar eu uram să stau în fiecare seară în sufrageria aia și să mă uit la mama cum se uită la *Dallas* sau la cine știe ce altceva și-apoi, dintr-odată, izbucnește în plâns. La vârsta pe care o aveam eu atunci, genul ăsta de suferință e... ei, bine, jenantă. Ce-ar trebui să faci? Să te duci și s-o iei în brațe? Să-i spui ceva? Ce se presupune c-ar trebui să spună un băiețel de doisprezece ani? Așa că, într-un fel straniu și terifiant, am ajuns să detest întreaga situație. Și-am început s-o evit pe mama. De la școală mă duceam direct la biblioteca publică, iar de la biblioteca publică mă duceam la mine-n cameră ca să-mi fac temele. Și, din punctul meu de vedere, nu aveam niciodată destule teme. Dumnezeuule, ce nenorocit am fost!

— Cei de la școală cum s-au purtat?

— A, au fost în regulă. Băieților de doisprezece ani nu le e ușor să-și exteriorizeze sentimentul de compasiune. În orice caz, nu băieților de la mine din școală. Și de ce ar fi altfel? Unii dintre ei au încercat să fie amabili, dar era limpede că jucau teatru. În plus – și asta e o chestie foarte rușinoasă – la vremea aia, ceea ce mă preocupa pe mine nu era că persoana care, înțelegi, *murise*, era tata și că murise la patruzeci și unu de ani, iar cum era mama nu mă îngrijora prea tare; eu mă gândeam, de fapt, la cum o să fie viața *mea*, în continuare. Care e cuvântul? Solipsism sau solecism sau ceva în genul ăsta? Solipsism.

Dar presupun că asta le-a atras atenția celorlalți asupra mea. Într-un mod teribil. Am devenit un soi de celebritate îngrozitoare, autocompătimitoare, m-am transformat în băiatul căruia i-a murit tatăl. Multe dintre fetele care până atunci nu vorbiseră niciodată cu mine, acum veneau la mine, îmi ofereau o bucată din Kit-Kat-urilor și mă mângâiau pe spate. Sigur că am fost și luat în balon. Câțiva puști au început să-și bată joc de mine. Mi-au zis băiatul-Barnardo¹ și-n alte câteva feluri, ceea ce nu era nici măcar o chestie isteată, fiindcă eu o mai aveam încă pe mama. Dar am avut un coleg, Spencer, care, din nu știu ce motiv, s-a hotărât să-mi poarte de grijă, iar treaba asta m-a ajutat. Celorlalți le era frică de Spencer. Și aveau și de ce. Spencer e un ticălos foarte dur...

— Ai o fotografie cu el?

— Cu Spencer? A, cu tata. Nu, nu în portofel. De ce? Crezi că ar trebui să am?

— Deloc.

— Am una în cameră. Dacă vii la mine, nu neapărat astă-seară, oricând...

— Și te gândești la el?

— Da, sigur că mă gândesc. Mă gândesc tot timpul. Dar e greu, fiindcă, de fapt, noi doi nu ne-am cunoscut. Adică nu ne-am cunoscut ca doi oameni maturi.

— Sunt convinsă că te-ar fi iubit.

— Crezi?

— Sigur că da. Tu nu crezi asta?

— Nu sunt sigur. Sincer să fiu, cred că tatei i s-ar fi părut că sunt nițel cam straniu.

— Ar fi fost mândru de tine.

— De ce?

— Din mai multe motive. Ești la facultate. Ești vedeta echipei de la concursul de cunoștințe de cultură generală, o să apari la televizor și așa mai departe...

1 Numele unui orfelinat. (N. tr.)

— Poate. Singurul lucru la care mă mai gândesc și nu știu de ce, pentru că nici măcar nu e o chestie rațională și, tehnic vorbind, nici nu e vina lor, e că aș vrea să-i cunosc pe oamenii ăia la care era tata angajat, oamenii ăia care au scos atâția bani obligându-l să muncească în felul ăla. Cred că sunt niște scârbe. Scuze – nu e un cuvânt frumos. Nu știu cum îi cheamă sau unde sunt acum – probabil în vreo viloaie din Algarve sau așa ceva – și nici nu știu ce le-aș spune dacă i-aș cunoaște, pentru că n-au *greșit* cu nimic. Ei nu făceau decât să conducă o afacere. Obțineau un profit. Iar tata, dacă ura așa de mult serviciul ăsta, putea să plece oricând. Ar fi putut să se urce pe bicicletă și să-și caute alt loc de muncă. Dar probabil că oricum ar fi murit tânăr. Chiar dacă ar fi fost florar, sau învățător, sau orice altceva. Oamenii ăia nu pot fi acuzați de neglijență criminală. Iar tata n-a fost victima nici unui accident minier și nici n-a murit într-un accident cu barca, la pescuit. Tata a fost un simplu comis-voiajor. Dar nu e corect să ajungă cineva să-și urască slujba în halul ăla. Și cred că oamenii care l-au făcut să muncească așa, ei bine, cred că sunt niște scârbe și îi urăsc. În fiecare zi. Oricine ar fi ei. Îi urăsc pe oamenii ăia pentru că... mi l-au luat. În fine, vrei să mă scuzi o secundă? Trebuie neapărat să mă duc până la toaletă.

16

ÎNTREBARE: Canalul lacrimal și glanda lacrimală sunt principalele elemente responsabile pentru producerea și distribuirea a ce anume?

RĂSPUNS: Lacrimi.

La urma urmei cred că a fost o binecuvântare că am fost așezați așa de aproape de toalete.

Sunt aici, înăuntru, de ceva vreme. Probabil că de mult prea multă vreme. Nu vreau ca Alice să creadă că am diaree sau ceva în genul ăsta, dar nici nu vreau să mă vadă plângând. Ca tehnică de seducție, smiorcăiala incontrollabilă e clar supraestimată. Alice crede acum că sunt unul din ăia care plâng. Acum probabil că e dincolo, achită nota și se grăbește să ajungă înapoi, la cămin, ca să-i povestească totul lui Erin: „Dumnezeule, nici n-o să-ți vină să crezi ce seară am putut să am. Tipu' e unul din ăia care plâng...”

Cineva bate la ușa cabinei mele. Presupun că e Luigi care a venit să vadă dacă nu cumva am șters-o pe scara de incendiu, dar se aude o voce...

— Brian, te simți bine?

— A, salut, Alice!

— Te simți bine?

— A, sunt bine, sunt bine.

— Nu vrei să descui ușa, drăguțele?

Vai, Doamne, vrea să intre cu mine în cabină!

— Descuie ușa, drăguțele...

— Sunt bine. Ies afară într-un minut.

Stați puțin – „drăguțele“ ?

— OK. Dar să te întorci repede, da ?

— Două minute, urlu eu.

Apoi adaug, în timp ce ea iese din toaletă:

— Dacă vrei, comandă desertul !

Și Alice pleacă. Eu aștept câteva clipe, apoi ies din cabină și mă uit în oglindă. Presupun că nu e chiar așa de rău – am ochii nițel cam roșii, dar nasul nu-mi mai curge, așa că-mi aranjez papionul și îmi dau bretonul pe spate îmi prind la loc bretelele și mă întorc înapoi în restaurant, cu capul puțin plecat să nu mă vadă Luigi. Când mă apropii de masă, Alice se ridică în picioare și, în mod absolut uluitor, mă ia în brațe și mă îmbrățișează strâns, lipindu-și obrazul de al meu. Nu știu ce să fac, așa că-o iau și eu în brațe, aplecându-mă puțin ca să nu-i turtesc fusta umflată. O mână mi se odihnește pe satinul gri al rochiei, cealaltă a nimerit pe spatele ei frumos, chiar acolo unde pielea se răsfrânge deasupra corsetului de satin. Alice îmi șoptește în ureche:

— Ești un bărbat *așa* de drăguț !

Iar eu simt că-mi vine, din nou, să plâng. Nu pentru că sunt un bărbat așa de drăguț, ci pentru că sunt un cretin așa de idiot și de dezgustător. Drept pentru care închid ochii strâns și amândoi stăm o vreme așa, îmbrățișați. Când deschid iar ochii, îl văd pe Luigi că se uită la noi, apoi îmi face cu ochiul șmecherește și ridică degetul mare. Nu prea știu cum să reacționez la faza asta, așa că-i fac și eu același semn și imediat mă simt vrednic de dispreț, pentru că nu înțeleg realmente pentru ce am ridicat degetul mare în sus.

Desigur, într-un final, bretelele mele pocnesc din nou. Alice se desprinde din îmbrățișare și-mi aruncă un zâmbet din ăla cu colțurile gurii în jos, genul de zâmbet plin de milă cu care își tratează mamele copiii plângăcioși

din reclamele de la televizor. Am început să mă simt destul de nasol, așa că zic:

— Îmi cer scuze. De obicei nu izbucnesc în lacrimi decât *mult* mai târziu, în cursul serii.

— Mergem?

Dar eu nu vreau încă să plecăm.

— Nu vrei nici un desert? Sau o cafea sau ceva?

— Nu. Sunt în regulă.

— Au profiterol? Ucis de-atâta ciocolată...?

— Nu, sincer, sunt *plină*, mă asigură ea.

Apoi, de undeva dintre faldurile înfoiate ale fustei, scoate la iveală cea mai mică gentuță din lume, pe care o deschide.

— Hei, eu plătesc! îi spun.

Așa că achit nota. Care e destul de rezonabilă. Asta datorită faptului că, în loc de desert, eu am servit o cădere nervoasă. Apoi părăsim restaurantul.

Pe drum către căminul ei, schimbăm subiectul și discutăm despre cărți. Ajungem la concluzia că amândoi îl urâm pe D.H. Lawrence și ne comunicăm care dintre romanele lui Thomas Hardy le preferăm. Eu sunt cu *Jude, neștiutul*, iar lui Alice îi place *Departa de lumea dezlănțuită*. E o seară călduță de sfârșit de noiembrie, iar străzile sunt umede în ciuda faptului că n-a plouat absolut deloc. Alice propune s-o luăm pe varianta de drum cu priveliști frumoase. Urcăm cu pași apăsați dealul de pe care se vede întregul oraș. Respirăm puțin mai greu, din cauza efortului, dar și a conversației care nu șovăie deloc. Zgomotul produs de mașinile din oraș se risipește. În afara vocilor noastre nu se mai aude decât vântul care răscolește copacii și foșnetul rochiei de bal satinată a lui Alice. Pe la jumătatea dealului, partenera mea își strecoară brațul pe sub mâna mea și-și așază capul pe umărul meu. Ultima persoană care m-a luat așa de braț a fost mama, iar asta s-a întâmplat când ne întorceam acasă după ce mă văzuse în rolul lui Isus în

Godspell. Sigur că mama tocmai fusese martora crucificării mele, ceea ce e imposibil să n-o emoționeze pe o mamă, dar îmi amintesc că și atunci m-am simțit puțin ciudat: pe de-o parte eram mândru, pe de altă parte eram profund jenat, de parc-aș fi fost micul ei soldățel de plumb sau ceva în genul ăsta. Gestul lui Alice de a mă lua de braț pare la fel de fals, de parcă l-ar fi prins dintr-un serial de epocă de la televizor. Dar e și plăcut. Mă simt mai încălzit și mai înalt cu cel puțin cinci centimetri.

În vârful dealului, ne așezăm pe o bancă, iar Alice își lipește șoldul de al meu, așa că stăm amândoi cuibăriți într-un colț. Și, cu toate că simt cum umezeala mi se îmbibă în pantaloni și îmi dau seama c-o să am fundul plin de dungi algiforme, nu sunt deloc deranjat. De fapt, nu m-ar deranja nici dac-am rămâne aici o veșnicie, uitându-ne la orașul de dedesubtul nostru și la luminile de pe autostradă care se pierd departe, în câmp.

— Abia acum mi-am dat seama: nu ți-am urat încă la mulți ani.

— Ei, e-n regulă...

— Și totuși, la mulți ani...

— A, mulțumesc. Și ție la fel.

— Numai că azi nu e și ziua mea, îmi răspunde Alice.

— Nu, sigur că nu. Scuze.

— Și nici nu ți-am luat vreun cadou...

— E OK. Seara asta a fost un cadou.

Amândoi tăcem. Mă gândesc dacă să-i arăt câteva constelații. Așa cum se face prin filme. Le-am învățat pe dinafară tocmai pentru astfel de ocazii. Dar în noaptea asta sunt prea mulți nori, așa că în loc de asta încep să mă întreb dacă e destul de întuneric ca s-o sărut sau dacă Alice e destul de beată ca să mă lase s-o sărut.

— Brian, ce faci de Crăciun?

— Îmmm, nu știu...

— Vrei să vii?

— Unde?

— Cu mine.

— La Londra?

— Nu, avem o căsuță în Suffolk. Poți să-i cunoști pe Rose și pe Michael.

— Cine sunt Rose și Michael?

— Părinții mei!

— Aha! Păi, mi-ar face plăcere, dar nu vreau s-o las pe mama singură...

— Sigur că nu. Dar ai putea să vii după Crăciun, a doua zi după Boxing Day¹ sau ceva în genul ăsta. Părinții mei sunt destul de retrași, așa că, în majoritatea timpului, n-o să fim decât noi doi – „*Alice crede că trebuie să mă convingă*“ – și-o să putem să stăm împreună, să ne plimbăm, să citim, să vorbim și altele...

— OK, îi răspund.

— Fantastic! Așa rămâne. Acum mi-e frig. Hai să mergem acasă.

Când ajungem la cămin, e trecut de miezul nopții, dar încă mai sunt câteva persoane care trec în sus și-n jos pe coridoarele parchetate. Țștia sunt tocilarii, insomniacii și drogații. Toți zic „bună, Alice“, apoi se uită sceptici la mine, dar chestia asta chiar nu mă deranjează. Sunt mult prea ocupat să mă gândesc la cum o să ne luăm la revedere, care o să fie mecanica situației. La ușă, Alice zice:

— Trebuie să mă bag direct în pat. Am un curs la nouă și un sfert.

— Sigur. Un curs despre...?

— Stanislavski și Brecht, *The Great Divide*, cu semnul întrebării în coadă.

— Da, fiindcă, de fapt, ei nu sunt chiar așa de diferiți. Cu toate că oamenii au tendința să creadă că filozofiile lor se exclud reci...

¹ În Marea Britanie, în jurul marilor sărbători religioase, anumite zile sunt decretate *Boxing Day*, adică zile în care toate magazinele aplică o politică de reduceri masive de prețuri. (N. tr.)

— Brian, chiar trebuie să mă bag în pat.

— OK. Ei, mulțumesc că ai fost de acord să ieși cu mine.

— Brian – *n-am fost de acord. Am vrut să vin, îmi explică ea.*

Apoi se apleacă foarte repede și mă sărută chiar lângă ureche. Mișcarea e așa de în viteză, că seamănă cu un atac de cobră, iar reflexele mele nu sunt în stare să țină pasul, așa că nu am vreme decât să produc, cu buzele, un sunet din ăla țocăitor mult prea rezonant. Și asta direct în urechea ei. Apoi ușa s-a închis, iar Alice a dispărut.

Și iată-mă, din nou, pășind pe alea cu pietriș, îndreptându-mă spre casă. Până la urmă, a fost bine. Cred că a fost bine. Am fost invitat la țară și cred că Alice mă găsește „interesant“, chiar dacă „interesant“ nu era exact ceea ce-mi doream. Mă simt puțin aiurea când mă gândesc la motive, dar cu toate astea...

— Hei, Jackson!

Mă uit împrejur.

— Scuze, am vrut să zic *Brian*. Brian, aici, sus...

E Rebecca. Stă aplecată peste fereastra de la primul etaj. S-a pregătit de culcare, fiindcă e îmbrăcată într-un tricou negru, lung.

— Deci, cum a mers, amorezule?

— Ei, a fost în ordine.

— Deci dragostea plutește în aer?

— Nu „dragostea“. „Simpatia“.

— „Simpatia“ plutește în aer. Așa m-am gândit și eu. Am simțit. Că simpatia plutește în aer, adică. Bravo, Brian. Țin'-te bine pe poziție, amice.

Pe drumul către casă, mă opresc la o bodegă non-stop și mă tratez cu un hamburger Picnic și o cutie de Lilt din banii pe care i-am economisit izbucnind în plâns. Când ajung acasă, la Richmond House, e aproape două

noaptea. Pe ușa mea sunt prinse în pioaneze trei mesaje scrise de mână...

7.30 Brian – a sunat mama ta.

10.45 A sunat Spencer. Zice că „e plictisit de moarte“. E la benzinărie toată noaptea. Sună-l.

Brian, vrei te rog să nu-mi mai folosești tubul de Apri fără să-mi ceri voie?

ÎNTREBARE: Ce trebuie să facă Dorothy Gale, cu exactitate, ca să se întoarcă în Kansas?

RĂSPUNS: Să-și lovească călcâiele de trei ori între ele în timp ce-și spune în minte „Nicăieri nu-i ca acasă”.

Când intru în casă, mama e încă la Woolworths. Așa că-mi fac o cană de ceai, mă întind pe canapea, iau un pix și-mi încercuiesc metodic toate programele de Crăciun de la televizor pe exemplarul gros din *Radio Times*. Mă simt complet extenuat, iar starea asta e pricinuită, din păcate, de berea de casă a lui Marcus și Josh și mai puțin de fervoarea academică. Ultimele săptămâni din semestru au trecut într-o ceață de petreceri cu puține persoane, date în casele unor străini. Am organizat în bucătărie întreceri de genul „cine bea mai mult“ cu prietenii lui Josh și Marcus, niște tipi masivi și sportivi, și niște fete inimoase, bronzate și permanentate, care fac parte din echipa de lacrosse. Toate umblă cu gulerele de la cămăși ridicate, toate studiază franceza, toate provin din zone limitrofe Londrei și toate au părul blond, dat pe spate. Am făcut și un banc destul de bun despre genul ăsta de fată – toate sunt din Surrey și surprizele se vor ține lanț – dar, din păcate, nu am cui să-l spun.

În orice caz, indiferent ce i-or învăța profesorii ăia de la școlile lor particulare, oamenii ăștia știu să bea. Eu

mă simt otrăvit, trist și subnutrit, dar mă bucur că am ajuns acasă, că stau întins pe canapea și mă uit la televizor. În după-amiaza asta nu e nimic bun. N-am găsit decât un western, așa că ochii îmi fug către fotografia pe care cineva mi-a făcut-o la școală chiar înainte ca tata să moară, fotografie care stă pe televizor. Există oare ceva mai trist decât o fotografie veche făcută la școală? Se spune că aparatul de fotografiat adaugă cam trei kilograme. În poza asta se pare că toate kilogramele astea s-au adăugat exclusiv la departamentul acnee. Arăt de-a dreptul medieval. Parcă sunt o victimă a ciumei bu-bonice. Sunt tot o umflătură și-un puroi. Mă întreb ce bucurie are mama să mă țină acolo, strâmbându-mă în direcția ei, în timp ce încearcă să vadă ceva la televizor.

Fotografia asta mă deprimă într-un asemenea hal, încât sunt nevoit să închid televizorul și să mă duc în bucătărie să mai pun de-un ceai. În timp ce apa fierbe, mă uit la grădina din spate, reprezentată de un petic umbros, de dimensiunile unui pat dublu, pe care mama l-a pavat cu ciment după moartea tatei, ca să nu se mai chinuie cu întreținerea lui. Îmi pregătesc ceaiul, apoi îmi duc geanta sus, în dormitor. Mama a închis caloriferul, ca să facă economie la căldură, așa că în cameră e un frig polar. Mă bag în pat complet îmbrăcat și mă zgâiesc la tavan. Nu știu din ce motiv, dar patul mi se pare mai mic. Parcă e un pătuț de copil. De fapt, toată camera mi se pare mai mică. Numai Dumnezeu știe de ce, pentru că eu n-am mai crescut! Numai că, după numai trei luni, a început să mi se pară deja că asta nu mai e camera mea. Tot ceea ce se găsește în încăperea asta sunt lucruri de puști – teancurile de reviste cu benzi desenate, fosilele de pe pervazul ferestrei, comentariile lui Brodie, machetele de avioane care atârnă de tavan și care acum sunt acoperite cu un strat gros de praf, vechile cămăși de școală care stau agățate în șifonier. Nu știu de ce, dar încep să mă simt trist, așa că o vreme mă gândesc la Alice, după care adorm.

N-am mai vorbit ca lumea cu ea de secole. Întâlnirile cu echipa de la *Întrecerea universitară* s-au întrerupt în urmă cu două săptămâni, iar de atunci Alice a părut a fi ocupată până peste cap cu mica ei clică: o gașcă zgomotoasă de băieți și fete la modă și frumoase. I-am văzut în barul studenților, mergând cu mașina prin oraș – șapte sau opt persoane care chicotesc și stau îndesate în 2CV-ul galben-deschis, inundat de fum de țigară și care-și trec de la unul la celălalt o sticlă de vin roșu, ascultă Jimi Hendrix, iar apoi merg în apartamentul în stil georgian al unuia dintre ei ca să poștească droguri interesante și să facă sex. De fapt, cel mai mult m-am apropiat de Alice în barul studenților, acum vreo câteva seri. M-am dus lângă ei și-am zis „salut”, iar ei mi-au răspuns în cor „salut”. Erau veseli și zâmbitori. Dar, din păcate, la masa respectivă nu erau destule scaune ca să mă așez și eu. De asemenea, Alice era nevoită să-și sucească gâtul ca să discute cu mine. Nu poți să stai în picioare prea mult timp lângă un grup. La un moment dat, ajungi să te simți ca și cum ar trebui să te apuci să debarasezi masa. Sigur că nu simt altceva decât dispreț pentru clicile privilegiate, snoabe și egocentriste. Așa cum este și asta. Numai că, din păcate, disprețul meu nu e destul de profund ca să nu-mi doresc să fac și eu parte dintr-una.

Dar am reușit să vorbim destul pentru ca Alice să-mi confirme că excursia la căsuța din Suffolk rămâne în picioare. Nu trebuie să aduc altceva decât multe cărți și un pulover. De fapt, Alice a râs de mine când am întrebat-o dacă trebuie să-mi aduc și un prosop.

— Avem *multe* prosoape, mi-a răspuns ea, iar eu mi-am spus că da, sigur că ai multe prosoape.

— Abia aștept, a adăugat ea.

— Și eu de-abia aștept, am încuviințat eu.

Numai că eu chiar vorbeam serios. Fiindcă știu că la facultate n-am să reușesc niciodată să-i ocup destul timp. Apar mult prea multe chestii care-i distrag atenția,

mult prea mulți băieți slabi, cu structură osoasă frumoasă, bani și apartamente proprietate personală. Însă când, în sfârșit, o să fim departe de toate astea, când o să fim numai noi doi, atunci o să am o șansă, o să am marea ocazie de a-i dovedi că e absolut inevitabil ca noi doi să fim împreună.

E dimineața zilei de Crăciun. Primul lucru pe care-l fac după ce mă trezesc este să mănânc un castron mare cu Frosties și să dau drumul la televizor. E cam ora zece, iar *Vrăjitorul din Oz* a început deja. Îl las să ruleze pe fundal, în timp ce mama și cu mine ne deschidem cadourile. Tata e și el cu noi. Într-un anumit fel. E cam ca fantoma lui Jacob Marley. E îmbrăcat cu hainele pe care le avea într-o veche fotografie Polaroid care e la mine: arată obosit și sardonice într-un halat roșu-închis, părul negru e lins pe spate, în picioare are o pereche de papuci noi și fumează din pachetul de țigări pe care i l-am cumpărat și împachetat pe post de cadou.

Anul ăsta, mama mi-a cumpărat niște veste noi și *Operele complete ale lui e.e.cummings*, pe care le-am cerut în mod clar și pe care a trebuit să le comande special. Mă uit la prețul de pe copertă și simt un puseu de vinovăție când văd cât de scumpă a fost: cam salariul mamei pe o zi întreagă. Dar îi mulțumesc și o pup pe obraz și-i ofer cadourile pe care i le-am pregătit – un coșuleț împletit din nuiele plin de chestii mirositoare de la Body Shop și o ediție *Everyman second-hand* din *Casa umbrelor*.

— Ce-i asta?

— Romanul meu preferat de Dickens. E sclipitor.

— *Casa umbrelor*? Seamănă cu casa asta.

Remarca asta determină atmosfera din casă pentru întreaga zi. O atmosferă cu-adevărat dickensiană.

La masa de Crăciun vine și unchiul Des. Soția unchiului Des l-a părăsit acum câțiva ani pentru un tip de

la serviciu, așa că, de-atunci, mama îl invită în fiecare an la masa de Crăciun, fiindcă omul nu prea are alte rude. Cu toate că nu e unchiul meu de-adevăratelea, ci e doar un vecin de la trei case mai încolo, unchiul Des are senzația că are dreptul să-mi ciufulească părul și să-mi vorbească de parc-aș mai avea tot doisprezece ani.

— Ce mai faci, creierosule? mă întreabă el cu vocea aia care se vrea distractivă pentru copii.

— Bine, mulțumesc, unchiule Des.

— Fir-ar al naibii! Da' ăia de la facultate nu vă învață și cum să vă dați cu pieptenele! exclamă el și-ncepe să-mi ciufulească pletele. Uite în ce hal ești! continuă el și-i dă înainte cu ciufuleala.

Îmi dau seama că replica e superhaioasă dacă ne gândim că vine din partea unui tip de patruzeci și cinci de ani, care are părul blond și creț ca o oaie și o mustață care arată de parc-ar fi decupată dintr-o mostră de covor. Dar îmi țin gura fiindcă mamei nu-i place să-i răspund urât unchiului Des. Așa că mă foiesc timid și mă socotesc norocos fiindcă măcar anul ăsta unchiul Des nu-mi mai extrage din spatele urechii monede de cincizeci de penny.

Mama bagă capul pe ușă și zice:

— Varza se face acușica!

O boare caldă și clorofilică îi confirmă avertismentul, iar eu simt că mă ia cu vomă, pentru că încă mai simt gustul bucățelelor de Frosties care mi s-au prins între măsele. Mama se întoarce în bucătărie. Eu și unchiul Des stăm și ne uităm la *Vrăjitorul din Oz* cu sonorul dat la minimum.

— Fir-ar al naibii! Iar rahatul ăsta?! exclamă unchiul Des. La fiecare Crăciun, nenorocitul de vrăjitor din nenorocitul ăla de Oz!

— Ai crede c-ar putea să găsească și altceva să dea pe post, nu? zic eu.

Apoi unchiul Des mă întreabă de facultate.

— Deci ce *faci* tu toată ziua?

Presupun că e o întrebare firească. Una pe care mi-am pus-o și eu de vreo câteva ori.

— O mulțime de lucruri – merg la cursuri, citesc, scriu eseuri – chestii din astea.

— Asta-i tot? Fir-ar al naibii – pentru unii o fi destul...!

Schimbare de subiect.

— Dar tu ce mai faci, unchiu' Des? Cum merge cu munca?

— A, e cam liniște, Bri. Momentan e cam liniște...

Unchiul Des lucrează în construcții – face sere, verande și patio-uri – sau cel puțin asta făcea până să intervină divorțul și recesiunea. Acum duba stă nemiscată în fața casei, iar unchiul Des își petrece cea mai mare parte a timpului demontând motorul, apoi asamblându-l la loc, nu foarte corect, astfel că, de fiecare dată, se vede nevoit să-l mai demonteze o dată.

— Se pare că oamenii nu mai vor să-și construiască extensii la casă. Nu cu recesiunea asta. Verandele și serele au devenit un lux..., adaugă el și-și aranjează mustața prinzându-i vârfulurile între degetul mare și arătător.

Apoi se uită mohorât la *Vrăjitorul din Oz*, cu maimuțele alea lejer înfricoșătoare cu aripi crescute pe spinare. Îmi pare rău că l-am întrebat de serviciu când știam că nu-i merge bine. După câteva clipe pe care le petrece privind țintă maimuțele alea zburătoare, își revine, cu un efort fizic evident. Se îndreaptă de spate atât cât îi permite canapeaua și bate din palme.

— Așa! Ce-ai zice să bem ceva? În fond, e Crăciunul. Ce otravă preferi, Bri?

Apoi adaugă pe un ton conspirativ:

— ...în afară de varza de Bruxelles?

Eu arunc o privire la ceasul de pe șemineu – e 11.55.

— Aș vrea o bere, te rog.

Unchiul Des se repede în bucătărie, de-ai zice că locuiește aici.

În timpul mesei, care e servită în bucătărie, având ca fond sonor Radio 2, mă hotărâsc să le dau vestea cea mare.

— Apropo — am ceva să vă anunț...

Mama se oprește din mestecat.

— Ce?

— Ceva ce s-a întâmplat la facultate semestrul trecut...

— Of, Doamne, Bri..., zice mama, ducând o mână la gură.

— Nu te îngrijora. Nu e nimic rău...

Mama se uită la unchiul Des, apoi îmi spune agitată:

— Spune...

— Păi, o să merg la *Întrecerea universitară!*

— Ce? La chestia aia de la televizor? Întrebă unchiul Des.

— Da! Fac parte din echipă!

Mama izbucnește în râs, și râde, și râde, și se uită la unchiul Des care râde și el.

— Felicitări, Bri! Îmi spune el și lasă jos furculița ca să-și elibereze mâna de ciufulit părul. Asta e o veste extraordinară, cu-adevărat extraordinară...

— Doamne, și ce *ușurare*, sare și mama, după care ia o gură sănătoasă de vin și-și pune o mână pe piept ca să-și liniștească inima.

— De ce? Ce ai crezut c-o să zic?

— Păi, sinceră să fiu, dragul meu, am crezut c-o să-mi spui că ești homosexual! mă lămurește ea și începe din nou să râdă, apoi se uită la unchiul Des, care începe și el iar să râdă și râde așa de tare că mi-e teamă să nu se înece cu varza de Bruxelles.

După-amiază, după ce-am încercat curcanul, unchiul Des își toarnă un pahar mare de scotch și-și aprinde un trabuc subțire, iar mama își aprinde un Rothmans. Ne zgâim cu toții prin fumul de culoarea caramelului la *Top of the Pops*. Unchiul Des mârâie de fiecare dată când

aparatul de filmat găsește câte-o cântăreață din acompaniament semidezbrăcată. Mama râde cu indulgență și-l bate cu mâna pe încheietură, în timp ce devorează metodic o cutie mare cu bomboane tradiționale de ciocolată cu lichior. Retează cu dinții capetele sticlulelor, apoi lasă să i se scurgă alcoolul în gură, ca un alcoolic deosebit de delicat și grațios. Asta e o ramificație bizară a obiceiului mamei de a bea. Nu sunt sigur cum ar trebui s-o interpretez. Dar sunt chitit să nu rămân în urma lor, așa că mă lupt cu pachetul meu de patru cutii de bere. Fiindcă eu sunt fan Hepcat și sunt la curent cu scena muzicală contemporană, dau o mână de ajutor pentru identificarea chipurilor mai obscure din videoclipul *Do They Know It's Christmas?* Urmărim discursul Reginei, apoi unchiul Des se duce în vizită la bătrâna lui mamă care stă puțin mai în sus, pe aceeași stradă, dar ne promite că se întoarce la ora șase pentru niște resturi de mâncare și tradiționalul și nesfârșitul joc de Monopoly, unde, inevitabil, unchiul Des o să câștige, dar asta numai după ce se va autoproclama bancher și va face o delapidare de fonduri.

După asta, înainte să se întunece prea tare, eu și mama ne punem paltoanele pe noi și ieșim. Mama mă ia de braț și mergem așa cam un kilometru și jumătate până ajungem la cimitir, ca să punem flori la mormântul tatei. Aerul rece și umed o îmbată pe mama și mai tare, așa că sunt nevoit să mă aplec spre ea ca să aud ce-mi zice. Mama miroase a pelin, a ceapă și a Tia Maria.

Ca de obicei, o vreme stau lângă mama și-i confirm că, într-adevăr, piatra de mormânt arată încă bine, apoi mă duc puțin mai departe și aștept, în timp ce mama vorbește cu tata. Întotdeauna mă simt cumva stânjenit să aștept fără să am o carte de citit, așa că mă reorientez și încerc să identific păsărelele din zonă. Numai că nu sunt decât corbi și coțofene (din familia *corvidae*), grauri (*sturmus vulgaris*) și vrăbii (*passer domesticus*), iar eu

mă întreb de ce întotdeauna cimitirele atrag doar păsări din astea amărâte și morbide. După vreo zece minute, mama termină tot ce avea de spus, atinge ușor cu mâna piatra de mormânt și se îndepărtează, cu capul plecat. Mă ia de braț, dar nu zice nimic până când nu reușește să-și controleze nițel respirația și să vorbească, din nou, normal. S-a făcut deja întuneric, dar câțiva puști din oraș se plimbă printre morminte cu noile lor biciclete BMX, pe care le-au primit de Crăciun. Pun frâne bruște și fac cercuri largi, care răscolesc pietrișul și-l ridică în valuri. Mama, care are ochii încă umezi și e și puțin beată de la atâtea bomboane cu lichior, se supără și începe să urle la ei.

— N-ar trebui să faceți așa ceva într-un cimitir! Fiți și voi respectuoși!

Dar unul dintre puști îi arată semnul cu degetele în V, trece pe lângă ea pe bicicletă și-i strigă:

— Du-te-n pizda mă-tii și vezi-ți de treaba ta, vacă proastă ce ești!

Simt cum mama a început să plângă din nou și, dintr-odată, mă simt inundat de o dorință copleșitoare să alerg după el, să-l prind de gluga de la hanorac, să-l smucesc și să-l dau jos de pe bicicleta lui aia nouă, să-i proptesc un genunchi în spate și să-i frec fața aia cretină și șmecheră de pietrișul de pe jos ca să văd cât îi ia ca să înceteze să mai râdă. Apoi, însă, la fel de brusc, îmi doresc să fiu undeva foarte, foarte departe de locul ăsta, să stau întins lângă cineva într-un pat calduț și să adorm.

18

ÎNTREBARE: Care este denumirea clasei de compuși organici cunoscută sub formula generală R-OH, unde R reprezintă un grup alchil format din carbon și hidrogen, iar OH reprezintă unul sau mai multe grupuri hidroxile?

RĂSPUNS: Alcool.

Prințul Negru este un bar care servește, în mod special, băutorii care n-au atins încă vârsta majoratului. În timpul liceului, îi ziceam Creșa, fiindcă principiul proprietarului era că oricine e destul de isteț încât să-și ascundă cravata de școală în buzunar, e destul de mare ca să bea. Într-o vineri după-amiaza, barul arăta ca un decor din *Grange Hill* și n-aveai loc să arunci un ac.

În vacanțe e greu să-ți închipui un loc mai dezolant ca să te întâlnești pentru un pahar de ceva. Stabilimentul e cenușiu, scabros și umed. Ai senzația că stai în rinichiul cuiva. Dar, la un moment dat, în cursul ultimilor cinci ani, s-a instaurat o tradiție ca eu și amicii mei să ne întâlnim aici în fiecare seară de Boxing Day. Iar tradițiile sunt sacre. Așa că iată-ne la un loc eu, Tone și Spencer, așezați într-un separeu de vinilin de culoarea unui cheag de sânge. E prima oară când ne întâlnim din septembrie încoace. Mi-a fost destul de teamă să vin la întâlnire, dar se pare că Spencer e sincer încântat să mă vadă. La fel și Tone. Deși el are felul lui special de a se manifesta. Ceea ce, în esență, înseamnă că-mi trage niște castane.

— Ce *dracu'* se întâmplă cu păru' tău ?

— Cum adică ?

— E cam bufant, nu ?

Tone mă prinde de urechi, îmi trage capul către el și-l miroase ca pe un pepene.

— Ești dat cu *spumă* ?

— Nu, nu sunt dat cu nici o *spumă*.

De fapt, sunt dat cu puțină *spumă*.

— Cum se numește tunsoarea asta ?

— Se numește Brideshead, zice Spencer.

— Se numește scurt la spate și pe laterale. Da' a ta cum se numește, Tone ?

— N-are nici un nume. E o tunsoare *pur și simplu*.

Deci ce mai bei tu zilele astea – porto cu lămâie ? Un Xeres ? Vin alb dulce ?

Au început deja, iar eu nici n-am apucat să-mi scot de pe mine pufoaica de muncitor.

— Un pahar de bere, te rog, Tone.

— Bere *specială* ?

— Bine. Bere specială.

„Berea specială“ e o bere peste care se toarnă puțin gin. În planul educațional al proprietarului intră și încurajarea experimentelor și inovațiilor, așa că acesta nici măcar n-o să clipească indiferent cât de respingătoare e combinația pe care o comanzi. În plus, berea cu gin e considerată o chestie destul de adultă conform standardelor în vigoare la Prințul Negru. În barul ăsta, orice nu are gust de cocos, mentă sau anason se consideră a fi un rafinement.

Asta e perioada cea mai lungă în care nu m-am văzut cu Spencer de când aveam amândoi doisprezece ani și mi-e tare teamă să nu intervină tăceri stânjenitoare. Dar iat-o instalându-se. Tăcerea. Spencer încearcă s-o anuleze aruncând în sus suportul de carton pe care se pune paharul de bere, pentru ca apoi să-l prindă la loc. În timp

ce eu mă întind după cutia de chibrituri, ca să văd dacă nu e ceva de citit pe spatele ei.

— Deci. Am crezut c-ai zis c-o să vii acasă în weekenduri, spune el în cele din urmă.

— Păi, asta a fost intenția mea, dar am fost nițel cam ocupat.

— Ocupat. Am înțeles.

— A fost OK de Crăciun? îl întreb.

— La fel. La fel ca anul trecut și la fel cum o să fie și la anul. La tine?

— Ei, știi și tu. La fel.

Tone s-a întors cu trei beri speciale.

— Deci... ce mai e nou? zic eu.

— Ce mai e *nou*? spune Spencer.

— La muncă mă refer...

— Care muncă? mă întrebă el făcându-mi cu ochiul.

Din câte știu eu, Spencer continuă să fie angajat și să primească și bacșișuri pe tura de noapte.

— La benzinărie...?

— A, păi, momentan, avem o promoție foarte interesantă cu un set gratis de patru pahare de vin. Chestia a învolburat apele, iar prețul benzinei de patru stele a crescut de curând, deci am avut parte din nou de o treabă destul de incitantă. Punând totul cap la cap, pot să spun că n-am mai fost așa de încântat de când am găsit Kit-Kat-ul ăla făcut numai din ciocolată. A, iar săptămâna trecută, un grup de studenți au plecat cu mașina fără să plătească...

— Sper c-ai fugit după ei, molfăie Tone.

— Ei, Tony, nu, n-am fugit după ei, fiindcă ei erau în mașină, iar eu eram pe jos. Și, oricum, eu sunt plătit cu o liră optzeci pe oră. Ar trebui să-mi dea mult mai mult ca s-o iau la goană.

— De unde știi că erau studenți?

— Păi, în primul rând, erau foarte prost îmbrăcați. Aveau niște eșarfe lungi, ochelari cu lentile mici și rotunde, erau tunși ca vai de capul lor...

Spencer zâmbește conspirativ către Tone, după care se întoarce către mine.

— Cum mai stai cu vederea, Bri?

Asta e o glumă veche între Tone și Spencer. Amândoi cred că l-am mințit pe oftalmolog numai ca să-mi dea ochelari.

— Bine. Mulțumesc, Spence.

După care mă hotărâsc să mă duc să cumpăr niște chipsuri.

În drum spre bar, mă gândesc s-o virez spre ușă și să ies. Îi iubesc pe Spence și Tone. Mai ales pe Spencer. Și cred că sentimentul e reciproc. Deși Dumnezeu știe că nici unul dintre noi n-a folosit vreodată cuvântul care începe cu „I“. În orice caz, nu când eram treji. Dar atunci când am împlinit optsprezece ani, Spencer și Tone m-au legat, gol pușcă, de digul Southend și m-au îndopat cu forța cu laxative. Deci între noi e vorba de o formă de dragoste care se manifestă în mod neconvențional.

Când mă întorc, băieții au început să discute despre viața sexuală a lui Tone, deci sunt sigur că vreo oră am scăpat. Barmanițe, coafeze, profesoare, surorile prietenelor de la școală, ba chiar și mamele acestora. Se pare că nici o femeie nu e imună la șarmul nordic al lui Tone. Lista de cuceriri e nesfârșită, iar detaliile sunt explicite. După o vreme, încep să simt că am nevoie de-o baie, dar e limpede că pe Tone îl motivează. Ceva ce nu e nici sensibilitate, nici tandrețe, nici respect. E mult mai simplu să-ți închipui că, după ce face dragoste, Tone îi dă iubitei câteva castane. Mă gândesc, dar nu-l întreb, dacă face sex protejat. Bănuiesc însă că el consideră că sexul protejat e pentru mototoli, la fel cum și centurile de siguranță și căștile pentru motocicliști sunt destinate tot mototolilor. Dacă Tone ar fi aruncat dintr-un avion,

ar crede mai mult ca sigur că și parașutele sunt pentru mototoli.

— Dar tu, Brian? Ceva acțiune?

— Nu prea.

Răspunsul meu e cam slăbuț, așa că adaug nonșalant:

— Există o fată, Alice, și m-a invitat mâine, la casa ei de la țară, așa că...

— Casa ei de la țară? zice Spencer. Da' ce e tipa? Mulgătoare?

— Ei, înțelegeți, o casă, la țară, a părinților ei...

— Deci, i-o tragi? mă întreabă Tone.

— E o chestie platonice.

— Ce înseamnă platonice? vrea să afle Spence cu toate că știe deja.

— Înseamnă că tipa nu-l lasă să i-o tragă, îi explică Tone.

— Nu i-o „trag“, fiindcă nu vreau să i-o „trag“. Cel puțin, nu încă. Dacă aș fi vrut, atunci i-aș fi tras-o.

— Cu toate că dovezile recente ne dau de înțeles că așa stau lucrurile, spune Spencer.

Lui Tone, toată treaba i se pare teribil de distractivă, așa că mă hotărâsc să mă retrag din nou ducându-mă să mai iau niște bere cu gin. Când ies din separeu mă împiedic puțin, așa că știu că prietenii mei au început să-și facă treaba. Suntem dureros de conștienți că, în perioada asta, banii de buzunar nu se întind prea mult. Dar și că prețurile de la Prințul Negru sunt incredibil de mici și că e posibil ca trei tineri să devină incoerenți, agresivi, sentimentali și violenți și să mai primească și rest la o bancnotă de zece lire.

Când mă așez la loc, Spencer mă întreabă:

— Și-atunci tu ce *faci* toată ziua?

— Vorbesc. Citesc. Merg la cursuri. Mă cert.

— Dar nu muncești de-adevăratelea, nu?

— Nu, nu muncesc. Acumulez *experiență*.

— Ei, bine, eu sunt foarte încântat de Universitatea Vieții, mulțumesc foarte mult, anunță Tone.

— Am aplicat și eu la Universitatea Vieții. N-am avut note destul de mari, îi răspunde Spencer.

— Nu e prima dată când spui chestia asta, nu ? îi zic eu.

— Evident că nu. Și cum e cu politica ?

E o întrebare dureroasă.

— Ce-i cu ea ?

— Ai mai fost la vreo demonstrație bună în ultima vreme ?

— La una sau două.

— Pentru ce erau ? e curios Tone.

Dac-aș fi deștept, aș schimba subiectul. Dar nu văd de ce mi-aș compromite opiniile politice doar de dragul unei vieți ușoare, așa că le răspund.

— Apartheid...

— Pro sau contra ? întreabă Spencer.

— ...Departamentul Național de Sănătate, Drepturile homosexualilor...

La chestia asta, Tone devine interesat.

— Ce *ticălos* a încercat să-ți ia drepturile ?

— Nu drepturile *mele*. Există o mișcare inițiată de Partidul Conservator prin care încearcă să oblige școlile să nu prezinte homosexualitatea într-o lumină bună. E vorba de homofobie legalizată...

— Deci cu asta se ocupă ? întreabă Spencer.

— Cine ?

— Școlile. Pentru că nu-mi amintesc ca vreun profesor din școala noastră să ne învețe așa ceva.

— Păi, nu, n-au făcut-o, dar...

— Și-atunci de ce se face așa de mare tamtam ?

— Mda, adică ajungi homosexual fără să te fi învățat cineva, zice Tone.

— Da, adevărat, Tone, ai pus punctul pe i...

— Vai, mi se pare scandalos, exclamă Spencer mi-mând indignarea.

Eu cred că *trebuie* să te învețe. În fiecare marți după-amiază. Homosexualitatea la dublu...

— Mă scuzați, doamnă, mi-am uitat homo-tema acasă...

— Testele de nivel *homo*!

Cu toții ne străduim să mai inventăm altă glumă, dar nu reușim, așa că Spencer declară:

— Ei, eu cred că e grozav că iei poziție într-o chestie importantă. Pe bune. Într-o chestie care ne afectează pe toți. E ca atunci când ai intrat în CDN. Am mai avut noi de-atunci vreun holocaust nuclear? Nu.

Tone se ridică în picioare clătinându-se.

— Deci? Același lucru?

— Eu nu mai vreau gin de data asta, Tone, îi răspund știind sigur c-o să pună gin în bere.

După ce pleacă, eu și Spencer pliem pungile goale de chipsuri în formă de triunghiuri. Amândoi știm că nu s-a terminat. Ginul m-a făcut irascibil și ursuz. Ce sens are să ieși cu băieții dacă ei nu fac altceva decât să te ia peste picior? Într-un final, zic:

— Dar tu împotriva a ce ai protesta, Spence?

— Nu știu. Împotriva tunsorii tale?

— Vorbesc serios.

— Crede-mă, și eu vorbesc la fel de serios...

— Nu, dar, pe bune, trebuie să existe ceva pentru care să iei atitudine.

— Nu știu. Sunt multe chestii. Deși poate că n-aș protesta pentru drepturile homosexualilor...

— Nu e vorba numai despre drepturile homosexualilor. Sunt multe alte lucruri, lucruri care te afectează și pe tine, chestii de genul reducerilor din sistemul de ajutor social, reducerile de la ajutorul de șomaj, șomajul în sine...

— Ei, mulțumesc, Brian, mă bucur că iei atitudine în numele meu și abia aștept să primesc ceva bani în plus.

La chestia asta n-am ce să răspund. Încerc să continui pe un ton mai prietenesc, mai conciliant.

— Hei, la anul ar trebui să-mi faci o vizită!

— Într-o excursie gen Ziua Carierei?

— Nu, așa, de distracție...

Și asta e punctul în care ar trebui să schimb subiectul și să orientez discuția spre sex sau filme sau programe TV sau ceva similar. Însă în loc să fac asta, eu zic:

— De ce nu-ți mai dai o dată examenele de nivel A?

— Îmm, pentru că nu vreau?

— Dar e păcat...

— Păcat? E *păcat* pe dracu'! Să citești poezie și să te plimbi ca vodă prin lobodă timp de trei ani de zile, *asta* e păcat!

— Dar n-ar trebui neapărat să faci literatură. Ai putea să faci altă facultate, ceva vocațional...

— Brian, putem să schimbăm subiectul?

— Bine...

— ...pentru că primesc destule sfaturi legate de carieră la DHSS¹ și nu vreau să mai înghit și altele într-un bar, de Boxing Day...

— Bine. Hai să schimbăm subiectul.

Propun, pe post de ramură de măslin:

— Mașina de teste?

— Absolut. Mașina de teste.

Prințul Negru a investit într-una dintre mașinăriile astea noi, computerizate, care livrează teste de cultură generală. Așa că ne luăm paharele noi de bere și le așezăm în echilibru precar pe mașinăria cu pricina.

— Cine îl joacă pe Cagney în serialul TV *Cagney și...*?

— C – Sharon Gless, zic eu.

1 *Department of Health and Social Security* – Ministerul Sănătății și Protecției Sociale. (N. tr.)

Corect.

— Bătălia de la Trafalgar a avut loc în... ?

— B – 1805, răspund eu.

— Porecla echipei Norwich City FC este... ?

— A – Canarii, spune Tone.

Corect.

Poate că asta ar fi momentul potrivit ca să pomenesc de Întrecerea universitară...

— Ce a creat Davros ?

— Pe Daleks, răspund eu.

Corect.

— Al cui nume de familie a fost inițial Schicklegruber ?

— B – Hitler, zic eu.

Aș putea să arunc pastila așa, în conversație, să spun relaxat: „Apropo, băieți, v-am zis? O să merg la Întrecerea universitară!”

— Care american deține recordul pentru cele mai multe medalii olimpice ?

— D – Mark Spitz, răspunde Tone.

Corect.

*„Știți, Întrecerea universitară de la televizor... ?”
Poate că n-or să-și bată joc de mine. Poate c-o să li se pară o chestie haioasă – bravo, Bri – în fond, suntem prieteni vechi...*

— Încă o întrebare și câștigăm două lire!

— Super! Concentrați-vă...

Sigur le zic de Întrecere...

— La câte premii Oscar a fost nominalizat *Războiul Stelelor* ?

— B – Patru, sar eu.

— D – La nici unul, mă contrazice Tone.

— Sunt destul de sigur c-a fost nominalizat la patru, o țin eu pe-a mea.

— Nu. E o întrebare capcană. N-a luat nici un...

— Nu zice câte premii *a câștigat*, ci la câte a fost nominalizat...

— Nici n-a fost nominalizat. Ai încredere în mine, Spence...

— A fost nominalizat la patru, Spence. Jur! E B – patru...

Amândoi ne uităm la Spence, cu priviri rugătoare, „alege-mă pe mine, te rog, pe mine, nu pe el, eu am dreptate, jur, alege-mă pe mine, sunt în joc două lire“, și, da, Spence mă alege pe mine, are încredere în mine și apasă varianta B.

Inc corect. Răspunsul corect era D – Zece.

— Vezi! urlă Tone.

— Și tu ai greșit! strig eu.

— Boule, sare Tone.

— *Tu ești bou*, îi răspund eu.

— Amândoi sunteți boi! intervine Spencer.

— Tu ești bou, boule, o ține Tone pe-a lui.

— Nu, amice, tu ești bou, spune Spencer, iar eu mă hotărâsc că mai bine nu le mai spun de *Întrecerea universitară*.

Al patrulea pahar de bere cu gin ne face sentimentali și nostalgici apropo de chestii care s-au întâmplat acum șase luni, așa că stăm și ne amintim de oameni care nu ne-au plăcut în mod deosebit și de situații în care nu ne-am distrat cu-adevărat și ne întrebăm dacă doamna Clarke, profesoara de sport, era lesbiană pe bune sau cât de gras era Barry Pringle, după care, în sfârșit, se anunță că barul ia ultimele comenzi de băutură.

Afară, în față la Prințul Negru, a început să plouă. Spencer propune să mergem la clubul de noapte Manhattan, dar nu suntem *chiar așa* de beți. Tone a șterpelit un video nou de Crăciun și vrea să se uite la *Vineri 13* pentru a optzeci și noua oară, dar eu sunt mult prea deprimat și prea beat și mă hotărâsc să mă duc acasă, în direcție opusă.

— Ești aici de Anul Nou? mă întrebă Tone.

— Nu cred. Cred c-o să stau cu Alice.

— Bine, amice, ne mai vedem, mă salută el pocnindu-mă cu mâna pe spate.

Apoi pleacă clătinându-se pe picioare.

În schimb, Spencer vine la mine și mă ia în brațe. Răsuflarea îi miroase a bere cu gin. Îmi șoptește umed în ureche:

— Ascultă, Brian, prietene, să știi că ești într-adevăr prietenul meu, cel mai bun prieten al meu și e grozav că ești acolo, în lume, și cunoști tot felul de oameni și ai parte de toate experiențele astea, de toate ideile astea noi, că stai în *case la țară* și așa mai departe. Dar te rog să-mi promiți ceva, da?

Spencer se apleacă și mai tare în urechea mea.

— Promite-mi că n-o să te transformi într-un bou cu spume!

19

ÎNTREBARE: Dacă o arsură care afectează numai epiderma este definită ca fiind de gradul întâi, care este termenul care definește o arsură care afectează și țesutul subcutanat?

RĂSPUNS: Arsură de gradul trei.

Oricât de previzibil, de banal și de apatic ar putea să fie restul vieții mele, puteți băga mâna-n foc că mereu se va întâmpla ceva interesant cu pielea mea.

Când ești copil, pielea nu e decât un înveliș roz și uniform: fără păr, fără pori, fără miros și eficient. Apoi, într-o zi, vezi la microscop secțiunea de piele din manualele de nivel O – foliculii, glandele sebacee, grăsimea subcutanată și îți dai seama cât de multe rele pot interveni. Și au intervenit. De la vârsta de treisprezece ani încoace, pe fața mea s-a instalat o telenovelă medicală continuă de coșuri, cicatrici și fire de păr crescute sub piele, care s-a extins de la o regiune la alta, luând diverse forme: de la pori discret astupați localizați în spatele urechilor până la furuncule vulcanice apărute pe vârful nasului, în centrul geometric al feței. Ca formă de represalii, am experimentat tot felul de tehnici de camuflaj, dar toate cremele corectoare pe care le-am încercat aveau o culoare roz-albinos și n-au reușit decât să atragă atenția asupra punctelor problemă, cu aceeași eficacitate cu care ar fi reușit și un cerc desenat împrejur cu markerul.

În adolescență nu mi-a prea păsat. Ei, sigur că mi-a *păsat*, dar am acceptat totul ca pe o parte integrantă din procesul de creștere, ca pe ceva neplăcut, dar inevitabil. Însă acum am *nouăsprezece* ani. Conform majorității definițiilor sunt adult, așa că am început să mă simt persecutat. În dimineața asta, stând în halat sub lumina becului de 100 de wați, văd că situația stă deosebit de prost. Mă simt de parcă din zona T mi-ar curge gin, bere și ulei de arahide. Și mai observ ceva: o boabă dură sub piele. Are cam dimensiunile unei alune și atunci când pun degetul pe ea, se mișcă. Mă hotărâsc să scot artileria grea. Substanțele astringente. Pe spatele unuia dintre recipiente scrie „Atenție – poate decolora materialele“. Momentan mă cuprinde teama. Se poate să nu fie o idee prea bună să mă dau pe față cu un lichid care poate produce o gaură în canapea. Dar, cu toate temerile, tot o fac. După care procedez la o spălare cu Dettol. Sper să am noroc. După ce termin, baia miroase a spital, dar măcar fața mea e spilcuită și curățată. Mă simt de parc-aș fi trecut printr-o spălătorie de mașini legat pe capota vehiculului.

Se aude o bătaie în ușă, apoi mama intră în cameră. Într-o mână are cea mai bună cămașă de tataie a mea. Cămașa e proaspăt călcată. În cealaltă mână are un pachet învelit în folie de aluminiu.

- Ai niște șuncă și niște curcan. Pentru prietena ta.
 - Cred că nu e nevoie să le duc de mâncare, mamă.
- Și, oricum, toți sunt vegetarieni.
- Dar e carne *albă*...
 - Nu cred că problema e culoarea, mamă...
 - Da' tu ce-o să mănânci?
 - O să mănânc ce mănâncă și ei!
 - Ce? *Legume*?
 - Da!
 - Tu n-ai mai mâncat legume de cînșpe ani! E o minune că nu ești rahitic.

— Rahitismul înseamnă lipsa vitaminei D2, mamă. Scorbutul înseamnă lipsă de vitamina C, lipsă de fructe proaspete.

— Și-atunci vrei să iei cu tine niște fructe proaspete ?

— Nu, mamă. O să fiu în regulă. N-am nevoie nici de fructe, nici de carne.

— Mai bine le iei totuși. Pentru călătoria cu trenul. O să se strice dacă n-o iei cu tine.

Pentru mama, *adevăratul* sens al Crăciunului îl reprezintă carnea rece, așa că cedez și-i iau pachetul în folie de aluminiu din brațe. Cântărește cam cât un cap de om. Mama mă urmează în dormitor ca să verifice dacă într-adevăr pun pachetul în valiză. E ca un soi de controlor vamal matern. Dar mă consider norocos fiindcă nu mă pune să împachetez și varza de Bruxelles.

Mama s-a așezat acum pe pat și începe să-mi împăturească grijulie cămașa de tataie.

— Nu înțeleg de ce porți vechiturile astea oribile ...

— Poate fiindcă-mi plac ... ?

— Ești ca un miel îmbrăcat în piele de berbec ...

— Eu nu comentez cum te îmbraci *tu* ...

— Boxeri ! De când porți tu boxeri ?

— De când am început să-mi cumpăr singur chiloții ...

— Da' ăia cu șlițul în „Y“ nu se mai poartă ?

— N-am idee, mamă ...

— Eu credeam că-ți plac chiloții din bumbac ...

— Mai folosesc și din ăia. Depinde ...

— Depinde de ce ?

— Mamă !

— Deci cât stai cu iubita ta ?

— Nu știu. Trei zile. Poate patru. Și nu e iubita mea.

— Deci te întorci ?

— Nu, mamă, cred c-o să mă duc direct la facultate.

Nu știu de ce, dar am început să-i spun „facultate“. Poate pentru că „universitate“ continuă să-mi sune snob.

— Deci n-o să fii aici pentru Anul Nou?

— Mă îndoiesc.

— O să fii cu ea?

— Cred că da.

Sper că da.

— Of! Ce păcat...

Mama și-a luat vocea de martiră. Ideea este să nu-i surprind privirea. Mă concentrez asupra împachetatului.

— Dar după, te întorci aici?

— Chiar nu pot. Am de lucru.

— Ai putea să lucrezi aici...

— Nu prea pot...

— N-o să te deranjez...

— Mamă, am nevoie de niște cărți speciale...

— Deci *ești sigur* că n-o să fii aici de Anul Nou?

— Nu prea cred, mamă. Nu.

Din spatele meu se aude o respirație atât de plină de suferință, încât mă aștept să mă întorc și s-o văd pe mama căzută moartă pe podeaua dormitorului. Iritat, îi zic:

— Tu oricum o să ieși să bei cu unchiul Des. Tot n-o să ne vedem...

— Știu. Dar e prima dată când n-o să fii aici. Atâta tot. Nu-mi place să mă învârt prin casă de una singură...

— Ei, chestia asta trebuia să se întâmple într-o zi, mamă.

Însă amândoi ne gândim la același lucru. De fapt, n-ar fi trebuit să se întâmple. Nu așa. Nu încă. Amândoi tăcem. Apoi, continui:

— Vreau să mă îmbrac, mamă. Așa că dacă nu te superi...

Mama oftează și se ridică de pe pat.

— Nu e nimic ce n-am mai văzut pân-acum.

Ba chiar recent. În noaptea de Anul Nou, între 1984 și 1985, m-am întors acasă așa de beat, c-am reușit să vomit în propriul meu pat. Din fericire, am o amintire destul de vagă a evenimentului. Îmi aduc aminte că, la

răsăritul soarelui, mama m-a ajutat să ajung în baie și a clătit cu dușul urmele de Pernod, bere, pui și cartofi prăjiți pe jumătate digerați. Asta s-a întâmplat abia cu douăsprezece luni în urmă. Mama n-a mai pomenit nimic de noaptea aia, iar mie îmi place să cred că poate nici nu s-a întâmplat nimic. Deși sunt destul de sigur că s-a întâmplat.

Uneori mi se pare că nu sunt destui psihiatri *pe lume*...

Până când s-o pup de la revedere, în pragul ușii, mama s-a mai înveselit nițel. Cu toate că încă mai încearcă să-mi bage pe gât niște mâncare. Refuz o pâine albă, un litru de Blackthorn sec, un pachet cu plăcinte cu carne, o cană de un sfert de smântână, o pungă de două kile de varză de Bruxelles, un pachet de Jaffa Cakes, o sticlă de Iced Magic cu aromă de mentă și o sticlă de doi litri de ulei de floarea soarelui. Fiecare „nu, mulțumesc“ e un cuțit înfipt în spinarea mamei. După ce răul a fost făcut, plec târându-mi valiza și nu mă uit înapoi ca nu cumva mama să fi început să plângă. Pe drum către gară, mă opresc să scot cinci lire de la un bancomat, apoi intru într-un magazin ca să cumpăr niște vin pentru familia Harbinson. Vreau să le iau ceva drăguț, așa că, în final, arunc trei lire pe un vin care se vinde la carafă.

ÎNTREBARE: Ce termen socioeconomic îi descria, inițial, pe meșteșugarii care locuiau în cetățile din Franța secolului al XI-lea, oameni care ocupau o poziție între țărani și moșieri?

RĂSPUNS: Burghezie.

În trenul care pleacă din Southend, mă uit pe fereastră la străzile ude și pustii, la rarele magazine care sunt deschise aproape împotriva voinței, de parc-ar zice „cumpărați, sau plecați“. Cele patru zile dintre Boxing Day și ajunul Anului Nou sunt, cu siguranță, cele mai lungi și mai urâte din an – sunt un soi de duminică ticăloasă, supradimensionată. Deși ziua liberă a băncilor din august e cea mai groaznică. Pe la două după-amiaza, în ziua respectivă, mă aștept să mor. Să mor de plictiseală în stadiu terminal.

Schimb trenul la Shenfield, unde iau prânzul compus dintr-o cutie de Lucozade, un pachet de Hula Hoops și un Twix cumpărate de la un magazin bătut de vânt. Apoi abia dacă am vreme să mai verific cum mi se vindcă fața uitându-mă în oglinda de la toaleta gării. Imediat trebuie să sar în tren.

Când trenul părăsește suburbiile îndreptându-se către Suffolk, ploaia se transformă în zăpadă. Asemenea zăpadă ajunge rar prin Southend. Combinația de lămpioane stradale, aer de estuar și sisteme de încălzire

centrală în masă fac ca zăpada să se transforme într-un soi de mătreță rece și umedă. Dar aici, printre câmpuri, în timp ce soarele apune, stratul de zăpadă arată fantastic de gros și de curat. Citesc prima pagină din *Cantos* a lui Ezra Pound de vreo cinci ori, dar nu înțeleg nici un cuvânt, așa că renunț și privesc peisajul. Cu mare în-suflețire. La zece minute după ce am părăsit gara, îmi trag pe mine paltonul și-mi pun la gât fularul-eșarfă ca să-mi verific imaginea în fereastra vagonului. Să merg cu gulerul ridicat sau cu el coborât? Încerc să obțin un aspect gen *Al treilea om* al lui Graham Greene, în schimb ajung la ceva similar unui videoclip Ultravox.

După încă cinci minute, încep să exersez ce-o să-i spun lui Alice când o s-o revăd. N-am mai fost așa de emoționat de când l-am jucat pe Isus în *Godspell* și am fost nevoit să mă dezbrac de bluză ca să fiu crucificat. Nici măcar nu sunt în stare să zâmbesc ca lumea. Produc un rânjel în colțul gurii închise care mă face să arăt ca o victimă a unui atac cerebral, dar când deschid gura văd că dinții îmi sunt pătați cu negru, de parc-ar fi o grămadă de piese de scrabble. O viață întregă de fructe proaspete și legume înseamnă că Alice Harbinson are dinți perfecti. Mi-l închipui pe dentist uitându-se în gura ei și începând să lăcrimeze la vederea splendorii de un alb imaculat ca zăpada.

Când trenul intră în stație, Alice mă așteaptă în celălalt capăt al peronului, înfoltită, pe fundalul zăpezii, într-o haină lungă și neagră, care pare foarte scumpă și aproape că atinge pământul. Are pe cap un fular din lână cenușie, iar eu mă întreb unde și-a ascuns balalaica. Cu toate că atunci când mă vede, n-o ia la goană, pot să spun că măcar vine către mine cu un pas mai sprinten. Când se apropie și-i disting chipul mai bine, văd că zâmbește, după care începe să râdă. Pielea îi este mai albă, buzele mai roșii, iar comportamentul îi este mai dulce și mai cald decât cel din timpul semestrului. Alice arată de parc-ar

fi ieșit din tură. Mă îmbrățișează, îmi spune că i-a fost *dor* de mine, că e foarte încântată că sunt acolo și c-o să ne distrăm *la culme*. Preț de-o clipă, mi se pare că am găsit fericirea. Aici, pe peronul unei gări de țară, în zăpadă, cu Alice. Dar sentimentul nu durează decât până în momentul când îl văd peste umărul ei pe bărbatul brunet, frumos și morocănos care presupun că trebuie să fie taică-su. Un Heathcliff în geacă de fâș.

M-aș înclina în fața lui, dar în loc de asta îi întind mâna. De curând am început să experimentez chestia cu strânsul mâinii pentru că îmi închipui că e un gest pe care-l fac adulții. Însă domnul Harbinson se uită la mine de parc-aș fi făcut ceva incredibil de nasol, un gest de secol optsprezece. O reverență sau ceva în genul ăsta. Într-un final, îmi strânge mâna cu destulă putere ca să-mi demonstreze că, dac-ar vrea, ar putea să-mi crape țeasta, apoi se întoarce și-o ia din loc.

În vreme ce eu îmi târăsc bagajele către Land Rover-ul verde din parcare, Alice merge înainte, cu brațele agățate împrejurul gâtului tatălui ei. De parc-ar fi iubitul ei sau ceva în genul ăsta. Dacă eu aș lua-o pe mama de gât așa, ea ar chema serviciile sociale, dar domnul Harbinson nu pare deloc deranjat, o ia pe Alice de talie și-o trage către el. Eu tropăi pe lângă ei.

— Brian e arma secretă a echipei noastre. El e geniul despre care v-am vorbit, zice Alice.

— Ei, nu sunt sigur că termenul *geniu* e cel mai potrivit, îi spun eu.

— Nu, eu sunt *sigur* că nu e, răspunde domnul Harbinson.

Mergem cu mașina pe un drum de țară. Eu stau în spate, printre cizme de cauciuc pline de noroi, bocanci și niște nenorocite de hărți Ordnance Survey. Alice susține un monolog despre toate petrecerile la care a fost și despre toți vechii prieteni cu care s-a întâlnit. Eu sunt atent la fiecare cuvânt, ca să verific dacă nu depistez și

prezența vreunui infractor romantic – vreun tânăr actor în vogă sau poate vreun sculptor cu ceva mușchi pe care să-l cheme Max, Jack sau Serge. Dar se pare că, cel puțin până acum, la orizont nu se profilează nici un pericol. Poate că Alice se cenzurează în fața lui taică-su. Deși mă îndoiesc. Cred că Alice e unul dintre oamenii ăia ciudați care se comportă în fața părinților exact la fel cum se comportă și în fața prietenilor.

Domnul Harbinson ascultă și conduce în tăcere, emanând un bâzâit subtil de ostilitate. Individul e absolut masiv. Încerc să-mi închipui de ce o persoană care face documentare de artă pentru BBC2 ar trebui să aibă fizicul unui zidar. Omul e și foarte păros. E genul care se rade de două ori pe zi. În mod evident, e un bărbat teribil de inteligent. Îți vine să crezi că a fost crescut de lupi, dar niște lupi care cunosc valoarea unei educații universitare de calitate. De asemenea, domnul Harbinson pare imposibil de tânăr, de arătos și de modern ca să fie tată. E ca și cum familia e un detaliu pe care l-a strecurat între concertele lui Jimi Hendrix și niște ședințe de consum de LSD.

În sfârșit, ajungem la căsuța numită Blackbird. Atâta doar că termenul „căsuță“ e impropriu. Clădirea e uriașă și superbă. E genul de casă care pare că se întinde la nesfârșit. E formată dintr-o serie de foste hambare și ferme reconvertite, aproape un întreg sat care a fost alipit ca să adăpostească reședința de vacanță a familiei Harbinson. Casa dispune de tot luxul unei reședințe permanente, însă fără neplăcutele conotații politic-aristocratice. Așa cum stă înfiptă în zăpadă, arată ca o felicitare de Crăciun animată. Există până și un firicel de fum care iese pe horn. Construcția are un aspect rural, de secol nouăsprezece. Cu excepția mașinii sport de la intrare – 2CV-ul lui Alice – și a unei piscine acoperite cu prelată, piscină care e poziționată pe locul fostului staul. De fapt, orice noțiune legată de practica muncilor agricole a dispărut

demult. Până și câinii par să aparțină păturii burgheze. Doi labradori vin în salturi spre mine de parc-ar zice: „Suntem *foarte* bucuroși să te cunoaștem. Spune-ne *totul* despre tine“. Nu m-ar surprinde să aflu că amândoi știu să cânte la pian.

— Fă cunoștință cu Mingus și Coltrane! spune Alice.

— Salut, Mingus și Coltrane.

Eticheta canină este încălcată temporar când, în drum către casă, cei doi încep să amușine carnetul din valiză, pe care, în consecință, o ridic în brațe.

— Ce părere ai?

— E splendidă. Mult mai mare decât mă așteptam.

— Mama și tata au cumpărat-o cu vreo cinci guinee prin anii '60. Hai înăuntru s-o cunoști pe Rose.

Mie îmi ia câteva secunde până să-mi amintesc că Rose e mama lui Alice.

Știți clișeul acela șovin care zice că, după căsătorie, femeile încep să semene cu mamele lor. Ei, în cazul mamei lui Alice, chestia asta nu m-ar deranja câtuși de puțin. Nu că eu o să mă căsătoresc cu Alice sau ceva în genul ăsta, dar doamna Harbinson e într-adevăr *frumoasă*. Când intrăm în bucătărie – un hambar cu bolți înalte din stejar și multă aramă – femeia e în picioare, la chiuvetă, și ascultă *The Archers*. O clipă am senzația c-o văd pe Julie Christie curățând morcovi. Doamna Harbinson e minionă, are niște mici riduri sub ochii albaștri și un păr blond aranjat într-un permanent ușor. Eu mășăluiesc pe lespezile nude, cu mâna întinsă ca un soldățel de plumb, hotărât să perseverez pe chestia cu strânsul mâinii.

— Deci acesta e Brian despre care am auzit atât de multe lucruri, spune ea zâmbind.

Îmi scutură ușor vârful degetului cu mâna murdară și îmi zâmbește din nou. Iar mie îmi răsare în minte chipul unei profesoare de care am fost îndrăgostit când aveam nouă ani.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, doamnă Harbinson.

Și *vorbesc* ca un puști de nouă ani.

— Vai, te rog, nu-mi spune doamnă Harbinson. Mă face să mă simt așa de bătrână! Spune-mi Rose.

Când femeia se apleacă să mă sărute pe obraz, îmi umezesc buzele din reflex, așa că pupătura pe care i-o aplic la rândul meu e nițel cam prea umedă, iar zgomotul tocăit pe care-l produc e exagerat de răsunător și pare să se reverbereze din cauza dalelor de pe podea. Văd realmente stropii de salivă care aterizează chiar sub ochiul lui Rose. Ea îi șterge discret, înainte ca saliva să apuce să se evapore, dar își deghizează gestul pretinzând că-și aranjează părul. Chiar atunci domnul Harbinson intervine între noi și aplică pe celălalt obraz al lui Rose un sărut uscat, cu iz de proprietar.

— Și dumneavoastră cum să vă spun, domnule Harbinson? îl întreb vesel.

— Mie spune-mi domnule Harbinson.

— *Michael!* Nu fi rău, îl apostrofează Rose.

— ... sau *Sir*. Poți să-mi spui *Sir*...

— Ignoră-l, mă sfătuiește Alice.

— V-am cumpărat niște vin, îi spun tatălui, scoțând sticla din bagaj și oferindu-i-o.

Domnul Harbinson se uită de parcă tocmai i-aș fi înmănat o carafă cu propria-mi urină.

— A, mulțumesc *foarte* mult, Brian! Poți să mai vii! exclamă Rose.

Domnul Harbinson nu arată la fel de sigur.

— Hai să-ți arăt camera ta, îmi spune Alice luându-mă de braț.

O urmez în sus, pe scări, lăsându-i pe domnul și doamna Harbinson să șușotească în spatele meu.

În acea *maisonette* de pe Archer Road, există un punct, cam pe la jumătatea scărilor, unde, dacă-ți sucești bine gâtul, poți să vezi în toate încăperile din casă. Blackbird

nu e deloc așa. E o casă uriașă. Camera mea, fosta cameră a lui Alice, este situată chiar la ultimul etaj, sub niște bârne de stejar antice din aripa de est sau cam așa ceva. Unul dintre ziduri e complet ocupat cu fotografii mărite din copilăria lui Alice: Alice într-o rochiță înflorată făcând chifle, Alice culegând mure îmbrăcată într-o salopetă de blugi, Alice în rolul Olivia din montarea de la școală a piesei *A douăsprezecea noapte* și în, presupun eu, *Femeia cea bună din Siciuan*, cu mustață desenată cu creionul, Alice îmbrăcată într-o pungă neagră de gunoi, într-un rol neconvingător de punk-rocker, la o petrecere mascată, făcând semnul cu victoriei către aparatul de fotografiat cu o atitudine de copil cuminte. Mai e o fotografie Polaroid cu părinții ei, pe când aceștia aveau vreo douăzeci de ani, erau mândrii proprietari ai uneia dintre primele perne „Puff“ și arătau ca membrii trupei Fleetwood Mac, având pe ei niște scurte brodate și fumând ceea ce putea sau nu să fie câte-o țigară. Rafturile cu cărți pentru copii demonstrează faptul că Alice trebuie să fi fost o persoană importantă în cadrul clubului Puffin: Tove Jansson, Ingrid Lindgren, Eric Kastner, Herge, Goscinny, Uderzo, Saint-Exupery – literatură universală pentru prunci – și, cumva nepotrivit, o ediție ferfenițită din *Dantela*. Un colaj artistic de nota zece de Madonne de la Uffizi și un decupaj cu o bandă desenată cu Snoopy. Diplome înrămate proclamă faptul că Alice poate să înoate 1000 de metri, a cântat la oboi până în clasa a VI-a și la pian până într-a VIII-a, iar eu bănuiesc că ar putea să cânte la ele și simultan. Dormitorul meu e Muzeul Național Alice Harbinson. Nu știu cum se așteaptă să-nchid vreun ochi.

— Crezi c-o să te simți bine aici? mă întrebă ea.

— A, cred c-o să mă descurc.

Alice se uită la mine în timp ce eu scanez cu privirea fotografiile.

Nu pretinde c-ar fi jenată și nici nu mimează falsa modestie. Asta e istoria vieții mele – e bună, nu? La patru ani, Alice era tot ceea ce-ți puteai dori de la un copil de patru ani, la paisprezece era bine-mersi.

— N-are rost să-mi cauți jurnalul. L-am ascuns. Și dacă ți se face frig, ceea ce o să se întâmple cu siguranță, atunci să știi că ai o pătură în șifonier. Hai să te ajut să despachetezi! Deci, ce vrei să facem în seara asta?

— A, nu știu, să lenevim. La televizor e *Unora le place jazzul*.

— Îmi pare rău. Aici n-avem televizor.

— Pe bune?

— Tata nu e de acord cu televizorul.

— Dar e producător TV!

— La Londra avem un televizor, dar el consideră că nu e bine să avem unul și la țară. De ce ai privirea asta?

— Ei, mă gândeam – trei case, un televizor. Pentru majoritatea oamenilor, lucrurile stau tocmai invers.

— Nu-i nevoie să faci pe *muncitorul socialist*, Brian. Nu te ascultă nimeni. Boxeri, ă?

Alice mi-a luat în mână chiloții. Aerul dintre noi se umple de niște blânzi fiori erotici, iar eu îi sunt profund recunoscător mamei că mi-a călcat chiloții.

— Și eu care crezusem că ești genul care poartă de-ăia obișnuiți.

Mă străduiesc să-mi dau seama dacă remarca asta e de bine sau de rău, dar Alice țipă:

— Doamne Dumnezeule! Ce-i *asta*?

Mi-a găsit în geantă pachetul cu diverse cărnuri. Încerc să i-l iau din mână.

— Of, bagajul mi l-a făcut mama...

— Dă-mi să văd...

— Nu e nimic. Sincer.

— Marfă de contrabandă! exclamă Alice și desface pachetul. Carne? Ți-ai adus propria rezervă de carne?

— Mama își face griji că nu mănânc destule proteine.

— Dă-mi și mie puțină – salivez!

Alice ia o bucățică de șuncă fiartă care arată cam palidă și se aruncă pe pat.

— Îmm. E nițel cam uscată.

— Asta e rețeta specială a lu' mama. Fierbe carnea cu o seară înainte, o feliază, o lasă la uscat pe un radiator, apoi finalizează operațiunea cu un foehn.

— Ai grijă să nu te prindă Rose cu ea. S-ar simți jignită. Blackbird e o zonă în care carnea nu e admisă sub nici o formă.

— Și-atunci Mingus și Coltrane ce mănâncă?

— Ce mâncăm și noi. Legume, musli, orez, paste...

Oamenii ăștia își hrănesc câinii cu *paste*.

— Acolo ce ai?

— E cadoul tău de Crăciun, îi răspund întinzându-i LP-ul frumos împachetat. E o rachetă de tenis.

Alice aruncă o privire la felicitare: un Chagall romantic și provocator lipit cu scotch pe album. Am trudit îndelung asupra mesajului și am trecut mai multe variante înainte să ajung la textul final, mult mai elocvent și mai emoționant: „*Lui Alice, cea mai nouă și mai bună (corect?!?) prietenă a mea, cu toată dragostea și pentru totdeauna, Brian.*“ Sunt deosebit de mulțumit de comentariul umoristic „(corect?!?)“ făcut la partea cu „*bună/ dragoste*“, care nu subminează sinceritatea sentimentului. Însă Alice nici nu se obosește să citească felicitarea și trece direct la sfâșierea ambalajului cadoului.

— Joni Mitchell! *Blue!*

— Of, îl ai deja, nu?

— N-am decât vreo alte șase exemplare. Dar ai ni merit-o. Sunt *înnebunită* după Joni. Până și virginitatea mi-am pierdut-o ascultând Joni Mitchell.

— Sper că nu pe *Big Yellow Taxi*.

— Nu, pe *Court and Spark*...

Ar fi trebuit să bănuiesc.

— Dar tu?

— Pe ce mi-am pierdut virginitatea? Nu-mi aduc aminte. Trebuie să fi fost fie *Marșul funebru* al lui Chopin, fie *Geoff Love and His Orchestra* interpretând *Marile teme ale războiului*. Cred că a fost „Marșul spărgătorilor de diguri“. Care a fost urmat de o tăcere sinistă.

Alice izbucnește în râs și-mi dă înapoi albumul.

— Îmi pare rău. Mai ai unul?

— Cred că da. Vrei să-l schimb cu ceva anume?

— Surprinde-mă! Numai te rog să nu-mi iei vreun album al lui Kate Bush. Te las să termini de despachetat.

— La ce oră e ceaiul?

— Cina e într-o jumă' de oră.

Înainte să plece, Alice mă mai îmbrățișează o dată.

— Sunt așa de fericită că ești aici. O să ne distrăm fantastic. Îți promit.

După ce pleacă, îmi așez cămășile de tataie proaspăt călcate pe umerășele de lemn, savurând senzația de permanență. Dacă o să-mi joc cărțile cum trebuie, atunci în ajunul Anului Nou o să fiu tot aici. Poate și pe 2 sau chiar 3...

Când deschid șifonierul aproape că mă aștept să găsesc Narnia.

În final, se dovedește că proteinele reprezintă ultima dintre grijile mele. Cina înseamnă friptură de alune. Am auzit de friptura de alune, dar întotdeauna am crezut că e o glumă. Dar iată-o în fața mea: o grămăjoară ca o prăjitură de nisip caldută, peste care a fost turnată brânză vegetală topită. E prima dată când descopăr alunele altfel decât într-un baton de ciocolată. Friptura îmi stă pe farfurie ca un mușuroi de viermi. Oare câinii ce-or mânca?

— Cum e friptura de alune, Brian?

— E delicioasă. Mulțumesc, Rose.

Am auzit eu de undeva că e politicos să folosești des numele celeilalte persoane – „da, Rose, nu, Rose, minunat, Rose“ –, dar cred că asta mă face să semăn cu un fan Uriah Heep. Cel mai bine ar fi să adaug și puțin umor.

— E prima dată când descopăr alunele altfel decât într-un baton de ciocolată!

— Taci din gură, prostule și urâtule și nu-ți pune labele jechoase și plebee pe fata mea cea frumoasă, cretin onctuos ce ești, îmi spune domnul Harbinson.

Ei, de fapt, n-o spune, dar așa se uită la mine.

Rose se joacă cu buclele și zâmbește, apoi mă întrebă:

— Îți plac dovleceii?

— Absolut!

De fapt, n-am mai mâncat în viața mea dovlecei, dar numai așa, ca să-mi subliniez entuziasmul, bag în gură o furculiță plină cu discuri apoase și rânjesc ca un idiot. Ca toate legumele verzi, și dovleceii ăștia au gustul a ceea ce sunt: celuloză fiartă. Însă eu sunt așa de doritor să-i fac pe plac lui Rose încât abia mă opresc să nu mă mângâi pe burtă și să zic „îmmmmmm...“. Îmi alung gustul de mătasea broaștei din gură cu niște vin. Carafa mea nu se vede pe nicăieri, așa că presupun c-a fost dusă afară și folosită ca țintă de tir. Sau poate că le-a fost servită câinilor alături de paste și niște pâine frecată cu usturoi. În schimb, vinul ăsta e așa de siropos și de cald, încât am senzația c-ar trebui să-l sorb dintr-o lingură de cinci mililitri.

— E prima oară când vii în Suffolk, Brian?

— Am mai fost o dată. Într-o vacanță de alpinism!

— Serios? Dar asta nu e o zonă de câmpie? spune Rose.

— Am fost dezinformată.

Domnul Harbinson expiră zgomotos, pe nas.

— Nu înțeleg. Cine ți-a spus? mă întrebă Rose.

— Mamă, Brian glumește, o lămurește Alice.

— A, înțeleg, sigur că da!

E clar că ar trebui să nu mai încerc să fiu glumeț, dar încă nu știu ce alternativă am. Simțind că am nevoie de ajutor, Alice se întoarce către mine și-și pune mâna pe brațul meu:

— Brian, dacă voiai să vezi ceva cu-adevărat haios, atunci trebuia să fi fost aici ieri.

— De ce? Ce s-a întâmplat ieri?

Rose s-a înroșit la față.

— Vai, Alice, draga mea, te rog, nu putem să ținem pentru noi?

— Ba poate să-i spună, mârâie domnul Harbinson.

— Dar e așa de jenant!

— Spuneți-mi! exclam eu, alăturându-mă distracției.

— Dar mă simt așa de prost, îi dă înainte Rose.

— Păi..., spune Alice,... am avut în vizită niște prieteni. Așa cum avem întotdeauna de Boxing Day. Jucam șarade și era rândul meu. Încercam să interpretez pentru mami *Anul trecut la Marienbad*, iar ea devenise așa de frenetică și de nerăbdătoare și țipa așa de tare, încât tamponul i-a sărit și a aterizat direct în paharul cu vin al vecinului nostru de alături!

Toată lumea râde. Până și domnul Harbinson. Atmosfera e așa de distractivă, de matură, de amuzantă și de irreverențioasă, încât zic:

— Vrei să spui că nu purtai chiloți?!

Toată lumea amuțește.

— Poftim? mă întreabă Rose.

— Păi, tamponul. Când a sărit. Cum a... trecut... de chiloți?

Domnul Harbinson lasă pe masă cuțitul și furculița, își înghite dumicatul, se întoarce către mine și-mi spune foarte rar:

— Brian, cred că Alice se referea la „tamponul“ de la o măsea plombată.

La scurt timp după asta, toată lumea merge la culcare.

Eu sunt în baie și-mi dau cu apă rece pe față, când Alice îmi bate la ușă.

— Două secunde, îi strig, deși nu știu de ce.

Sunt complet îmbrăcat și nici nu pot să-mi aranjez aspectul prea mult numai în două secunde. Eventual poate doar să-mi înfășor un prosop în jurul capului.

Deschid ușa, Alice intră, închide ușa cu grijă în urma ei și-mi spune, foarte rar și foarte serios:

— Te superi dacă-ți spun ceva – ceva personal?

— Sigur că nu. Dă-i drumu'!

Fac un calcul mental și ajung la concluzia că există o șansă la trei ca Alice să-mi ceară să fac dragoste cu ea în noaptea asta.

— Păi... e o mare greșeală să-ți freci fața așa de tare cu prosopul. N-o să reușești decât s-o faci să sângereze și să împrăști infecția...

— A!

— Și-o să te alegi și cu cicatrice.

— OK...

— Spune-mi: tu îți fierbi prosoapele?

— Păi, nu...

— Pentru că eu cred că prosoapele sunt o parte a problemei...

— Aha, OK...

— Dacă-ai fi în locul tău, eu n-aș folosi deloc un prosop. Prosoapele sunt *pline* de microbi. Eu n-aș folosi decât apă și un săpun simplu, neparfumat...

Cum pot să pun capăt acestei conversații?

— ...nu unul plin de substanțe chimice, fiindcă, în general, astea sunt mult prea astringente...

Nici măcar nu e o conversație. Eu nu fac decât să stau și să aștept să tacă.

— ... Și nici creme astringente n-ar trebui să folosești, pentru că sunt eficiente pe termen scurt, dar, pe termen lung, nu fac decât să determine glandele sebacee să devină și mai active...

De-acum am început să ochesc fereastra de la baie și mă întreb dacă să mă arunc sau nu. Cred că Alice a observat ceva, fiindcă-mi spune:

— Iartă-mă. Te deranjează că-ți spun toate astea?

— Deloc. Dar dovedești cunoștințe aprofundate. Dacă la *Întrecerea universitară* o să avem și întrebări legate de „îngrijirea pielii“, atunci n-o să avem nici o dificultate!

— Vai, te-am supărat, nu?

— Nu, doar că nu cred că pot să fac mare lucru în legătură cu chestia asta. E doar partea neplăcută a pubertății! Totul ține de hormoni. Mâine-poimâine o să-nceapă să mă intereseze și fetele!

Alice zâmbește cu indulgență, apoi mă sărută de noapte bună așa cum ar face o soră. Preț de-o clipă, ochii ei îmi scrutează fața, încercând să găsească un loc sigur unde să aterizeze.

Mai târziu, în timp ce stau întins pe spate în pat, tremurând și așteptând ca fața să mi se usuce ca să nu pătez perna cu sânge, îmi evaluez cu grijă strategia pentru mâine. După ce meditez profund, mă hotărâsc că strategia mea va fi aceea de a nu mai fi așa de idiot. N-o să fie ușor, dar e crucial ca Alice să-l vadă pe Adevăratul Brian. Problema este că am început să suspectez că ideea asta, că undeva există un Adevărat Brian care e înțelept, deștept, haios, bun și curajos, nu e decât o aberație. Cam cum e și cu Yeti. Dacă nimeni nu-l vede niciodată ca lumea, atunci de ce-ar crede cineva că el există cu-adevărat?

21

ÎNTREBARE: O dispoziție judecătorească ce îi cere unei părți să se prezinte în fața unei curți sau a unui judecător; termenul latin „habeas corpus” ar putea fi tradus ca...?

RĂSPUNS: Să ai corpul.

Când mă trezesc a doua zi dimineață, mi-e așa de frig că, o clipă, mă gândesc că domnul Harbinson m-a mutat afară pe parcursul nopții. Mă întreb de ce cu cât e omul mai snob, cu atât e mai frig în casa lui. Și nu e vorba numai de frig. La fel se întâmplă și cu murdăria – părul de câine, cărțile prăfuite, bocancii plini de noroi, frigiderulele care trăsesc a lapte acrit, a brânză mucegăită și a legume de grădină sau bucătărie aflate în proces de descompunere. Pun pariu că frigiderul familiei Harbinson are un strat de pământ pe el. Probabil că, pe timpul verii, trebuie să-i tundă iarba. Dar poate că asta e definiția statutului păturii de sus a clasei de mijloc adevărate și autentice: capacitatea de a fi rece și jegos rămânând la fel de încrezător în sine. Asta și chiuvetele care se găesc în fiecare cameră. Îmi dau pe față cu o apă rece ca gheața, pun la loc, pe raft, exemplarul din *Dantela* și cobor la parter.

Din niște boxe ascunse se aude tare Radio 4. Alice stă întinsă pe canapea, sub o pătură imprimată cu câini Blue Peter și citește.

— 'Neața! îi spun.

— Salut, bolborosește ea cufundată în carte.

Mă așez strângându-mă lângă un câine.

— Ce citești? o întreb cu o voce haioasă.

Ea îmi arată coperta.

— *Un veac de singurătate* – parcă-i viața mea sexuală!

— Ai dormit bine? mă întrebă când își dă, în sfârșit, seama că n-o să plec.

— Grozav! Mulțumesc.

— Ți-a fost frig?

— A, numai puțin.

— Asta pentru că ești obișnuit cu încălzire centrală. Îți face foarte rău. Încălzirea centrală. Îți amortește simțurile...

Și tocmai atunci, ca pentru a sublinia ideea exprimată de fiică-sa, domnul Harbinson traversează nonșalant sufrageria. E gol pușcă.

— 'Neața! salută el nud.

— 'Neața!

Chiar dacă am ochii ațintiți asupra șemineului, e limpede că omul e fie foarte păros, fie e îmbrăcat într-un trening din mohair negru.

— Alice, e ceai făcut? întrebă el la fel de nud.

— Ia-ți singur.

Și omul se apleacă lângă ea, *se apleacă din talie* și-și toarnă o ceașcă de ceai, după care se întoarce către scări, *pe care le urcă trei odată*. Când e din nou sigur să mă uit, întreb:

— Deci. Asta. E. Ceva. Destul. De. Normal?

— Ce anume?

— Chestia cu tata gol.

— Absolut!

— A!

— Doar nu ești șocat, nu? exclamă ea încruntată.

— Păi, știi...

— Nu se poate ca tu să nu-ți fi văzut tatăl gol.

— Nu, de când a murit nu l-am mai văzut.

— Nu, sigur că nu, îmi pare rău, am uitat, dar *înainte* să moară, trebuie să-l fi văzut gol.

— Ei, poate. Dar nu așa aleg să mi-l amintesc.

— Și mama ta?

— Doamne, nu! Și *tu* apari goală în fața părinților tăi?

— Numai atunci când facem sex, îmi răspunde ea, apoi scoate limba și-și dă ochii peste cap. Sigur că da, toți facem asta. În fond, *suntem* o familie. Dumnezeu, tu ești chiar *siderat*, nu? Sincer, Brian, pentru cineva care ar trebui să fie *destupat*, tu ești incredibil de *încuiat*.

O clipă, o văd în ea pe fata care a fost șefă de an, fata malițioasă și superioară. Și oare chiar m-a făcut *încuiat*?

— Ei, nu-ți face griji, Brian. Îmi țin hainele *pe mine* când sunt musafiri prin preajmă.

— Vai, te rog, să nu faci compromisuri de dragul meu...

Alice știe că mă-ntrec cu gluma și zâmbește amuzată.

— Ceea ce vreau să spun e că cred c-aș putea să fac față.

— Îmmm. Mă întreb dacă ăsta e chiar adevărul?

Alice își linge vârful unui deget și dă pagina la carte.

Micul dejun e compus din pâine de casă prăjită. Pâine care are culoarea, greutatea, textura și gustul unui pământ de foarte bună calitate. Radio 4 emite și în bucătărie. De fapt, din câte-mi dau eu seama, Radio 4 se aude în toate camerele și e aparent imposibil să fie oprit. E ca ecranele alea de televizor din 1984. Mestecăm și ascultăm radioul și iar mestecăm. În tot acest timp, Alice continuă să citească. Deja mă simt mizerabil. În parte, fiindcă sunt prima persoană, din 1971 încoace, căreia i se spune că e „încuiat”, dar, în principal, sunt deprimat fiindcă tata a fost adus în discuție. Cum de-a putut Alice să uite? Și disprețuiesc felul în care mă trezesc vorbind despre el în fața altor oameni. Sunt sigur că tata ar fi fost

încântat să afle că asta i-a fost soarta: să fie folosit de fiul lui ca material de bază pentru replici superficiale și de rahat sau pentru niște monologuri rostite la beție și cu sens de „săracu’ de mine“. Goana după Adevăratul Brian nu merge bine deloc și încă nici n-am apucat să mă spăl pe dinți.

După asta, ieșim pentru o lungă plimbare prin zăpadă. Peisajul din zona rurală de est a Angliei nu poate fi considerat spectaculos. Presupun că e frapant, dintr-o perspectivă post-nucleară. Peisajul rămâne cam același indiferent cât de mult ai merge, ceea ce, desigur, e absurd, dar măcar are calitatea de a fi constant. În plus, e înviorător să te afli undeva unde nu auzi Radio 4. Alice mă ia de braț, iar eu aproape că uit de faptul că zăpada îmi distruge ghetetele cele noi din piele întoarsă.

De când am ajuns la facultate, am remarcat că oamenii vor întotdeauna să discute despre aceleași cinci principale subiecte: 1) Rezultatele de la testele de nivel A, 2) Căderea mea nervoasă/Problema cu mâncarea, 3) Bursa mea integrală, 4) De ce sunt *ușurat* că n-am intrat la Oxbridge, 5) Cărțile mele preferate. Această ultimă opțiune este cea pe care o atacăm acum.

— Cea mai importantă carte, pentru mine, a fost *Jurnalul Annei Frank*. În adolescență, îmi doream realmente să fiu Anne Frank. Fără partea de la final, ci doar ideea de a trăi foarte simplu, într-o mansardă, de a citi cărți, de a-ți scrie jurnalul și de a te îndrăgosti de evreul palid și sensibil din mansarda alăturată. Sună nițel cam pervers, nu?

— Puțin.

— Cred că e doar o fază prin care trec toate fetele la o anumită vârstă. Cum e și cu chestia că te tai singură, îți provoci voma și încerci lesbianismul.

— Ai experimentat lesbianismul? o întreb relaxat, cu un ton virând spre *falsetto*.

— Păi, la internat, erai, mai mult sau mai puțin, *constrânsă* s-o faci. Era ceva obligatoriu: lesbianism, franceză și netball.

— Și tu ce-ai... făcut?

— Ce ți-ar mai plăcea să afli!

Ei, normal că da.

— N-am făcut mare lucru. Am încercat și eu marea cu degetul.

— Vezi, poate că aici ai greșit!

Alice îmi zâmbește obosită.

— Scuze. Deci, ce s-a întâmplat?

— Presupun că, pur și simplu, nu era de mine. Întotdeauna mi-a plăcut prea mult sexul cu bărbați. Aș fi dus dorul penetrării.

Mai mergem puțin.

— Dar tu?

— Eu? A, și eu duc dorul penetrării.

— Eu încerc să fiu serioasă, Brian, îmi răspunde ea împungându-mi brațul cu mânușa. Deci ai făcut?

— Ce să fac?

— Păi, presupun că ai făcut sex cu bărbați.

— Nu!

— Pe bune?

— Absolut niciodată. Ce te face să spui asta?

— Am presupus c-ai făcut așa ceva.

— Crezi că sunt efeminat? o întreb.

Tonul virând spre *falset*to mi-a revenit în voce.

— Nu, nu *efeminat*. Și, oricum, efeminarea nu e un indicator al homosexualității...

— Nu, sigur că nu.

— ...și nici nu e ceva *rău*.

— Nu, normal că nu e. Doar că vorbești ca unul dintre prietenii mei din școală. Atâta tot.

— Ei, mie mi se pare că doamna protestează prea mult.

Schimbare de subiect. Sunt chitit să readuc conversația pe făgașul lesbianismului, dar îmi amintesc

cumva vag că Alice a amintit mai devreme că se tăia singură. Probabil c-ar fi trebuit să mă leg de chestia asta.

— Dar cu ... automutilarea cum a fost?

— Ce automutilare?

— Ai zis că te tăiai singură?

— A, numai din când în când. Era un strigăt după ajutor. Cred că așa se numește. Sau, mai exact, o încercare de a atrage atenția. În școală eram puțin cam deprimată, mă simțeam destul de singură. Asta a fost tot.

— Sunt uimit, îi spun.

— Da? De ce te surprinde treaba asta?

— Probabil fiindcă nu-mi închipui că tu ai putea să ai vreun motiv de deprimare.

— Brian, tu chiar trebuie să te dezbari de ideea asta că eu sunt poleită cu aur, că sunt o ființă perfectă. Să știi că chiar nu e cazul.

Dar în după-amiaza asta, Alice e aproape de perfecțiune.

Când ajungem înapoi, acasă, încingem o bătaie veselă cu bulgări de zăpadă pe peluza din fața. O bătaie care diferă de toate celelalte bătaii cu bulgări în care am mai fost vreodată angrenat și asta pentru că nimeni nu îngroapă în miezul bulgărelui caca de câine sau cioburi de sticlă. De fapt, nici măcar nu e o *bătaie* cu bulgări, e, mai curând, o încăierare lejer afrodisiacă, o hârjoneală atentă, ca și când ai fi filmat, idealmente cu un aparat alb-negru. După asta intrăm în casă și ne așezăm pe canapea, lângă foc, ca să ne uscăm, iar Alice pune toate discurile ei preferate: o grămadă de Rickie Lee Jones și Led Zeppelin și Donovan și Bob Dylan – cu toate că în 1982 avea șaisprezece ani, în Alice e clar ceva din anul 1971. Mă uit la ea cum țopăie prin cameră pe *Crosstown Traffic* a lui Jimi Hendrix, apoi, când și-a pierdut suflul și-a obosit să tot schimbe discuri la fiecare trei minute, Alice pune un LP vechi cu Ella Fitzgerald. Amândoi ne

întindem pe canapea și citim fiecare câte o carte și ne aruncăm, din când în când, câte-o privire, cam ca în scena aia cu Michael York și Liza Minelli din *Cabaret* și nu vorbim decât atunci când avem chef. Ca prin minune, aproape întreaga după-amiază izbutesc să nu spun nimic stupid, prețios, îngâmfat, nimic care să sune lipsit de umor sau care să fie autocompătimitor, nu sparg nimic și nu vărs nimic, nu critic pe nimeni, nu mă plâng de nimic, nu gem, nu-mi dau părul pe spate și nici nu-mi zgândăresc coșurile de pe față în timp ce vorbesc. De fapt, sunt cea mai grozavă persoană care sunt în stare să fiu, iar dacă persoana asta nu e chiar *de iubit*, atunci măcar e o persoană destul *de plăcută*. Apoi, pe la ora patru, Alice se întoarce și se așază cu capul în poala mea și adoarme. Cel puțin momentan, ceea ce-am discutat mai devreme pare a fi adevărat: Alice e absolutamente și completamente perfectă. Ascultăm acum *Blue*, fața B, melodia 5, iar Joni cântă *The last time I saw Richard was Detroit in '68 / and he told me all romantics meet the same fate someday / Cynical and drunk and boring someone in some dark café...* Când discul se termină, iar în cameră nu se mai aude nimic altceva decât zgomotul buștenilor care ard în șemineu, eu rămân nemișcat și o privesc cum doarme. Buzele lui Alice sunt puțin întredeschise și-i simt răsuflarea caldă pe șold. Mă surprind fixându-i cicatricea puțin ieșită în relief de pe buza de jos, cicatricea care se profilează albă pe fundalul roșu și mă simt cuprins de dorința copleșitoare s-o ating cu degetul mare de la mână, dar nu vreau s-o trezesc, așa că o privesc în continuare, o privesc, o privesc și iar o privesc. În cele din urmă, sunt nevoit s-o trezesc, fiindcă mi-e teamă că greutatea și căldura capului ei așezat în poala mea o să mă stimuleze în exces, dacă înțelegeți ce vreau să spun și haideți să fim realiști: nimănui nu-i place să fie trezit în felul ăsta. Nu cu *chestia aia* crescută în ureche.

După asta, dacă vă vine să credeți, situația se îmbunătățește și mai mult. Părinții lui Alice sunt plecați să mai mănânce alte legume în moara reconvertită a nu știu cui din Southwold, ceea ce înseamnă că în toată casa nu suntem decât eu și Alice. În timp ce stăm la masa din bucătărie și bem gin cu apă tonică din niște pahare foarte mari, mi-e rușine să recunosc că mă distrez fantazând că locuiesc împreună cu Alice chiar în casa asta. Apoi stingem toate luminile și jucăm scrabble la lumina lumânărilor, holbându-ne cu greutate la litere. Câștig eu. Ba câștig chiar detașat. „Azot“ și „xilofon“ sunt tocmai cuvintele cu care o înving.

Cina înseamnă niște orez brun prăjit la minut în tigaie. Rezultatul are aspectul și gustul unui morman de praf prăjit la minut, dar devine comestibil dacă adaugi destul sos de soia. Și oricum, când ajungem să mâncăm, suntem deja atât de fantastic de beți, încât vorbim unul peste celălalt, râdem și dansăm prin sufragerie pe vechile melodii ale Ninei Simone, după care încercăm să vedem care dintre noi alunecă mai departe în șosete pe podelele din lemn lăcuit. În sfârșit, când amândoi cădem grămadă unul peste celălalt, chicotind, Alice mă ia dintr-odată de mâini, îmi zâmbește șmecherește și mă întrebă:

— Vrei să mergem sus?

Mie-mi sare inima în gât.

— Păi, depinde. Ce e sus? îi răspund nedumerit și uluit.

— Hai cu mine și-o să afli, mă cheamă Alice pornind să urce scările în patru labe.

Pentru ca apoi să mai strige:

— În dormitorul tău, în două minute – adu vinul!

Concentrează-te. Fii atent și concentrează-te.

Mă duc la chiuveta din bucătărie, mut într-o parte tigaia pusă la înmuiat, dau drumu' la apa rece și îmi arunc câțiva pumni pe față ca să mă mai trezesc, dar și ca să verific că nu visez. Apoi iau sticla de vin și paharele pe

jumătate pline, ținându-le într-un echilibru precar cu vârful degetelor și o urmez pe Alice pe scări, în sus.

Ea încă n-a ajuns în cameră, așa că mă duc la chiuvetă și mă spăl repede pe dinți, ciulind urechile ca să-i aud pașii la timp – să nu mă surprindă asupra faptului și să creadă că mă așteptam la ceea ce va urma. Când o aud venind pe coridor, îmi clătesc gura și scuiș apa, sting lumina, mă așez nonșalant pe pat și o aștept.

— Ta-taaaaaa!

Alice a rămas în pragul ușii, cu brațele în lături ca un câștigător la Oscar, dar eu nu reușesc să-mi dau seama la ce ar trebui să mă uit. Poate la sânii ei? Sperând, deși știu că nu e cazul, mă întreb dacă nu și-a tras pe ea niște desuuri speciale. Dar tocmai atunci sesizez foițele de țigară dintr-o mână și punguța din plastic din cealaltă.

— Ce-i aia?

— Skunk, omule! Skunk tare! Nu putem să-l fumăm jos – Michael e ca un câine de vânătoare. Chestia cu tatăl boem are niște limite.

Apoi Alice înșfacă de pe un raft al bibliotecii *It's a Busy, Busy World* a lui Richard Scarry și începe să ruleze jointul pe ea.

— Dar mama ta?

— A, chiar mama îmi cumpără skunk-ul de la un tip ciudat din sat! Ce pot să zic?! Asta e decăderea femeii casnice. Cred că asta e o modalitate de a-și umple timpul. Iar marfa e super. Suuuuuper!

Ajută-mă Doamne! Alice a băgat un accent din Indiile de Vest, o amestecătură de Jamaica și Aldeburg și e prima dată când mi se face rușine din cauza ei.

— E ganja foarte tare, omule, e o iaaaaaaaaaaarba foarte buuuuuuuna...

Te rog, Alice, încetează, te rog?

Alice a aprins țigara și inhalează profund. Ține fumul în plămâni și-și dă ochii peste cap, apoi își țuguie buzele

și expiră spre abajurul din hârtie, iar eu mă întreb dacă marijuana e un afrodisiac.

Alice se uită la mine cu un ochi leneș și-mi oferă țigara, de parcă ar fi o provocare. Ceea ce și este.

— E rândul tău, Bri.

— Nu cred că pot, Alice.

— De ce nu? De ce nu vrei să te amețești, Bri?

Lui Alice, situația asta i se pare foarte, foarte haioasă. În timp ce ea își leagă capul de tabla de la capul patului, îi spun:

— Nu, aș vrea să mă amețesc, numai că n-am învățat niciodată să fumez. Nici măcar tutun. Nu reușesc. Nu pot să scot fumul înapoi. Cel puțin, nu fără să-mi dau plămâni afară.

În realitate, fumatul era una dintre chestiile pe care am sperat să le fac în facultate. Așa cum am sperat să citesc *Don Quijote*, să-mi las barbă și să învăț să cânt la un saxofon alto. Numai că încă n-am apucat.

— Ești un tip ciudat, nu-i așa, Brian Jackson? mă întreabă ea, devenind dintr-odată foarte serioasă. Cum să nu știi să fumezi?! Fumatul e chestia la care eu mă pricep cel mai bine. Sau, mă rog, a doua chestie..., mă lămurește făcându-mi leneș din ochi.

E *imposibil* ca marijuana să nu fie un afrodisiac.

— Bine. O să încercăm ceva mai puțin provocator. Dar, întâi, puțină muzică!

Și Alice se duce împleticindu-se către casetofonul liniar și masiv pe care-l folosea în copilărie și pe care e scris cu carioca „Al lui Alice“, apoi răscolește prin vechiul ei birou după o casetă, pe care o pune în casetofon și apasă *play*. Cred că e vorba de Brian Cant, care cântă „O broscuță s-a dus în peșit“.

— Uau, ce bucată proustiană! exclamă ea. Cântecele ăsta e copilăria mea. *Iubesc și ador* melodia asta! Tu nu? Așa! Tinere, vino-ncoace și stai drept...

Ne așezăm pe pat în genunchi, față în față. Alice își apropie fața la câțiva centimetri de a mea.

— OK, pune-ți mâinile aici, îmi spune ea și mă ia de încheieturi, pentru ca apoi să mi le împingă la spate... și strânge-ți buzele așa.

Gura lui Alice e la câțiva centimetri de a mea. Îi miros respirația dulceagă din cauza sosului de soia și a ghimbirului. Apoi Alice mă ciupește de obraji, obligându-mă să-mi țugui buzele într-un mod exagerat.

Broscuța s-a dus în peștit călare, îm-îm...

— Ceea ce ești pe cale să primești, domnule Brian Jackson, se numește o *inhalare pe spate* și nu, nu e ceea ce crezi tu că e, așa că, te rog, fără obrăznicii. Eu o să-ți suflu fumul în gură, iar tu trebuie să-l inhalezi profund, să-l ții în plămâni și *nu cumva să tușești! Ai înțeles? Îți interzic să tușești!* O să-ți ții răsuflarea cât e omenește posibil și abia după aceea expiri. E clar?

— Perfect clar.

— Bine atunci. Începem!

Alice își pune țigara între buze, apoi inhalează profund, îmi zâmbește și ridică din sprâncene de parc-ar zice „gata?“, iar eu dau din cap că da, gata. Ea își apropie gura de a mea la numai câțiva centimetri, de fapt, milimetri sau nici măcar atât. Sunt sigur că buzele ni se ating. Și-atunci Alice suflă, iar eu trag aerul în piept, ceea ce e, de fapt, un gest absolut firesc în atare circumstanțe și mă gândesc c-aș vrea ca momentul ăsta să nu se mai termine niciodată.

Broscuța s-a dus în peștit călare

Cu o sabie și un pistol la cingătoare

O broscuță s-a dus în peștit călare, îm-îm...

Într-un final, când simt că plămânii stau să-mi explodeze, expir, iar Alice se lasă pe spate și mă întrebă:

— Cum ți se pare?

Acum că m-am prins cum trebuie să-mi folosesc gura, îi răspund:

— OK!

— Simți ceva?

— Nu prea mult.

— Vrei s-o mai facem o dată?

Of, Doamne, da, Alice! Mă întrebi dacă mai vreau? Vreau mai mult decât orice altceva pe pământ...

— Da, da, bine...

— Ești sigur? Marfa e foarte tare.

— Pe bune, Alice! Crede-mă! Mă descurc.

Când îmi revin în simțiri, Alice a dispărut, iar eu sunt băgat sub pilotă. Iar broscuța e tot în pețit. Caseta e pe autorevers. Habar n-am cât timp am fost dus, așa că apăs pe stop și-mi caut ceasul deșteptător de călătorie. E 1.30 a.m. Dintr-odată mi s-a făcut o sete disperată, dar slavă Domnului că mai am o jumătate de sticlă de vin roșu înviorător lângă pat, așa că mă ridic în fund și dau pe gât aproape toată sticla. Mă uit să văd dacă Alice mi-a scos pantalonii înainte să mă bage în pat și descopăr că n-a făcut-o, dar sunt prea ametit ca să-mi dau seama dacă asta e ceva care ar trebui să-mi facă plăcere sau să mă dezamăgească.

În plus, sunt mult prea ocupat să mă gândesc la mâncare.

Niciodată, în toată viața mea, nu mi-a mai fost așa de foame. Până și dovleceii mi se par acum o variantă atrăgătoare. Apoi, slavă Domnului, îmi aduc aminte că sunt posesorul unor cărneturi reci. Fii binecuvântată, mamă! Scot pachetul învelit în folie de aluminiu din geantă, rup o fâșie de grăsime de pe o bucată de șuncă fiartă și-mi îndes carnea macră în gură. E bună, dar lipsește ceva. Pâine. Am nevoie de un sandvici. Am nevoie de pâine.

Să merg e mult mai dificil decât îmi aminteam, iar să ajung la parter mi se pare aproape imposibil. Nu vreau să aprind nici o lumină, însă în toată casa e un întuneric beznă, așa că hotărâsc să mă sprijin cu mâinile de pereți și încep să mă mișc de-a lungul holului cu pași ușori, după care cobor scările către bucătărie. Timpul se dilată, iar călătoria pare să dureze câteva zile, dar, într-un final, ajung acolo și purced la sarcina, care presupune un mare efort fizic, de a-mi dăltui două felii de pâine de casă integrală. Sandviciul care rezultă are dimensiunile, greutatea și textura unei cărămizi, dar mie nu-mi mai pasă, fiindcă sandviciul în cauză conține carne rece. Mă așez la masă și mai întâi îmi torn niște lapte, în speranța că pâinea o să devină mai puțin nisipoasă, însă laptele s-a acrit și s-a separat. Sunt gata să mă duc la chiuvetă ca să-l scuipe, când luminile de pe holul de la etaj se aprind și aud cum lemnul din capul scărilor începe să scârțâie.

Poate că e Alice! Am putea să continuăm de unde-am rămas. Dar nu e ea. E doamna Harbinson. Rose. Iar Rose e goală pușcă. Înghit laptele acrit.

Sigur că ar trebui să zic imediat ceva, ceva relaxat și fără conotații sexuale. Ar trebui să spun „Bună, Rose!“, dar drogul și vinul m-au buimăcit și zăpăcit și nu vreau ca o femeie dezbrăcată să urle la mine la două dimineața, așa că rămân pe loc, în liniște și mă rog ca Rose să plece. Doamna Harbinson deschide ușa de la frigider și se apleacă. Lumina albă din frigider și poziția aplecată o fac să arate *foarte* goală. La o privire mai atentă, descopăr că, de fapt, femeia are în picioare o pereche de șosete de lână cenușie, care-i conferă nudității ei o calitate de musli sau de cereale integrale, cam ca o replică din *Joy of Sex*. În starea mea de amețală provocată de droguri, mă trezesc întrebându-mă dacă există cuvântul *pubicitate*. Ce caută Rose? Și de ce durează așa de mult? Îmi închipui că femeia „arată bine pentru vârsta ei“, deși eu n-am mai văzut niciodată o femeie întregă

goală, cel puțin nu în realitate și nu cu toate bucățile la un loc. N-am văzut decât segmente și nici unul dintre ele nu provenea de la o femeie mai în vârstă de nouăsprezece ani, deci nu sunt un specialist în domeniu. Cu toate astea, presupun că situația de față are o doză de erotism banalizat, care este ușor temperat de pachetul de carne la temperatura camerei care stă cuibărit în poala mea. Dintr-odată mă cuprinde teama că Rose o să miroasă carnea, așa că încerc să trag la loc folia de aluminiu, numai că foșnetul rezultat pare să se reverbereze în toată bucătăria ca o furtună electrică.

— Doamne Dumnezeule! Brian!

— Salutare, doamnă Harbinson! îi spun eu vesel.

Mă aștept ca interlocutoarea mea să-și ascundă goliciunea cu brațele, dar ea nu pare deranjată și nu face altceva decât să întindă nonșalantă mâna ca să ia un prosop de bucătărie inscripționat cu National Trust, pe care și-l înfășoară împrejurul taliei și-l leagă pe șold ca pe un sarong. În lungul coapsei se poate citi cuvântul „Sissinghurst“.

— Vai de mine, sper că nu te-am șocat, îmi spune ea.

— A, nu, nu realmente...

— Sunt sigură că ai mai văzut sute de femei dezbrăcate...

— Ați fi surprinsă, doamnă Harbinson.

— Ți-am mai zis, spune-mi Rose. Doamnă Harbinson mă face să mă simt așa de bătrână!

Urmează un moment de tăcere, timp în care eu caut să spun ceva care să alunge din atmosferă orice urmă de jenă sau disconfort și găsesc soluția *perfectă*.

Îi spun Rosei folosind un accent american:

— Vreți să mă seduceți, doamnă Harbinson?

Ce-am zis?...

— Poftim?

Nu mai repeta...

— Vreți să mă seduceți? îi spun.

Repede, explică-i, explică-i...

— Știți – ca doamna Robinson? îi explic.

Rose se holbează la mine fără să priceapă.

— Cine e doamna Robinson?

— E un citat. Din filmul *Absolventul...*

— Ei, Brian, trebuie să-ți spun că n-am nici cea mai vagă intenție să te seduc...

— Știu, știu și nici nu vreau să fiu sedus de tine...

— Cu-atât mai bine...

— Asta nu înseamnă că nu te consider *atrăgătoare*...

— *Poftim?*

— *Ce dracu' se întâmplă aici?* spune o voce și o altă figură apare coborând pe scări, o figură care are niște picioare musculoase și un piept masiv – picioarele musculoase și *goale* și pieptul masiv al domnului Harbinson.

Bărbatul pare să țină strâns, între picioare, o umbrelă pliată, care însă, la o examinare mai atentă, se dovedește a fi un penis. Acum *chiar* că nu știu unde să mă mai uit. Dacă nu mă uit la zona genitală a lui Rose înseamnă să-mi mut privirea direct pe organele genitale ale domnului Harbinson. Dintr-odată a devenit foarte dificil să mai găsesc în toată bucătăria un spațiu în care să nu existe nici un organ genital. În final, aleg un punct pe tavan, chiar deasupra aragazului și mă concentrez, mă concentrez, mă concentrez.

— *Nu se întâmplă* nimic, Michael. Am coborât să beau ceva, iar Brian era aici. Atâta tot...

De ce Rose vorbește ca și cum ar fi vinovată? Oare *încearcă* să măucidă?

— Și despre ce vorbiți?

Doamne Dumnezeule, m-a auzit. Sunt deja mort.

— Despre nimic! Brian m-a speriat, nimic mai mult...

Domnul Harbinson și penisul lui nu par deloc convingși, iar eu realizez că bărbatul nu-și *acoperă* penisul

cu mâna, ci îl ține în mână. Pentru o clipă mă simt cuprins de o teamă irațională că Harbinson o să-și folosească penisul ca să mă pocnească.

— Atunci nu mai faceți zgomot, da? Iar tu, Rose, vino în pat! exclamă el, după care tropăie înapoi, în sus, pe scări, ținându-și în mână umbrela pliată.

Profund jenată, Rose ia un șorț din vinilin înflorat, care fusese agățat într-un cârlig lângă aragaz, și și-l pune pe ea țăfnoasă, în vreme ce eu ascund dovada cărnosă în pachetul acoperit cu folie de aluminiu, pe care îl îndes, apoi, în sertarul cu tacâmuri.

În sfârșit, Rose vine lângă masă și-mi șuieră în ureche:

— Cred că e mai bine dacă nici unul dintre noi n-o să mai pomenească nimic legat de ceea ce s-a întâmplat, nu, Brian?

— OK, dar nu vreau să-ți spun decât că n-am făcut altceva decât să citez...

— Hai să uităm totul, da? Închipuiește-ți că nu s-a întâmplat nimic...

Rose îmi scrutează chipul.

— Brian, te simți bine?

— Absolut!

— Arăți cam pământiu.

— A, asta e culoarea mea normală, Rose!

Femeia se uită la paharul din fața mea.

— Asta e lapte?

— Îhî.

— Deci l-ai avut aici tot timpul?

— Mă tem că da, Rose.

— Eu l-am căutat, Brian.

— Îmi pare rău, îi comunic în timp ce ea întinde mâna după pahar – dar eu, dac-aș fi în locul tău, nu l-aș bea!

— De ce Dumnezeu să nu-l beau?

— S-a stricat, e acrit, e de-a dreptul dezgustător...

Rose ia paharul de lapte acrit, îl miroase, ia o gură, apoi se uită la mine disprețuitoare:

— *E lapte de soia*, Brian!

De undeva din Blackbird se aude un hohot de râs isteric, un chicot nebunesc, oribil, hohotul unui copil depravat, vrednic de dispreț. Îmi ia ceva vreme până îmi dau seama că hohotul de râs iese din mine.

Când mă trezesc, a doua zi de dimineață, sufăr de obișnuitul meu decalaj de trei secunde în care mai întâi știu că ar trebui să-mi fie rușine și abia apoi îmi aduc aminte care e motivul pentru care ar trebui să-mi fie rușine. Gem cu voce tare. Mă simt ca și când cineva ar fi sărit pe pieptul meu. Mă uit la ceasul deșteptător. E 11.30, iar eu am senzația că abia am ieșit din comă.

O vreme rămân întins în pat, încercând să găsesc cea mai nimerită metodă de a face față situației. *Cea mai nimerită* metodă ar fi să mă sinucid. Următoarea opțiune implică o doză sănătoasă de umilire, de rugăminți și de autopersiflare, așa că încep să mă îmbrac, ca să scap de chinul ăsta, dar tocmai atunci se aude o bătaie în ușă.

E Alice. E posomorâtă. Așa cum era de așteptat. Oare știe că mama ei cea goală pușcă crede că am încercat s-o seduc?

— Salut, somnorosule... , îmi șoptește ea.

— Alice, îmi pare așa de rău pentru aseară...

— Vai, Doamne, e în regulă. Nu-i nimic. Las-o baltă...

E clar că nu știe.

— Ascultă, Brian! A intervenit ceva. Trebuie să plec la Bournemouth...

Alice s-a așezat pe marginea patului și arată de parcă e pe cale să izbucnească în plâns.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de bunica Harbinson. A căzut pe scări azi-noapte și e în spital. Și-a fracturat un șold și trebuie să mă duc s-o văd...

— Vai, Doamne, Alice...

— Mama și tata au plecat deja, dar trebuie să mă duc și eu, așa că nu cred c-o să mai putem petrece împreună Revelionul.

— Ei, e în ordine. O să văd la ce oră...

— M-am interesat eu deja. Ai un tren pentru Londra în patruzeci și cinci de minute. Te duc eu până la gară. E bine așa?

Imediat încep să-mi fac bagajele. Îmi îndes în geantă toate cărțile și hainele de parc-aș fi supus unei evacuări de urgență și în zece minute sunt deja în Land Rover. Conduce Alice. Arată așa de micuță în spatele volanului. E ca o păpușă Sindy care conduce un jeep Action Man. Peste noapte, zăpada s-a transformat într-o mocirlă cenușie, murdară. Mi se pare că mergem prea repede. Ceea ce contribuie la atmosfera generală de tensiune și anxietate.

— Mă doare capul îngrozitor de tare! deschid eu vorba.

— Și pe mine la fel, vine replica ei.

Pe lângă noi trec în goană două sute de metri de drum de țară.

— Azi-noapte m-am întâlnit în bucătărie cu mama și cu tatăl tău, îi spun nonșalant.

— A, da!

Încă două sute de metri.

— Ți-au spus ceva?

— Nu prea. Nu. De ce să-mi fi spus?

— Fără nici un motiv.

Se pare c-am scăpat. Evident, nu mă *bucur* că bunica Harbinson a căzut pe scări, dar măcar a reușit să creeze o diversiune.

Ajungem la gară cu cincisprezece minute înainte de ora la care urmează să vină trenul. Alice mă ajută să-mi car geanta pe peronul pustiu.

— Îmi pare așa de rău că nu poți să stai de Anul Nou.

— A, nu-i nimic. Transmite-i toată dragostea mea bunicii Harbinson.

De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar n-am cunoscut-o pe femeie!

— Și-mi cer scuze că aseară am căzut lat.

— E în regulă. Sincer. Ascultă! Te superi dacă nu aștept cu tine până vine trenul? Ar trebui să fug...

Ne îmbrățișăm, dar nu ne pupăm, apoi Alice dispare.

Ajung acasă cam pe la ora ceaiului și-mi deschid singur ușa. Mama e îmbrăcată în trening și stă întinsă pe canapeaua din sufragerie. Se uită la *Blockbusters* cu volumul dat la maximum. Pe burtă are așezată o scrumieră, lângă ea stă o găleată de bomboane Quality Street, iar pe măsuța din fața canapelei are o sticlă de Tia Maria. Când intru în cameră, mama se ridică și îndeasă sticla sub o pernuță, după care își dă seama că paharul de sherry a rămas afară, așa că încearcă să-l mascheze înfășurându-și palmele în jurul lui, de parc-ar avea în mână cu ceșcuță de cacao sau ceva similar.

— Te-ai întors mai devreme!

— Da, mamă, știu...

— „Aleg litera P, Bob“...

— Ce s-a întâmplat?

— Bunica lui Alice și-a fracturat un șold.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Am împins-o pe scări.

— Nu, sincer.

— Habar n-am, mamă.

— „Care P este principalul ingredient chimic care se folosește în producția de chibrituri?“

— Biata de ea! O să se facă bine?

— De unde să știu? Nu sunt doctorul de serviciu, nu? Fosfor.

— „Corect.“

— Cum? zice mama.

— Televizorul! îmi sare mie muștarul.

— „Vreau un H, Bob...”

— S-a întâmplat ceva, Bri?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic!

— „Ce H și-a dat numele...?”

— Te-ai certat cu iub...?

— Nu e iubita mea!

— Bine! Nu e nevoie să țipi!

— E cam devreme pentru cocktailuri, nu crezi, mamă?

După care mă întorc și fug în sus, pe scări. Mă simt abătut și plin de răutate. Și de unde-am mai scos și „mamă” ăla obraznic și arțăgos? Nu i-am mai vorbit niciodată așa. Mă duc în camera mea, trântesc ușa, mă întind pe pat și-mi pun căștile ca să ascult caseta cu *Lionheart*, cel de-al doilea album al lui Kate Bush, un album cutremurător de frumos: *Symphony in Blue*, fața A, piesa 1. Dar aproape imediat îmi dau seama că lipsește ceva.

Cărneturile reci.

Azi-noapte am lăsat pachetul cu carne în sertarul din bucătărie. Nu am numărul de telefon din Bournemouth al familiei Harbinson, așa că mă hotărâsc să dau un telefon la căsuța din Suffolk și să las un mesaj pentru atunci când Alice o să se întoarcă. După patru apeluri, robotul intră în funcțiune, iar eu tocmai mă gândesc ce să spun, când, pe neașteptate, cineva ridică receptorul.

— Alo...?

— A! Alo! Tu ești... Rose?

— Cine e la telefon?

— Sunt Brian, prietenul lui Alice.

— A, bună, Brian! Stai puțin, te rog.

Se aude un soi de fâșâit, când Rose pune mâna pe microfon, și un murmur vag, apoi Alice vine la telefon.

— Alo! Brian?

— Bună! Ești tot acolo!

— Da, da, suntem aici.

— Am crezut că ești în Bournemouth...

— Am fost, dar... s-a dovedit că bunica se simțea mult mai bine, așa că am venit înapoi. Abia am intrat pe ușă.

— Aha! Deci e mai bine?

— E foarte bine!

— N-are șoldul fracturat?

— Nu, are doar o vânătaie mare și e, ăăă, șocată.

— Foarte bine. Mă bucur să aud asta. Adică nu mă bucur că e șocată, evident! Vreau să spun că mă bucur că nu e ceva care să-i pună viața în pericol...

Tăcere.

— Și...?

— Și-am vrut să-ți spun că am lăsat... ăăăă, știi tu, carnea acolo.

— Am înțeles. Și unde e... carnea?

— În sertarul de la masa din bucătărie.

— Aha! O să mă duc s-o iau.

— Poate ar fi mai bine să aștepti până când mama ta n-o să mai fie prin preajmă?

— Desigur.

— Deci, ne vedem la școală la anul, nu?

— Exact! Ne vedem la anul!

Și cu asta Alice a închis. Iar eu rămân în hol, cu receptorul în mână, uitându-mă în gol.

Aud televizorul din sufragerie.

— „Care trei legi ale lui K descriu cu acuratețe mișcările planetelor în jurul soarelui?“

— Johannes Kepler, răspund eu nimănui.

— Corect!

N-am nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să fac acum.

ÎNTREBARE: Avându-și originea în „tanka” de 31 de silabe, ce formă de poezie japoneză este constituită din 17 silabe, aranjate în versuri de 5,7 și 5 silabe?

RĂSPUNS: Haiku.

Răspunsul Rebeccăi Epstein este că începe să râdă. Stă întinsă pe patul meu japonez din camera de cămin din Richmond Hill și râde și iar râde și tropăie din bocancii Doc Martens cu o veselie sadică.

— Nu e chiar *așa* de distractiv, Rebecca.

— Crede-mă că e.

Renunț și mă duc să schimb discul.

— Îmi pare rău, Jackson, dar ideea că au stat ascunși în șopron până când ai plecat...

Chestia asta o face să izbucnească din nou în râs. Mă duc în camera lui Josh și mai aduc niște bere de casă.

Stau cu mama încă optsprezece ore, apoi mă hotărâsc să mă întorc la facultate. În spun, din nou, că fac asta numai pentru că am nevoie de niște cărți de specialitate de la bibliotecă. Ea ridică din umeri, crezându-mă numai pe jumătate. La ora zece sunt, încă o dată, în pragul ușii, refuzând aceleași mâncăruri.

În tren încep să mă mai înveselesc. Și ce dac-o să petrec Revelionul singur, într-o cameră de cămin? Pot să mai și lucrez, pot să citesc, pot să fac niște plimbări

lungi și pot să ascult muzică oricât de tare vreau. Iar mâine, în ajunul Anului Nou, o să contrazic tradiția aia ridicolă conform căreia trebuie să ieși în oraș, să te îmbeți și să te distrezi. Eu o să stau în casă și n-o să mă distrez. De îmbătat o să mă-mbăt, dar o să citesc o carte și-o să adorm la 11.58 p.m. Mă conving singur că asta o să le fie învățătură de minte, cu toate că nu știu „cui“ o să-i fie învățătură de minte.

Însă cum ajung la casa studentească, îmi dau seama c-am făcut o greșală îngrozitoare. Când deschid ușa de la intrare, mă lovește în față un damf de gaz cald și fermentat, care provine de la berăria de Yorkshire improvizată de Marcus și Joshua. E ca și cum întreaga cameră tocmai mi-a râgâit în nas. Mă duc în camera lui Joshua și găsesc recipientul din plastic bolborosind și suierând lângă un radiator dat la maximum. Deschid fereastră ca să scap de o parte din gazele intestinale.

Evident că nimeni altcineva nu s-a întors încă acasă. Ceea ce și speram de altfel. Dar totuși nu cred c-am fost pregătit să găsesc casa chiar *atât* de pustie. Așa că mă hotărăsc să mă duc la minimarketul de la colț. E ora 5.45, adică perioada optimă pentru achiziționarea de mâncare la preț redus.

Achiziționarea de mâncare la preț redus nu e o chestie care poate fi tratată cu superficialitate. Produsele închise în conserve ciobite sunt, în general, sigure, dar când vine vorba de marfa „proaspătă“ trebuie să vă avertizez că intrați pe un teren minat. Regula de aur spune că gradul de reducere a prețului e direct proporțional cu pericolul pe care îl presupune consumarea acelor alimente. Deci ideea este să alegeți niște produse care sunt comercializate la prețuri considerate a fi un chilipir, dar care nu-ți dau și crampe la stomac. O reducere amărâtă de 10 penny la jumătatea de kilogram de carne de vită pentru tocană, carne care de-acum a căpătat o nuanță albastru-cenușie, nu merită riscul, dar un pui întreg la

25 de penny înseamnă că-ți pui singur gâtul în ștreang. De asemenea, vita și puiul sunt, în general, mai sigure decât porcul și peștele. Carnea de porc veche nu place nimănui, în timp ce cu o carne de vită veche poți să te amăgești spunându-ți că nu e „stricată“, ci că e doar „tare“. Același principiu se aplică în cazul mâncărilor cu gust intens: nu sunt „stricate“, sunt foarte „condimentate“. Tocmai din acest motiv, curry-ul este produsul clasic de pe rafturile cu alimente la preț redus.

În minimarket, eu și o bătrână cu o mustață gen Zapata ne aruncăm priviri prudente pe deasupra frigiderului de mâncare. E atât de curând după Crăciun, încât se mai găsesc încă o grămadă de curcani letali, plus un picior de miel care arată de parc-ar fi în pericol să sară din frigider și să se întoarcă singur la ferma de unde a plecat. Oferta e dezamăgitoare, așa că optez pentru un Vesta curry deshidratat, care se vinde cu o reducere de 75 de penny, și, pe post de desfătare specială, aleg un tub de Nesquik cu gust de banane și o jumătate de litru de lapte.

Dar bucuria mea e de scurtă durată. Până să ajung acasă, să beau o cană de Nesquik, să pun apa la fiert, să dizolv praful cel galben de curry într-o cratiță și să-l mănânc, mă simt deja ca un Robinson Crusoe. Casa e pustie, afară plouă, televizorul portabil al lui Josh e încuiat în șifonierul lui, iar mie îmi devine din ce în ce mai limpede că așa-numiții cei mai frumoși ani ai vieții mele n-o să mai vină.

Ieși din starea asta! Fă ceva!

Fur niște mărunțiș din borcanul de aramă din camera lui Josh și așez grămăjoara de monede pe telefonul public care e instalat în hol.

Dar pe cine să sun? Mă gândesc să-l sun pe un tip, Vince, pe care l-am cunoscut la o petrecere, dar nu vreau să zac într-un bar doar cu un singur om alături și, în plus, nici nu am numărul lui de telefon, nu-mi amintesc

numele lui de familie și nici unde locuiește. De fapt, nu-mi amintesc nimic altceva legat de el. Lucy Chang e acasă, în Minneapolis, și oricum ea crede că sunt rasist. Colin Pagett are, în continuare, hepatită. *Aproape* că-l sun pe Patrick, dar îmi aduc aminte că nici măcar nu-mi place de el. Într-un final, mă hotărâsc s-o sun pe Rebecca Epstein, pentru că Rebecca e studentă la Drept, iar Dreptul e un subiect serios, așa că sunt toate șansele ca la ora asta ea să învețe.

Rebecca locuiește la Kenwood Manor, pe același coridor cu Alice, așa că știu numărul de telefon. După vreo douăzeci de apeluri, îmi răspunde, în sfârșit, o voce cu accent de Glasgow.

— Alo? Tu ești, Rebecca?

— daaaaaaa?

— Eu sunt Brian.

O pauză.

— Brian Jackson? adaug.

— Știi care Brian. De ce te-ai întors?

— M-am plictisit. Nimic altceva.

— Doamne, și eu m-am plictisit de moarte.

Altă pauză.

— Deci...?

— Deci mă întrebam ce faci astă seară?

— Așteptam să mă suni. Evident. Îmi dai *întâlnire*? zice ea, de parcă m-ar fi întrebat „îmi dai o *balegă*?“.

— Dumnezeuule, nu, dar mă întrebam dacă n-ai vrea să mergem la un film sau ceva de genul ăsta. La Arts Cinema e *Evanghelia după Matei* a lui Pasolini...

— Tot așa am putea să mergem să vedem ceva *drăguț*...

— *Saint Elmo's Fire* la ABC?

— Adică *Saint Elmo's Fire* de Pasolini?

— La Odeon e *Înapoi în viitor*...

— Câți ani ai tu de fapt?

— Sau *Cocoon* la ABC...

— Doamne, ajută-ne...

- Ești foarte încăpățânată, nu ?
 - Știu. E de speriat, așa-i ? Ești sigur că ești în stare, Brian ?
 - Cred că da. Deci ce vrei să facem ?
 - Ai ceva de băut ?
 - Am vreo cincizeci de litri. Dar e bere de casă.
 - Ei, nu sunt năzuroasă. Ești în Richmond House ?
 - Da.
 - Bine. Dă-mi o jumătate de oră.
- Rebecca a închis telefonul, iar mie mi s-a făcut frică.

Patruzeci de minute mai târziu, Rebecca e așezată pe patul meu, bea bere de casă și râde de mine. Ca de obicei, e îmbrăcată cu uniforma ei, care chiar că arată ca o uniformă: bocanci negri, ciorapi negri pe sub o fustă de blugi mini, albastru-închis spre negru, un pulover negru cu decolteu în V, iar pe deasupra are o haină cu centură și croială militară, neagră, din scai, haină pe care încă nu și-a dat-o jos. Părul scurt e dat cu spumă Black-and-White și pieptănat în sus, într-un ciuf uleios, acoperit de o șapcă de muncitor. De fapt, toate hainele Rebeccăi par să indice o lungă tradiție de muncă manuală grea. Ceea ce e destul de straniu, fiindcă, din câte-mi amintesc, mama ei e ceramică, iar tatăl ei e consilier pediatric. Singura concesie făcută de Rebecca în favoarea noțiunilor convenționale legate de femininitate o reprezintă o pată groasă și lucioasă de ruj roșu-rubiniu și o cantitate apreciabilă de mascara care o face să pară intimidantă, dar și fermecătoare. Arată ca o ramură hollywoodiană a trupei Baader-Meinhof. Rebecca și fumează ca un star de cinema – Bette Davis sau cineva în genul ăsta –, dar un star de cinema care-și rulează singur țigara. Realitatea e că în seara asta arată mult mai bine decât de obicei, iar eu mă trezesc făcându-mi griji că Rebecca a depus eforturi în acest sens.

Când, în sfârșit, se oprește din râs, îi spun:

— Ei, Rebecca, mă bucur că viața mea sexuală ți se pare distractivă.

— Viață sexuală ar însemna că faci sex, nu?

— Se poate să-mi fi spus adevărul.

— Da, Brian, sunt *sigură* că ți-a spus adevărul. Eu ți-am spus că e o vacă, nu? Și nu mai fi așa de posomorât. Știi și tu că e distractiv. Altfel nu mi-ai fi povestit, îmi zice ea, trage din țigară, apoi scutură scrumul lângă pat. Oricum, așa-ți trebuie.

— De ce?

— Știi de ce. Pentru lăbăreala burgheză. Te pretinzi socialist, dar, în esență, ești la fel ca toți parveniții din universitate. Sunteți gata să vă puneți cu burta-n sus și să acceptați să fiți mângâiați pe burtă de așa-numitele clase superioare...

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat! Ești un conservator nedeclarat!

— Stalinisto!

— Trădător de clasă!

— Snoabo!

— Snob pe invers ce ești!

— Protosnoabo! Nu vrei să-ți dai bocancii jos de pe pilota mea?

— Ți-e teamă să nu-ți stric materialul *de excepție*?

Dar Rebecca își mută picioarele, după care se târșăiește și se așază lângă mine, ciocnindu-și paharul cu bere caldă de al meu în semn de împăcare.

— De ce stă rama de pat în spatele șifonierului? mă întrebă ea.

— M-am gândit să-mi fac un pat japonez.

— Pat *japonez*, ai? Ei, Brian, dă-mi voie să-ți spun că o saltea trântită pe podea nu înseamnă că ai obținut un pat japonez.

— Asta aproape c-a fost un haiku, remarc eu.

— Câte silabe are un haiku?

Știu răspunsul.

— Șaptesprezece. Aranjate câte 5-7-5.

Rebecca se gândește o secundă, apoi zice:

*Saltea pe podea
Nu-i deloc pat japonez
Duhori o cuprind.*

... după care mai ia o gură de bere, pentru ca apoi să-și culeagă un fir de tutun Golden Virginia care i se lipise de buzele rujate. Gestul ăsta e atât de extravagant și de languros, încât eu mă trezesc fixându-i buzele din lateral, în speranța c-o să repete mișcarea. Rebecca îmi surprinde privirea, iar eu mă bâlbâi:

— Cum ai petrecut de Crăciun?

— Noi nu ținem Crăciunul. Noi suntem evrei. Noi l-am *omorât* pe Isus, dacă mai ții minte!

— Dar ăla, cum se numește, Paștele evreiesc?

— Hanukkah. Nu-l ținem nici pe ăsta. Brian Jackson, pentru cineva care ne reprezintă glorioasa instituție la *Întrecerea universitară*, ești surprinzător de ignorant. De câte ori trebuie să-ți spun că noi suntem niște evrei socialiști neortodocși și antisioniști din Glasgow!

— Nu sună prea distractiv.

— Crede-mă: nici nu e! De ce crezi că sunt aici, cu tine?

Mă gândesc să-mi încerc talentele cu nițel umor evreiesc.

— Și totuși. Crăciun Schmitsun!

— *Poftim?*

— Nimic.

Rebecca se uită atent la mine, apoi schițează un zâmbet...

— Antisemitule!

Îi zâmbesc și eu. Dintr-odată îmi dau seama că Rebecca Epstein mi-e fantastic de dragă și că vreau să fac un gest de prietenie. Am o idee.

— Apropo! Uite ce ți-am luat! Hanukkah fericit!

E albumul cu Joni Mitchell pe care nu l-a vrut Alice. Am pierdut bonul. Rebecca se uită la mine întrebătoare.

— Pentru *mine* ?

— Îhî.

— Ești *sigur* ? mă întreabă ea, de parc-ar fi un vameș din Europa de Est care bănuiește că pașaportul meu ar putea fi fals.

— Absolut.

Rebecca ia albumul prinzându-l între degetul arătător și degetul mare și desface un colț al ambalajului.

— Joni *Mitchell*.

— Îhî. O știi ?

— Mi-e cunoscută muzica ei.

— Deci ai albumul ?

— Nu. Mi-e rușine să recunosc, dar nu-l am.

— Ei, dă-mi voie să ți-l pun ...

Și-i iau albumul din mână, mă duc la pick-up, scot discul cu Tears For Fears și pun *Blue*, fața B, melodia *A Case of You*, cu siguranță una dintre cele mai superbe melodii de dragoste înregistrate vreodată pe vinil. După ce am ascultat în tăcere primul vers și refrenul, o întreb :

— Deci ! Ce părere ai ?

— Cred c-a făcut să-mi vină ciclul.

— Nu-ți place ?

— Ei, sinceră să fiu, nu e chiar genul meu, Brian.

— O să înceapă să-ți placă.

— Îmm, zice ea dubitativ. Deci, tu ești mare fan Joni ?

— Oarecum. Sincer vorbind, sunt mai curând fan Kate Bush.

— Îmm – mi se pare normal.

— De ce ?

— Fiindcă, Brian, tu ești „bărbatul cu copilul în ochi“, îmi explică ea și rânjește în paharul cu bere.

— Dar tu ce ascuți în perioada asta ?

— Multe chestii. Durutti Column, Marvin Gaye, The Cocteau Twins, bluesuri vechi, Muddy Waters, The

Cramps, Bessie Smith, Joy Division, The New York Dolls, Sly and The Family Stone, ceva muzică străină. O să-ți fac o compilație, să vedem dacă te pot convinge să te lași de muzica asta de rahat. Să știi că trebuie să ai grijă cu cântăreții ăștia care-și compun singuri melodiile. Dacă asculți prea multă muzică din asta ajungi să-ți crească sânișori.

— Ei, dacă nu-ți vrei cadoul, nu trebuie decât să-mi spui..., îi răspund eu și mă ridic să schimb discul.

— Nu! Îl vreau. Sunt sigură c-o să înceapă să-mi placă. Îți mulțumesc foarte mult, Brian. Ai făcut un gest de bun creștin.

Mă așez la loc, lângă ea, și preț de câteva clipe nici unul dintre noi nu mai rostește vreun cuvânt. Apoi, Rebecca îmi ia mâna și mi-o strânge destul de tare, zicând:

— Pe bune – îți mulțumesc.

Zece minute mai târziu, amândoi suntem întinși în pat și, nu știu cum, dar aceeași mână a găsit drumul și s-a oprit în sutienul Rebecăi.

Se spune că „personalul“ e tot politic și trebuie să recunosc că, asemenea ideilor ei politice, și felul în care Rebecca Epstein sărută e radical, direct și intransigent. Eu stau întins pe spate, iar ea îmi împinge capul în pernă. Dinții din față i se freacă de dinții mei, dar eu sunt hotărât să iau de bun tot ce primesc, așa că-mi frec și eu dinții de ai ei, ceea ce înseamnă că e doar o chestiune de timp până când amândurora o să ne sară tot smalțul. Combinația de alcool și aburi de la instalația de fermentare la căldură a berii m-a cam amețit, ba chiar m-a făcut să intru și puțin în panică, dar e și distractiv. E ca atunci când ești în școală și cineva te atacă într-un colț. Emulsia vâscoasă a rujului crează un soi de sigiliu antiaer în jurul gurilor noastre, așa că atunci când, într-un final,

Rebecca își îndepărtează gura de a mea, aproape că mă aștept să aud un pocnet, cam ca în desenele animate, când cineva trage de pe fața altcuiva o pompă de desfundat chiuveta.

— E în regulă? mă întrebă ea.

Rujul i s-a întins în jurul gurii de parc-ar fi mâncat zmeură.

— Da, îi răspund eu, iar Rebecca tabără la loc pe mine.

Are gust de drojdie de bere, de Golden Virginia și de ruj uleios. În ceea ce mă privește, nu mă pot abține să nu-mi fac griji în legătură cu Vesta curry-ul pe care l-am mâncat mai devreme. Oare ar trebui să mă prefac că am nevoie la toaletă și să mă duc să mă spăl pe dinți? Dar atunci Rebecca *o să-și dea seama* că m-am spălat pe dinți de dragul ei și nu vreau să-i par a fi un tip convențional. Oare respirația rău mirositoare e, în vreun fel, *neconvențională*? Probabil că nu, dar dacă mă spăl pe dinți, atunci poate că o să creadă că vreau să se spele și ea pe dinți, ceea ce chiar nu vreau. De fapt, chiar îmi place gustul de tutun și senzația că fumez prin proximitate. Cel mai bine e să-i dau înainte. Dar unde ne îndreptăm de-aici încolo? Ca un ventriloc, încerc să-mi pun mâna în partea de sus a bluzei ei, dar Rebecca e încă îmbrăcată cu haina de vinilin și când reușesc să trec de cordon mă trezesc că și puloverul e băgat bine în fustă, așa că încerc s-o iau pe un alt drum, via deschizătura de la ceafă. Ca să-mi iasă mișcarea asta, trebuie să-mi sucesc mâna în cele mai ciudate unghiuri. Parc-aș fi cel mai prost hoț de buzunare din lume. Dar, într-un final, izbândesc. Sutienul Rebeccăi e din dantelă neagră și are bureței. Ceea ce mă surprinde. Preț de-o clipă mă surprind contemplând aspectul politic al sutienului. De ce are bureței? Oare asta nu e ceva necaracteristic pentru Rebecca? De ce tocmai ea, dintre toți oamenii, simte

nevoia să se conformeze unor noțiuni convenționale de frumusețe care au fost stabilite de niște bărbați? De ce să fie ea obligată să obțină imaginea convențională a unui trup „sexy” pe care, de fapt, *nici* o femeie n-o poate obține în viața reală. Mă rog, poate cu excepția lui Alice Harbinson.

Apoi, dintr-odată, Rebecca se rupe din sărutare, iar eu mă aștept c-o să mă întrebe la ce dracu’ mă gândesc, dar în loc de asta ea îmi șoptește:

— Brian?

— Ce-i?

— Trebuie să-ți spun ceva. N-am glumit mai de vreme. Atunci când am zis că sunt...

— E în regulă. Și eu sunt...

Rebecca mă privește întrebătoare.

— Nu știu de ce, dar nu prea cred că tu ești, Bri.

— Nu, pe bune, chiar sunt. Poate că n-am lăsat să se vadă, dar sunt...

Rebecca se încruntă la mine.

— Ești *la ciclu*?

— Cum? A, am înțeles. Nu, iartă-mă, am crezut că te referi la... știi tu...

— La ce?

— La „sunt...”?

— Ce-i aia „sunt...”?

Mă gândesc o clipă.

— E o expresie cu subînțeles? o întreb plin de speranță, dar mâna mea a ieșit acum din sutien, ca să nu se mai întoarcă niciodată.

Rebecca s-a ridicat pe marginea patului. Își aranjează ciorapii, se uită să vadă dacă nu i-am rupt puloverul, iar eu am făcut-o de oaie.

— Poate că, până la urmă, nu e o idee așa de grozavă.

— Sincer, nu mă deranjează.

— Ce-ar trebui să însemne *asta*?

— Vreau să spun că sunt OK cu faptul că ești la ciclu.

— A, bine, mă bucur că ești OK cu faptul că sunt la ciclu, Jackson.

Cu atât mai mult cu cât nu pot să fac absolut nimic în legătură cu asta, așa-i?

— Îmi pare rău, dar nu știu ce altceva să spun.

— Pun pariu că Alice Harbinson nici nu are ciclu...

— Cum?

— ...probabil că *plătește* pe cineva ca să aibă ciclu pentru ea...

— Stai puțin! Ce legătură are asta cu Alice Harbinson?

— Nici una!

Rebecca se întoarce cu spatele și pare gata să-mi sară din nou în cap, dar în loc de asta zâmbește sau, mă rog, schițează un zâmbet.

— Șterge-ți rujul de pe față! Arăți ca un clown...

Mă șterg la gură cu colțul pilotei și-o aud murmurând:

— Chiar ești un nenorocit de clown.

— Acu' ce-am mai făcut?

— Știi prea bine.

— Hei, tu ești cea care-a-nceput!

— Ce-am început?

— Să vorbești despre, știi tu, despre Alice.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Jackson...

— Eu am pomenit de ea numai pentru că tu ai pomenit mai întâi...

— Dar *te gândești* la ea, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu mă gândesc la ea! îi răspund.

Dar de gândit, mă gândesc. Rebecca se uită la mine suficient de lung ca să se asigure că asta e realitatea, după care își mută privirea.

— E o prostie, spune ea cu voce stinsă, apăsându-și ochii cu podul palmelor. Sunt puțin cherchelită. Cred c-ar fi mai bine să plec.

Poate că mai devreme n-am fost sigur, dar acum știu cu certitudine că nu vreau ca Rebecca să plece, așa că mă târăsc până în fața ei și încerc s-o sărut din nou. Însă ea întoarce capul.

— De ce trebuie să pleci?

— Nu... nu știu – ce s-a întâmplat acum. Putem să uităm totul?

— Aha. Bine. OK. Eu nu vreau să pleci, dar dacă tu asta vrei...

— Cred că da. Cred că vreau să plec.

S-a ridicat în picioare, își strânge haina pe ea și o ia spre ușă, lăsându-mă să mă întreb cu ce-am mai greșit de data asta. Bine, mă refer cu ce altceva am mai greșit în afara crasei mele ineptii obișnuite. O urmez pe scări, în jos, până în hol, unde Rebecca se luptă cu jungla de biciclete care blochează culoarul.

— Poftim! Mi-am rupt nenorociții ăștia de ciorapi...

— Măcar lasă-mă să te conduc până acasă.

— Nu, mulțumesc.

— Nu mă deranjează...

— Sunt în regulă...

— N-ar trebui să mergi singură până acasă...

— N-o să pățesc nimic...

— Zău, insist...

Rebecca se întoarce brusc, mă apostrofează cu degetul, după care strigă:

— Iar eu insist *să nu mă conduci!* Ai înțeles?

Amândoi suntem șocați de duritatea replicii. Cred că eu chiar m-am tras cu un pas înapoi. Ne uităm unul la celălalt, întrebându-ne ce se întâmplă. În cele din urmă, zice:

— Oricum, ar trebui să te bagi în pat. Doar „ești ...“, nu?

Apoi deschide ușa.

— Să nu mai discutăm niciodată despre treaba asta, OK? Și să nu spui la nimeni, bine? Mai ales lui Alice Harbinson. Îmi promiți?

— Sigur că n-o să spun. De ce i-aș spune lui Alice...?

Dar Rebecca a ajuns deja la jumătatea scărilor și, fără să mai privească înapoi, o rupe la fugă în noapte.

RUNDA A TREIA

„— Îmi pare rău, spune Sebastian după o vreme. Mă tem că n-am fost prea amabil azi după-amiază. *Brideshead* are deseori efectul acesta asupra mea.”

EVELYN WAUGH, *Întoarcere la Brideshead*

ÎNTREBARE: Striat, cardiac și neted sunt trei tipuri ale
cărui fel de țesut?

RĂSPUNS: Țesutul muscular

Câteva angajamente pentru noul an

- 1 *Să petrec mai mult timp lucrând la poeziile mele. Dacă privesc cu seriozitate poezia atât ca formă literară, cât și ca modalitate de a câștiga niște bani în plus, atunci va trebui să muncesc. Mai ales dacă vreau să-mi descopăr propria voce. Amintește-ți: T.S. Eliot a refuzat un post într-o bancă și a scris Patru cvartete, deci faptul că nu ai destul timp nu e o scuză.*
- 2 *Să nu-mi mai zgândăr coșurile de pe față, mai ales atunci când vorbesc cu cineva. Măcar atâta lucru ne-a învățat știința: că zgândăritul pielii nu face decât să răspândească infecția și să te umple de cicatrici. Lasă-ți coșurile în pace, găsește-ți altceva de făcut cu mâinile, apucă-te de fumat sau ceva de genul ăsta. Amintește-ți – nimeni nu vrea să sărute un chip sângerând.*
- 3 *Fii rezervat. Fii rece cu Alice – o să te respecte mai mult.*
- 4 *Transformă-te într-un bărbat ușor musculos.*

Cele de mai sus au fost scrise pe la 10.45 p.m., în ajunul Anului Nou, când deja mă pilisem. Ceea ce înseamnă că scrisul e nițel cam neinteligibil. Douăzeci de minute mai târziu adormisem, arătându-mi în acest fel disprețul pentru teoria clișeistică și convențională care zice că în noaptea de Anul Nou trebuie să ne distrăm la maximum. Eu am ales să petrec o seară neconvențională, absolut de rahat.

Festivitățile au început la 8.35, când am găsit într-un sertar din bucătărie o șurubelniță și m-am apucat să deșurubez ușile de la șifonierul lui Josh ca să ajung la televizorul lui portabil. După asta, m-am așezat și m-am uitat pe ITV la un film cu James Bond, alăturându-mă maselor de văduve în vârstă, de pacienți din azilele de nebuni și tuturor celorlalte persoane care, de Revelion, stau în fața televizorului. Dar, cu cât beam mai mult, cu atât mă gândeam mai tare la tata și la Alice. Până când figurile celor doi s-au amestecat în capul meu, astfel încât, atunci când Agentul 007 a izbutit să dejoace planul malefic al lui Scaramanga de a domina întreaga lume, eu eram zdrențe atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional, o epavă. Și uite-așa am ajuns singura persoană din istoria omenirii care a plâns uitându-se la *Pistolul de aur*. Mă rog, poate cu excepția lui Britt Ekland. Însă apoi m-am adunat și am scris angajamentele de mai sus.

Acum, două săptămâni mai târziu, angajamentele făcute sunt încă valabile. E adevărat că încă nu m-am apucat să mă lupt cu poezia, dar o să mă pun în curând pe treabă. Când o să am timp. Și abia dacă mi-am mai zgândărit fața. De asemenea, am fost foarte rezervat cu Alice. În principal, fiindcă n-am mai văzut-o, n-am mai auzit de ea și nici habar nu am pe unde e. De fapt, socialmente, de când a început noul semestru, situația a fost destul de liniștită. În *Întoarcere la Brideshead*, vărul lui Charles îl avertizează că, în general, în al doilea semestru de la facultate, ești ocupat să eviți toate persoanele indezirabile

pe care le-ai cunoscut în timpul primului semestru. Iar eu am început să am bănuiala că, de fapt, fac parte din cea din urmă categorie.

Dar să revenim la angajamente. Ultimul dintre ele necesită niște explicații. Am ajuns la concluzia că nu mi-ar strica să am și eu ceva mușchi și nu, dorința mea nu vine din faptul că aș crede în noțiunea superficială și sexistă a ceea ce media publicitară a ales să descrie ca fiind „masculin“ sau atrăgător. Și nu vine nici din faptul că cineva s-ar fi apucat să-mi arunce cu praf în ochi. Cel puțin nu literalmente. E vorba doar că am ajuns să arăt ca un tuberculos. De asemenea, încă de pe când eram în liceu, am mers pe principiul că ești fie deștept, fie musculos și că aceste două opțiuni se exclud reciproc. Dar, în realitate, nu există nici un motiv pentru care să nu le poți îmbrățișa pe amândouă. Să-l luăm, de exemplu, pe Patrick Watts. El e și deștept, și foarte musculos. Chiar dacă are ceva probleme de personalitate. Poate că Dustin Hoffman în *Maratonistul* e un exemplu mai potrivit: el e și bine clădit și deștept și e și integru. E genul de tip în stare să alerge opt kilometri cărând în brațe un teanc de cărți de la bibliotecă. Sau, din lumea reală, s-o luăm de exemplu pe Alice Harbinson. Alice Harbinson are o față incredibil de proaspătă, e sănătoasă și inteligentă. Sau cel puțin așa era ultima dată când am văzut-o. Acum două săptămâni și trei zile. Secole în urmă.

Nici o grijă însă. O să-mi sublimez toată energia într-o campanie de fitness. M-am hotărât să urmez un regim zilnic strict în stilul celui impus de Forța Aeriană Regală Canadiană. Ceea ce înseamnă că-mi bag picioarele sub șifonier, după ce, mai întâi, m-am asigurat că șifonierul n-o să se prăvălească peste mine, apoi mă apuc să fac abdomene, opt la număr, și flotări, patru. Toate bune și frumoase, numai că mie tot nu mi se pare că mi-am lucrat întreg corpul, la modul riguros, deci cred că mai am

nevoie de ceva. Cred c-o să-mi cumpăr niște greutateți. Mă hotărâsc să-mi cheltuiesc banii de Crăciun pe niște gantere.

Iau un mic dejun sănătos și hrănitor de la magazinul unde se vând și ziare: un baton de musli tras în ciocolată și un litru de suc de ananas și un marș soldătesc (adică treizeci de minute alerg, treizeci de minute merg) către City Centre, care, dintr-odată, mi se pare că e la o depărtare incredibilă. Mai ales acum, când alerg în blugi și pufoiacă de muncitor. Dar îi dau înainte, de-a lungul unor străzi rezidențiale pline de scheletele brazilor de Crăciun pe care gunoierii refuză să le ridice. Din când în când, râgâi suc de ananas. Nu după mult timp, simt un junghi în piept, ceea ce sugerează că ar cam trebui să mă îngrijesc și de sănătatea mea cardio-vasculară, dar asta poate să mai aștepte. Prioritatea numărul unu este să-mi măresc masa musculară, să-mi redefinesc mușchii. Nu vreau să devin masiv ca un boxer sau ca un halterofil, mai curând vreau un fizic de gimnast. Vreau să arăt ca băieții ăia care evoluează la paralele. Dacă, la un moment dat, o să mă lătesc mult, am s-o las mai moale.

Ajung la magazinul Sport! la scurtă vreme după deschidere. Asud din greu. Cred că e a doua oară în viață când intru într-un magazin de articole sportive. Pentru că până acum mama a fost cea care mi-a cumpărat ce-am avut nevoie. Sunt destul de agitat la gândul că trebuie să intru. Mă simt de parc-ar urma să mă furișez într-un magazin porno sau ceva de genul ăsta. Odată intrat, înregistrez damful de vestiar de băieți. Senzație acutizată de șeful de magazin, care are cam vârsta mea, arată masiv și musculos și se apropie de mine gata parcă să-mi ardă una cu un prosop ud.

— Ai nevoie de ajutor, amice?

— Doar mă uit. Mulțumesc! îi răspund cu o voce puțin mai îngroșată decât vocea mea normală.

Mă învârt prin magazin, evaluând rachetele de badminton cu ochi de expert, apoi mă îndrept relaxat către zona cu gantere. Și iată-le: sunt două, din fier, au greutate ajustabile, ceea ce-mi permite să-mi cresc gradual încărcătura, astfel încât să ajung să arăt ca un Adonis, dar *nimic mai mult*. Ganterele nu sunt o chestie așa de complicată. După ce am stabilit că da, sunt grele și sunt din fier, nu din polistiren vopsit cenușiu, și că da, pot să mi le permit – la limită – costând 12,99 de lire, iau cele două gantere și le duc la vânzător. Numai după ce am dat banii, vânzătorul mi le-a pus într-o sacoșă de plastic și am ieșit din magazin, abia atunci realizez că am făcut o greșală logistică de proporții. Și anume, că nu pot să le car până acasă.

Pe primii douăzeci și cinci de metri mă conving singur că e totuși posibil, dacă merg destul de repede și schimb mâna când toartele sacoșei mă taie prea tare în palmă. Însă în față la Woolworths inevitabilul se produce. Fundul sacoșei cedează, iar greutatea cad pe pavaj cu un zgomot metalic, determinându-i pe cei ieșiți la cumpărături, în principal mame tinere cu copii în cărucioare, să se uite la mine și la greutatea. Eu le întorc o privire care s-ar traduce prin „cine mi-a pus ganterele astea în sacoșă?!” Asfaltul pare că n-a suferit în urma impactului, dar una din gantere se rostogolește greoi către magazinul Boots. E ca un tanc în miniatură, iar eu sunt nevoit să plonjez și s-o opresc cu piciorul. Ceea ce stârnește amuzamentul tinerelor mame care mă arată copiilor cu degetul – „Ia uitați-vă la nenea ăsta pirpiriu și ciudat!” Iau câte o ganteră în fiecare mână și mă îndepărtez în pas vioi.

Reușesc să ajung până la magazinul Dorothy Perkins, adică douăzeci de metri mai departe, dar acolo n-am ce face și mă opresc să-mi trag sufletul. Niște adolescente dau cu ochii de gantere și încep să rânjească, în vreme ce eu mă sprijin de vitrină. Ajung la concluzia că cel mai

bine este să merg tot înainte. Cheia e să nu mă opresc deloc. Totul o să fie bine dacă mă mișc. În fond, nu mai am de parcurs decât vreo doi kilometri.

După ce ies din zona comercială, trec de sensul giratoriu și ajung din nou pe niște străduțe rezidențiale. Aici e mai ușor să fac opriri regulate fără ca nimeni să se mai holbeze la mine. Aștept ca respirația să-mi revină la normal, apoi iau ganterele în mâini ținându-le în lateral ca un babuin îndoit de mijloc de parcă s-ar trage cu mitraliera asupra mea. Alerg așa cât mă ține inima. Mă simt de parcă tocmai aș fi fost resuscitat. Am transpirat, sunt roșu la față, umerii mă dor de parcă mi i-ar fi smuls cineva de la locul lor, brațele mi se pare că mi s-au lungit ca în desene animate, iar modelul metalic, în formă de diamant, de pe mânerul ganterelor mi s-a imprimat permanent pe palme, conferindu-le un aspect de carne crudă, reptiliană. În după-amiaza asta am un seminar, iar eu sunt încă departe de casă, așa că îmi iau din nou ganterele și încep să alerg cocoșat.

Într-un final, ajung pe latura sudică a dealului Richmond care se ridică în fața mea. Vârful i se pierde în negura norilor care au coborât aproape de pământ. Reușesc să mă cațăr cam vreo douăzeci și cinci de metri, apoi cad, tăiat de șale, peste un zid. Mă simt de parcă cineva ar fi călcat pe plămânii mei, făcându-i să explodeze ca pe o pungă de chipsuri umflată. Tușesc incontrolabil, răsufierea din gât mi-e ca de iască, iar gâtulejul mi-e îngrozitor de uscat, ceea ce-mi dă o senzație de vomă, deși nu am ce să vomit. Simt pe limbă un gust dulceag, ca de bilă, probabil unde am tușit o parte din sucul de ananas. Fața mi-e scaldată în sudoarea care mi se prelinge pe nas și cade pe pavaj. Și-atunci, ca din senin, simt o mână așezându-mi-se pe spate și o voce mă întreabă:

— Vă simțiți bine? Sunteți bine?

Deschid ochii, ridic capul și-o văd pe Alice...

— Vreți să chem... Brian?

— Alice! gâfâi eu. A ... bună... Alice, mă îndrept de șale continuând să gâfâi. Ce mai faci? bolborosesc cu respirația tăiată, dar rezervat.

— Bine. Însă îmi fac griji pentru tine. Am crezut că ești un bătrân care-a făcut infarct sau ceva de genul ăsta...

— Nu, nu, eu eram. Sunt bine. Zău...

Alice vede gantera priponită sub piciorul meu, ca să n-o ia săltând la vale și să omoare vreun copil.

— Ce sunt *alea*?

— Sunt niște gantere...

— Știu ce *sunt*, dar ce faci *tu* cu ele?

— E o poveste lungă.

— Vrei să te-ajut?

— Dacă vrei...

Și Alice ridică una dintre gantere, de parc-ar ridica un cățeluș și începe să urce dealul cu pași mari.

ÎNTREBARE: Ce a fost identificat de Hegel drept tendința unui concept de a se transforma în propria negație ca rezultat al conflictului dintre aspectele sale inerente contradictorii?

RĂSPUNS: Dialectica.

O las pe Alice în dormitor, să asculte LP-ul cu Concertele Brandenburgice și să-mi evalueze rafturile cu cărți pe o scară de la unu la zece, iar eu mă duc să fac o cafea. Sincer să fiu, dormitorul nu e într-o stare ideală. M-am asigurat că nu mi-am lăsat la vedere caietul cu poezii și chiloții, dar tot nu-mi place c-am lăsat-o pe Alice singură acolo. Durează o veșnicie până fierbe apa din ceainic, așa că, între timp, ca să-mi fac de lucru, dau fuga la baie, îmi dau cu niște apă pe față și mă spăl rapid pe dinți ca să scap de gustul de bilă. Când mă întorc în bucătărie, îl găsesc pe Josh servindu-se din apa mea proaspăt fiartă.

— Sunt sigur că știi că în camera ta e o vulpiță în libertate, nu ?

— E prietena mea, Alice.

— Ei, saaaaaaalut, Alice. Te superi dacă vin și eu ?

— Discutăm despre școală ...

— Bine, Bri, am priceput mesajul. Dar te tog s-o trimiți la mine când pleacă, da ? Și cred c-ar trebui să faci ceva cu astea, nu ? îmi spune Josh făcându-mi semn către

colțurile gurii, unde am două excrescențe de pastă de dinți. *Bonne chance, mon ami...*, îmi urează el și se îndreaptă către ușă. A, te-a sunat cineva. Cred că-l cheamă Spencer. A zis să-i dai un telefon.

Fac cafeaua, iau cănila, fur doi biscuiți de la Marcus și mă întorc în camera mea.

Alice stă întinsă pe patul japonez, răsfoind leneșă exemplarul meu din *Manifestul comunist*. Îi dau cafeaua și iau de-acolo paharul cu apă încetoșat și cănila care-au prins crustă și care zac lângă pat. Și mai fac și o fotografie mentală cu capul ei așezat pe perna mea.

— Brian, de ce e rama patului după șifonier?

— M-am gândit să-ncerc un pat japonez.

— Aha. Un pat japonez. Drăguț.

Apoi Alice se uită la fotografiile lipite lângă pat.

— Țsta e tatăl tău?

— Îhî.

Alice ia fotografia de pe perete și o privește cu atenție.

— E foarte frumos.

Eu îmi scot pufoiaca de muncitor de pe mine și o atârn pe ușa de la șifonier.

— Da, a fost.

Alice îmi inspectează fața, încercând să-și dea seama de ce frumusețea tatălui meu a sărit o generație, apoi îmi zâmbește încruntată.

— Nu vrei să te schimbi?

Mă uit la puloverul de pe mine, care-și merită numele¹: culoarea i s-a întunecat, la subsuoară are pete umede, uleioase și miroase a câine ud. Cu toate astea, eu ezit rușinos:

— Nu, sunt în regulă. Pe bune.

— Ei, haide, schimbă-te! Îți promit că în timpul ăsta n-o să mă ating singură.

¹ Joc de cuvinte, intraductibil în limba română. Termenul englezesc pentru pulover este *sweater* care are rădăcina în cuvântul *sweat* – „transpirație”. (N. tr.)

Și-așa, în atmosfera excitantă, încărcată erotic de această ultimă remarcă, mă întorc cu spatele la ea și-mi scot puloverul.

— Deci pentru ce sunt greutatețile, voinicile?

— A, m-am gândit să încerc să devin ceva mai sănătos...

— Să ai mușchi nu înseamnă să fii sănătos. Ultimul meu prieten avea un corp *uluitor*, dar nu era în stare să meargă nici două sute de metri...

— Ala cu penisul uriaș?

— Brian!! Cine ți-a spus asta?

— Tu mi-ai spus!

— Da? Ei, bine, el era. Oricum, corpul tău e în regulă.

— Crezi? o întreb ținându-mi puloverul în față ca o miresică rușinoasă.

— E subțire și angular – ai o alură de Egon Schiele...

Mă întorc cu spatele și-mi trag peste cap puloverul cel nou, după care mă hotărâsc să schimb subiectul.

— Cum a fost restul vacanței de Crăciun?

— Ei, a fost bine. Hei, mulțumesc că ai venit la noi.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat. Ai scăpat de carnea aia?

— Absolut. Mingus și Coltrane îți mulțumesc foarte mult.

— Bunica ta e bine?

— Cum? A, da. Da, e bine.

Alice lipește poza tatei la loc, pe perete, și, având grijă să nu se uite la mine, spune:

— A fost cam... ciudat, nu?

— Vrei să spui că *eu* am fost cam ciudat. Probabil c-a fost vorba de pierderea virginității în materie de droguri.

— N-a fost numai asta, nu? Ai fost... straniu. De parcă-ți cășunase că ai avea ceva de dovedit.

— Scuze. Devin destul de nervos mai ales în preajma unor oameni din clasa superi...

— A, te rog..., îi sare ei muștarul.

— Poftim?

— Te rog, nu începe cu rahatu' ăsta, Brian. „Clasa superioară“ — ce expresie *ridicolă*. De fapt, ce înseamnă „clasa superioară“? Chestia asta nu e decât în capul tău. N-are nici un fel de sens. Dumnezeuule, urăsc obsesia asta cu *clasa*. Mai ales aici, unde abia apuci să spui cuiva „salut“ că și începe să se dea mai proletar decât tine. Îți povestește cum taică-su era un coșar chior care suferea de rahitism, că acasă la el buda e în fundul curții, că n-a zburat niciodată cu avionul și așa mai departe. Îți împuie capul cu toate *rahaturile* astea dubioase care, în majoritate, sunt niște minciuni. Iar eu mă gândesc: de ce-mi spui toate astea? Ar trebui să mă simt *vinovată*? Crezi că e *vina mea*, sau de fapt ești, pur și simplu, mulțumit de tine fiindcă ți-ai depășit condiția sau cine știe ce altă căcănărie din asta care te face să fii mândru de tine? După părerea mea, toți oamenii sunt la fel și se ridică sau coboară prin propriile talente, merite și strădanii. Să te plângi fiindcă unii au un *recamier*, iar alții o *canapea*, pentru că unii iau *ceaiul*, iar alții servesc *cina* nu e decât o scuză, e o formă de a-ți plânge singur de milă, de a te lamenta, e un fel de a gândi meschin...

Concertul de Bach atacă un crescendo pe fundalul discursului lui Alice, iar eu intervin:

— Aceasta este o transmisiune în direct de la conferința de presă a Partidului Conservator!

— Du-te-n pizda mă-tii, Brian! Nu e cinstit. Nu e deloc cinstit. *Eu* nu-i judec pe alții în funcție de mediul din care provin și mă aștept ca și ceilalți să mă trateze la fel.

Alice s-a ridicat în capul oaselor și împunge aerul cu degetul.

— Și oricum, nici măcar nu sunt banii *mei*, sunt banii părinților mei, iar ei nu i-am obținut furând din salariile oamenilor sau abuzând de muncitorii din nu știu ce fabrică din Johannesburg. Au muncit al naibii de greu pentru tot ceea ce au, *al naibii* de greu...

— Dar n-au muncit pentru *toți* banii pe care-i au, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea cu capsă pusă.

— Vreau să spun că au moștenit o mulțime de bani de la părinții *lor*...

— Și...?

— Păi, asta... e un privilegiu, nu?

— Și ce-i cu asta? Tu consideri că oamenii ar trebui să fie îngropați cu banii pe care-i au, ca în Egiptul antic? Eu credeam că să-ți lași banii ca moștenire, să-i folosești ca să-ți ajuți familia, ca să le asiguri copiilor tăi viitorul și libertatea e *singurul* lucru pe care chiar merită să-l faci...

— Sigur că da, dar eu nu spun decât că totuși e un privilegiu.

— Normal că e un privilegiu. Iar părinții mei așa îl și consideră. Și plătesc *o grămadă* de taxe pentru asta. Și se străduiesc să și dea ceva înapoi. Da' să știi că, după mine, nu există un snob mai mare decât snobul pe invers, ăla care respinge tot ceea ce ține de înalta societate. Iar dacă ideea asta nu se conformează unui sistem de gândire socialist, convențional, aprobat de studențime, atunci îmi pare rău, dar asta e părerea mea. M-am plictisit până peste cap de oamenii care vor să dea de înțeles că *invidia*, invidia aia veche de când lumea, e un soi de *virtute*!

Alice s-a înroșit la față. Se oprește brusc și-și ia cana cu cafea.

— Sigur că nu mă refer neapărat *la tine*.

— Sigur că nu.

Sorb și eu din cafeaua care are un gust amar, de pastă de dinți. Nici unul din noi nu mai scoate nici un cuvânt. Ascultăm Concertele Brandenburgice.

— Asta nu e tema din emisiunea *Antiques Roadshow*?

— Ba da. Deși nu scrie asta pe coperta albumului.

Alice zâmbește și se întinde la loc pe pat.

— Scuze. M-am descărcat și eu.

— E-n regulă. Sunt de acord cu tine. Pe alocuri, îi răspund eu, deși nu mă pot gândi la altceva decât la Mingus și Coltrane mâncând castroane întregi de paste.

— Vreau să zic că noi doi suntem prieteni, nu? Brian, uită-te la mine! Suntem prieteni, nu-i așa?

— Da, sigur că suntem prieteni.

— Deși, evident, eu sunt Regina din Saba, iar tu un coșar cu mucii la nas?

— Absolut.

— Atunci uităm de toată povestea asta? Dăm totul uitării și mergem înainte?

— Ce să uităm?

— Chestia despre care... a, am înțeles. Deci am uitat-o deja!

— Am uitat-o deja.

— Bine, zice ea. Bine.

— Deci vrei să mergem la film după-amiază sau ceva de genul ăsta?

— Nu pot, trebuie să merg la o audiție nițel mai târziu...

— Aha... pentru ce?

— Pentru *Hedda Gabler* a lui Henrik Ibsen.

— Pentru ce rol?

— Eponima Hedda.

— Ai face o Hedda grozavă.

— Mulțumesc. Așa sper și eu. Deși nu cred c-o să primesc rolul. Cei din anul III au cam pus monopol. O să am noroc dac-o să fiu distribuită ca – accent cockney – „*Berte, nenorocita de menajeră*“...

— Dar vii la întâlnirea cu echipa de astă-seară, nu?

— *Aastă-seară* e?

— Prima de pe semestrul ăsta!

— Of, Doamne! Chiar trebuie să vin?

— Patrick e foarte strict. M-a rugat în mod special să mă asigur că vii astă-seară. Dacă nu vii, zbori din echipă. Așa mi-a spus.

Sigur că Patrick nu mi-a spus așa ceva, da' ce contează?

— Bine. Ne vedem acolo și dup-aceea mergem să bem ceva.

Alice traversează camera, mă îmbrățișează în așa fel încât să-i simt parfumul de pe gât și-mi șoptește:

— Și suntem din nou prieteni, da?

— Absolut. Suntem din nou prieteni.

Dar eu continui să meditez la conversația cu Alice când profesorul Morrison zice:

— Spune-mi, Brian, ce cauți tu *aici* de fapt?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Încetez să mă mai uit pe geam și mă întorc către profesorul Morrison, care stă întins pe scaun, cu degetele împreunate peste burtică.

— Îmm, pentru o consultație? La ora două?

— Nu, mă refer aici, la universitate. De ce studiezi engleza? De ce ești aici?

— Ca să... învăț?

— De ce?

— Pentru că învățătura e... valoroasă?

— Din punct de vedere financiar?

— Nu, vreau să spun...

— Ca să progresezi?

— Da, presupun că da. Ca să progrez. Și, bineînțeles, pentru că-mi place. Îmi place să studiez, îmi place să învăț, îmi place să acumulez cunoștințe...

— Ți place?

— Iubesc cunoașterea. Iubesc cărțile.

— *Conținutul* cărților, sau îți place să fii doar posesorul unui morman de cărți?

— Conținutul lor, firește.

— Deci îți privești studiile cu seriozitate?

— Așa îmi place să cred.

Profesorul Morrison nu mai spune nimic. Se reazemă din nou de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate la ceafă, și cască.

— Nu mă credeți ?

— Nu sunt sigur, Bri. Dar sper să fie așa. Motivul pentru care te întreb este acela că ultimul tău eseu, „Noțiunile de « mândrie » și « prejudecată » în *Othello*“ e, ei bine, de-a dreptul *îngrozitor*. Tot ce ține de el, începând cu titlul și continuând cu restul e *îngrozitor*, *îngrozitor*, *îngrozitor* ...

— Da, adevărul e că l-am scris cam pe goană ...

— A, *asta* știi. Mi-am dat seama de *asta*. Dar e o lucrare așa de *îngrozitoare*, de *insipidă*, așa de *infatuată*, încât chiar m-am întrebat dacă tu ai fost cel care a scris-o.

— Aha. Păi, ce nu v-a plăcut ?

Profesorul oftează, se apleacă spre mine și-și trece degetele prin păr de parcă s-ar pregăti să mă anunțe că vrea să divorțăm.

— OK. În primul rând, tu vorbești despre *Othello* de parcă ar fi o cunoștință de-a ta pentru care ești nițel îngrijorat.

— Și *asta* e bine, nu-i așa ? Îl tratez ca pe un om real. Nu e *asta* o dovadă a imaginației pline de însuflețire a lui Shakespeare ?

— Sau o dovadă a lipsei tale de profunzime ? Brian, *Othello* este un *personaj de ficțiune*, e un construct, o invenție. E o creație deosebit de complexă și de bogată care face parte dintr-o operă literară remarcabilă, dar tot ceea ce ai fost în stare să spui despre el este că e păcat că are atâtea necazuri numai pentru că e *negru*. Tot ceea ce am aflat eu din lucrarea *asta* a ta e că, după tine, *bigotismul* e „ceva rău“. De ce îmi spui acest lucru ? Ai crezut poate că sunt de părere că *bigotismul* e ceva *bun* ? Care va fi următorul tău eseu, Brian ? „*Hamlet* – Ce-i

cu fața aia lungă?“ sau poate „De ce nu puteți voi, familiile Montague și Capulet, să vă înțelegeți ca oamenii?“ ...

— Ei, nu! Fiindcă rasismul e un subiect care mă pasionează.

— Sunt convins, dar ce pot eu să fac în privința asta? Să-i dau telefon mamei lui Iago și să-i spun să-i zică lui' fi-su s-o lase mai moale? De fapt, ironia situației e că, dacă e să-ți considerăm eseul un discurs despre rasism, atunci chiar felul în care îl portretizezi pe Othello – ca pe bunul sălbatic influențabil, dar fără vină – poate fi privit ca rasist...

— Credeți că eseul meu e *rasist*?

— Nu, dar cred că e ignorant, iar cele două noțiuni nu sunt lipsite de legătură.

Vreau să spun ceva, dar nu sunt capabil să-mi dau seama ce, așa că tac și stau cuminte. M-am încălzit, m-am înroșit la față și mă simt jenat. Parc-aș avea șase ani și tocmai am făcut pipi pe mine. Vreau să se termine cât mai repede, așa că mă ridic pe jumătate, mă întind către masă și dau să iau eseul.

— OK, atunci poate că ar trebui să-l refac...

Însă profesorul n-a terminat și-și trage paginile înapoi.

— Pentru mine, asta nu e lucrarea cuiva care „iubește cunoașterea“, ci este opera cuiva căruia îi place să *dea senzația* că iubește cunoașterea. În eseul ăsta nu există nici o dovadă de profunzime, nu e nici o idee originală, nu transpare nici un fel de efort intelectual. E o lucrare superficială care se pretinde sinceră, o lucrare bazată pe informații greșite în care dai dovadă de imaturitate intelectuală. Eseul ăsta e plin de idei luate de-a gata, de bârfe și de clișee.

Profesorul Morrison se apleacă și-mi apucă eseul între degete, de parc-ar fi cules un pescăruș mort.

— Cel mai grav e că lucrarea e dezamăgitoare. Sunt dezamăgit că *tu* ești cel care a scris-o. Și sunt și mai dezamăgit că ai crezut că merită să-mi irosească timpul și energia ca s-o citesc.

Profesorul tace, dar eu nu găsesc nimic să spun, așa că mă uit pe fereastră și aștept să se termine. Însă tăcerea e aproape la fel de greu de îndurat. Când, în sfârșit, mă întorc către el, profesorul Morrison îmi aruncă o privire pe care cred că ar trebui s-o interpretez ca fiind „părintească“.

— Brian, azi-dimineață am avut o consultație despre W.B. Yeats cu o studentă — o fată destul de drăguță, sigură de ea, educată la una din cele mai exclusiviste școli particulare de fete — și, la un moment dat, în cursul acestei consultații a trebuit să mă duc până la mașină și să aduc un atlas rutier ca să-i explic unde e Irlanda de Nord.

Dau să zic ceva, dar profesorul mă oprește cu un gest.

— Brian, când te-am intervievat în biroul ăsta în urmă cu un an, mi-ai părut a fi un tânăr deosebit de entuziast și de pasionat. Poate că erai puțin cam împrăștiat și un pic *aiurit* — pot să spun aiurit? Ți se pare că e o concluzie corectă? —, dar măcar nu-ți considerai studiile ceva care ți se cuvine fără nici un efort. Mulți studenți, mai ales cei care merg la o universitate ca asta, au tendința să-și considere studiile o petrecere cu brânză și vin, o petrecere de trei ani subvenționată de stat, pe parcursul căreia au la dispoziție un apartament și o mașină, iar, la sfârșit, li se oferă o slujbă bună. Dar eu chiar am crezut că tu nu ești așa...

— Nici nu sunt...

— Atunci care e problema? E ceva care te distrage? Ești nefericit, deprimat...?

Doamne, nu știu! Oare sunt? Așa te simți când ești nefericit și deprimat? Poate că sunt. Poate că ar trebui să-i spun de Alice. Dar oare faptul că ești îndrăgostit e

o scuză suficientă pentru un comportament irațional? Evident, pentru Othello a fost. Dar e și pentru mine?

— Deci? Vrei să discuți ceva cu mine?

Sunt îndrăgostit de o femeie superbă. Mult mai îndrăgostit decât am crezut vreodată că e posibil. Sunt atât de îndrăgostit, încât nu sunt în stare să mă mai gândesc la altceva. Dar femeia asta e intangibilă. Mă consideră, în cel mai bun caz, amuzant și, în cel mai rău caz, respingător. În consecință, cred că am început s-o iau nițel razna...

— Nu, nu cred.

— Ei, atunci eu nu știu care e problema. Pentru că dacă e să ne uităm la punctajul de până acum – 74, 64, 58, iar pentru asta 53 de puncte din 100 posibile – s-ar putea spune că tu, de fapt, ești din ce în ce *mai puțin inteligent*. Ceea ce, oricât de straniu ar părea, nu este scopul pentru care se studiază...

ÎNTREBARE: Unde se găsesc puntea lui Varolio, *arcuate fasciculus*-ul, aria lui Wernicke și scizura lui Rolando?

RĂSPUNS: În creier.

E adevărat. Am început să mă prostesc. Sau am vrut să spun că am început să mă „prostovănesc“ ?

Și nu e vorba numai de faptul că abia mă țin în echipa pentru *Întrecerea universitară*. E vorba și de cursuri. Mă duc la școală, mă așez în bancă, sunt nerăbdător și plin de energie, dar chiar și atunci când se discută despre ceva care mă interesează cu-adevărat – de pildă, poezia metafizică, evoluția formei sonetului, ascensiunea burgheziei în romanul englezesc – mă trezesc că, după zece minute, sunt așa de pierdut și de nedumerit de parc-aș asculta un meci de fotbal la radio. Intru în biblioteca universității care geme aproape audibil din cauza greutateii și dimensiunii uriașe ale cunoștințelor umanității, dar mie mi se întâmplă aceleași două lucruri: a) încep să mă gândesc la sex, b) am nevoie la toaletă. Mă duc la un curs și adorm, sau n-am citit cartea, fiindcă tot timpul adorm, sau, pur și simplu, nu înțeleg cartea, sau nu pricep trimiterile, sau mă uit la fetele din încăpere. Și chiar și atunci când *înțeleg* cursul, nu știu ce comentarii să fac. Nici măcar nu știu dacă sunt de acord sau nu cu ceea ce s-a spus. Mi s-a oferit oportunitatea, exclusiv pe banii statului, să studiez niște opere literare

superbe, nepieritoare și uluitoare, iar reacția mea în fața lor nu depășește stadiul de „degetul mare în sus“ sau „degetul mare în jos“. Și-n timpul ăsta, un tânăr teribil de isteț și cu păr lucios, așezat în primul rând, ridică mâna și rostește ceva de genul: „nu credeți că, formal vorbind, limbajul lui Ezra Pound este prea ermetic ca să poată fi analizat din punct de vedere structural?“ Și deși înțeleg toate cuvintele luate în parte – „ermetic“ și „formal“ și „este“ și chiar și „din punct de vedere structural“ – n-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă atunci când le așezi unele lângă celelalte, în ordinea respectivă.

Același lucru mi se întâmplă când încerc să *citesc* ceva. În capul meu totul se transformă într-un terci. Astfel că un poem important și profund ca *Mont Blanc* al lui Shelley devine ceva de genul „Universul Nepieritor de Lucruri / Îți curge prin minte, rostogolindu-și repezile bla / Acum întunecat – acum bla-di-da – acum da-di-bla-di-da“ până când se fărâmițează și se dezintegrează. Sigur că, dacă Shelley ar fi scos pe piață *Mont Blanc*-ul sub forma unui single, atunci aș fi în stare să-l recit cuvânt cu cuvânt și să vă spun care a fost cea mai înaltă poziție pe care s-a clasat în top, dar pentru că *Mont Blanc* face parte din *literatură* și pentru că cere o doză de *efort* intelectual, rămân în ceață. Mai trist e că îi iubesc pe Dickens, Donne, Keats, Eliot, Forster, Conrad, Fitzgerald, Kafka, Wilde, Orwell, Waugh, Marvell, Greene, Sterne, Shakespeare, Webster, Swift, Yeats, Joyce și Hardy. Îi iubesc din tot sufletul. Numai că ei nu mă iubesc la rândul lor.

Când a început să se întâmple chestia asta? De ce nimic nu-mi iese cum ar trebui? În fond, creierul e un mușchi. Iar eu am crezut că dacă-l exersezi destul, dacă-l pui într-adevăr la treabă, atunci o să devină un pumn alb de proteine, un complex suplu, bâzâitor, încărcat electric. În schimb, eu mă simt de parcă aș avea capul

plin cu o materie caldă și umedă, o materie cenușie grăsimoasă și nefolositoare, ceva ce poți să găsești, învelit în plastic, în interiorul unui pui cumpărat de la supermarket. De fapt, gândindu-mă mai bine, nici măcar nu mai sunt așa de sigur că, tehnic vorbind, creierul e un mușchi. E oare un organ? Un țesut? O glandă? Eu chiar îmi simt creierul ca pe o glandă.

Iar astă-seară, la întâlnirea de pregătire pentru *Întrecerea universitară*, întâlnire care are loc în apartamentul lui Patrick, mi se pare că creierul meu e mai glandă decât oricând. E prima întâlnire din noul an, iar până la prima apariție televizată n-a mai rămas decât o lună de zile, așa că Patrick e deosebit de agitat. Mai ales pentru că e pe cale să introducă un element nou și incitant în sistemul de pregătire. Patrick și-a petrecut vacanța de Crăciun construind niște *sonerii* – niște mașinării care funcționează pe baza a patru baterii, făcute din becuțe de împodobit bradul de Crăciun și sonerii de pus la ușa de la intrare, care sunt montate pe niște foi de placaj pătrate, de dimensiunile unui LP, bucăți de placaj pe care Patrick le-a colorat cu vopsea emailată roșie. E limpede că e teribil de mândru de această inovație pentru că eu abia apuc s-o salut pe Lucy Chang și să-i urez un an nou fericit, iar pe Alice s-o întreb cum a fost la audiție, că toți trei ne și trezim așezați pe canapea, cu soneriile pe genunchi. Patrick se proțăpește pe un scaun din ăla rotativ. În brațe are un caiet gros, cu fișe de dimensiunile unor cărți de vizită. Ajustează brațul lămpii de birou care se ițește de după umărul lui, apoi îi dă drumu':

— Deci, întrebarea de deschidere, pentru zece puncte – care prim-ministru britanic din secolul al optsprezecelea era poreclit „Great Commoner“?

Eu apăs pe sonerie.

— Gladstone? răspund.

— Nu, îmi dă replica Patrick. Altcineva?

- Pitt cel Bătrân ? spune Alice.
- Corect. Ai minus cinci puncte, Brian. Doar am zis secolul *al optsprezecelea*, nu ?
- Da, ai zis.
- Iar Gladstone a trăit în secolul al nouăspre...
- Da, știu...
- Bine atunci. Care dintre următoarele țări *nu* are ieșire la mare: Niger, Mali, Ciad, Sudan ?
- Cred că știu răspunsul, așa că apăs pe sonerie și anunț:
- Sudan!
- Nu, zice Patrick.
- Lucy Chang intervine:
- Toate, *mai puțin* Sudanul ?
- Corect. Asta înseamnă minus *zece* puncte pentru tine, Brian. OK. Nervul vestibular, mușchiul tensor timpani, ampula, utricula și sacula sunt toate părți ale cărui organ ?
- Habar n-am, dar cu toate astea mă trezesc apăsând pe sonerie.
- Brian ? geme Patrick.
- Scuze, am apăsat din greșală.
- Asta înseamnă minus *cincisprezece* puncte...
- ... știu, a fost o greșală, mi-a alunecat degetul...
- ...Care e răspunsul, Lucy ?
- Urechea ?
- Exact. Urechea. La ce ești tu studentă, Lucy ?
- La Medicină.
- Și tu, Brian, la ce ești student ?
- La Literatură engle...
- Exact. La Literatură engleză. Deci, Brian, nu crezi că Lucy ar fi mai îndreptățită să răspundă... ?
- Sunt sigur că e, dar, așa cum am mai spus, mi-a alunecat degetul. Soneriile astea sunt foarte sensibile la atingere...
- Deci e vina *soneriei mele* ?
- Păi...

— Nu crezi că soneriile adevărate, de la concurs, o să fie și ele la fel de sensibile la atingere?

— Sunt sigur că și ele sunt sensibile, Patrick...

— ... pentru că eu le-am folosit și pot să vă spun că trebuie să fiți foarte, foarte siguri de răspuns înainte să le apăsați...

— Ascultă! Nu putem să trecem mai departe? intervine Alice arțăgoasă. Nu de alta, dar trebuie să fiu undeva la nouă și jumătate...

— Unde? o întreb agitat dintr-odată.

— Mă întâlnesc cu cineva – îmi dai voie? îi sare ei muștarul.

Lucy și Patrick se uită unul la celălalt.

— Sigur că da, numai că am crezut că ieșim să bem ceva...

— Nu pot acum. Am o a doua audiție pentru *Hedda Gabler*, dacă vrei să știi.

Mă cutremur imperceptibil și apăs din greșeală soneria.

— Scuze!

— Eu cred că soneria mea nici nu funcționează, spune Lucy Chang.

Patrick îi smulge soneria din poală, de parc-ar fi vina bieteii Lucy, și-ncepe să meșterească la ea cu briceagul elvețian uriaș pe care-l are prins de brelocul cu o mulțime de chei. Eu și Alice ne aruncăm priviri circumspecte și părem cu toții la ani lumină de ceea ce ar trebui să fie o echipă câștigătoare.

După asta, nu mă mai obolesc să mai răspund la nici o întrebare.

Nici la cele la care chiar știu răspunsul. Las totul în seama lui Lucy, în principal, și a lui Alice, din când în când. Imediat după ce Patrick își livrează analiza post-joc – nu vă entuziasmați cu soneriile, întotdeauna lăsați locul persoanei care are mai multe cunoștințe pe domeniul respectiv, ascultați întrebarea, aveți grijă la

întreruperi –, Alice și-a și tras haina pe ea și o ia spre ușă. Dar chiar înainte să iasă, probabil în spiritul împăcării, zice:

— A, apropo! Niște prieteni de-ai mei dau o petrecere mâine seară, pe Dorchester Street numărul 12, la ora opt. Sunteți invitați cu toții.

Apoi Alice îmi zâmbește în semn de scuză. Cred. Și pleacă.

Merg înspre casă cu Lucy Chang, care locuiește mai la deal de mine. De fapt Lucy e incredibil de drăguță, îmi dau seama că e primul chinez cu care discut în afara unui restaurant, dar mă hotărâsc să nu dezvălui amănuntul ăsta și cu voce tare. Vorbim despre cum e să te pregătești să ajungi doctor, iar Lucy e un interlocutor foarte interesant pe subiectul ăsta. Însă vorbește așa de încet, încât sunt obligat să mă aplec către ea ca să aud ce spune. Ceea ce mă face să mă simt de parcă aș fi prințul Philip.

— De ce vrei să te faci doctor?

— Părinții mei. Întotdeauna mi-au spus că a fi doctor e cea mai mare ambiție pe care o poți avea. Să schimbi, în mod real, calitatea vieții.

— Și-ți place?

— Absolut. Îmi place la nebunie. Dar tu? Cum de-ai ales li-te-ra-tura?

— A, da, îmi place. Doar că nu știu dacă îmbunătățesc calitatea vieții cuiva.

— Scrii?

— Nu chiar. Am început să scriu poezie.

Încă mi-e greu să mărturisesc asta cu voce tare, dar Lucy nu râde disprețuitor. Cel puțin, nu audibil.

— Sună puțin cam infatuat, nu?

— A, nu, deloc! De ce?

— Nu știi. E cam cum a zis Orwell: reacția firească a englezului atunci când vine vorba de poezie este să fie extrem de jenat.

— Ei, nu înțeleg de ce. Unii ar putea spune că, de fapt, poezia e cea mai pură formă de expresie umană.

— Da, dar tu n-ai citit poeziile mele.

Lucy râde cumva tăcut, apoi spune:

— Nu m-ar deranja să le citesc. Sunt sigură că sunt foarte bune.

— Și nici pe mine nu m-ar deranja ca tu să mă operezi! îi răspund.

Urmează o pauză în care amândoi ne străduim să ne dăm seama de ce cuvintele mele au sunat cam libidinos.

— Ei, să sperăm că n-o să se ajungă niciodată acolo!

Mai mergem puțin, încercând să ne descotorosim de comentariul cu „să mă operezi“, care încă mai stă între noi ca o bășină într-o galerie de artă.

— Deci diseci ceva interesant în perioada asta? o întreb în cele din urmă.

— Sistemul cardiovascular.

— Aha. Și-ți place? întreabă prințul Philip.

— Da, da, îmi place.

— Și în asta vrei să te specializezi după absolvire?

— Cred că vreau să mă specializez în chirurgie, dar nu știu încă pe ce zonă. Sunt sfâșiată între inimă și creier.

— Așa cum suntem noi toți! exclam eu.

Mi se pare o remarcă destul de isteată. De fapt, am rostit cuvintele înainte să le percep înțelesul, așa că fraza rămâne și ea să plutească în aer. După care, Lucy intervine cu o idee care n-are nici o legătură cu ceea ce s-a spus mai devreme.

— Alice e mișto, nu?

— Da, da. S-ar putea.

A fost o întrebare care n-a avut nici o legătură cu ceea ce se spusese mai înainte, nu?

După o vreme.

— E foarte frumoasă.

— Îmmm.

După o vreme.

— Păreți destul de apropiați.

— Păi, da, cred că suntem. Din când în când.

Încurajat și surprins de această nou descoperită familiaritate dintre mine și Lucy, zic:

— Patrick e un tip foarte straniu, nu-i așa? Cred că se poate ca...

Dar Lucy se oprește din senin, pune o mână pe brațul meu și mă strânge ușor...

— Brian... pot să-ți spun ceva? Ceva personal...

— Sigur că da, îi răspund.

Apoi îmi dau seama ce-o să-mi zică...

— E destul de jenant pentru mine..., spune ea încruntându-se.

O să-mi ceară să ieșim împreună!

— Haide, spune-mi...

— OK..., rostește ea trăgând adânc aer în piept...

Ce-ar trebui să-i răspund? Păi... nu. E limpede că va trebui s-o refuz...

— Uite...

... dar cum s-o refuz cu blândețe, ca să n-o supăr...?

— Ei bine... e vorba de faptul că atunci când discuți cu mine, ai obiceiul să rostești totul tare și răspicat. De parcă aș fi complet surdă sau ceva în genul ăsta!

— A! Așa fac?

— Îhî! Te apleci către mine, clatini din cap și folosești cuvinte foarte simple. De parcă aș avea un vocabular incredibil de limitat. Și nu știu dacă asta e din cauză că sunt „de origine chineză”, sau pentru că sunt din America, sau nu știu din ce alt motiv, dar n-am fost niciodată în China, nu *vorbesc* chineza, nici măcar mâncarea chinezească nu-mi place în mod deosebit, așa că sunt în stare să înțeleg ce-mi spui și dacă vorbești într-o engleză normală, colocvială...

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că fac chestia asta...

— E în ordine. Nu ești singurul. Pățesc asta *foarte des*. Adică tot timpul...

— Mi-e așa de rușine...

— Nu trebuie să-ți fie rușine. E-n ordine. Numai că-mi dai senzația că mă tratezi de sus...

— De fapt, cred că se pronunță să tratezi!

— Nu-i de râs, Brian.

— Nu, sigur că nu e.

Am ajuns în față la Richmond House.

— Deci ne vedem mâine, la petrecere?

— Poate. Nu sunt așa mare petrecăreață.

— Dar poate...

— Poate.

Și o apucă în sus, pe deal.

— Apropo – pot să te întreb ceva?

Se oprește, puțin agitată.

— Dă-i drumu'!

— Din punct de vedere medical, creierul e un mușchi, sau o glandă?

— Păi, creierul e o concentrare de diverse tipuri de țesuturi nervoase. Toate au o utilitate similară și fiecare funcționează în legătură cu celelalte. Deci, tehnic vorbind, cred că e un organ. De ce?

— Mă întrebam și eu. Ne vedem mâine.

— Pa.

Rămân pe loc și mă uit cum ursulețul panda dispare în susul dealului.

Apoi mă întorc și mă pregătesc să tropăi pe scări, către ușa de la intrare, când observ o siluetă cocoșată, sprijinită de ușă, profilându-se în umbră. Silueta are capul plecat și-mi blochează drumul. Îngheț la jumătatea scărilor și mă holbez la omul din fața mea care-și plimbă mâinile peste capul ras. După care tipul ridică privirea spre mine. Tocmai când să mă obișnuiesc cu ideea că

am să aflu cum e să fii jefuit, silueta cea întunecată se ridică în picioare și glăsuiește:

— Deci, Brian, cine e gagica aia asiatică?

Când silueta iese din umbră, recunosc ochii pătrunzători și ageri ai lui Spencer Lewis.

ÎNTREBARE: Este deseori folosită în sculptură, unde mai este cunoscută și sub denumirea de marmură de Florența. Care este varietatea de ghips translucidă, hidrică, microgranuloasă, care se formează din depozite sedimentare precipitate prin evaporarea apei de mare?

RĂSPUNS: Alabastrul.

— Spencer ? Ce faci aici ?

— M-am gândit să vin în vizită, și cu asta, basta.

Fug în sus pe scări și-l îmbrățișez, iar el mă lovește cu pumnul în umăr și purcedem la dansul ăla ciudat pe care-l execută băieții atunci când se salută.

— Știi că tu m-ai invitat...

— Da, știu că te-am invitat, dar... frate, ce s-a întâmplat cu părul tău ?

Spence își trece o mână peste capul ras ca-n palmă.

— E imaginea pușcăriașului evadat – nu-ți place ? îmi explică el, iar eu remarc vocea îngroșată și rostirea ușor împleticită care indică faptul că mai mult ca sigur Spence s-a cherchelit pe tren.

— Ba da ! Ba da, e foarte... îndrăzneță ! Cine te-a tuns ?

— Eu m-am tuns.

— În urma unui pariu sau... ?

— Du-te-n pizda mă-tii, Brideshead. Deci pot să intru, sau nu ?

— Sigur că da.

Descui ușa și aprind lumina din hol. Amândoi ne strecurăm pe lângă biciclete. Spence arată diferit și din alte puncte de vedere. Pleoapele îi sunt căzute, ochii îi sunt oboșiți, iar dedesubtul lor se văd pete purpurii care seamănă cu niște vânătăi. În ciuda frigului mușcător, prietenul meu e îmbrăcat numai cu o jachetă veche și mototolită din pânză pe care o știu din școală. O șacoșică din plastic care, din câte-mi pot da seama, conține doar două cutii de bere e singurul lui bagaj.

— Te-am sunat azi-dimineață, dar am vorbit cu un snob, îmi spune el în timp ce urcăm scările.

— Era colegul meu, Josh. De fapt, sunt doi: Josh și Marcus.

— Cum sunt?

— Ei, în regulă. Dar nu-s genul tău.

— Adică sunt genul tău?

— Cred că nu sunt genul nimănui.

Am ajuns în fața dormitorului. Deschid ușa.

— Deci aici se petrece toată acțiunea? Drăguț...

Îmi scot haina și o arunc aparent relaxat peste gantere, înainte ca Spence s-apuce să le vadă.

— Simte-te ca acasă. Vrei un ceai, o cafea, ceva?

— Ai ceva pileală?

— Cred că mai e niște bere de casă.

— Bere de casă?

— De fapt e a lui Marcus și-a lui Josh.

— Cum e?

— Cam ca pișatul.

— Da' e cu alcool?

— Îhî.

— Atunci bagă niște bere.

Cam fără tragere de inimă, îl las pe Spence singur în cameră, iar eu mă grăbesc către bucătărie ca să aduc băutura. Și eu simt nevoia să beau ceva. Venirea lui

Spence m-a dat complet peste cap. Pe de-o parte, fiindcă e limpede că băiatu' e nițel cam ciudat și cam răutăcios, iar pe de altă parte fiindcă nu m-am așteptat niciodată să mi se întâmple să nu mă bucur să-l văd pe Spence. În plus, sunt și destul de agitat, pentru că mi se pare că mi-am lăsat caietul cu poezii pe birou deschis la pagina cu o nouă încercare de sonet erotic la care lucrez. Primul vers conține cuvintele „șani de alabastru“, iar dacă Spence apucă să citească, liniștea mea s-a dus pe apa sâmbetei.

Dintr-odată, aud uvertura Concertelor Brandenbur-gice. Muzica răsună foarte tare din camera mea, așa că înșfac cămile cu bere și dau fuga înapoi în dormitor, unde îl găsesc Spence așezat la biroul meu. Între buze are o țigară, într-o mână coperta albumului cu concertele de Bach, iar în cealaltă are *Manifestul comunist*.

— Deci ce mai ești tu zilele astea: comunist, sau socialist?

— Cred că socialist, îi răspund, dând muzica mai încet.

— Aha! Și care-i diferența?

Știu că Spence știe care e diferența și că m-a întrebat numai ca să mă scoată din pepeni, dar, cu toate astea, îi răspund.

— Comunistul se opune ideii de proprietate privată și dreptului de posesiune asupra metodelor și utilajelor de producție, în vreme ce socialismul se concentrează asupra eforturilor în vederea...

— De ce salteaua asta zace pe podea?

— E un pat japonez.

— Aha. Japo-nez. Gagica asiatică te-a învățat chestia asta?

— „Gagica asiatică“ – rasism și sexism în aceeași propoziție! exclam eu furișând poemul cu șanii de alabastru în sertarul biroului. De fapt, Lucy e din Minneapolis. Numai pentru că e *de origine* chineză, nu înseamnă că e *chinezoaică*.

— Doamne, ai dreptate! Berea asta chiar că are gust de pișat. Nu putem să mergem într-un bar, undeva?

— Nu-i cam târziu?

— Mai avem o jumătate de oră.

— Am ceva de citit până mâine dimineată.

— Ce ai de citit?

— *The Rape of the Lock* a lui Pope.

— Sună excitant. Da' mai bine las-o pe dimineată, da'?

— Păi...

— Haide, bem doar un pahar!

Sigur că știu că n-ar trebui să merg. Dar, dintr-odată, camera mi se pare prea mică și prea luminată și cred că să mă îmbăt a devenit o necesitate, așa că zic OK și plecăm.

Când ajungem, Olandezul Zburător e încă destul de animat. În timp ce aștept la bar, mă uit înspre zona unde stă Spencer, care se zgâiește prin încăpere mijindu-și ochii roșii, pufăind morocănos dintr-o nouă țigară. Iau un pahar de bere pentru mine, unul de bere și o votcă pentru Spencer.

— Deci ăsta e un bar studentesc?

— Nu știu. Cred că da. Hai să vedem dacă nu găsim o masă.

Ne strecurăm către fundul încăperii, cu paharele de bere deasupra capului. Găsim o masă liberă și ne așezăm. Urmează un moment de tăcere, după care spun:

— Deci, care mai e treaba pe-acasă?

— A, e minunat. *Cu-adevărat* de excepție.

— Și ce vânt te-aduce pe-aici?

— Tu m-ai invitat. N-ai zis să vin când vreau?

— Sigur că da.

Spencer nu mai spune nimic. Apoi se pare că ia o hotărâre și zice, un pic cam prea relaxat:

— Și cum am mai spus, sunt un pușcăriaș evadat, nu?

— Adică?

— Ei, hai să zicem că am ceva probleme. Cu legea.

- Eu izbucnesc în râs, după care mă opresc.
- De ce? Iar te-ai bătut...
 - Nu. Am fost prins, nu? Am învățat niște bani.
 - Glumești...
 - Nu, Bri, nu glumesc, îmi răspunde el obosit.
 - Cum te-au prins?
 - Nu știu, probabil că m-a turnat cineva. Hei, n-ai fost tu, nu-i așa?
 - Ba da, Spence. Eu am fost. Și ce-o să se întâmple?
 - Nu știu. De unde să știu? Presupun că depinde de magistrat.
 - O să te duci la tribunal?
 - A, da. Se pare că trebuie să fiu pedepsit. Așa că luna viitoare trebuie să apar în fața tribunalului. Ce veste bună, nu-i așa?!
 - Și ce-o să le zici?
 - La tribunal? Încă nu știu. M-am gândit să le zic că Dumnezeu m-a pus să fac chestia asta.
 - Și mai lucrezi la benzinărie?
 - Păi, nu prea. Nu.
 - De ce nu?
 - Pentru că am fost prins.
 - Ai fost prins făcând ce anume?
- Spence ia un gât sănătos de votcă.
- Am fost prins cu mâna în sertarul cu bani.
 - *Glumești!*
 - Brian, de ce mă tot întrebi dacă glumesc? Ți se pare că am chef de râs?
 - Nu, am vrut să zic...
 - Au avut o cameră de filmat ascunsă, îndreptată asupra sertarului cu bani. Iar eu am fost prins luând bani la sfârșitul turei de noapte.
 - Cât ai luat?
 - Nu știu. Cinci lire, uneori zece. Un pic de-aici, un pic de colea.

Nu mai treceam ca încasate tot felul de dulciuri, chipsuri, chestii din astea.

— Și-o să te acuze oficial de furt?

— Nu, nu pot să facă treaba asta, fiindcă nu eram angajat cu acte. Dar hai să spunem că patronul n-a fost prea încântat. Mi-a reținut o groază de bani și mi-a comunicat că dacă mă mai prinde pe-acolo o să-mi rupă picioarele...

— Și cât crede că ai luat?

— Vreo două sute?

— Și tu cât ai luat?

Spencer suflă fumul de țigară.

— Cam vreo două sute mi se pare o sumă corectă.

— Dă-o dracului, Spencer...

— Brian, eram plătit cu o liră optzeci pe oră. La ce naiba se așteptau?

— Știu, știu!

— Oricum, tu ești *comunist*. Credeam că nu ești de acord cu proprietatea privată.

— Nu sunt de acord. Numai că Marx se referă la metodele și la utilajele de producție, nu la conținutul sertarului cu bani dintr-o benzinărie. Și, de fapt, nu te dezaprob. Și, în plus, eu sunt socialist. Mi se pare că e păcat. Asta-i tot. Ce zic maică-ta și taică-tu?

— A, amândoi sunt extrem de mândri de mine, mă lămurește el și dă peste cap o jumate de pahar de bere dintr-o înghițitură. Oricum, chestia e că sunt terminat.

— O să-ți găsești altă slujbă, nu?

— A, sigur că da – un hoț de mică anvergură, cu dosar penal, fără nici o calificare și fără slujbă. Luând în considerare competiția de pe actuala piață a forței de muncă, sunt în rahat până-n gât. Mai vrei un pahar de bere?

— Numai o jumătate.

— Ei, atunci trebuie să te duci să le iei, fiindcă eu am o jenă. Financiar, vreau să zic.

Așa că mă ridic și mă duc din ncu către bar, iau berile și accept ideea că probabil n-o să mai apuc să citesc *The Rape of the Lock* în noaptea asta.

Nu mai e nevoie să spun că eu și Spence am fost ultimii care am plecat din bar. După ce s-a anunțat că se iau ultimele comenzi pentru băuturi, Spence s-a desemnat responsabil cu turnatul în paharele noastre a resturilor abandonate de ceilalți clienți. Ceva ce n-am mai făcut de când aveam vreo șaispe ani. Așa că atunci când ne întoarcem la Richmond House amândoi suntem destul de beți. Intrați în casă, terminăm cările cu bere care a căptat un aspect cam lăptos, după care deschidem cele două cutii de bere specială – întregul bagaj al lui Spence. În sacoșă nu mai există altceva decât un număr din *Daily Mirror* și o jumătate de pateu umplut cu nu știu ce. Îi povestesc lui Spence toată chestia cu Anul Nou și cu Alice și versiunea mea referitoare la întâlnirea cu mama lui Alice în costumul Evei. Spence se destinde și, pentru prima dată, râde pe bune. În loc să zâmbească disprețuitor sau să rânjească, izbucnește într-un râs sănătos, din toată inima.

După asta, mă ridic să schimb discul și pun *The Kick Inside*, remarcabilul și provocatorul album de debut al lui Kate Bush. Spence își revine și râde tot timpul cât Kate Bush cântă *The Man With The Child In His Eyes* și face mișto de colecția mea de discuri și de pozele de pe perete. Ca să-i distrag atenția, pun caseta de la el, „Compilația de facultate a lui Bri“. Amândoi ne întindem beți turtă pe patul japonez și ne uităm la tavanul care se strânge, se contorsionează și se învârte deasupra capetelor noastre, în vreme ce-l ascultăm pe Gil Scott-Heron cântând *The Bottle*.

— Știi că și tu apari în asta, nu?

— În ce?

— În melodia asta – ascultă...

Spence se târâște în patru labe către casetofon, apasă pe stop și dă banda înapoi.

— Ascultă cu mare atenție...

Melodia începe din nou. E o înregistrare live. Primele șaisprezece măsuri sunt numai clape și percuție, apoi începe un solo de flaut de jazz, după care Gil Scott-Heron spune ceva ce nu aud foarte bine...

— Te-ai prins? mă întreabă Spence încântat.

— Nu...?

— Mai ascultă o dată, surdule! Ascultă ca lumea, sare el, apoi dă din nou banda înapoi, apasă pe stop, apoi pe play și dă volumul la maximum.

De data asta îl aud pe Gil Scott-Heron zicând, chiar foarte clar „Pentru voi, la flaut, Brian Jackson!” și mulțimea începând să aplaude.

— Te-ai prins?

— Da!

— Ăla ești tu!

— Brian Jackson la flaut!

— Încă o dată...

Și iată - „... Pentru voi, la flaut, Brian Jackson“.

— *Uluitor!* N-am mai auzit chestia asta niciodată.

— Asta pentru că nu asculți niciodată casetele cu compilații pe care ți le fac, *ticălos* filistin ce ești!

Spence se târâște înapoi în pat și se trânteste pe spate. Ascultăm melodia un minut, două, iar eu ajung la concluzia că până la urmă chiar îmi place jazzul sau soul-ul sau funk-ul sau ce naiba o fi și că, în viitor, o să explorez mai în profunzime lumea muzicii negre.

— Deci îți place de tipa asta, Alice? zice, într-un final, Spencer.

— Nu sunt *atras* de ea, Spence. *O iubesc...*

— *O iubești...*

— *O iubeeeeeesc...*

— *O iubeeeeeeeeești...*

— O iubesc absolutamente, completamente, totalmente și din toată inima...

— Eu credeam c-o iubești pe Janet Parks, *curvă* cu toane ce ești...

— Janet Parks e o *vacă* în comparație cu Alice Harbinson. „Nu pe Janet Parks, ci pe Alice Harbinson o iubesc / Cine-ar asemui o cioară c-o porumbiță?”

— Ce-i asta?

— *Visul unei nopți de vară*, actul doi, scena trei.

— Jackson, ești un *bou*! Și eu o s-o cunosc pe Alice asta?

— Poate. Măine-seară e o petrecere. Dac-o să mai fii pe-aici.

— Vrei să pun o vorbă bună pentru tine, amice?

— N-are rost, meștere. Cum ți-am mai zis: fata asta e o zeiță. Dar tu?

— Eu nimic, frate. Mă știi doar: sunt robot.

— Trebuie să iubești și tu pe cineva...

— Numai pe tine, bătrâne. Numai pe tine...

— Ei, bine, și eu te iubesc pe tine, frate, dar asta nu e o dragoste *sexuală, romantică*, nu?

— Ei, nu! Sigur că e sexuală. De ce crezi c-am bătut atâta drum pân-aici? Am venit fiindcă *te doresc*. Ia dă-mi o sărutare, voinicule!

Și Spencer sare pe mine, mi se așază pe piept și-ncepe să scoată niște sunete umede și țocăitoare, ca niște sărutări în aer. Eu mă chinui să-l împing de pe mine și toată foiala se transformă într-o mică încăierare...

— Haide, Bri, cedează! Știi că și tu vrei...

— Dă-te jos!

— Sărută-mă, iubitule!

— Spencer! Mă doare!

— Nu te împotrivi, dragule...

— Dă-te jos de pe mine! Te-ai așezat pe chei, *pi-langiule*...

Tocmai atunci cineva bate la ușă. Marcus răsare în prag, clipind des din ochii ăia ai lui de cârtiță ascunși în spatele ochelarilor strâmbi de aviator. E îmbrăcat în halatul de prosop roșu-rubiniu.

— Brian, e două și un sfert dimineața. Există vreo șansă să *oprești* muzica?

— Scuze, Marcus! Îi răspund eu și mă târăsc pe podea, către casetofon.

— Salutareeeeeee, *Marcus*, zice Spencer.

— Salut, bolborosește Marcus, ridicându-și ochelarii pe nas.

— Marcus e un nume superb, Marcus...

— Marcus, el e Spencer, prietenul meu cel mai bun! Îl lămuresc eu accentuând toate „s“-urile.

— Doar să dați muzica mai încet, da?

— OK, Marcus. Mă bucur că te-am cunoscut, Marcus..., și după ce s-a-nchis ușa,... pa, Marcus, lăăăăăăabaruleeeee...

— Șișșșșșșș! Spencer!

Dar fără muzică, distracția pare că s-a risipit. Cu ceva dificultăți și o grămadă de zgomot, eu și Spence scoatem rama de pat din fier de după dulap și o așezăm lângă patul japonez. Se poartă o scurtă discuție pe tema cine unde doarme, dar, în final, Spence se alege cu salteaua japoneză, pentru că el e musafirul, iar eu mă întind îmbrăcat pe sârmele ramei, sub un morman de haine și de prosoape. Capul mi-l pun pe o pernă din poliester de doi centimetri grosime. Simt cum podeaua țopăie și se învârte sub mine. Nu-mi doresc decât să nu mai fiu beat.

— Cât vrei să stai la mine, Spency?

— Nu știu. Poate vreo două zile? Numai până îmi limpezesc gândurile? Ești de acord, frate?

— Normal că sunt de acord. Stai cât vrei. Prietenul la nevoie se cunoaște, nu?

— Mulțam, frăție.

— Cu plăcere.

După o vreme, adaug:

— Dar tu ești bine, băi, nu-i așa?

— Nu știu, bătrâne. Nu știu. Nu sunt sigur. Dar tu?

— Eu sunt bine.

După încă o pauză, Spence zice:

— Brian Jackson la flaut!

Iar eu spun:

— Brian Jackson la flaut...

Iar el continuă:

— Și mulțimea își iese din minți...

Apoi adormim.

ÎNTREBARE: Sub ce altă denumire este mai bine cunoscut „calumet”-ul, un obiect ceremonial de importanță crucială din cultura amerindiană?

RĂSPUNS: Pipa păcii.

Pe la patru și jumătate dimineața, vomit.

Din fericire, reușesc să ajung împleticindu-mă până în baie în timp util, dar când ridic privirea din chiuvetă și mă văd în oglindă palid, tremurând și cu buzele umede, aproape că-mi vine din nou să vomit. Fiindcă e limpede că în cursul nopții m-am transformat într-un soi de monstru hidos, într-un om-șopârlă care, pe o jumătate a feței, are ștanțat un model de solzi în formă de diamant. Îmi pun mâna la gură ca să-mi suprim un strigăt de groază și abia atunci realizez că nu e vorba decât de urma sârmelor de la rama patului. Așa că mă întorc la loc, în culcuș.

Ceasul începe să sune la 8.15. Parcă îmi lovește cineva timpanul cu o daltă de spart gheața. Zac în pat și ascult ploaia care se izbește în fereastră. Dumnezeu știe c-am mai fost și altă dată mahmur. De fapt, eu sunt mahmur în majoritatea zilelor. Dar asta e o stare de mahmureală foarte ciudată și nouă. E aproape halucinantă. Mă simt de parcă întregul sistem nervos mi-a fost recalibrat astfel încât să sesizeze chiar și cea mai subtilă senzație – ploaia de-afară, lumina lămpii de birou, mirosul care se ridică

din cutia goală de bere rostogolită sub rama mea de pat – toate au un efect exagerat de grotesc. Toate terminațiile mele nervoase par stânjenitor de vii, de active. Chiar și cele ale organelor interne. Astfel încât, dacă stau întins fără să mă mișc absolut deloc și mă concentrez, sunt capabil să detectez forma și localizarea fiecărui organ în parte. Îmi simt plămânii zbierând umed, masa galben-cenușie, epuizată și transpirată a ficatului care se sprijină de coloana vertebrală, rinichii purpurii și tumefiați, intestinul subțire cuprins de spasme. Încerc să mă mișc, să mă descotorosesc fizic de această ultimă imagine, dar zgomotul produs de părul care foșnește pe pernă e și el teribil de amplificat, așa că rămân nemișcat, întins pe-o parte și mă uit la Spencer care zace la câțiva metri mai încolo. Gura îi stă puțin țuguiață și ușor întredeschisă, astfel că un petic umed și opac de salivă se îmbibă în perna mea. Sunt destul de aproape de el ca să-i miros răsufarea. Care e râncedă, umedă și caldă. Doamne, uitasem de tunsoarea de skinhead. Spence arată ca un fascist. Un fascist arătos și carismatic, dar, așa cum ne-a dovedit-o istoria, fasciștii sunt cei mai groaznici. Dacă diseară, la petrecere, lumea o să mă vadă cu el și-o să creadă că sunt prieten cu un fascist? Poate că Spence n-o să mai fie aici diseară. Poate că, între timp, o să plece acasă. Poate că așa ar fi cel mai bine.

Să mă ridic și să mă așez pe marginea ramei se dovedește a fi un efort herculean. *Aud* literalmente cum conținutul stomacului mi se mișcă și apoi se liniștește. E ca o pungă de gunoi din plastic subțire, plină cu o cremă caldă și ușor efervescentă. Sincer să fiu, ideea de a-mi schimba hainele cu care am rămas de ieri mi se pare de neconceput, așa că nu mă schimb. Nici măcar nu sunt sigur că sunt în stare să-mi leg șireturile fără să vomit pe ele, dar, nu știu cum, reușesc s-o fac și pe-asta. După care îmi trag pe mine haina-pătură și izbutesc să mă strecur afară din casă fără să-l trezesc pe Spencer. Apoi

încep să urc dealul către Facultatea de engleză. Afară burnițează, iar vântul bate în rafale. Visător cum sunt, am crezut c-o să pot să citesc *The Rape of the Lock* în drum spre școală, dar paginile cărții se îmbibă cu apă și, în plus, sistemul meu nervos nu e în stare să mă ajute să fac mai mult decât să mă deplasez fără să mă prăbușesc.

În fața sălii de curs, mă sprijin de zid și-mi frec fața cu palmele încercând să-i imprim altă culoare, alta decât pământul cu care m-am trezit. Atunci o văd pe Rebecca Epstein ieșind pe poartă cu pași mari. Preț de-o secundă îmi închipui că m-a văzut și ea și că s-a decis să treacă mai departe, dar asta e ceva imposibil, fiindcă ar însemna că Rebecca mă ignoră.

— Rebecca! strig eu, dar ea continuă să pășească apăsât.

Gulerul hainei de scai e ridicat, iar Rebecca merge cu capul plecat ca să se apere ploaie.

— Rebecca... ?

Mă țin de punga cu cremă efervescentă și mă chinui să alerg fără să-mi mișc capul.

— Rebecca, eu sunt, Brian!

— Salut, Jackson, îmi răspunde ea cu o voce albă.

— Ce mai faci ?

— Bine.

Mai mergem puțin.

— A fost un curs bun ? o întreb.

— Îhî.

— Despre ce-a fost ?

— Chiar vrei să știi, sau faci conversație ?

— Fac conversație.

Mi se pare că văd o umbră de zâmbet, dar poate c-a fost doar în închipuirea mea, pentru următorul lucru pe care mi-l spune este:

— Tu n-ar trebui să te duci la un curs ?

— Ei, ba da, dar nu sunt sigur că sunt în stare...

- Despre ce e ?
- Chiar vrei să știi, sau faci doar ... ?
- Arăți ca dracu'.
- Mă simt ca dracu'.
- Foarte bine. Mă bucur.

Rebecca pare ostilă. Sigur, ea pare ostilă tot timpul, numai că acum e mai ostilă decât de obicei. Mai mergem nițel. Eu pășesc chiar în spatele ei și mă întreb cum de cineva cu niște picioare așa de scurte reușește să meargă cu mult mai repede decât mine.

- Becs, ești supărată pe mine, sau ce s-a întâmplat ?
- „Becs“ ? Cine pizda mă-sii e „Becs“ ?
- Vreau să spun *Rebecca*. Deci ești ?
- Nu sunt supărată. Sunt doar ... dezamăgită.
- Dumnezeuule, și tu !

E pentru prima dată când Rebecca mă privește în ochi.

— Mi se pare că în ultima vreme dezamăgesc pe toată lumea. Și nu știu de ce. Mă străduiesc din răsputeri să nu fac chestia asta. Pe bune.

La auzul acestor cuvinte, Rebecca se oprește și amândoi stăm în ploaie în timp ce mă cântărește din cap până-n picioare.

- Știi că fața ta este complet *pământie*, nu ?
- Știu.
- Și ai ceva alb în colțul gurii.
- Mă șterg cu mâneca hainei și zic :
- Pastă de dinți.

Cu toate că nu sunt sigur că asta e.

- Ascultă, ai mâncat de dimineață ? o întreb.
- Păi n-ai curs ?

Îmi amintesc de hotărârea mea de a participa, pe cât posibil, la toate cursurile, dar mi se pare că Rebecca e mai importantă decât orice hotărâre, așa că-i răspund :

- Cred c-o să sar peste curs.
- Se gândește puțin, apoi spune :
- Atunci hai !

Și ne întoarcem și-o luăm în josul dealului.

Aburul și grăsimea de la specialitățile de dimineață înceteșează fereastra cafenelei, condensându-se pe geamul rece și scurgându-se către masa din plastic roșu, pe care se acumulează sub formă de baltă. Eu și Rebecca avem un separeu numai pentru noi doi. Ea are în față o cană cu ceai, iar eu o cafea cu lapte, o cutie de Coca-Cola, o chiflă crocantă cu șuncă și sos de soia și un Mars. Rebecca se joacă cu degetul pe geamul aburit, în timp ce eu zic:

— ...l-au dat afară fiindcă a manevrat niște bani. Ceea ce mie, sincer, mi se pare strigător la cer. Vreau să spun că, dacă te gândești la sumele uriașe pe care afaceriștii ăia grași le învârt grație diverselor forme de evaziune fiscală și la faptul că nimeni nici nu clipește la fazele astea...

— ...îmmmm

— ...adică, să ne gândim: cât câștigă el? Douăzeci și trei de lire amărâte pe săptămână sau cât? Nimeni nu poate să trăiască în halul ăsta. Și oricum, ce vor ei să facă oamenii, când în zonă nu găsești nici un loc de muncă mai ca lumea?

— Îhî...

— ...aș vrea să-i văd și eu pe unii dintre conservatorii ăia ticăloși supraviețuind din banii ăștia. Oricum, mi-e teamă c-o să mă roage să-i împrumut niște bani, iar eu nu-mi pot permite, nu cu bursa asta de mizerie...

... și-n acest punct mă opresc pentru că realizez că Rebecca a scris pe geamul aburit cuvintele „Salvați-mă!” de-a-ndoaselea.

— Iartă-mă! Sunt nițel cam plictisitor, nu?

— Ei, Jackson, mă știi doar. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere în dimineața asta decât să discut despre politica socială a conservatorilor, numai că, ei bine, acum, nu asta e problema cea mai importantă. Nu?

— Nu, presupun că nu.

Trag adânc aer în piept.

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— Știi pentru ce anume îți ceri scuze?

Știu?

— Nu, nu știu exact.

— Atunci scuzele tale nu sunt reale, așa-i?

— Da. Cred că nu.

Privind înapoi la seara respectivă, mă gândesc că a fost ca atunci când te trezești într-o încăierare între bețivi, care se încinge într-o vineri noapte în fața unui bar. Ai senzația că e ceva incitant, intens, dar care te și sperie. Numai că ulterior nu mai ești sigur cine ce-a făcut și cui. Nu mai știi nici măcar cine a început totul. Mă întreb dacă să-i împărtășesc această analogie Rebeccăi, însă nimănui nu-i place să i se spună că sărutarea pe care ți-a dat-o seamănă cu o bătaie în fața unui bar, așa că în loc de asta zic:

— Am presupus că a fost... ca de obicei.

— Și cum e de obicei?

— Păi, de obicei, eu nu sunt bun de nimic.

— Ei, nu ești mai rău decât mine...

— Sunt *mult* mai rău decât tine...

— Nu ești...

— Ba sunt...

— Nu, nu ești...

— Ba sunt. Sunt îngrozitor...

— Bine, Jackson. Hai să nu intrăm într-o dispută dialectică, da?

Rebecca soarbe din ceai, pare că ronțăie ideea, apoi spune:

— Ascultă! M-am cam cherchelit și am făcut o greșală, „am interpretat greșit semnalele“, sau cum naiba se spune, și nu sunt *supărată* pe tine în mod deosebit. Mi-e doar rușine. Nu mi se întâmplă foarte des să..., și Rebecca chicotește cu amărăciune, ...devin *vulnerabilă*. Asta e cuvântul?

Apoi Epstein își linge vârful unui deget pe care-l folosește ca să adune firimiturile de la chifla cu șuncă rămase în farfurie.

— Cu toate astea, sunt sigură c-o să învăț din nou să iubesc.

E clar că discuția a căpătat o dimensiune nouă, cu un uimitor caracter personal. Așa că mă aplec peste masă, odihnindu-mi capul pe fereastra udă, într-un gest care cred eu că denotă un soi de sensibilitate meditativă și spun cu voce guturală:

— Deci, în trecut, ai avut parte de experiențe emoționale dificile? Din punct de vedere emoțional vorbind?

Rebecca se oprește cu cana de ceai la jumătatea distanței dintre masă și gură și se uită în spate, peste amândoi umerii.

— Iartă-mă, cu *mine* vorbești?

— E o întrebare firească, nu?

— Fir-ar al dracului! Nu te privește pe tine. Ce vrei să-ți spun? Că totul s-a întâmplat fiindcă tati nu mi-a cumpărat un ponei? M-am îmbătat și mi-am dorit puțină căldură umană sau ce naiba o fi fost. Ți-am făcut avansuri și am fost refuzată. Nu e mare scofală. Doar pentru că toată lumea din căcata asta de universitate suferă de-o căcată de *incontinentă* emoțională, asta nu înseamnă că și eu trebuie să fiu la fel...

— Cred că înjuri prea mult.

— Înjur pe dracu'...

— Dacă înjuri tot timpul n-o să reușești decât să reduci efectul înjurăturilor.

— Da' tu cine te crezi, băi? Ți se pare că ești căcata de Mary Poppins? sare ea, schițând însă un mic zâmbet.

Ceea ce presupun că e tot ce pot spera să obțin. Apoi Rebecca mai ia o gură de ceai, se uită pe fereastră și-mi zice relaxată:

— Și oricum, dacă vrei să știi, ultima mea relație s-a terminat într-o clinică de avorturi, așa că... ei bine...

în orice caz, nu sunt așa de cu capul în nori cum sunt alții când vine vorba de chestii din astea. Asta-i tot.

Eu nu știu cum ar trebui să reacționez. Sau, mai curând, știu cum trebuie să reacționez din punct de vedere al corectitudinii politice, numai că nu sunt sigur cum se presupune că ar trebui să reacționez la nivel uman. Nu știu ce trebuie să fac cu fața. Poate că ideea e să nu mă arăt prea posomorât, să nu fac mare caz de treaba asta.

— Cine era băiatul ?

— Ei, un tip de-acasă, un tip cu care am făcut greșeala să mi-o trag. Nu-l cunoști, îmi răspunde ea uitându-se cu dezgust la șervețelul meu făcut ghem.

— Și te-a părăsit fiindcă ai... ?

— Nu, sigur că nu. Adică nu imediat. Nici vorbă. A fost complicat..., îmi zice ea și oftează, uitându-se de la mine la șervețel. Îl chema Gordon și am fost în aceeași clasă într-a șasea. A fost prima mea dragoste adevărată și toate celelalte rahaturi. Eram împreună de șase luni și urma să plecăm într-o călătorie cu trenul toată vara, după examenele finale, să facem un an de pauză, să mergem și să locuim undeva, în străinătate, se vedem cum merg lucrurile între noi, să vedem dacă vrem într-adevăr să fim împreună și așa mai departe. Așa că am plecat în turul Europei. Am văzut ce era de văzut, am dormit pe plaje, ne-am comportat așa, ca doi tineri îndrăgostiți. După care, pe la jumătatea călătoriei prin Spania, mi-am dat seama că sunt gravidă. Am discutat, am hotărât ce-o să facem, ne-am întors imediat acasă și am rezolvat problema. El mi-a spus c-o să trecem peste toate împreună, c-o să fie alături de mine. Și a și fost. Numai că doar vreo săptămână și jumătate. Și cu asta, basta.

— Și tu, înțelegi, l-ai iubit ?

Rebecca se încruntă, își țuguie buzele, dar nu-mi răspunde. Nu face decât să se uite pe fereastră și înapoi, la

șervețelul făcut ghem. Eu nu știu ce să spun, dar simt c-ar trebui să spun ceva.

— Ei, sunt sigur că, la momentul respectiv, ai făcut ceea ce trebuia.

Ochii Rebeccăi încep să scoată flăcări.

— Brian, *știu* că am făcut ceea ce trebuia. Nu ți-am cerut *aprobarea*...

— Nu, știu că...

— ...și nici nu e nevoie să vorbești pe tonul ăsta idiot...

— Ce ton?

— Știi tu ce ton. Și află că se întâmplă ca femeile să avorteze. Mult mai des decât ai tu habar...

— Știu...

— ...și nici nu ne facem ghem din cauza asta. Să știi că nu ne târâm într-un colț cu un exemplar din *Clopotul de sticlă*. Majoritatea femeilor își văd în continuare de viață...

— Sunt sigur...

— ...așa că hai să schimbăm subiectul, da?

— OK.

— Marsul ăsta e al tău? mă întreabă ea, iar eu am un scurt moment de teamă, pentru că nu reușesc să-mi amintesc dacă ar trebui sau nu să boicotăm batoanele Mars.

— Îhî.

— Atunci dă-l încoace!

I-l întind supus, iar Rebecca mușcă din el, după care își ronțăie îmbucătura.

După câteva clipe:

— De ce tot ceea ce mănânci și bei tu e *maro*? N-am mai văzut niciodată atâta mâncare *maro*. Să știi că nu ți-ar face rău ca, din când în când, să mai mănânci și un fruct sau o legumă...

— Parcă ești mama, îi răspund.

— Păi, asta înseamnă că mama ta e femeie deșteaptă. Ar trebui s-o asculți. Și pe ea, și pe mine.

Rebecca mai ia mușcătură.

— Deci ai văzut-o? mă întreabă ea cu gura plină.

— Pe cine? Pe mama?

— Nu, nu pe mama ta...

— Atunci pe cine?

— Știi pe cine. Pe vaca de Farrah Fawcett.

— A, doar de vreo două ori.

Rebecca mușcă din nou, apoi îmi aruncă batonul peste masă.

Acesta aterizează cu partea lipicioasă în jos.

— Și îți mai... *place de ea*?

Îmi dau seama că există pericolul real să sfârșesc cu o linguriță în ochi, așa că-mi aleg cuvintele cu mare atenție și nu spun decât:

— Cred că da.

— Și ce crezi că crede ea despre tine?

— Cred că mă consideră... interesant.

Rebecca se uită la mine și dă să spună ceva, dar se răzgândește, se uită pe geam și începe să deseneze pe stratul de condes un chip zâmbitor.

— *Interesant*, ai? Ei, presupun că e foarte emoționant cum rămâi tu pe poziție. Stăruință ca răspuns la indiferență. Ești foarte... *curajos*, remarcă ea cumva disprețuitor.

— Da, păi, sincer să fiu, nu mi se pare că aș avea vreo alternativă.

— A, nu, Brian. Întotdeauna există o alternativă. Întotdeauna ai de ales între a fi sau a nu fi un *trist* absolut.

Când ajung acasă, în miezul zilei, îl văd pe Marcus ieșind din casă și încuind ușa de la intrare. Mă ascund după un zid și chiar mă gândesc s-o iau la goană, dar încă nu mă țin prea bine pe picioare și, oricum, Marcus

m-a văzut deja și mă așteaptă în capul scărilor, bătându-și palma cu un pix invizibil.

— Salut, Marcus!

— Bună, *Brian*.

Încerc să trec de el și să ajung la ușă, ca să mă adăpostesc de ploaie, însă băiatu' nu se clintește din loc.

— Îmi cer scuze pentru azi-noapte, Marcus, îi spun, jegu' naibii...

— Știi că în cămine musafirii nu au voie să rămână peste noapte, nu?

— Da, știu..., îi răspund luându-i ochelarii de aviator de pe nas.

— Vreau să spun că și eu, și Josh am avea pe cine să invităm să stea la noi peste noapte, dar n-o facem pentru că respectăm regulile universității...

— Știu, Marcus..., îi zic și-i rup ochelarii chiar pe mijloc...

— Deci cât o să mai stea musafirul tău?

— Nu știu. Încă vreo două zile? Până când se pune pe picioare..., și arunc ochelarii rupti pe jos, strivindu-le lentilele cu piciorul...

— Mie mi se pare c-o să dureze mai mult de două zile...

Mă uit în sus la fereastra de la dormitorul meu, temându-mă ca nu cumva Spencer să fie în continuare în pat și să asculte conversația, după care propun, cu o voce scăzută:

— Mâine e bine? Până mâine o să plece.

Marcus cântărește oferta mea și, într-un final, ajunge la concluzia că e acceptabilă.

— OK. Mâine. Dar nu mai târziu, îmi răspunde el, după care trece pe lângă mine, iar eu îmi proptesc piciorul în șalele lui și-i fac vânt pe scări în jos, trimițându-l la moarte sigură.

— Să ai o zi bună, da? îi zic.

În lumina cenușie a mijlocului dimineții, dormitorul meu e o zonă cataclismică plină de rame de pat, coperte de albume, haine, saltele, pilote și prosoape umede. Se simte un miros acid, efervescent de amoniac și alcool, care-mi dă senzația că dacă aș fi intrat cu o țigară în gură, camera mi-ar fi explodat în față. Așa că, în ciuda ploii, deschid larg fereastra și aprind lumina de sus ca să văd dacă nu cumva Spencer mai moțăie pe undeva, pe sub vreo pilotă. Dar prietenul meu nu e nicăieri. În locul lui, văd pe birou un mesaj, măzgălit pe o foaie A4 liniată: „Am plecat la bar. Ne vedem mai târziu“.

Ceasul de voiaj care se odihnește pe poliță arată ora 11.55. Lângă ceas se găsește o grămăjoară de monede pe care le-am scos aseară de prin buzunare. Ar trebui să fie aproximativ patru lire și cincizeci și cinci de penny, dar totuși le număr. Pentru orice eventualitate.

Patru lire cincizeci.

Și nu știu ce mă întristează cel mai tare: ideea că Spencer e într-un bar înainte de ora prânzului sau faptul că am verificat dacă nu mi-a furat din bani.

ÎNTREBARE: Ce serbări greco-romane secrete au fost la început exclusiv pentru femei, ulterior începând să fie acceptați și bărbații, pentru ca, în cele din urmă, în 186 î.Chr., să fie interzise de Senatul roman pe motiv că ar fi avut o natură orgiastică?

RĂSPUNS: Bacanalele.

Ca o regulă generală, știi că o petrecere se nasolește atunci când încep să se pună melodii din filme.

Când Spencer și cu mine ajungem în pragul casei de pe Dorchester Street numărul 12, auzim foarte clar melodia *Gee, Officer Krupke* din *Poveste din Cartierul de Vest*. Piesa bubuie din casetofonul din sufragerie și e acompaniată de mai multe voci masculine cu pronunție ostentativ impecabilă. Cu toate că și mie îmi plac musicalurile de pe Broadway la fel de mult ca oricărui alt om, ca să asculți așa ceva trebuie să existe niște condiții propice. Plus că, în cazul de față, omul de lângă mine e Spencer, care nu e mare fan și de aceea mă privește circumspect.

— Ce căutăm noi la cheful ăsta ?

— Dacă pun *Starlight Express*, plecăm. Bine ?

Apoi Erin-Pisica ne deschide ușa.

— Salut, Erin ! ciripesc eu.

— Bună, *Brian*, oftează ea.

Nimeni nu face nici o mișcare. Văd cum ochii lui Erin se opresc asupra capului ras al lui Spencer.

— El e prietenul meu, Spencer!

— În regulă? zice Spencer.

— Îmm, răspunde Erin.

Care, în mod evident, nu e încă sigură dacă e-n regulă, așa că ridic sticla de vin și cele patru cutii de bere pe post de stimulent și, în cele din urmă, fata deschide ușa.

— Bucătăria e pe-acolo, ne arată Erin înainte să se întoarcă în durul cartier de vest al New Yorkului, unde banda de șmecherași macho numită Jets este întruchipată de trei băieți înalți, slabi și supraexcitați de la Facultatea de Teatru. Spre cinstea ei, Erin scoate caseta cu *Poveste din Cartierul de Vest* și pune în loc Sly and The Family Stone.

— A, dar următoarea melodie era *I Feel Pretty*, se lamentează unul dintre Jets bosumflat.

Spencer-Rechinul clatină din cap și-și trece mâna peste țeastă, acolo unde ar fi trebuit să aibă păr, iar eu am senzația clară că am venit la chef cu o pușcă încărcată și armată.

Când mă întorc de la micul dejun luat în compania Rebeccăi, mă uit să văd dacă Spencer nu mi-a furat din bani, după care mă hotărâsc să fac niște note în caietul de poezii. Pe o pagină nouă, lângă cea cu poemul cu „sânii de alabastru“, scriu:

*aburi și grăsime se condensează
pe o farfurie de cafenea –
ferestre. specialități de mic dejun*

...după care obolesc și mă hotărâsc că pentru ziua de azi probabil e de-ajuns. N-am destulă energie, așa că mă întind pe patul japonez și încep să citesc *Balada bătrânului marinăru*, dar nu trec mai departe de „A fost cândva un bătrân marinăru...“, fiindcă aburii și căldura de la radiator mă fac să cad într-un foarte potrivit somn narcotic.

Mă trezesc în lumina mohorâtă a după-amiezii. Sunt complet îmbrăcat, asudat, iar gura parcă mi-a fost sigilată cu lipici. Spencer stă așezat cu picioarele pe biroul meu și citește Coleridge.

— Ești bine, Frumoasă din Pădurea Adormită ?

— Cât e ceasul ?

— Cam patru ?

Și iată-mă încercând, din nou, bine-cunoscutul regret că am mai irosit încă o zi foarte bună. Hălci din viața mea au trecut în felul acesta pe lângă mine. Zilele mele de tânăr necopt, verile mele toride, lungi și idilice s-au mistuit într-un vălmășag încetoșat de mahmureli și peregrinări fără sens pe la Woolworths, s-au risipit în timp ce somnolam după-amiza, ca să mă trezesc, de fiecare dată, cu o nouă durere de cap, în vreme ce mă uitam, pentru a cînșpea oară, cu draperiile trase, la același film porno, s-au evaporat în certuri purtate în stare de ebrietate, în înjurături aruncate celorlalți, comandând mâncare acasă, trezindu-mă, din nou, mahmur și întorcându-mă la Woolworths. Oare nu-mi luasem un angajament pe tema asta ? Oare toată situația asta n-ar fi trebuit să nu se mai repete ? Am deja *nouăsprezece* ani. Nu-mi pot permite să-mi las viața să mi se scurgă printre degete în felul ăsta. Și-atunci de ce-am făcut-o iar lată ? Ajung la concluzia că e vina lui Spencer, așa că mă ridic în capul oaselor plin de țâfnă.

— Cine ți-a dat drumul în casă ?

— Un căcăcios cu părul lung și o *haină de catifea*.

— Josh ?

— „Josh“. N-a fost foarte prietenos.

— Da' tu ai fost foarte prietenos ?

— Probabil că nu. De ce ? Ar fi trebuit să fiu ?

— Păi eu sunt nevoit să locuiesc cu el, așa că...

Spencer nu mai zice nimic. Doar trânteste volumul lui Coleridge pe birou. Primesc un damf de bere, țigări și transpirație.

— Unde ai fost ?

— La bar. Am citit ziarul. Și m-am plimbat prin magazine.

— Ai cumpărat ceva ?

— Cu ce ?

Poate cu ce ți-ai cumpărat și berea și țigările ? Dar asta numai o gândesc, iar cu voce tare zic :

— Frumos oraș, nu ?

— Da, e-n ordine, îmi răspunde el frecându-și fața cu mâinile.

— Și acum ce facem ?

— Păi, diseară e un chef care ar trebui să fie destul de mișto, dar înainte de asta trebuie să învăț nițel...

— Neeeh, nu trebuie.

— Ba trebuie, Spence...

— Bine. Atunci o să stau aici și-o să citesc ceva.

Însă eu simt nevoia imperioasă să ies din camera asta cât de repede se poate, așa că propun :

— ... sau am putea să mergem la film ?

Și mergem la film și vedem, de la 5.15, *Amadeus*, care mie mi se pare o superbă și profundă explorare a naturii geniului. Spencer, în schimb, doarme tot filmul.

Spiritele se încing, așa cum se întâmplă de obicei, când mergem în bar. Ne certăm apropo de ce melodii să punem la tonomat, spargem cincizeci de penny la jocuri mecanice, apoi ne așezăm într-un separeu și începem din nou să râdem. Spencer îmi spune că Tone s-a înrolat în Infanterie.

— Să mori tu...

— Zău...

— Dar Tone e *nebun*...

— Nu contează. Acolo sunt preferați nebunii...

— Și-o să-i dea și-o *armă* ?

— Până la urmă...

— Preaaaaaaaaaaaa riscant, exclamăm amândoi la unison, iar eu îmi dau seama că n-am mai zis „preaaaaaaaaaaaa riscant“ de ani de zile.

Apoi Spencer adaugă:

— Sigur că, la început, n-o să-l învețe altceva decât să stea călare pe pieptul inamicului și să-i dea ăluia bășini în nas...

— ... sau să se furișeze în spate dușmanului și să-i tragă castane.

— ... apoi să le fure casetofoanele...

— ... la dracu' – dom' sergent Tone...

— ... cea mai grozavă armă de intimidare...

— Lumea liberă doarme în siguranță, zice Spence, apoi mai ia un gât de bere și continuă, da' să-ți zic ce e *cu-adevărat* haios – Tone încearcă să mă facă și pe mine să mă înscriu. Cică am nevoie de ordine și disciplină în viața asta a mea.

— Și te tentează?

— Absolut. Weekenduri petrecute într-un cort bășinos, instalat pe Câmpia Salisbury, alături de o grămadă de conservatori înnebuniți după arme. Exact de un șoc din ăsta am eu nevoie acum.

Îmi dau seama că am ocazia să arunc pastila fără să dau de bănuit, așa că zâmbesc în continuare și zic:

— Te-ai mai gândit dacă să mergi la facultate...?

Însă Spencer se prinde și-mi răspunde:

— Du-te-n pizda mă-tii, Bri...

Nu mi-o spune cu răutate, dar nici cu prietenie. Mi-o spune sleit.

— Oricum, universitatea nu e altceva decât armata burghezilor.

— Da' cu mine cum e? Eu nu sunt burghez.

— Ba ești...

— Ba nu...

— Ba da...

— Mama câștigă *cu mult* mai puțin decât părinții tăi...

— Dar chestia asta nu ține de bani. Ține de atitudine.

— De fapt, tehnic vorbind, ține de cine are în proprietate metodele și mijloacele de producție...

— Pe naiba! Ține de atitudine. Maică-ta ar fi putut să te trimită într-o mină de cărbune, că tu tot burghez ai fi ieșit. E vorba de ceea ce spui, de cărțile pe care le citești, de filmul ăsta la care m-ai târât, e vorba că mergi în excursii cu școala și-ți cheltuiești banii pe cărți educative și vederi, în loc să-ți cumperi țigări și să te duci la jocuri mecanice, e vorba de felul în care ceri piper negru la bodega de cartier...

— N-am făcut *niciodată* chestia asta...

— Ba da, Bri! Eram cu tine.

În realitate, ca să mă apăr, trebuie să spun că, după cum îmi amintesc *eu* incidentul, n-am *cerut* piper negru, ci am *ales* piperul negru, pentru că la bodega aia aveau și așa ceva. Dar nu vreau să insist pe subiectul ăsta.

— Deci tu crezi că doar pentru că omului îi place să citească sau pentru că vrea să învețe ceva sau fiindcă preferă piperul negru sau vinul în loc de bere înseamnă că omul respectiv e un burghez?

— Da. Mai mult sau mai puțin...

— Unii ar zice că e un stereotip...

— Ascultă, Bri, chestia e că tu zici că ești socialist, dar dacă ai fi trăit în timpul Revoluției din Rusia, iar Lenin te-ar fi pus să-l execuți pe țar și pe ai lui, n-ai fi făcut-o. Și știi de ce? Pentru că ai fi fost prea ocupat încercând s-o vrăjești pe fata țarului...

După a treia bere, toate urmele mahmurelii de azi-dimineață au dispărut, iar eu sunt din nou uluit de puterea tămăduitoare și revigorantă a berii. E clar că paranghelia asta e o mare ocazie de a înainta în povestea cu Alice și m-am gândit îndelung cum trebuie să procedez. În

final, m-am hotărât: cheia e să fiu Devastator și Reținut. Astea sunt cuvintele-cheie din seara asta. Devastator. Reținut. Tocmai din acest motiv e important să nu mă îmbăt. La cină eu și Spence consumăm fiecare câte trei punji de chipsuri și niște alune prăjite, pentru proteine, după care o pornim spre chef.

Când ajungem pe Dorchester Street la numărul 12, e limpede că petrecerea se află în punctul în care ar putea să se transforme în orice. Numai o privire fugitivă prin bucătărie îmi spune că lista de invitați e marcată de o predispoziție către teatral – majoritatea membrilor corului *Bacantelor* sunt aici. Toți vorbesc în același timp. Neil nu-știu-cum, vedeta aclamatei producții de semestrul trecut, un *Richard al III-lea* în haine moderne, stă proptit de frigider discutând amical cu ducele de Buckingham, iar Antigona, una dintre gazde, răstoarnă pufuleți cu brânză într-un castron. Încă nu se vede nici urmă de Alice, iar eu sunt îngrozitor de agitat, deși nu știu din ce motiv. De teama părerii pe care Spencer o să și-o facă despre Alice sau de teama părerii pe care Alice o să și-o facă despre Spencer. Nu sunt încă sigur.

Și, dintr-odată, iat-o! Alice stă în pragul ușii de la bucătărie și se conversează cu Richard al III-lea. Nu m-a văzut, așa că mă sprijin, Devastator și Reținut, de chiuvetă și mă uit la ea. Alice are părul ridicat în vârful capului într-un coc răvășit artistic și e îmbrăcată într-o rochie de petrecere neagră, foarte strâmtă, cu mâneci lungi, făcută dintr-un material elastic, care e tăiată foarte adânc în față, într-un decolteu amețitor, mare cât o bavetă. Rochia asta îmi aduce aminte de costumul pe care-l purta Kate Bush la primele ei apariții pe scenă, înainte de a să se hotărî să se concentreze exclusiv asupra înregistrărilor de studio. De fapt, Alice e copia leită a lui Kate Bush. Inclusiv în ceea ce privește petele întunecate de sudoare care încep să i se formeze la subsuoară.

— Asta e Alice, îi șoptesc lui Spencer.

— Aia cu sâni de alabastru? mă întreabă Spencer.
Înainte să apuc să-i răspund ceva, Alice vine în fugă spre noi țintind chiuveta și lătrând:

— Sare! Sare! SARE!...

— Bună, Alice, o salut eu Devastator și Reținut.

— Ai văzut sarea? Cineva a vărsat vin roșu pe covorul de lână al lui Cathy...

— El e prietenul meu cel mai bun de-acasă, Spencer...

— Mă bucur să te cunosc, Spencer. Am nevoie de-o cârpă. *Mișcă-te, Brian!*... zice ea îndepărtându-se de chiuvetă, în vreme ce eu nu mă pot abține să nu sesizez cei câțiva milimetri de dantelă neagră ai sutienului care se ițește deasupra rochiei...

— Uite sarea! urlă Antigona, iar Alice fuge din bucătărie cu o cârpă udă în mână.

— Asta a fost Alice, spun eu.

— Ei, e clar că între voi sunt ceva scânteii, Bri...

— Crezi?

— Absolutamente. Mi-am dat seama numai din felul în care ți-a zis să te dai la o parte din calea ei.

Eu îl bag în pizda mă-sii și plecăm din bucătărie.

În hol ne întâlnim cu Patrick și cu Lucy, care au ajuns împreună și țin fiecare în mână câte-o cutie identică de un litru cu suc de portocale. Ceea ce mie mi se pare straniu. Însă pun totul pe seama unei coincidențe. Simt un fior de anxietate fiindcă nu i-am zis lui Spencer de *Întrecere*, însă mă liniștesc spunându-mi că e puțin probabil ca subiectul să fie deschis într-o conversație relaxată, așa că le fac cunoștință complet degajat.

— Și de unde îl cunoașteți pe Bri? întreabă Spencer, comportându-se ireproșabil.

— E în echipă cu noi, îi răspunde Patrick.

— În care echipă? zice Spencer luând un gât din cutia de bere.

— În echipa pentru *Întrecerea universitară*, îl lămurește Patrick, care face un pas înapoi, plin de inspirație, evitând astfel să fie improșcat cu bere...

— *Glumești*, exclamă Spencer, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

— Nu glumește, îi spun eu obosit. Echipa e formată din noi trei, plus Alice...

— Mie nu mi-ai spus nimic.

— N-am apucat, îi răspund eu, zâmbind în semn de scuză către Patrick și Lucy.

— La naiba! Brian Jackson la *Întrecerea universitară*...

— Da.

— Deși, tehnic vorbind, Brian a fost doar rezervă..., adaugă Patrick. Dacă al patrulea membru al echipei n-ar fi făcut hepatită...

— O să apari *la televizor*..., râde Spencer.

— Îhî.

— Când?

— Peste trei săptămâni.

— Cu *Bamber Gascoigne*... ?

— Da, cu Bamber Gascoigne.

— Văd că ți se pare amuzant, remarcă Patrick cu un zâmbet constipat.

— Nu, nu, scuze, nu mi se pare amuzant, numai că, ei bine, cred că e... uluitor. Bravo, Brian, prietene! Doar știi ce mare fan sunt...

Și Spencer izbucnește din nou în râs.

Patrick pufnește și zice:

— Mă duc să-mi iau ceva de băut...

Apoi își pune cutia de suc la subsuoară și iese din bucătărie, urmat de Lucy care zâmbește jenată. După ce dispar, spun:

— Bravo, Spence...

— Ce-i? Ce-am mai făcut acum?

— Le-ai râs în nas. Asta-i tot.

— Ba nu le-am râs în nas.

— Ba da.

— Ei, îmi pare rău, Bri, dar întotdeauna m-am întrebat ce fel de cretin, ce fel de nebun ciudat și reprimat

ar vrea să fie în programul ăsta și s-a dovedit că tu ești ăla, Brian. *Tu ești...*

Și Spencer începe din nou să râdă și râd și eu, apoi îl bag în pizda mă-sii, mă bagă și el pe mine, eu îl mai bag o dată, după care mă trezesc gândindu-mă dacă e normal ca cei mai buni prieteni să se bage unul pe celălalt în pizda mării lor atât de des.

Ne hotărâm să explorăm etajul și ajungem în fața unui dormitor pe a cărui ușă e lipită cu scotch o foaie pe care scrie de mână „Nu intrați“. Noi intrăm, iar înăuntru descoperim un cerc de vreo șapte-opt oameni așezați pe podea trecându-și de la unul la altul un joint, în vreme ce-l ascultă pe Chris-Unghii Murdare continuându-și călătoria epică „prin Punjab fără hârtie igienică“, acompaniați fiind de melodiile de început ale lui Van Morrison. De brațul lui Chris stă atârnată iubita lui, o copie în miniatură a lui Chris, dințoasă și cu părul numai lațe, pe care sunt destul de sigur c-o cheamă Ruth.

— Hai, să mergem, îi șoptesc lui Spence.

Dar Chris mă aude și se întoarce:

— Salut, Bri!

— Sal'tare, Chris!

Chris e în aceeași grupă de seminar cu mine.

— Chris, acesta e cel mai bun prieten al meu de-acasă, Spencer...

— *Sal'tare, Spencer!* zice Chris.

— ...iar ea e Ruth..., continui eu.

— Mary mă cheamă, mă corectează Mary întorcându-se și fluturându-și degetele înspre Spencer. Bună, Spencer. Sunt *încântată* să te cunosc..., adaugă ea, apoi se trage într-o parte și bate cu palma în podea, oferindu-ne posibilitatea, obligându-ne, să ne alăturăm cercului.

Chris îi dă țigara unei fete foarte micuțe de statură, cu nasul în vânt și un păr blond, prins cu o bentiță. Fata respectivă stă rezemată de pat, cu picioarele strânse sub ea. Nu știu cum o cheamă, dar o recunosc în calitate de

lady Anne, prima soție a lui Richard al III-lea, și-mi aduc aminte destul de vag zvonul cum că și în realitate ar fi tot o lady și că într-o zi o să moștenească o halcă uriașă din Shropshire. Fata ia jointul, trage cu gesturi regale, apoi ni-l întinde și nouă.

— Băieți ?

— Mulțam, zice Spence și trage adânc în piept.

Ceea ce mie mi se pare ciudat, pentru că, în general, Spence se rezumă la băutură și țigări normale și-i privește cu dispreț pe cei care se droghează.

— Deci despre ce vorbeți ? întrebă el.

— Despre India ! răspunde toată lumea, la unison.

— Ai fost în India, Spencer ? vrea să știe Chris.

— Nu, nu, nu pot să spun c-am fost ..., îi răspunde Spence ținându-și răsuflarea.

— Ai luat un an de pauză înainte de colegiu ? îl întreabă Mary/Ruth.

— Nu ... prea, o lămurește Spence, apoi expiră lent.

— Atunci ce studiezi ? se interesează Chris.

— Nimic, i-o taie Spencer.

— Momentan ! adaug eu vesel, la care Spencer îmi aruncă o privire și un rânjel de crocodil, după care mai trage o dată, adânc, din joint și mi-l pasează.

Eu iau jointul, îl pun în gură, tușesc, îl scot, îl dau mai departe.

Urmează un moment de pauză, în care toți stau și-l ascultă pe Van Morrison cântând și pe mine tușind. Apoi, dintr-odată, lady Anne se ridică în picioare și spune împleticit :

— Știu ! Haideți să jucăm „Dacă persoana asta ar fi ...“ !

— Ce-i asta ? întreabă Spence expirând lent.

— Păi, alegem pe cineva, după care ieșim din cameră, iar persoana aia – nu, nu e așa, nu, *noi* alegem o persoană care să iasă din cameră, apoi oamenii *din* cameră aleg o *altă* persoană, iar persoana *de-afară* vine *înapoi* în

cameră și trebuie să ia pe fiecare din cerc la rând și să le pună întrebări de genul, îmm, „dacă persoana asta ar fi un fel de vreme, ce fel de vreme ar fi?“, iar persoana respectivă trebuie să răspundă și să zică „persoana asta...“ – cea pe care noi am ales-o în secret – „... ar fi o zi de vară cu soare!“ sau „o furtună cu fulgere!“ sau cam așa ceva. Trebuie să *personifice* acea persoană în funcție de felul în care el sau ea o percepe pe *acea* persoană, după care persoana care a ieșit din cameră o întreabă pe următoarea persoană: „dacă persoana asta ar fi un fel de pește sau un tip de lenjerie, să zicem, ce fel de pește sau de lenjerie ar fi?“ și persoana respectivă...

Și-n felul ăsta, încet și laborios, fata continuă să ne explice regulile după care se joacă „Dacă persoana asta ar fi...“, iar explicațiile durează vreo două-trei zile, ceea ce mie îmi dă destul timp să mă uit la Spencer, care zace cu gura căscată, amețit și confuz, zâmbind în tăcere, pentru el. Aud o trosnitură, mă uit în jos și îmi dau seama că-mi strivesc cutia de bere pe care-o țin în mână. Mă hotărâsc să-l iau pe Spencer și să ieșim din camera aia.

— Haide, Spencer! Hai să ne luăm ceva de băut, îi spun înșfăcându-l de braț și trăgându-l în sus.

— Aaaaaa, nu vreți să vă jucați cu noi? oftează Ruth sau Mary sau cum o chema-o.

— Poate mai târziu. Avem nevoie de ceva de băut, îi răspund ridicând cutia plină de bere, după care încep să-l trag pe Spencer către ușa pe care o închid în urma noastră și, slavă Domnului, am ieșit din cameră și ne ducem înapoi, la parter.

— Da' eu voiam să joc! chicotește Spencer în spatele meu.

Mă uit și-l văd cum se sprijină de zid, zâmbind amețit, așa că mă prefac că am nevoie la toaletă, îi fac semn către ușa de lângă scară și mă ascund.

În toaletă, mă rezem de chiuvetă, mă uit în oglindă la fața mea cretină, de șuncă fiartă, și mă întreb de ce a stricat Spencer totul. Îl iubesc pe Spencer, dar îl urăsc atunci când e așa, beat și rău. Când e beat și sentimental e-n ordine, dar când e beat și rău mă sperie. Nu c-ar deveni violent. De obicei nu i se întâmplă. Decât dacă e provocat. Dar trebuie să-l determin să se oprească din băut și nu văd cum altfel aș putea să fac chestia asta decât luându-i băutura din mână. Mă gândesc că am putea, pur și simplu, să plecăm, numai că, dacă n-o văd pe Alice astă-seară, atunci, până la următoarea întâlnire a echipei mai e o săptămână întreagă, iar eu chiar că nu mai sunt în stare să aștept așa de mult. Ideea e că mi-e foarte greu să fiu Devastator și Reținut cu Spencer în preajmă.

Și cel mai grav e că trebuie să găsesc o modalitate să-l anunț că mâine trebuie să plece. Sigur că, atâta vreme cât stau încuiat aici, nu trebuie să-mi bat capul cu nici una dintre problemele astea, însă cineva bate nerăbdător la ușă, așa că trag apa și observ că cel care a fost înaintea mea a făcut pipi pe colacul din plastic negru. Mă gândesc dacă să-l șterg și chiar iau un șomoioag de hârtie igienică în mână, dar ajung la concluzia că să ștergi urina altor oameni e exact genul de comportament servil și degradant pe care m-am străduit să-l evit. Și, în fond, nici nu e treaba mea. Amintește-ți – Devastator și Reținut. Trag apa și ies din toaletă.

Alice e următoarea persoană la rând.

Stă lângă ușă, discută cu Spencer și râde din tot sufletul.

— Bună, Brian! îmi spune ea veselă.

— N-am făcut pipi pe colac, o anunț Devastator și Reținut.

— Păi, Brian, asta e... bine de știut, îmi răspunde ea, intră în toaletă și închide ușa.

ÎNTREBARE: În ce piesă din 1594 doi vechi prieteni, Proteus și Valentin, se ceartă pentru că amândoi aspiră la dragostea răpitoarei Silvia?

RĂSPUNS: *Cei doi tineri din Verona.*

— Deci ați vorbit! îl întreb pe Spencer.

— Îhî.

— E drăguță, nu?

— Da, pare în regulă. E foarte sexy..., îmi spune el aruncând o privire către ușa toaletei.

— Dar e și interesantă, nu?

— Păi, Bri, n-am vorbit decât cinci minute, dar, în mod clar, nu m-am plictisit. În orice caz, nu cu ea îmbrăcată în rochia aia...

— Despre ce-ați vorbit? Vreau să spun, a zis ceva? De mine...?

— Bri, stai calm, prietene. E limpede că te place. Nu exagera...

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Bine. Mă duc în bucătărie. Vii...?

— Nu, aștept, îmi răspunde el.

Și-mi arată din cap ușa toaletei. Așa că plec, cobor scările, numai că pe la jumătatea lor încep să mă întreb ce-a vrut să spună Spencer cu „aștept”: „Aștept să intru la toaletă” sau „Aștept să iasă Alice”?

Din neant, o idee începe să mi se formeze în cap, iar ideea asta capătă curând consistența unui fapt irefutabil: Spencer o face din vorbe. A bătut tot drumul până aici *ca s-o seducă*. M-a auzit vorbind despre ea și și-a spus: *îmi place cum sună, o să-mi încerc și eu norocul*. În fond, n-ar fi prima dată când se întâmplă chestia asta – marele fiasco cu Janet Parks se repetă. Fetele care-mi plac mie, îl plac întotdeauna pe Spencer Lewis. Iar faptul că lui nu-i pasă de ele nici cât negru sub unghie îl face și mai atrăgător. De ce? Ce are el și eu n-am? După părerea mea arată bine. Chiar și în calitate de bărbat heterosexual pot să fac o apreciere obiectivă și să spun că arată bine, e misterios, obraznic, iresponsabil, dezordonat și toate celelalte lucruri pe care femeile pretind că le detestă, dar care, în mod evident, le atrag. Și, bine, nu e trendy, dar e mișto, iar în ochii lui Alice Harbinson să fii mișto e mai tare decât să fii trendy. Așa cum capra e mai tare decât piatra. Sigur că da. Acum totul mi-e clar. Ca lumina zilei. Ticălosul face pe Heathcliff cu mine. Pun pariu că chiar acum, în timp ce eu rumeg toate astea, mâna lui Spencer alunecă în decolteul rochiei lui Alice și...

— Ce-i cu tine, zâmbărețule?

Rebecca stă în capătul scării.

— A, bună, Rebecca. Ce faci aici?

— N-am apărut din senin. Să știi c-am fost invitată.

— Cine te-a invitat?

— Minunata Alice, îmi răspunde ea și scoate din buzunarul hainei de scai o sticlută de whisky.

— *Pe bune?*

— Îhî, zice Rebecca și ia o gură de whisky. Fie vorba între noi, cred c-au început să-i cam sclipescă ochii la mine.

— Dar credeam că ție nu-ți place de ea.

— Ei, după ce ajungi s-o cunoști, îți dai seama că e-n regulă.

Chicotind, Epstein mă împunge în piept cu sticluța de whisky, iar eu îmi dau seama că e beată crișă. Nu e mohorâtă și nici posacă, e doar zburdalnică și jucăușă. Ceea ce bănuiesc că e un semn bun. Însă eu tot am o senzație ciudată și neliniștitoare. E ca și cum l-aș vedea pe Stalin cocotat pe un skateboard.

— De ce? Crezi că sunt *ipocrită*? Crezi c-ar trebui să plec, Brian?

— Nu, deloc. Mă bucur să te văd. Doar că n-am crezut că ăsta e stilul tău.

— Ei, da, știi cum sunt eu. Nimic nu se compară cu două sute de studenți la Teatru beți cântând în cor, îmi explică ea, făcându-mi semn cu capul către sufragerie, unde Richard al III-lea, Neil nu-mai-știu-cum-două fețe, a scos la iveală, de nicăieri, o chitară și începe să cânte *The Boxer* a lui Simon și Garfunkel.

După patruzeci și cinci de minute, na-na-na-urile continuă să se audă. Situația a evoluat de la un acompaniament de fond și s-a transformat într-un soi de mantră armonică, menită să inducă transa. Cântarea ar mai putea dura încă multe zile. Totuși, pe mine și pe Rebecca chestia asta nu ne deranjează prea tare, fiindcă stăm înfipti în canapeaua din celălalt capăt al sufrageriei. Ne trecem sticla de whisky de la unul la celălalt și râdem.

— Vai, să mor io – labagiul ăla de Neil MacIntyre a găsit o *tamburină*...

— De unde-a scos o tamburină?...

— Probabil că din *cur*..., îmi răspunde Rebecca și dă niște whisky pe gât. Crezi c-o să se termine *vreodată*?

— Cred c-o să fie bine câtă vreme nu încep să cânte *Hei Jude*.

— Dacă încep, jur că mă reped în nenorocita aia de chitară cu un vătrai!

Petrecerea a atins acum punctul critic. Toate încăperile sunt suprapopulate, iar aici, în sufragerie, oamenii se agață de mobilă de parc-ar fi *Pluta Meduzei*, tabloul pictorului francez realist din secolul al nouăsprezecelea, Gericault. Ar trebui să mai aduc ceva de băut, însă Rebecca și cu mine suntem poziționați în locuri de prim rang. Stăm îndesați între alți șase oameni pe o canapea de două persoane și-mi dau seama că, oricum, băutura s-a terminat, fiindcă diverse personaje vin alergând în sufragerie și se uită la sticle, le ridică lumină sau controlează cutiile de bere abandonate ca să vadă dacă au scrum pe bordură. Nu vreau să mă mișc și pentru că Rebecca e beată, foarte haioasă și dispusă să flirteze. Respiră cu miros de whisky în urechea mea, iar asta mă ajută să-mi iau gândul de la *The Boxer* și de la Alice și Spencer, care, aproape sigur, chiar în secunda asta, fac sex cu răsuflarea tăiată pe un morman de haine.

— ... știi, dacă aș conduce lumea, ceea ce și intenționez într-o zi, primul lucru pe care l-aș face ar fi să interzic chitarele – bine, poate nu le-aș interzice, dar măcar aș limita accesul la ele. Aș băga un sistem de licențe. Ca atunci când vrei să-ți cumperi o pușcă sau un motocicletă. Și aș impune niște reguli draconice. Ar fi interzis să se cânte la chitară după apusul soarelui, pe plaje sau în apropierea focurilor de tabără. S-ar termina cu *Scarborough Fair* și cu *American Pie*, s-ar termina cu armoniile. Și n-aș da voie să cânte mai mult de două persoane în același timp...

— Dar instituirea unei legislații n-ar împinge fenomenul în underground?

— *Egzact* acolo îi și este locu', prietene. *Egzact* acolo îi și este locu'. Și aș interzice și marijuana. Vreau să spun că studenții sunt deja destul de înfumurați și de obsedați de ei înșiși. Da, mai mult ca sigur aș interzice marijuana.

— Păi, nu e deja interzisă? remarc eu.

— Ai pus punctul pe „i“, prietene. Obiecția ta este admisă! exclamă Rebecca și soarbe și ultima picătură de whisky din sticlucă. Așa! Alcoolul, alcoolul și nicotina sunt singurele droguri *ca lumea*. Mai e ceva în cutia aia de bere de la piciorul tău?

— Numai chiștoace de țigări...

— Ei, atunci las-o, îmi spune ea și mă surprinde zâmbindu-i. Ce-i așa amuzant?

— Tu...

— Și ce e amuzant la mine, domnule?

— Opiniile tale. Crezi c-o să te înmoi? Cu vârsta?

— Absolut *nici o șansă!* Să-ți spun ceva, Brian Jackson. Știi tot *rabatul* ăla care se spune: că până la treizeci de ani trebuie să fii de stânga și pe urmă trebuie să-ți dai seama dintr-odată de greșelile pe care le-ai făcut și să devii de dreapta. Ei, eu zic că toată chestia *asta* e un căcat cât casa. Dac-o să mai fim prieteni în anul 2000, ceea ce înseamnă, cât, peste paispe ani – și sper c-o să mai fim, Brian, vechiul meu prieten –, în orice caz, dacă mai suntem încă prieteni, iar eu m-am schimbat *în vreun fel* sau mi-am compromis convingerile politice, etice sau morale legate de taxe, imigrație, apartheid sau sindicate sau dacă nu mai particip la marșuri, nu mai merg la întruniri sau dacă am devenit *chiar și pe departe* de dreapta, atunci îți dau voie să mă împuști, îmi declară Rebecca și se bate cu degetul în mijlocul frunții. Chiar aici.

— OK. Așa o să fac.

— Da, da.

Apoi începe să clipească foarte lent, își umezește buzele și mai încearcă să ia încă un gât din sticlucă goală, după care zice:

— Hei, ascultă! Îmi pare rău c-am fost așa de dură cu tine azi-dimineață.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun – c-am făcut pe Sylvia Plath cu tine.

— A, nu-i nimic...

— Vreau să zic, cred în continuare că ești un adevărat imbecil și așa mai departe, dar îmi pare rău că m-am luat de tine.

— Și de ce sunt un...?

— Știi de ce...

— Nu, haide, spune-mi...

Rebecca îmi zâmbește strâmb, de sub pleoapele încărcate de negru.

— Pentru că nu ți-ai tras-o cu mine atunci când ai avut ocazia.

— A, da...

Preț de-o clipă, mă gândesc s-o sărut, dar se uită prea mulți oameni la noi, iar Alice e la etaj, așa că zic:

— ...poate... altă dată?

— A, nu, mă tem că ți-ai ratat șansa. A fost o ofertă unică, amice...

Și Rebecca mă împunge în umăr cu capul.

— Ofertă. Unică...

Amândoi stăm înțepeniți pe canapea. Nu ne uităm unul la celălalt.

Apoi Rebecca spune:

— Deci unde e prietenul tău?

— Spencer? N-am nici cea mai vagă idee. Cred că la etaj.

— Credeam că are o cădere nervoasă sau ceva în genul ăsta...

— Ei, da, Alice îl ajută să se pună pe picioare.

— Și eu o să apuc să-l cunosc, sau nu?

Rebecca și Spencer nu reprezintă o combinație pe care să mi-o fi imaginat înainte, iar consecințele ar putea fi dezastruoase, dar vreau să știu unde e Spencer, ce face și cât de adânc i-a coborât mâna în decolteul lui Alice, așa că zic:

— Dacă vrei...

Ne săltăm cu greu din adâncimile canapelei și începem să-l căutăm.

Ne zgâim în fiecare cameră, pe rând, până când îi găsim într-un dormitor micuț, ticsit de lume, de la ultimul nivel al casei. Spencer și Alice stau într-un colț, cam la cinci centimetri distanță unul de altul. Peste tot în jurul lor oamenii dansează sau nu dansează, pentru că nu au destul spațiu, dar dau din cap pe melodia *Exodus* a lui Bob Marley. Alice mișcă și ea din umeri, cam în afara ritmului. Își mușcă buza de jos și, bine, nu se sărută *literalmente* cu Spencer, „vorbesc“ doar, dar e ca și cum ar face-o, dacă ne gândim cât de aproape stau unul de celălalt. Spencer are expresia aia enervantă, flegmatică, de băiat șarmant. Parc-ar fi Fonz sau ceva în genul ăsta. Iar Alice se uită la el cu ochi de vițică și face pe interesată. Stă cu mâinile încrucișate peste rochiță, de parc-ar da probe pentru rolul „tânăra țărăncuță“ și-și împinge decolteul sub nasul lui, în caz că Spencer nu l-ar fi sesizat încă.

— El e. Tipul din colț, anunț eu.

— Țeasta rasă? mă întreabă Rebecca.

— Nu e fascist, îi răspund, deși nu știu de ce-i iau apărarea lui Spencer, care probabil că e *într-adevăr* fascist sau ceva la fel de rău.

— Mișto, ai?

— A, da, păi, da, așa, mersi, Rebecca, zic eu.

— Ei, tacă-ți fleanca, nătărăule. N-ai de ce să-ți faci griji la capitolul *ăsta*.

Oare Epstein e sarcastică? Nu-mi dau seama și nici nu pot să mă concentrez pentru că Alice *iși plimbă palma peste capul lui Spencer*. Chicotește și încearcă să-și retragă mâna într-un gest jalnic, de fetișoară, ceva gen „vai, ce te gădilă!“ Spencer se apleacă, îi ia mâna și i-o pune la loc pe cap și rânjește mânzește ca un Fonz cretin și zice nu, haide, atinge-l să vezi cum e. Următorul pas e să-i arate cicatricile cu care s-a căptușit în bătaia aia cu sticlele, iar eu îmi spun că totul e o mare farsă – te razi în cap ca să-ți faci prietenii să creadă că treci printr-o

criză sau că ai o cădere nervoasă, când tu, de fapt, apelezi la un truc ieftin ca să faci niște femei frumoase să-ți mângâie țeasta. Mă întreb cât mi-ar lua să mă duc jos, să umplu un lighean cu apă rece, să mă întorc și să-l arunc pe ei. Numai că tocmai atunci, să-i dea Dumnezeu sănătate, Patrick Watts se duce la ei și-i dușuiește în locul meu *începând o conversație*.

— ... Hei, nebunule, mă ascuți? zice Rebecca.

— Îhî.

— Îmi faci cunoștință cu el, sau nu?

— Absolut. Hai să mergem! Numai să nu ți-o tragi cu el, da?

— Ei, și ce-ți pasă ție? exclamă ea, după care pornim spre colțul camerei.

— ... iar Patrick e căpitanul echipei! anunță Alice cu mândrie când ajungem acolo.

— Da, am auzit, răspunde Spencer fără să se uite la Patrick.

— A, salut, Rebecca! zice Alice și, în mod bizar, o ia în brațe.

Rebecca o îmbrățișează și ea strâmbându-se însă peste umărul ei către mine.

— Spencer, ea e buna mea prietenă, Rebecca, urlu eu ca să acopăr muzica.

Cei doi dau mâna.

— Faimosul Spencer. Mă bucur să te cunosc în sfârșit, spune Rebecca. Brian mi-a vorbit mult de tine.

— Aha! răspunde Spencer.

Apoi urmează o scurtă pauză, timp în care toți cinci nu scoatem nici un cuvânt, ci doar ne legănăm ușor. După care, ca din senin, eu mă trezesc zbierând...

— Hei, Spencer, ar trebui să discuți cu Rebecca despre **PROBLEMA TA CU LEGEA!**

N-am habar de ce spun asta, dar o spun. Cred, de fapt sunt aproape sigur, c-o spun fiindcă încerc să-l ajut, să-i fiu prieten și să mențin conversația pe linia de plutire,

dar, cu toate astea, o spun. După o scurtă pauză, continuând să zâmbescă, Spencer mă întrebă:

— De ce?

— Pentru că e avocat.

— Sunt *studentă* la Drept. Nu-i totuna...

— Nu, dar...

— Ce problemă ai cu legea? se bagă Patrick, brusc interesat.

— Spencer e acuzat că a manevrat niște bani..., îl lămuiesc eu.

— *Glumești!* exclamă Alice, care se transformă imediat într-o puritană cu orientări de stânga.

Apoi îi strânge brațul lui Spencer și continuă:

— ...*ticăloși!* Bietul de tine...

— Bravo, Brian..., șoptește Spencer, zâmbind strâmb.

— Ei, dacă nu ești vinovat, atunci sunt sigur că n-o să pățești nimic, declară Patrick de sus.

— Dar e vinovat, zic eu ca să clarific situația.

— Deci ai o slujbă? întrebă Patrick.

— Încasez banii. La o benzinărie, mormăie Spencer.

— Numai c-a fost prins...

Dar Spencer scapără din priviri către mine, așa că tac din gură.

— Ei, atunci..., Patrick rânjește ridicând din umeri, ...trebuie să-ți urez mult noroc, amice.

Spencer mă țintuiește cu privirea în timp ce Rebecca tabără pe Patrick:

— Da' dacă nu se găsește nimic de lucru?

— Ei, e clar că se găsește...

— Ba nu se găsește...

— Dacă vrei să știi...

— Sunt patru milioane de șomeri! exclamă Rebecca devenind răutăcioasă.

— Trei milioane. Însă e limpede că el nu face parte dintre aceste trei milioane. Tocmai asta e și ideea. Dacă

lucra pe post de casier, înseamnă că a fost în stare să-și găsească o slujbă, numai că, se pare, salariul nu era destul de mare pentru stilul lui de viață, așa că s-a hotărât să ia bani de la stat – eu mă întreb dacă Patrick o să continue să-l numească pe Spencer „el” –, deci nu poți să învinuiești statul pentru faptul că vrea să-și recupereze banii, atunci când a descoperit că i-au fost *furati*. În fond, ăia sunt banii *mei*...

Bob Marley cântă *No Woman, No Cry*, iar eu mă uit la Spencer cum dă capul pe spate ca să-și termine berea în vreme ce-l pândește pe Patrick pe sub pleoapele coborâte. Îi surprind privirea preț de-o secundă, dar îmi întorc ochii repede spre Rebecca. Fata s-a înroșit la față și-l împunge înfierbântată cu degetul în piept pe Patrick în încercarea de a-i smulge inima încă bătând.

— Nu sunt banii *tăi*! Tu nu plătești impozite! strigă Rebecca.

— Nu, dar o să plătim, o să plătim o grămadă de impozite. Și poți să zici că sunt demodat, dar cred că am dreptul să cer ca banii ăștia să nu ajungă la „șomerii” care, de fapt, nu sunt șomeri...

— ... chiar dacă salariul e sub limita subzistenței?

— Asta nu e problema mea! Dacă angajatul vrea o slujbă mai bună, atunci poate să facă o mulțime de lucruri în sensul ăsta. Poate să se înscrie pe listele Programului de oportunități pentru tineri, poate să se califice, poate să se urce pe bicicletă și să caute...

Următoarele cuvinte pe care le rostește Patrick sunt:

— ...VĂ ROG, LUAȚI-L DE PE MINE!

Asta pentru că Spencer a făcut un pas înainte și și-a proptit antebrațul sub bărbia lui Patrick, iar acum îl ține pe Watts ridicat sus și lipit de perete. Cu toate că l-am mai văzut de vreo șapte-opt ori sărind la bătaie, gestul lui Spencer tot mă ia prin surprindere. E ca și cum aș descoperi dintr-odată că știe să bată step. De data asta, totul se petrece cu asemenea repeziciune și cu asemenea

dibăcie încât nimeni din afara cercului nostru nu se vede ce se întâmplă. Toată lumea continuă să dea din cap pe *No Woman, No Cry*. Dar Patrick începe să dea din picioare, ciobind tencuiala de pe zid, iar Spencer e nevoit să-l oprească ținându-l cu propriul corp, pentru ca apoi să-și înfigă mâna liberă în fălcile lui Watts, adunându-i obraji la un loc.

— Haide, frate! Pentru numele lui Dumnezeu, zic eu.

— Așa! Întrebarea numărul unu: cine e „el”? șuieră Spencer cu fața la câțiva centimetri de cea a lui Patrick.

— Ce vrei să spui? abia șoptește Patrick.

— Păi, tot ai pomenit de „el” – cine e „el”?

— *Tu*, normal...

— ... dă-i drumu', insist eu.

— Și cum mă cheamă pe mine?

— Cum?

— ... haide, te rog, las-o baltă...

— *Numele meu!* Care e *numele meu*, *imbecil* infatuat ce ești...? îi dă înainte Spencer, strângându-i obraji lui Patrick ca pentru a-și sublinia întrebarea, apoi îl pocnește cu capul de zid.

Discul se oprește brusc, iar lumea începe să se întoarcă și să se uite la noi. Fața lui Patrick a ajuns roșie ca sfecla, are dinții încleștați și cu vârfurile degetelor de la picioare caută podeaua. Bolborosește printre stropi de salivă și de suc de portocale:

— Nu-mi... aduc... aminte...

— Terminați amândoi! strigă cineva din pragul ușii, acolo unde a început să se adune un grup de gură-cască.

— Sunăm la poliție, urlă altcineva.

Însă Spencer continuă să rămână indiferent și-l aud șoptind, cu fruntea lipită de a lui Patrick:

— Ei, Patrick, răspunsul corect e *Spencer*, iar dacă ai să-mi dai ceva sfaturi în privința carierei, atunci să ai destul respect încât să mi-o spui *în față*, fir-ai tu de...

Apoi se creează din nou agitație pentru că Patrick reușește să-și elibereze un braț și încearcă să-și prăvălească palma peste urechea lui Spencer, numai că lovitura e doar o mângâiere zgomotoasă, dar inefficientă. Nu reușește decât să-l facă pe Spencer să scadă presiunea aplicată pe gâtul lui Patrick care, dintr-odată, începe să se zbată, fluturându-și înnebunit mâinile și picioarele, șuierând și scuipând ca un copil furios. Lumea urlă și se bulucește să iasă din cămăruță. În tot haosul ăsta, o văd pe Alice care s-a agățat de brațul lui Spencer și încearcă să-l tragă de lângă Patrick, de parc-ar fi o eroină de pe un afiș de film. Spencer însă o scutură de pe el, iar ea cade și se lovește de tocul ferestrei. Capul îi trosnește cu zgomot. O văd cum se încruntă și-și duce mâna la ceafă, ca să vadă dacă-i curge sânge, iar eu vreau să traversez camera și să mă asigur că n-a pățit nimic, însă Patrick continuă să dea din mâini ca un apucat. Se repede la Spencer care s-a lăsat pe vine ca să scape de potop, dar asta numai până când prinde un moment prielnic. Atunci se ridică în picioare, îi pune o mână în piept lui Patrick, ținându-l astfel la o distanță sigură, își retrage celălalt braț, după care se repede cu toată puterea concentrată în pumn, care pumn face contact cu lateralul craniului lui Patrick cu un zgomot puternic și umed. Ca atunci când trănțești o bucată de carne pe o masă de lemn. Lovitura îl face pe Patrick să se învârtă de două ori, apoi cade lat, cu fața în podea.

Urmează un moment de tăcere, după care o mulțime de oameni se reped asupra lui Patrick care, între timp, s-a întors pe spate și-și pipăie nasul și gura ca să vadă dacă-i curge sânge. Și găsește sânge din abundență.

— Vai, Doamne! bolborosește Watts. Vai, Doamne!

Mi se pare că e gata să izbucnească în plâns, când Lucy Chang reușește să se strecoare până în față, îi sprijină capul, după care îl ajută să se ridice în fund. După asta nu mai văd limpede decât trei oameni.

Rebecca stă în mijlocul camerei cu mâinile la gură, suspendată undeva între râs și plâns.

Alice e rezemată de tocul ferestrei și se uită cu gura căscată la Spencer frecându-și ceafa cu o mână.

Spencer s-a întors cu spatele la Patrick și și-a ridicat mâna, ca să-și examineze articulațiile degetelor. Respiră greu. Se uită la mine, expiră printre dinți și zice:

— Ei, mergem ?

La parter, toată lumea cântă în cor *With A Little Help From My Friends*.

ÎNTREBARE: Afecțiunile numite blefarită, ectropion palpebral, ambliopie și heteroforie duc toate la...?

RĂSPUNS: La incapacitatea de a vedea clar.

Mergem în tăcere, cu pași mari pe străzile în pantă. Spencer e undeva, în spatele meu. Aud cum pașii lui lovesc caldarâmul ud, dar sunt mult prea furios, mult prea jenat, mult prea beat și mult prea năuc să vorbesc cu el, așa că merg înainte cu ochii-n pământ.

— Marfă petrecere! zice Spencer în cele din urmă. Eu îl ignor și tropăi în continuare.

— Mi-a plăcut de Alice.

— Da, am observat! îi răspund fără să mă uit în urmă.

Mai mergem o bucată de drum în tăcere.

— Mi-a venit o idee, Bri! Ce zici de jocul ăla „Dacă persoana asta ar fi...“?

Încep să grăbesc pasul.

— Uite ce e, Bri! Dacă ai ceva să-mi spui, atunci spune-mi, pentru că asta e o tâmpenie...

— Și dacă nu vreau să-ți spun? O să mă pocnești și pe mine?

— Sunt foarte tentat, murmură el ca pentru sine. Bine, frate, continuă el, am priceput. Atunci ascultă-mă pe mine, da?

Dar eu nu mă opresc din mers.

— Te rog?! îmi spune el.

Cuvintele astea nu i se rostogolesc de pe buze cu ușurință. Spencer sună ca un copil bosumflat, care se forțează să vorbească împotriva voinței. Însă eu mă opresc și mă întorc să-l ascult.

— Bine, Brian. Îmi pare foarte rău... că l-am pocnit... pe căpitanul echipei de la *Întrecerea universitară*...

Însă Spencer nu e în stare să-și termine fraza fiindcă îl apucă chicoteala. Așa că mă întorc și-o iau din loc. După o vreme, îl aud alergând în spatele meu și cred că tresar, dar apoi mă trezesc cu el în față, uitându-se încruntat la mine și mergând cu spatele foarte repede.

— Ce-ai fi vrut să fac, Bri? Să stau acolo și să înghit totul? Mă trata ca pe un *rahat*...

— Așa că te-ai hotărât să-l pocnești?

— Da.

— Pentru că *nu erai de acord* cu el?

— Nu, nu numai de asta...

— Și nu te-ai gândit să te certî cu el, să-ți susții punctul de vedere calm și rațional?

— Ce legătură are punctul meu de vedere cu asta? Tipul încerca să mă facă să par un...

— ...așa că ai recurs la violență!

— N-am *recurs* la violență. Violența a fost prima mea opțiune.

— A, da, foarte *mișto*, ești foarte *dur*, Spence...

— Lasă că nici tu nu te prea înghesuiai să mă ajuti, așa-i? Sau ți-a fost cumva teamă c-o să te dea afară din echipă?

— Ba ți-am ținut partea!

— Ba nu, nu mi-ai ținut partea. N-ai făcut altceva decât să-ți scoți la promenadă marea conștiință în fața iubitelor. Dacă n-ai fi deschis subiectul...

— Ce-ai fi vrut să fac? Să-i țin mâinile la spate pentru tine? Ția sunt *prietenii* mei, Spencer...

— Boul ăla e prietenul tău? La naiba, Brian, e mai grav decât am crezut. Tipu' te tratează ca pe-un rahat.

— Ba nu mă tratează deloc ca pe-un rahat!

— Ba da, Bri. Eu l-am văzut cu ochii mei. Tipu' e un labagiu total și merită ce-a primit...

— Ei bine... măcar el nu încearcă să și-o tragă cu fetele care-mi plac mie...

— Hei, hei, ia stai puțin!

Și Spencer mă oprește punându-mi palma în piept, așa cum a făcut mai devreme și cu Patrick, înainte să-l pocnească, iar eu mă întreb dacă simte cât de tare îmi bate inima.

— Tu crezi c-am încercat să mi-o trag cu *Alice*? Chiar crezi că asta e ceea ce am făcut?

— Păi mie așa mi s-a părut, Spence – mângâiatul pe cap și tot restul...

Și vreau să-i pun mâna pe cap, dar cealaltă mână a lui Spence sare în sus ca împinsă de un resort, îmi apucă încheietura și-mi blochează mișcarea.

— Știi, Bri, pentru cineva care are *studii*, uneori poți să fii al naibii de *cretin*...

— Să nu-mi vorbești așa..., îl apostrofiez trăgându-mi mâna.

— Așa cum?

— *Așa!* Așa cum îmi vorbești întotdeauna! Ce e asta, Spence? Ce e nevoia asta... să faci totul țândări? Îmi pare rău că nu-ți merge prea bine în perioada asta, îmi pare rău că nu ești fericit, dar sunt multe lucruri pe care poți să le faci ca să schimbi situația, Spencer, chestii practice, dar tu alegi să nu faci nimic. Pentru că e mult mai simplu să te învârți de colo-colo, să distrugi totul, să râzi batjocoritor și să faci mișto de oamenii care încearcă să *facă* totuși ceva cu viața lor...

— Așa cum faci *tu*, vrei să spui? mă întrebă el zâmbind cu subînțeles.

— Ești invidios, Spencer. Întotdeauna ai fost invidios pe mine și asta numai pentru că eu muncesc din greu, sunt deștept și am niște califi...

— Hei, ia stai puțin! *Deștept?* Așa îi zici tu, scârbă încrezută ce ești? Când te-am cunoscut, nu erai în stare nici să-ți legi nenorocitele alea de șireturi! A trebuit să te învăț tot eu. Ai avut scris pe pantofi „stânga“ și „dreapta“ până la cînșpe ani! Nu puteai să termini nici măcar o miuță fără să izbucnești în plâns, nătărău bălegos ce ești! Dacă ești așa de deștept, atunci cum se face că habar n-ai ce zice lumea de tine în spatele tău? Cum de nu știi că oamenii *râd* de tine? Te-am apărat ani și ani de zile de când a murit taică-tu...

— Ce legătură are tata cu chestia asta?

— Asta tu să-mi spui, Brian – tu să-mi spui!

— Nu-l amesteca pe tata în treaba asta! Clar?! strig.

— Sau ce? Ce-o să faci? O să începi *să plângi*?

— Du-te-n pizda mă-tii, Spencer... *bătăuș* nenorocit ce ești!

Însă, în spatele ochilor, simt ceva cald și iritant, stomacul mi se strânge de teamă și, dintr-odată, îmi dau seama că trebuie să scap de Spencer, așa că mă întorc și-o iau înapoi pe unde am venit.

— Unde te duci? strigă el după mine.

— Nu știu!

— Fugi de mine, Brian? Asta faci?

— Da, dacă vrei.

— Și eu cum ajung în cameră?

— Nu știu, Spence. Nu e problema mea, nu?

Și-atunci îl aud zicând încet, ca pentru el:

— Du-te atunci. Dispari dracului.

Așa că mă opresc și mă întorc, așteptându-mă să-l văd râzând batjocoritor sau doar rânjind, dar Spence nu face nici una, nici alta. În loc de asta, stă împietrit ceva mai încolo, sub un felinar, cu capul dat puțin pe spate,

cu ochii închiși și cu palma lipită de frunte, cu degetele încleștate.

Arată de parc-ar avea vreo zece ani. Simt c-ar trebui să mă duc la el sau măcar mai aproape de el, dar nu mă apropîi, ci strig în josul străzii, către el:

— Trebuie să pleci, Spence! Până mâine-dimineață. Nu poți să mai stai în casă. E împotriva regulamentului.

Spence deschide ochii, care sunt umezi, roșii și obosiți și se uită la mine calm.

— De asta vrei să plec, Brian? Fiindcă e *împotriva regulamentului*?

— Da. Și de asta.

— Aha. Păi, atunci am să plec.

— OK.

— Și îmi pare rău dacă te-am... făcut de rușine. În fața prietenilor tăi.

— Nu m-ai făcut de rușine. Pur și simplu... nu te mai vreau în preajma mea. Asta-i tot.

Mă întorc și-o iau repede din loc, fără să mai privesc înapoi și sunt sigur, sunt convins că ar trebui să mă simt bine, să mă simt sfidător și puternic fiindcă, în sfârșit, i-am ținut piept. Dar, nu știu din ce motiv, nu mă simt deloc așa. Mă simt doar înfierbântat, gol pe dinăuntru, cretin și trist și n-am nici cea mai vagă idee unde să mă duc.

Nu sunt sigur cât am mai mers după asta. Îmi aduc aminte ca prin ceață că am cheile de la casă și că normal ar fi să mă duc acasă și să-l las pe Spencer să intre. Dar el poate să-i trezească pe Marcus și pe Josh. În fond, nu sunt păzitorul fratelui meu. O să-i las destul timp la dispoziție lui Spencer ca să găsească drumul spre casă și să se culce, iar eu o să merg suficient de mult ca să mă trezesc din beție și să mă limpezesc. Apoi o să mă furișez în casă, iar mâine-dimineață o să punem lucrurile la punct. Dar după vreo oră, burnița începe să se îndesească și se

transformă în ploaie și cu toate că nu asta e intenția mea, cel puțin nu intenția mea conștientă, în cele din urmă, mă trezesc în fața căminului unde locuiesc Alice și Rebecca.

La ora unu dimineța, porțile de la intrare sunt încuiate pentru toată lumea, mai puțin pentru cei care au cheie, deci sunt nevoit să mă cațăr peste gardul înalt și vechi din fier forjat. Reușesc să nu declanșez nici o alarmă și nici să mă trag singur în țepă, dar apoi, aproape imediat, alunec din cauza tălpilor lucioase ale bocancilor și o iau la vale, pe colina înnoroită și împădurită de dedesubt, până mă opresc sub un rododendron. Îmi șterg noroiul gros de pe palme pe frunzișul ud, mă pitesc sub tufișuri și aștept să vină cineva pe cărarea cu pietriș care duce la intrarea principală.

De pe frunze picură apă rece ca gheața, apă care mi se scurge pe ceafă, în vreme ce niște apă îngroșată cu noroi mi se infiltrează în bocancii din piele întoarsă, încât simt că am picioarele învelite într-un carton rece și umed. Tocmai mă gândesc să renunț și să mă întorc acasă, când, în sfârșit, văd niște indivizi pe alee. Ies dintre tufișuri, merg puțin în spatele lor și când au deschis poarta strig „așteptați“, iar ei se opresc și se întorc către mine.

— Țineți poarta!

Bărbatul, pe care nu-l recunosc, se uită la mine suspicios.

— Mi-am uitat cheile! Îți vine să crezi?! Și pe o noapte ca asta!

Țipul se uită la pantofii și la pantalonii mei, care sunt plini de frunze mucegăite.

— Am căzut! Doamne, sunt *ud flească!*

Dar omul nu se clintește, așa că scotocesc prin portofel cu degetele amorțite și jechoase și-i arăt legitimația de student.

— Crede-mă! Sunt student!

Faza cu legitimația funcționează. Tipul deschide poarta și-mi dă drumul înăuntru.

Lipăi de-a lungul coridoarelor întunecate, lăsând în urmă o dâră de noroi care duce până în dreptul camerei lui Alice. Pe sub ușă se strecoară o șuviță de lumină portocalie, așa că știu că e trează. Îmi lipesc urechea de ușă și aud niște muzică – e Joni cântând *Help me*, de pe *Court and Spark* – și aproape simt căldura și lumina trecând prin lemnul masiv. Îmi doresc cu disperare să fiu de cealaltă parte a ei. Ciocănesc ușor. Mult prea ușor, fiindcă Alice nu aude nimic, așa că mai bat o dată și-i șoptesc numele.

— Cine e?

— Brian, murmur eu.

— Brian?

Și Alice deschide ușa.

— Vai, Doamne, Brian, uită-te la tine! exclamă ea, după care mă ia de mână și mă trage înăuntru.

Mă duce până în mijlocul camerei și preia imediat controlul asupra situației, adoptând comportamentul unei menajere din perioada eduardiană, o menajeră severă, dar miloasă.

— Să *nu* te așezi jos și să *nu* atingi nimic până nu te uscăm, tinere!

Și Alice începe să scoțoească prin sertare, scoțând un pulover verde și lălâu, împletit de mână, o pereche de pantaloni de trening foarte largi și o pereche de șosete de lână.

— Poftim! O să ai nevoie și de asta, îmi spune ea și-și desface cordonul de la halatul de prosop alb cu care e îmbrăcată.

Se dezbracă și mi-l aruncă. Pe dedesubt, Alice are un tricou cenușiu antic, care a intrat la apă până-a ajuns deasupra buricului. Tricoul are pe piept un imprimeu cu Snoopy întins pe cușcă, imprimeu care e crăpat și decolorat de-ai crede că e o frescă medievală. În afară

de tricou, Alice mai are pe ea o pereche de boxeri foarte largi, dintr-un bumbac cenușiu și o pereche de șosete bărbătești negre lăsate în jos. Îmi dau seama că, fără îndoială, asta e cea mai senzuală și mai erotică imagine pe care am văzut-o în toată viața mea.

— Uită-te la tine, îți tremură mâinile.

— Da? zic eu, dar atunci când deschid gura să vorbesc realizez că și dinții îmi clănțane.

— Haide, dezbracă-te, altfel o să faci pneumonie! îmi cere ea sever, cu o mână întinsă.

Mă simt destul de jenat să mă dezbrac. Pe de-o parte, fiindcă ganterele n-au apucat încă să dea rezultate, iar pe de altă parte fiindcă sunt îmbrăcat cu o vestă veche de școală, ceea ce, în mod cert, o să-mi creeze înfățișare de orfan de război. Dar mi se pare că-mi amintesc că boxerii sunt într-o stare destul de bună și mi-e și teribil de frig, așa că cedez. În timp ce mă dezbrac, Alice stă lângă mine și observă că mâinile îmi tremură prea tare și nu reușesc să-mi deschei nasturii de la cămașă.

— Lasă-mă pe mine, îmi spune ea și începe să-mi descheie nasturii, începând din partea de sus. De ce nu ești cu Spencer?

— Ne-am cam cer-r-tat.

— Și el unde e?

De ce mai discută Alice de Spencer?

— Habar n-am – probabil că la mine în cameră.

Nasturii sunt complet descheiați, așa că Alice se retrage ca să-mi pot da cămașa jos.

— Îmi pare așa de rău pentru tot...

— Pentru ce?

— Păi, pentru Spencer, fiindcă l-a po-o-cnit...

— Vai, Doamne, nu-ți face nici o grijă. De fapt, mie chiar mi-a plăcut. Sigur că, în general, nu consider că violența fizică are vreo scuză, dar, în cazul lui Patrick, sunt gata să fac o excepție. Uau, prietenul tău, Spencer, chiar știe să se bată, nu?

Amintirea asta o face să-i sclipească ochii.

— Știu că n-ar trebui să spun asta, dar cred că bărbații care se bat au ceva foarte excitant. Te simți atras așa, cum cum trebuie să fi fost atrași și oamenii de luptele gladiatorilor romani în Antichitate.

M-am așezat pe marginea biroului ei. Încerc să nu-l murdăresc cu noroi în timp ce-mi deznod șireturile jechoase.

— Am ieșit odată, nu foarte mult, cu un tip care era boxer amator și-mi plăcea la nebunie să mă duc să-l văd la antrenamente și la meciuri. După asta, întotdeauna făceam sex animalic. Era absolut uluitor. Tot sângele ăla, toate vânățile, totul avea ceva frumos și *senzual*. Sângele care rămânea pe pernă după...

Alice tace nemișcată, cu bocancii mei plini de noroi în mână. Un fior erotic o străbate involuntar din cauza amintirilor. Eu încep să-mi scot, cu grijă, pantalonii de pe mine.

— Sigur că, în afara dormitorului și a ringului de box, nu aveam prea multe în comun, așa că relația a fost sortită eșecului de la început. Asta nu e o bază solidă pentru o relație, nu? Dacă ești atras de celălalt numai când e pe jumătate dezbrăcat sau când împrăștie pe podea creierii cuiva. Tu ai pocnit vreodată pe cineva, Brian?

Eu stau în fața ei numai în chiloți și vestă, așa că s-ar putea crede că răspunsul meu e cât se poate de concludent.

— Eu? Dumnezeu, nu!

— Dar te-a pocnit vreodată cineva...?

— A, o dată sau de două ori – au fost doar așa, niște încăierări la școală sau bătăi prin baruri. Din fericire, am centura neagră la ascunsul pe sub mese.

Alice zâmbește, îmi ia hainele, cu ochii în altă parte, apoi le scutură și le împătorește cu grijă.

— Deci nu ți-a făcut rău? zic eu.

— Când?

— Spencer, în timpul bătaii.

— Când?

— L-am văzut când te-a împins în zid...

— A, n-a fost nimic. N-am decât un cucui mic. De ce? Se vede vreo vânătaie?

Alice se întoarce și-și desparte părul de pe creștet cu o mână. Eu mă apropii de ea, din spate, îi dau părul într-o parte, dar nu mă uit foarte bine, doar inhalez. Alice miroase a vin roșu, a bumbac curat, a piele caldă și a Timotei. Simt o dorință copleșitoare să-o sărut pe cap, pe bucățica de piele puțin umflată, acolo unde e vânătaia. Și-aș putea să și scap cu față curată. Aș putea să mă aplec, s-o sărut și să zic „Gata! Te-am pupat să nu te mai doară!” sau ceva în genul ăsta, dar mai am și eu puțină mândrie, așa că în loc s-o sărut, îmi așez degetele cu blândețe acolo unde scalpul e înroșit.

— Simți ceva? mă întreabă ea.

Of, Alice, *nici nu-ți închipui...*

— E doar o vânătaie mică, îi răspund. Nu e mare lucru.

— Bine, zice ea și-ncepe să-mi întindă hainele pe calorifer.

Eu stau, în continuare, în chiloți și vestă. O privire scurtă, aruncată boxerilor, îmi dovedește că arăt de parc-aș încerca să transport ilicit o jucărie de mari dimensiuni, așa că-mi trag repede pe mine pantalonii de trening și puloverul care încă mai miroase a Alice.

— Am niște whisky? Vrei puțin?

— Absolut, îi răspund, apoi mă așez pe pat și o privesc cum clătește două cești de ceai în lavoar.

În lumina lămpii de pe birou, pielea din susul coapselor lui Alice e foarte albă și ușor vălurită, cam ca aluatul de pâine crescut. Când se întoarce într-o parte, împotriva luminii, văd sau mi se pare că văd un smoc micuț de păr șaten-deschis care evadează din elasticul

lenjeriei și se proiectează pe curbura mătăsoasă a pântecelui.

— Și ce-o să faci?

Mă trezesc la realitate.

— Cu ce?

— Cu prietenul tău, Spencer.

Iar începe – Spencer, Spencer, Spencer...

— Nu știu – cred c-o să discut cu el mâine-dimineață.

— Și-atunci ce-ai căutat prin ploaie?

— Am vrut să-i las câteva ore ca să doarmă. O să mă întorc curând..., îi spun și mă prefac că tremur.

Alice îmi dă o ceașcă de ceai cu două degete de whisky.

— Da' nu poți să te întorci în noaptea asta. Va trebui să dormi aici...

Acum e momentul să mimez împotrivirea.

— Nu, zău, e-n ordine, ar trebui să mă întorc...

Realitatea e că acum mi-e destul de cald, dar mă chinui să clănțănesc din dinți, ceea ce e mult mai dificil decât ați crede, așa că nu exagerez, și șoptesc:

— Beau whisky-ul și plec.

— Brian, nu poți să ieși înapoi afară. Uită-te la încălțările tale...!

Bocancii mei din piele întoarsă sunt distruși. Stau pe calorifer și aburesc de parc-ar fi două foitaje încinse. Aud ploaia care se lovește cu putere de geam.

— *Nu vreau* să te las să pleci. Va trebui ca în noaptea asta să dormi cu mine.

Patul e de o singură persoană. Foarte îngust. *Foarte* îngust.

E, mai curând, un soi de policioară.

— Of, bine atunci, îi răspund, ... dacă insiști.

31

ÎNTREBARE: Descoperit din întâmplare de fizicianul olandez Pieter van Musschenbroek în 1746 și de inventatorul german Ewald Georg von Kleist în 1745, un borcan Leyden este un recipient din sticlă etanș, care este folosit pentru a depozita ce anume?
RĂSPUNS: Electricitate statică.

Sunt lucruri pe care te aștepți, în mod firesc, ca un tânăr de nouăsprezece ani să le fi făcut până la această vârstă. De exemplu, cred că ar trebui să presupui că, până la nouăsprezece ani, am zburat cu avionul sau am mers cu motocicletă, am condus o mașină, am câștigat un concurs sau am fumat, cu succes, o țigară. Până la nouăsprezece ani, Mozart compusese simfonii și opere și cântase pentru capetele încoronate ale Europei. Keats scrisese *Endimion*. Până și Kate Bush înregistrase primele două albume de studio. Eu însă n-am mâncat încă porumb dulce din conservă.

Dar trebuie să mărturisesc că toate astea nu mă deranjează în mod deosebit. Pentru că, în noaptea asta, sunt pe cale să dau marea lovitură. În noaptea asta, pentru prima dată în viață, o să petrec o noapte întregă în pat cu cineva.

Bine, ar trebui să vă mai dau câteva explicații pe această temă. Vara trecută am împărțit un cort de-o persoană cu Spencer și Tone, pe insula Canvey, și a fost destul de plăcut. În primele nopți după moartea tatei

am dormit în același pat cu mama. Iar în noaptea de dinaintea înmormântării, la mine în casă, am împărțit un pat de-o persoană cu verișoara mea Tina din Irlanda. Însă, lăsând la o parte circumstanțele sumbre și tabuul legat de incest, trebuie spus că verișoara Tina a fost și rămâne o persoană profund violentă. Deci, ca să clarific situația, niciodată, în întreaga mea viață, nu am împărțit patul cu un adult de sex opus, care să nu-mi fie rudă apropiată și/sau de care să nu-mi fie frică. Asta până acum.

Eu și Alice stăm treji încă vreo oră, timp în care bem whisky așezați pe pat unul lângă celălalt, discutăm și ascultăm *Tapestry* și noul album al celor de la Everything But The Girl. Pentru că știu că voi rămâne aici toată noaptea, mă relaxez puțin și începem să ne distrăm, să ne distrăm de-adevăratele: ne aducem aminte cum a fost la petrecere, bătaia și expresia de pe fața lui Patrick atunci când nu-și mai aducea aminte cum îl cheamă pe Spencer. Alice stă chiar lângă mine, cu picioarele încrucișate. Și-a tras tricoul peste abdomen în semn de decență, dar atunci când nu se uită, eu tot pot să văd moliciunea albă cu umbre roz de pe interiorul coapselor și scobitura întunecată din susul fiecărui picior.

— Apropo, zice ea, am să-ți spun ceva.

— Ce? întreb eu.

Și mă aștept la ceva de genul „*M-am îndrăgostit de Spencer*“.

— Am primit o veste bună în seara asta, mă ține ea în ceață trăgând de timp.

— Așa...

— Eu... sunt... *Hedda Gabler*!

— Bravo! E o veste extraordinară!

Sincer să fiu, sperasem în secret că n-o să primească rolul fiindcă, pe de-o parte, asta înseamnă c-o să repete tot timpul, și pe de altă parte, fiindcă asemenea multor actori, Alice poate deveni monumental *de plictisitoare*

pe subiectul ăsta. Dar să nu se spună că n-am un talent uriaș pentru a mima sinceritatea.

— E uluitor! Eponima Hedda! O să fii nemai-pomenită! Mă bucur așa de tare! exclam și o iau în brațe și o sărut pe obraz, pentru că, în fond, măcar cu atâta să mă aleg și eu. Dar, auzi, mai vii la *Întrecerea universitară*, nu?

— Absolut. Am verificat și datele nu se suprapun. Chiar și dac-o să ajungem în runda doi...

— Unde o să ajungem.

— Unde o să ajungem.

După care mai vorbim vreo oră și ceva despre numeroasele și variatele provocări pe care le implică abordarea rolului Hedda Gabler, ceea ce nu e lucru ușor, pentru că, sincer să fiu, eu n-am citit niciodată piese de teatru, așa că mă las să plutesc, mă uit la Alice și apoi ea spune:

— ...și ce e cel mai grozav este că Eilert Lovborg e jucat de Neil MacIntyre...

— Cine e Neil...?

— Știi tu, ăla care a fost acel uluitor Richard al III-lea de semestrul trecut.

— A, *el!* exclam eu, vrând, de fapt, să spun „A, boul ăla cu tamburina!”

Neil MycIntyre, ticălosul ăla de actoraș, care și-a petrecut majoritatea semestrului trecut șonticăind ostentativ prin barul studenților cu o pereche de cârje „ca să intre în rol”. De multe ori am fost tentat să-i trag un șut în cârje, dar e clar că Alice e foarte încântată de experiența care o așteaptă, fiindcă se însuflețește și se entuziasmează incredibil: dă din mâini, își mușcă buza și-și apasă fruntea cu palma. De fapt, ceea ce face e să treacă prin întreg rolul, scenă cu scenă. Eu încerc să mă țin să n-adorm. Clipsec la greu când Alice nu se uită și arunc priviri furișe la tricoul cu imprimeu decolorat cu

Snoopy, care se ridică și coboară, sau la pielea palidă de pe interiorul coapselor ei și fac fotografii mentale.

În sfârșit, după ce Hedda a aruncat în foc manuscrisul mult iubitului ei Lovborg și s-a sinucis în culise, Alice zice:

— Doamne, explodez dacă nu fac un pipi!

După care fuge pe coridor către toaleta comună. De cum a ieșit pe ușă, îi miroso pe ascuns roll-on-ul Cool Blue și ajustează unghiul în care e așezat ceasul deșteptător cu radio de lângă pat, în speranța că Alice n-o să sesizeze că e trecut de trei dimineata și n-o s-o apuce somnul. Însă atunci când se întoarce, primul lucru pe care îl face este să caște și să anunțe:

— E vremea să ne băgăm în pat.

Apoi se duce la chiuvetă și începe să se spele pe dinți.

— Mă tem că va trebui să te speli cu periuța mea, îmi spune ea cu gura plină de spumă. Sper că nu te deranjează.

— Pe mine nu mă deranjează, dacă nu te deranjează pe tine!

— Poftim atunci!

Și îmi pasează periuța. Eu o clătesc sub jetul de apă de la robinet, dar nu prea tare, după care mă așez lângă ea, în fața chiuvetei, și mă spăl pe dinți, în vreme ce ea se demachiază cu o loțiune albastră. Se creează un mic accident comic atunci când, din greșeală, îi scuip pe mână în timp ce ea se întindea peste chiuvetă ca să-și ia un disc de vată. Ne surprindem privirile în oglindă și Alice izbucnește veselă în râs și-și clătește repede spuma mentolată de pe încheietură. Îmi dau seama că momentul ăsta are o conotație ușor domestică, în sens plăcut. Parcă ne-am pregăti să mergem la culcare după ce am fost gazdele încântătoare ale unei cine încununate de succes oferite prietenilor noștri cei mai apropiați. Numai că nu spun nimic cu voce tare. În fond, nu sunt chiar atât de cretin.

Îmi scot puloverul verde și pantalonii de trening cu niște gesturi care să nu pară prea provocatoare sau sexuale, apoi mă gândesc dacă să-mi las șosetele în picioare, pentru un plus de confort, dar îmi dau seama că imaginea compusă din chiloți și șosete nu e tocmai atrăgătoare, așa că-mi scot șosetele și le pun lângă pat. Pentru orice eventualitate.

— Vrei să stai la perete sau...? mă întreabă Alice.

— Mi-e indiferent...

— Atunci mă bag eu la perete, da?

— OK.

— Ai pahar cu apă?

— Da.

Și Alice se strecoară sub plapuma din petice multicolore, iar eu o urmez.

La început nu ne atingem. Cel puțin, nu intenționat. Apoi ne foim nițel, dându-ne seama cât de micuț e patul. În cele din urmă, ne găsim o poziție potrivită, ceea ce înseamnă că stăm ghemuiți unul lângă altul, cam ca două ghilimele. Eu nu îndrăznesc s-o ating. De parcă m-ar putea curența. Ceea ce, într-un fel, așa și este.

— Stai bine? mă întreabă ea.

— Îhî.

— Nate-bulă, Brian.

Cum?

— Nate-bulă?

— Așa-mi spunea tata. În loc de noapte bună.

— Nate-bulă și ție, Alice.

— Stinge tu lumina, te rog.

— N-ai vrut să spui să „*ling*“ lumina? îi răspund.

După părerea mea, asta e o replică foarte isteasă pentru ora 3.42 dimineata, dar Alice nu spune nimic, nu scoate nici măcar un sunet, așa că nu-mi rămâne decât să sting lumina. O clipă mă întreb dacă nu cumva gestul ăsta o să acționeze ca un soi de catalizator care să ne scape de inhibiții și să ne elibereze marile și reciprocele

dorințe secrete, dar văd că nu se întâmplă nimic. Doar camera se cufundă în întuneric. Stăm întinși în exact aceeași poziție ca și înainte, ca două ghilimele care nu se ating. Curând însă îmi devine evident că îmi va fi imposibil să mențin tensiunea musculară care mi-e necesară ca să-mi păstrez poziția rigidă și să n-o ating pe Alice. E ca și cum aș fi nevoit să țin toată noaptea un scaun, cu brațul perfect întins. Mă relaxez puțin, astfel încât partea de sus a coapsei mele vine în contact cu arcul calduț al fesei ei stângi, însă Alice nu tresare și nici nu-mi proiectează un cot în stomac. De unde trag concluzia că totul e în regulă.

Însă acum îmi dau seama că nu știu ce să fac cu brațele. Am început să simt furnicături în mâna dreaptă, care-mi stă prinsă sub mine, așa că mi-o extrag de dedesubt. În timpul operațiunii, o lovesc însă pe Alice în șale.

— Au!

— Scuze!

— Nu-i nimic.

Dar acum brațele îmi atârnă, fără sens, în față, contorsionate în niște unghiuri stranii. Sunt ca o marionetă stricată. Încerc să-mi amintesc ce fac de obicei cu brațele, atunci când nu sunt în pat cu încă o persoană, adică tot timpul. Mă chinui să-mi pliez membrele astea noi și ciudate peste piept, dar nici așa nu mă simt bine. Alice s-a dus puțin mai către perete, trăgând după ea și pilota, așa că spatele meu atârnă peste marginea patului și un curent mi se strecoară în sus, pe cracii boxerilor. N-am decât două variante: fie smucesc pilota înapoi, ceea ce ar fi cam nepoliticos, fie risc și mă apropii de Alice. Așa și fac. Așa că acum stau chircit, lipit de spatele ei. Ceea ce e minunat și cred că, tehnic vorbind, se numește poziția linguriță. Îi simt răsuflarea care îi ridică și coboară pieptul și încerc să-mi sincronizez respirația după a ei, în speranța că-n felul ăsta o să reușesc să mă adorm. Deși

asta mi se pare puțin probabil, fiindcă inima îmi bate în mod cert mult, mult prea tare. Parc-ar fi inima unui ogar.

Și-acum părul lui Alice mi-a intrat în gură. Încerc să-l dau la o parte contractându-mi o serie de mușchi faciali, dar se pare că tehnica asta nu funcționează, așa că-mi dau capul pe spate, cât de mult pot, dar părul lui Alice e tot acolo, numai că acum mi se strecoară în nări. Brațele îmi stau în continuare îndoite la piept, lipite de spatele lui Alice, deci sunt nevoit să mă las pe spate, să mi le extrag și să dau șuvițele de păr la o parte. Însă acum brațul stâng mi-a rămas deasupra pilotei, iar în cameră e frig și eu nu știu unde să-l așez. Încep să simt furnicături în brațul drept, ceea ce reprezintă fie semnalul unor viitoare crampe, fie al unui iminent atac de cord. Deodorantul de la subsuoară miroase copleșitor de cool și de blue. Boxerii mi-au nimerit iar în calea curentului. Mi-e frig la picioare și mă gândesc dacă n-ar fi bine să mă întind și să-mi iau șosetele de lână și...

— Te cam foiești, așa-i? mormăie Alice.

— Scuze. Nu știu ce să fac cu brațele!

— Uite...

Și apoi Alice face cel mai uluitor lucru din lume. Îmi ia brațul și-l trage către ea, așezându-l strâns în jurul coastelor ei, pe *sub* tricou, astfel că mâna mi se odihnește pe pielea caldută a abdomenului ei și cred că-i simt și curbura unuia dintre sâni atingându-mi antebrațul.

— E mai bine?

— Mult mai bine.

— Ți-e somn? mă întreabă ea.

E o întrebare absurdă, dacă ne gândim că sânul ei drept se freacă de încheietura mea.

— Nu... nu prea, îi răspund.

— Nici mie. Hai să vorbim.

— Despre ce?

— Despre orice.

— OK.

Mă decid să rup pisica-n două.

— Ce părere ai de Spencer ?

— Mi-a plăcut de el.

— Ți s-a părut în regulă ?

— Da. E nițel cam prea macho și puțin cam îngâmfat..., îmi spune ea luându-și accentul cockney de Radio 4, ... puțin cam prea sigur pe el, dar cred că-i un tip ca lumea. Și e clar că pe tine *te iubește*.

— Ei, nu știi dacă e chiar așa..., zic eu.

— Nu, chiar te iubește. Ar fi trebuit să-l auzi cum te ridică în slăvi.

— Eu am crezut că vrea să te seducă...

— Dumnezeule, nu! *Chiar* din contră..., îmi răspunde ea.

Ce înseamnă *asta* ?

— Cum adică ?

Alice ezită, întoarce capul pe jumătate, apoi spune:

— Păi... se pare că i-a intrat în cap ideea că tu ai fi ... puțin îndrăgostit de mine.

— A zis Spencer *asta* ? Ți-a spus ție ? Astă-seară ?

— Îhî.

Ei, poftim ! A ieșit la lumină. Nu știi ce să spun și nici unde să mă uit, așa că mă întorc pe spate și oftez :

— Ei, mulțumesc, Spencer, mulțumesc foarte mult...

— Nu cred c-a vrut să-ți facă rău.

— De ce ? Ce altceva ți-a mai spus ?

— Păi, era destul de beat, dar mi-a zis că ești un tip foarte de treabă și, ăăă, cuvintele lui au fost că uneori ești cam idiot, dar că, în esență, ești un tip loial și decent și că nu sunt mulți băieți ca tine pe lume și că, dac-aș știi ce e bine pentru mine, atunci ar trebui ... să ies cu tine.

— Spencer a zis *toate astea* ?

— Îhî.

În minte îmi răsare, o clipă, imaginea lui Spencer stând sub felinar, în ploaie, cu ochii închiși, cu palma lipită de frunte și eu pornind-o în direcție opusă.

— La ce te gândești? mă întreabă Alice care s-a întors la loc, cu fața la perete.

— Îmm. Nu știu.

— Presupun însă că e adevărat, nu? Vreau să zic că m-am gândit că s-ar putea să fie adevărat.

— E chiar așa de evident?

— Păi, cred că te-am surprins din când în când uitându-te la mine. Și a mai fost și întâlnirea aia, când m-ai scos la cină...

— Of, Doamne, mi-e așa de rușine de ce s-a întâmplat atunci...

— N-ai de ce să-ți fie rușine. A fost drăguț. Numai că...

— Ce?

Alice tace câteva secunde, apoi oftează din rărunchi și mă strânge de mână cam ca atunci când vrei să spui că știi că persoanei de lângă tine i-a murit hamsterul. Eu mă pregătesc pentru vechiul discurs cu „hai să fim prieteni“. Dar Alice se întoarce către mine, își dă părul după urechi, iar eu aproape că reușesc să-i disting chipul în lumina portocalie de la ceasul cu radio de lângă pat.

— Nu știu, Brian. Eu sunt așa, cam piază rea.

— Nu, nu ești...

— Ba sunt. Pe bune. Toate relațiile pe care le-am avut s-au sfârșit cu cineva care a suferit...

— Nu mă deranjează...

— Te-ar deranja dacă tu ai fi cel care ar suferi. Adică, știi cum sunt eu...

— Știu. Mi-ai spus. Dar și eu ți-am mai zis că nu mă deranjează pentru că e mai bine să încerci, decât să nu încerci. Nu crezi c-ar fi mai bine să facem o încercare, să vedem cum merge? Sigur că depinde numai de tine, pentru că s-ar putea să nu-ți placă de mine în felul ăsta...

— Ei, evident că m-am gândit la asta. Dar treaba asta nici n-are legătură cu *tine*. Adevărul e că nu am timp pentru toată povestea asta cu prietenul meu-prietena

mea. O joc pe Hedda, mai am și echipa și așa mai departe. Pun prea mult preț pe independența mea...

— Păi, și eu pun preț pe independența *mea*! intervin eu, cu toate că fraza asta e o minciună de proporții absolut epice, fiindcă nu înțeleg ce ar trebui să fac cu *independența* asta.

Știți ce e „independența”? „Independența” înseamnă să stai să te holbezi la tavan în toiul nopții, cu unghiile înfipite în palme. „Independența” înseamnă să-ți dai seama că singura persoană cu care ai vorbit toată ziua e vânzătorul de la magazinul de băuturi. „Independența” înseamnă o masă ieftină luată în subsolul de la Burger King sâmbăta după-amiaza. Când Alice vorbește de „independență”, se referă însă la cu totul altceva. „Independența” este luxul pe care-l au toți acei oameni prea încrezători, prea ocupați, prea populari și prea atrăgători ca să fie „singuri” ca noi ceilalți.

Și nu vă faceți iluzii: singurătatea e, cu certitudine, cea mai groaznică stare. Spune-i cuiva că ai o problemă cu alcoolul, că suferi de anorexie sau că tatăl tău a murit atunci când tu erai copil, și-o să vezi că aproape instantaneu ochii respectivului se luminează din cauza dramatismului fascinant și a patosului întregii situații. Tu ai o *problemă*, ceva în care se poate implica, despre care se poate vorbi, pe care o poate analiza, despre care poate discuta sau chiar pe care o poate rezolva. Dar spune-i cuiva că te simți singur și-o să vezi că cel din fața ta o *să pară* că-ți plânge de milă, dar privește-l mai cu atenție și-ai să-i observi mâna care se furișează la spate, pipăind după clanța de la ușă. Omul ăla se pregătește s-o rupă la fugă de parcă singurătatea ar fi o boală contagioasă. Pentru că a fi singur e o chestie așa de banală, așa de rușinoasă, așa de obișnuită, așa de plictisitoare și așa de urâtă.

Ei, eu am fost singur cuc toată viața și m-am săturat de singurătate. Vreau să fac parte dintr-o echipă, dintr-un

parteneriat, vreau să simt murmurul acela audibil de invidie, admirație și ușurare când intrăm amândoi într-o cameră – „slavă Domnului, acum suntem în siguranță, fiindcă au venit ei” –, dar vreau să fim și puțin înfricoșători, puțin intimidanți și duri, cam ca Dick și Nicole Diver din *Blândețea nopții*, scripitori și dependenți sexual unul de celălalt, ca Burton și Taylor sau ca Arthur Miller și Marilyn Monroe, numai că stabili, sensibili și fără căderi nervoase, fără infidelități și fără divorț. Sigur că nu pot să spun nimic din toate astea cu voce tare. Fiindcă, în momentul ăsta, nimic n-ar speria-o mai mult pe Alice. Decât poate să apar cu un topor în mână. Și nici nu pot să folosesc cuvântul „singur” fiindcă la auzul lui oamenii încep să se simtă aiurea. Și-atunci ce să spun? Trag adânc aer în piept, oftez, îmi pun o mână pe cap și, într-un final, iată ce-am găsit de zis:

— Tot ce știu e că ești absolut uluitoare, Alice. Și amețitor de frumoasă, desigur. Nu că asta ar conta. Și-mi place la nebunie să fiu cu tine, să-mi petrec timpul cu tine și cred că, ei bine, chiar cred că noi doi ar trebui...

Și aici intervine un moment de pauză. Și-o fac. O sărut pe Alice Harbinson.

Și o sărut, o *sărut* ca la carte, pe *gură* și așa mai departe. Buzele lui Alice sunt calde, dar, la început, uscate și ușor crăpate, astfel că simt, pe buza de jos, o fâșie de piele moartă, tare și ascuțită. Mă gândesc dacă-i să i-o mușc, dar mă întreb dacă nu cumva e un gest mult prea cutezător, prea senzual – mă refer la mușcătură – mai ales în primele secunde. Poate c-ar trebui s-o scap de fâșia de piele moartă cu sărutări. E posibil? Poți să scapi de pielea moartă de pe buze prin sărutări? Ce ar implica asta? Sunt pe punctul să fac o încercare când Alice își trage capul, iar eu mă gândesc c-am făcut-o de oaie, dar ea îmi zâmbește, ridică mâna și-și rupe fâșia de piele moartă de pe buză, apoi o aruncă lângă pat. Își șterge

buza cu dosul palmei, după care verifică dacă nu sân-
gerează, își linge buzele și ne sărutăm din nou și e sublim.

Când vine vorba de sărutat, e limpede că nu sunt un
cunoscător, dar sunt destul de sigur că astea sunt niște
sărutări *bune*. E ceva foarte diferit de experiența cu
Rebecca Epstein. Rebecca e minunată, e foarte haioasă
și așa mai departe, dar atunci când m-am sărutat cu
Rebecca Epstein totul a fost numai unghiuri și muchii.
Gura lui Alice nu are nici un fel de unghiuri și nici
muchii. E toată numai căldură și moliciune și, în ciuda
unui ușor iz de răsufare mentolată și încinsă care se
simte de la unul dintre noi, probabil de la mine, să te
săruți cu Alice e raiul pe pământ. Sau ar fi dacă, din senin,
nu mi-aș da seama că nu știu ce să fac cu limba, care,
dintr-odată, parc-a devenit uriașă și cărnoasă, ca o bucată
de ceva împachetat strâns în plastic și expus în vitrina
unui măcelar. Mă întreb dacă e potrivit să-mi folosesc
limba în situația de față. Și atunci, ca și cum mi-ar răs-
punde la întrebare, simt limba *ei* atingându-mi ușor dinții.
Apoi Alice îmi ia mâna și mi-o pune pe tricoul ei, peste
Snoopy care doarme pe cușcă, apoi sub tricou, iar după
asta trebuie să vă mărturisesc că totul s-a cam încetșat
în mintea mea.

ÎNTREBARE: Care e numele sub care e cunoscut fiul rabinului ungar Eric Weisz, renumit pentru curajoasele lui evadări și dispariții?

RĂSPUNS: Harry Houdini.

A doua zi de dimineață ne mai sărutăm nițel, dar mai puțin marcați de abandonul erotic arzător de peste noapte. Acum e zi și Alice poate să vadă cu cine are de-a face. În plus, are și un seminar de măști la 9.15, așa că imediat după ora 8.00 sunt în picioare, cu bocancii distruși de noroi în brațe și mă îndrept către ușă.

— Ești sigură că nu vrei să te conduc?

— Nu, nu, e în ordine...

— Ești sigură?

— Trebuie să-mi adun lucrurile, să fac un duș și toate celelalte...

Eu aș fi foarte fericit să rămân ca martor la *toate astea* și simt că, într-un mod nedefinit, mi-am câștigat acest drept, dar e vorba de o baie comună, ceea ce, evident, complică lucrurile, și oricum trebuie să nu uit să par relaxat, să par relaxat...

— Ei, îți mulțumesc că m-ai *primit*, îi spun, încercând o replică mai fără perdea, care însă nu prea dă rezultate, apoi mă aplec și-o sărut.

Ea se retrage puțin cam prea repede. Preț de-o clipă mă întreb dac-ar trebui să fiu jignit, dar imediat Alice îmi dă o explicație perfect rațională:

— Iartă-mă! Îmi miroase gura!

— Ba deloc, îi răspund eu, deși e adevărat, respirația îi miroase foarte, foarte rău.

Dar mie nu-mi pasă. Alice ar putea să scuipe și foc și mie tot nu mi-ar păsa.

— Ai putea să scuipi și foc și mie tot nu mi-ar păsa, îi spun.

Alice scoate un „îmmmm“ sceptic și-și dă ochii peste cap încântată, apoi zice:

— Da, sigur, ai face mai bine să pleci înainte să te vadă cineva. Și Brian?

— Îhî?

— Nu trebuie să spui nimănui. Îmi promiți?

— Sigur că da.

— E secretul nostru...?

— Absolut.

— Completamente?

— Îți promit.

— OK – ești gata?

Alice deschide ușa și se uită în lungul coridorului ca să se asigure că nu e nici un pericol, apoi îmi dă un brânci afectuos afară pe ușă, de parc-ar fi împins un parașutist care nu vrea să sară din avion. Mă întorc la timp ca să-i văd chipul superb dispărând în spatele ușii zâmbitor – sunt destul de sigur de asta.

Pe coridor mă rezem de un calorifer și-mi bat bocancii distruși unul de altul, semănând noroi întărit pe parchet.

Plutesc către casă. În ultimele douăzeci și patru de ore n-am mâncat nimic altceva decât chipsuri și alune, așa că mor de foame și-am reușit să-mi întind și-un mușchi de la gât când am sărutat-o pe Alice. Dar asta trebuie să fie un semn bun. Mai am și o senzație de gol, de ameteală, parc-aș fi drogat. Senzația pe care o ai atunci când n-ai dormit toată noaptea. Acum funcționez pe bază de adrenalină, de exaltare și pe baza salivei altcuiva.

Așa că mă opresc la o dugheană și-mi cumpăr, pe post de mic dejun, o cutie de Fanta, un baton Mars și un Aero de mentă. Încep să mă simt nițel mai bine.

E o dimineată de iarnă friguroasă, dar frumoasă. O mulțime de copii, ținuți de mână de părinți, se îndreaptă spre școală. La un semafor, în timp ce-mi mănânc batonul de Aero cu mentă, observ privirea unei fetițe care așteaptă lângă mine și se uită, curioasă, la încălțările și la pantalonii mei care sunt încă plini de noroi. Arăt de parc-aș fi fost înmuiat în ciocolată cu lapte. Asta mi se pare a fi genul de imagine pitorească, pe care o regăsești în ilustrațiile din cărțile de povești și care îi încântă pe copii, așa că îi zâmbesc fetiței, mă aplec către ea și-i spun, exprimându-mă cam ca J.D. Salinger:

— Am fost înmuiat în ciocolată cu lapte!

Dar, pe traseul dintre creier și gură, ceva se întâmplă cu cuvintele mele, pentru că, dintr-odată, fraza asta pare a fi cel mai ciudat și mai îngrijorător lucru pe care i-l poate spune cineva unui copil. Mamă-sa pare să-mi dea dreptate, fiindcă se încruntă la mine de parc-aș fi un răpitor de copii, își ia fetița în brațe și traversează grăbită strada înainte ca semaforul să-și schimbe culoarea. Eu ridic din umeri, pentru că sunt hotărât să nu las nimic să-mi strice dimineța. Vreau să-mi păstrez starea asta de ușoară exaltare. Însă e ceva care mă sâcâie, ceva de care nu pot să scap.

Spencer. Ce-i spun lui Spencer? Probabil c-o să-mi cer scuze. Dar nu cu prea multă solemnitate. N-o să fac mare tam-tam. O să-i zic doar că băi, scuze pentru aseară, cred că situația mi-a cam scăpat de sub control, prietene și după asta amândoi o să râdem și totul va fi dat uitării. O să-i povestesc cum am făcut dragoste cu Alice, numai că n-o să folosesc expresia asta. O să-i zic cum „ne-am tras-o“. Apoi vom reveni la normal. Sigur că ar fi cel mai bine dacă Spencer ar pleca totuși azi, însă am să fac un efort, o să chiulesc de la cursuri și-o să-mi răscumpăr greșelile conducându-l până la gară.

RUNDA A PATRA

Rosemary s-a ridicat în picioare, s-a aplecat și i-a spus cu cea mai mare sinceritate:

— Of, suntem așa niște actori — tu și cu mine.

F. SCOTT FITZGERALD, *Blândețea nopții*

ÎNTREBARE: În articolul său publicat în 1926 în revista *Lef* a poetului Maiakovski, Serghei Eisenstein propune o nouă formă de cinema care se bazează mai puțin pe desfășurarea statică, logică și liniară a acțiunii și mai mult juxtapunerea stilizată a imaginilor. Care este denumirea dată de Eisenstein noii lui forme de cinema?

RĂSPUNS: Montaj de atracții.

Există o convenție generică, ușor de regăsit mai ales în cinema american comercial, în care eroul și eroina se îndrăgostesc în timpul unei secvențe de montaj extinse și fără replici, care este, în mod inevitabil, garnisită cu o baladă orchestrală ordinară care conține, de obicei, un solo de saxofon. Nu sunt sigur de ce îndrăgostirea trebuie să fie fără replici – poate pentru că împărtășirea propriu-zisă a celor mai intime gânduri, secrete și dorințe este cam plicticoasă pentru cei care nu sunt implicați în mod direct. Dar, în orice caz, secvența asta ilustrează toate chestiile haioase pe care îndrăgostiții trebuie să le facă – să mănânce floricele la film, să se care unul pe celălalt în spate, să se sărute pe o bancă într-un parc, să încerce tot felul de pălării caraghioase, să bea câte-un pahar de vin în cada plină cu spumă, să cadă în piscine, să meargă înspre casă mână în mână arătându-și unul celuilalt diverse constelații etc., etc., etc.

Ei, cu Alice și cu mine, în ultima săptămâna, situația n-a fost deloc așa. De fapt, nici n-am mai auzit nimic de ea. Ceea ce e OK, pentru că noile mele cuvinte de ordine sunt *Nepăsător* și *Reținut*. Am mare grijă să nu-i încalc prețioasa independență, mai ales acum, când e așa de ocupată cu *Hedda Gabler*. Chiar nu mă deranjează că nu mi-a mai dat nici un semn. Nici eu n-am sunat-o decât de cinci, șase ori toată săptămâna și nici nu i-am lăsat nici un mesaj, așa că, din câte știe Alice, n-am sunat-o deloc! E adevărat că a fost un moment mai delicat atunci când la telefon a răspuns Rebecca Epstein, însă aproape imediat mi-am schimbat vocea cu subtilitate și cred că am scăpat nedescoperit.

Între timp, mi-am petrecut vremea ascultând o mulțime de melodii din perioada de mijloc a carierei lui Kate Bush și mi-am revărsat toate sentimentele într-un poem de dragoste la care lucrez pentru Sfântul Valentin, care este peste trei zile, cu o zi înainte înainte de Întrecere. Sigur că recunosc că Ziua Îndrăgostiților nu e nimic mai mult decât un construct de marketing cinic și exploator, dar a fost o vreme când Sfântul Valentin însemna foarte mult pentru mine și implica un număr uriaș de scrisori compuse în stil *Reader's Digest*. Acum sunt mult mai în vârstă și am mai mult discernământ emoțional, așa că am ajuns să mă rezum la o câte-o felicitare pentru mama și pentru Alice. Asta e limita mea. Sigur că, în ceea ce-o privește pe Alice, un comportament *Nepăsător* și *Reținut* ar însemna să nu-i trimit nici o felicitare, dar nu vreau să creadă că nu-mi mai place de ea sau, mai rău, că tot ce s-a întâmplat între noi n-a fost decât sex.

Poemul merge bine, dar nu reușesc să mă hotărâsc care e cea mai potrivită formă de versificație. Am experimentat sonetul petrarchian, sonetul elisabetan, cupletele rimate, versul alexandrin, haiku și versul alb, dar e posibil ca, până la urmă, să ajung să scriu un limerick.

Alice, pis, zapis, contrazis, clitoris...

În final, se dovedește că nasul lui Patrick n-a fost rupt. Asta nu înseamnă că nu e roșu, strâmb și umflat și că, deocamdată, frumusețea Eroului de Acțiune nu e compromisă. Pe obraz are și o cicatrice în ton care mie mi se pare că-l face să arate destul de obraznic și de dur, dar lui nu-i spun asta.

— Te doare? îl întreb,

— Ți se *pare* că m-ar dura? se încruntă el mânios la mine.

— Puțin.

— Ei, păi, chiar mă doare. De fapt, doare *al dracului de tare*, îmi răspunde el și, ca dovadă, își atinge nasul, ca să-l doară, apoi se strâmbă teatral.

Suntem în bucătăria lui în stil cazon. Facem ceai înainte ca restul echipei să ajungă pentru ultima repetiție de dinaintea întrecerii televizate.

— Ți dai seama că nasul meu o să arate tot așa și săptămâna viitoare, nu? Când o să apărem *la televizor*? În fața a *milioane* de oameni?

— Nu sunt *așa* de multe milioane, Patrick. Și oricum, sunt sigur c-o să-ți ascundă vânătaia cu farduri sau ceva de genul ăsta.

— Păi, sper că da, Brian, fiindcă toată familia mea – mai mult sau mai puțin – o să fie în studio și nu vreau să fiu nevoit să le explic că un skinhead cu accent cockney mi-a făcut chestia asta numai pentru că n-a fost de acord cu vederile mele politice.

— Da, numai că ăsta n-a fost singurul motiv pentru care te-a bătut, așa-i?

— M-a bătut fiindcă e un animal, care n-ar fi trebuit lăsat fără lesă. Are mare noroc că m-am hotărât să nu-l dau în judecată.

— N-avea nici un sens. Spencer n-are bani.

— Nici nu-i de mirare. Nu mă surprinde că nu e în stare să-și găsească o slujbă ca lumea...

— De fapt, e un tip foarte inteli...

— ...dacă așa se comportă tot timpul...

— Ei, și tu ai fost puțin...

— Puțin cum?

Mă gândesc să-i spun — încrezut, ignorant, insuportabil, grosolan, îngâmfat —, dar renunț, fiindcă, până la urmă, prietenul meu cel mai bun chiar l-a bătut, așa că zic:

— În orice caz, ți-am adus asta — în semn de scuză, în numele lui Spencer...

Și-i dau cadoul: o cutie uriașă de Cadbury cu fructe și alune, un dar rămas de la Crăciun, de la bunica Jackson. Mi se pare că gestul meu e nițel cam neprincipial, pentru că, desigur, lui Spencer nici măcar în vis nu i-ar da prin cap să-și ceară scuze. O clipă mă gândesc cum ar fi să trântesc cutia cu bomboane pe șaua nasului trufaș și de dreapta al lui Patrick. Îmi închipui sunetul care s-ar auzi, trosnitura satisfăcător de zgomotoasă, însă, în loc de asta, îi înmânez politico cadoul. În fond, trebuie să fim o echipă. Patrick bolborosește un lapidar „mulțumesc foarte mult” și dosește ciocolata pe raftul cel mai de sus al dulapului de bucătărie, astfel încât să nu fie nevoit s-o împartă cu nimeni.

Se aude soneria de la intrare.

— Brian, dacă e Lucy, atunci ar trebui să-ți ceri scuze.

Sincer să fiu, cred că a fost destul de cutremurată de toată istoria aia.

Aleg pe scări în jos și-i deschid ușa lui Lucy și ursulețului ei panda.

— Bună, Brian, mă salută ea veselă.

— Lucy, voiam să-ți spun că-mi pare foarte, foarte rău pentru bătaia aia...

— A, e în ordine. Și eu voiam să te sun în cursul săptămânii să vad dacă...

ALICE! Alice se ițește de după umărul lui Lucy.

— Salut, Alice! zic eu.

— Bună, Brian, îmi răspunde ea zâmbind imperceptibil, pentru că, în fond, noi doi avem un secret.

Restul întâlnirii se desfășoară fără nici un incident. Nu se știe care va fi echipa cu care ne vom înfrunta, pentru că organizatorilor le place să păstreze secretul până în ziua înregistrării, dar Patrick ne spune să nu ne mirăm dac-o să aflăm că e vorba de Oxbridge sau de Open University.

— Sunt considerați *mult* mai buni decât sunt în realitate, ne anunță el.

Se discută multe detalii de ordin practic: închirierea microbuzului de la echipa de hockey și lipirea de afișe la Liga Studenților pentru oricine vrea să vină cu noi în calitate de supporter. Unul dintre amicii ciolănoși și cu vederi de dreapta ai lui Patrick, un tip care studiază Economia, s-a oferit să conducă microbuzul cu susținători până la Manchester. Asta în situația în care o să fim în stare să adunăm destule persoane interesate.

— Deci, dacă știți pe cineva care vrea să vină, spuneți-le să meargă să semneze formularul de la Ligă.

Alice vrea să-i invite pe toți cei din distribuția spectacolului *Hedda Gabler*, iar Lucy are niște amici mediciniști, însă eu nu am pe cine altcineva să invit decât pe Rebecca. Nu sunt complet convins că n-o să huiduie sau că n-o să aclame echipa adversă, dar mă hotărâsc ca măcar să-i ofer posibilitatea să opteze.

— Și-acum..., spune Patrick consultându-și notițele bătute la mașină, ... ultimul punct din agendă. Trebuie să ne hotărâm care va fi mascota echipei!

Eu nu am nimic care s-ar putea califica pentru rolul de mascotă, iar Patrick nu deține nimic care să fie nici pe departe pufos și amuzant, așa că, în final rămâne să alegem între ursulețul preferat al lui Alice, Eddie, și craniul scheletului pe care Lucy studiază la anatomie. Alice are o propunere isteată: să înfășurăm craniul într-o eșarfă cu însemnele colegiului nostru și să-l botezăm Yorick.

Îl alegem pe Eddie.

După ce întâlnirea noastră ia sfârșit, trebuie să alerg pe stradă ca s-o prind din urmă pe Alice, care se duce direct la repetiții.

— Ce faci mâin... ?

— Repet...

— Și-n timpul zilei ?

— Păi, trebuie să predau un eseu, așa că...

— Vrei să mergem la film ?

— La film ?

Alice se oprește în mijlocul străzii, se uită în ambele direcții să vadă dacă ne vede cineva, apoi zice:

— OK. Mergem la film.

Alegem când și unde ne vedem, apoi dau fuga acasă ca să termin poemul.

A doua zi după-amiază, Alice își abandonează eseuul ca să fie numai cu mine și mergem împreună la film. Sigur că un cinematograful nu e locul ideal, fiindcă posibilitățile să vorbesc cu ea sau chiar s-o privesc sunt limitate. În plus, Alice vrea să meargă la Odeon, să vedem *Înapoi în viitor*. Insistă c-o să fie „de răs și destul de haios“, dar eu am în minte ceva mai solicitant din punct de vedere intelectual. Așa că mergem la Arts Cinema, să vedem proiecția dublă de marți după-amiază, cu filme antologice din perioada de început a epocii cinematografului mut: capodopera surprinzător de suprarealistă din 1928 a lui Dali și Buñuel *Câinele andaluz* și meșteșugita polemică sovietică a lui Eisenstein, *Crucișătorul Potemkin* (1925).

Cumpărăm de la chioșcul de ziare o grămadă de dulciuri, pentru că, așa cum îi atrag atenția lui Alice, adaosul comercial aplicat dulciurilor care se vând la cinematograful este excesiv de mare. Apoi ne așezăm pe niște locuri de pe la mijloc. Suntem noi doi și încă patru oameni în tot toată sala. Luminile se sting, iar atmosfera de dorință sexuală reprimată, semănând cu un ușor

curent electric care circulă între noi, devine aproape tangibilă. Așa cum se întâmplă și cu mirosul de țigări umede și de Kia-ora stricată și cu senzația vagă de infestare. Prima proiecție este *Câinele andaluz*. În timpul scenei înfiorătoare, când globii oculari sunt despicați, iar măgarul putrezește pe pian, Alice se apleacă în față, cu mâinile la ochi, iar eu îmi pun mâna pe spătarul scaunului ei – ce siropos! – ca și când aș vrea s-o protejez de perspectiva grotescă a lui Dali și Buñuel asupra mecanismului subconștientului.

Apoi luminile se aprind și urmează o scurtă pauză, în care mâncăm o pungă mare cu alune trase în ciocolată, bem câte-o cutie de Lilt și discutăm despre suprarealism și relația lui cu subconștientul. Alice nu e un fan al acestui curent artistic.

— Pe mine mă lasă rece. E foarte urât și alienant. Nu mă mișcă și nici nu mă implică emoțional. Asta-i tot...

— Suprarealismul nici nu *trebuie* să te angajeze sau să te implice emoțional. Cel puțin, nu în sens convențional empatic. Suprarealismul e *gândit* să fie straniu și deprimant. Mie mi se pare *foarte* emoțional, numai că emoțiile pe care le resimțim sunt deseori de anxietate și dezgust...

Sigur că, în mod ironic, spre deosebire de suprarealiști, tot ceea ce-mi doresc eu este ca Alice să fie angajată și implicată într-un mod convențional empatic și să *nu* simtă anxietate și dezgust.

Apoi luminile se sting din nou și atmosfera se animă când pe ecran începe să ruleze *Crucișătorul Potemkin*. În timpul celebrei scene cu treptele din Odessa, îi tot arunc priviri furișe lui Alice. În cele din urmă, ea se întoarce și-mi zâmbește. Eu mă aplec către ea și-o sărut. Și, slavă Domnului, și ea mă sărută și-ncă destul de mult, ceea ce e grozav. Între gurile noastre se produce un amestec de arome, citrice și lactate, pentru că Alice a trecut la bomboanele gumate cu gust de vin, iar eu sunt încă la

alunele trase în ciocolată. Nu mă pot dezlănțui cu sărutatul fiindcă mi s-a prins o bucățică de alună într-una din măselele de minte. Nu vreau ca sărutările să devină prea înfocate și prea profunde ca nu cumva aluna să mi se desprindă din măsea. Până la urmă, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să-mi fac probleme, fiindcă Alice se desprinde curând și-mi șoptește:

— Cred că e mai bine să mă uit la film. Vreau să știu ce se întâmplă cu marinarii!

Și-așa ne întoarcem la *Crucișătorul Potemkin*.

Când ieșim din cinematograful afară s-a făcut întuneric. Mie îmi cam vine să vomit de la atâtea dulciuri și sărutări, dar Alice mă ia de braț și plecăm pe jos prin centrul orașului. Discutăm despre Eisenstein cu un zel revoluționar.

— Omul e într-adevăr părintele tehnicii narative moderne din cinematografie, zic eu.

Apoi, când, în sfârșit, am terminat toate replicile plictisitoare și de rahat, concluzionez:

— Cafea sau clătite? Sau să mergem în bar? Sau înapoi, la mine acasă? Sau la tine?

— Mai bine nu. Am niște replici de învățat.

— Aș putea să te testez eu? îi sugerez lui Alice, deși ceva îmi spune că și așa o testez prea mult.

— Mă descurc mai bine singură, îmi răspunde ea, iar eu realizez cu groază că ne îndreptăm către căminul ei și că aici se încheie montajul nostru de atracție pentru ziua de azi.

Apoi, la sensul giratoriu din fața stației de autobuz National Express, văd ceva și-mi vine o idee.

— Hai cu mine o secundă...

— De ce?

— Mi-a venit o idee. O să fie haios, îți promit.

O strâng de braț doar puțin mai tare, dar destul cât să mă asigur că nu poate să fugă. Ne îndreptăm către

ceața cenușie de gaze diesel din stația de autobuz și către cabina cu foto la minut.

— Ce facem?

— M-am gândit să ne facem niște poze, îi răspund în timp ce mă caut prin buzunare după mărunțiș.

— Cu *noi doi*?

— Îhî.

— De ce naiba? mă întrebă ea trăgându-se puțin înapoi.

Eu o strâng mai tare de mână.

— Ca suvenir, îi explic, deși cuvântul nu e cel mai potrivit.

„Suvenir“, substantiv comun, derivat din verbul francezesc *souvenir*, a-și aminti.

— Așa, de distracție!

— În nici un caz, exclamă Alice, iar eu mă întreb cum o să reușesc s-o bag în cutia aia fără o batistă cu clo-roform.

— Ei, haide...

— Nu!

— De ce nu?

— Fiindcă arăt *îngrozitor*! îmi explică ea, cu toate că, în realitate, ceea ce vrea să spună e „Fiindcă *arăți* îngrozitor...“.

— Prostii! Arăți foarte bine! Haide, o să fie haios, o îndemn și-o trag de mână de-a lungul trotuarului din fața stației de autobuz.

O să fie haios, o să fie haios, o să fie haios... Dau la o parte perdeaua de plastic portocaliu îmbibată cu motorină și nicotină și amândoi ne înghesuim în chioșc. Ne foim nițel până ajustăm înălțimea scaunului și ne hotărâm cum o să stăm. Într-un final, Alice se așază pe genunchiul meu, dar trebuie să se ridice la loc ca să-mi scot din buzunar un mănunchi de chei și restul de monede. Apoi se cuibărește înapoi în poala mea. De data asta și-a trecut amândouă picioarele peste ale mele și și-a

împletit brațele în jurul gâtului meu. Alice s-a dat pe brazdă și se pare că, până la urmă, chiar c-o să fie haios, așa că mă aplec și pun 50 de penny în fanta automatului.

Primul flash al blițului aparatului intervine tocmai când îmi dau din ochi o șuviță groasă de păr moale și lins.

Pentru al doilea flash îmi scot ochelarii, îmi sug obrazii și mă botoșesc, încercând o figură de manechin masculin. Fiindc-o să fie haios.

La a treia fotografie încerc un hohot de râs relaxat și fericit, cu capul dat pe spate și cu gura deschisă.

Iar pentru numărul patru o sărut pe Alice pe obraz.

Mi se pare că trec ore întregi până să iasă fotografiile din automat. Stăm tăcuți în stația de autobuz, inhalând gaze de eșapament diesel și ascultând anunțurile făcute prin megafon. Autobuzul de 5.45 spre Durham e gata să plece.

— Ai fost vreodată în Durham ?

— Nu, zice ea. Tu ?

— Nu, îi răspund. Dar aș vrea să merg. Se pare că au o catedrală superbă.

Autobuzul trece bubuind pe lângă noi, râgâind fum prin țeava de eșapament. Mă gândesc să mă arunc sub roțile lui. Apoi, în sfârșit, cu un foșnet și un declic, automatul scuipe banda cu poze, lipicioasă din cauza lichidului de dezvoltare și puțind a amoniac.

Unele triburi primitive cred că fotografiile îți fură o parte din suflet. Uitându-mă la poze nu mi-e greu să ajung la concluzia că s-ar putea ca triburile alea să aibă dreptate. În prima fotografie, mâna și părul îmi ascund mare parte din față. Singurul lucru care mai rămâne vizibil este acneea din jurul gurii și limba mare, grasă și încărcată care-mi atârnă obscen afară, de parcă tocmai m-a pocnit cineva în falcă. Numărul doi, poza cu „manechinul masculin comediant“, cred că poate fi considerată cea mai tristă și grotescă chestie pe care am văzut-o în

toată viața mea. Efect întărit de unul, doar unul, dintre ochii lui Alice, care e dat peste cap. Numărul trei, poza intitulată „Râs!“, este îngrozitor de strălucitoare și de excesiv de luminată, astfel că oricine se poate uita în nasul meu, trecând de părul încâlcit din nări și ajungând până în centrul întunecat al craniului, pentru ca apoi să-și coboare perspectiva către bolta palatină cu franjuri roz, să treacă de plombele primitive, cenușiu-argintii din molari, ajungând până în epiglotă. În sfârșit, în poza cu numărul patru, o sărut pe Alice cu o gură crăpată și zbârcită de batog, în timp ce ea tresare, cu ochii strâns închiși.

Deci, una pentru portofel.

— Of, Doamne, exclam.

— Minunat, remarcă Alice fără nici o nuanță.

— Care două le vrei?

— A, e OK. Ține-le tu. Ca un suvenir.

Și iată, din nou, cuvântul ăla, suvenir, substantiv comun, derivat din verbul francezesc *souvenir*, a-și aminti.

— Iartă-mă, Bri, trebuie să fug.

Și exact asta face. O rupe la fugă.

Seara, acasă, la birou, făcând ultimele retușuri la poem și uitându-mă la banda cu fotografii pe care am lipit-o pe peretele de alături – eu sărutând-o pe Alice, ea tresărind –, îmi dau seama că ieșirea noastră haioasă în oraș n-a fost decât un succes parțial. Sigur că n-ar trebui să mă mai gândesc la asta, dar mi-e teamă că s-ar putea să nu reușesc s-adorm dacă nu mai vorbesc o dată cu ea, așa că-mi iau haina și pornesc spre barul studenților, în speranța c-o să dau, întâmplător, peste ea, după repetiții.

Normal că nu e acolo. Când ajung eu, singura persoană pe care o cunosc din tot barul e Rebecca Epstein, înconjurată de mica ei bandă de furioși ca dracu’.

Rebecca pare destul de bucuroasă să mă vadă și-și pune camarazii să redistribuie o parte din spațiul de pe bancuță ca să mă strecor și eu lângă ea, dar masa e acoperită de pahare goale. Toată seara, Rebecca a alternat berea cu whisky-ul și pare pilită bine.

— Ai văzut *Crucișătorul Potemkin* al lui Eisenstein? zic eu atent ca nu cumva să apară Alice.

— Nu l-am văzut. De ce? Ar trebui?

— Absolut! E fantastic! Rulează la Arts Cinema toată săptămâna.

— Bine. Atunci hai să mergem! Chiulesc la cursurile de mâine după-amiază...

— Păi, eu am fost și l-am văzut azi după-amiază.

— Singur?

— Nu. Cu Alice, îi răspund cât de relaxat pot.

Însă Rebecca mă miroase la fazele astea de la o poștă și-mi sare imediat la beregată:

— Ei, da' voi doi sunteți prieteni la cataramă în ultima vreme, așa-i? E ceva ce ar trebui să știu?

— Am petrecut ceva timp împreună. Asta-i tot.

— Nu mai spune?! face ea sceptică.

Începe să-și ruleze o țigară, cu toate că încă mai are una atârnată de buze. E ca și cum ai vedea pe cineva încercându-și pistolul.

— Nu... mai... (linge hârtia)... spune?! Ei, Jackson, chiar te pricepi să distrezi o fată, așa-i? O capodoperă a propagandei sovietice după-amiaza, apoi o duci la Luigi pentru un cocktail de creveți, o jumătate de pui la grătar și două pahare de Lambrusco bianco. Stilat, frate! Sper doar că, după ziua magică în oraș, fata te-a lăsat măcar s-o pipăi...

Dacă aș fi deștept, sigur că n-aș mușca nada.

— De fapt, cam suntem împreună, îi declar.

Rebecca ridică din sprâncene și zâmbește pentru ea. Înainte să rostească un cuvânt, își aprinde țigara proaspăt rulată.

— Chiar așa? șoptește ea culegându-și o fărâmbă de tutun de pe buză. Da' cum se face că nu v-am văzut împreună pe la cămin?

— Suntem discreți. O luăm încet, îi răspund neconvincător.

— Așa, așa. Deci tu ai fost ăla care a sunat în cursul săptămânii ca să discute cu ea?

— Nu!

— Ești sigur?

— Da!

— Fiindcă tipul semăna foarte tare la voce cu tine ...

— ...păi...

— ... doar că-și deghizase timbrul...

— ... ei, n-am fost...

— Deci, v-ați *tras-o* deja? mârâie ea cu țigara atârnată de buza încrețită a dispreț.

— *Cum?*

— Ați avut *contact sexual*? Știi ce-ai aia – congres, coit, bestia cu două spinări. Haide, trebuie să fi *auzit* de chestia asta. În fond, o să mergi la *Întrecerea universitară* – ce te faci dacă-ți pică întrebarea asta? „Jackson, Southend-on-Sea, student la Lit. eng., ce este contactul sexual?” „Îmmmm... Bamber, pot să mă consult cu restul echipei? Alice, ce este contactul sexu...?”

— Știi ce e contactul sexual, Rebecca.

— Deci, ai făcut-o deja, sau te păstrezi pentru ziua nunții? Sau poate că ea își face griji din cauza trecutului tău sexual. În fond, în zilele noastre, niciodată nu poți fi destul de precaut. Atâta doar că, din câte-mi amintesc, tu nu *ai* un trecut sexual...

Și-nainte să-mi dau seama ce spun, zic:

— Ei, nici despre trecutul *tău* sexual nu se pot trimite scrisori acasă, Rebecca.

Epstein scoate țigara din gură, își lasă mâna pe marginea mesei și preț de-o secundă tace.

- Ai dreptate, Jackson. Ai dreptate.
- Dă peste cap ultimul deget de bere și se cutremură.
- *Touché*, Jackson!
- După care nici unul din noi nu mai spune nimic.
- N-am vrut să...
- ...nu, e în regulă...
- ...nu mă refeream la...
- Nu, știu că nu te refereai la chestia aia.
- Mă hotărâsc să plec.
- Vii la înregistrare? o întreb în timp ce-mi trag haina pe mine.
- Ce înregistrare?
- Cea pentru *Întrecerea uni...*
- Când e?
- Poimâine.
- Nu pot. Am seminarii, așa că...
- ...e o listă la avizierul de la etajul doi, dacă...
- ...știu...
- ...nu trebuie decât să-ți treci numele...
- ...o să văd...
- ...aș vrea foarte, foarte tare să vii...
- De ce?
- ...pur și simplu. Poate ne vedem acolo?
- Da. Păi. Poate.

Trec pe la căminul lui Alice, așa, pentru orice eventualitate, și-mi depun felicitarea de Sfântul Valentin. Mâna îmi tremură lângă cutia ei poștală. Trag adânc aer în piept, apoi dau drumul felicitării. Apoi mai ard o vreme gazul prin preajmă, prefăcându-mă că mă uit pe aviziere. Asta în caz că Alice s-ar întoarce tocmai atunci. Dar nu vreau să mă mai întâlnesc încă o dată cu Rebecca în seara asta, așa că o iau înapoi, către casă, unde ajung chiar în secunda în care Josh îmi prinde c-o pioneză un mesaj pe ușa.

— A, iată-te, amorezule! Ai un mesaj. De la cineva numit...

Alice poate?

— ...de la cineva numit... Tone. Zice să-l suni de urgență.

— Da? fac eu.

Ce naiba vrea Tone? Poate că vine și el să stea la mine. Nu poate să vină să stea. Mâine e Sfântul Valentin, apoi vine Întrecerea și așa mai departe. Mă uit la ceas. E unsprezece și jumătate. Mă duc la telefonul public din hol.

— Salut, Tone! spun eu vesel.

— Bună, Bri...

— Nu te-am trezit, nu? Da' am primit un mesaj să te sun.

— Da, așa e...

— Vii să stai la mine, Tone? Fiindcă dacă vrei să vii încoace, asta nu e cel mai bun moment...

— Nu vin să stau la tine, Bri. Da' mă întrebam când ai de gând să vii tu încoace?

— Păi... nu cred că vin până la Paști.

— Nu, mă refeream când vii să-l vezi pe Spencer.

— De ce? Ce-i cu Spencer?

— N-ai aflat încă?

Îmi lipsesc mai tare receptorul de ureche și mă sprijin de zid.

— Ce să aflu?

Tone expiră în microfon și zice:

— A avut loc un mic accident.

ÎNTREBARE: La a cui căsătorie „Din praznic s-au gătit mâncări de nuntă”?

RĂSPUNS: La căsătoria lui Gertrude cu Claudius, în *Hamlet*.

Plec către Southend la prima oră, în ziua de Sfântul Valentin, înainte de venirea poștei și ajung la căsuța de pe Archer Road în jurul prânzului. Vreau să fac pipi cu disperare încă de când am schimbat trenul la Fenchurch Street, numai că toaletele din tren au fost spectaculos de blocate, așa că am așteptat, iar acum am o durere pulsatilă în rinichi. Urc scările în fugă, dau buzna în baie și urlu...

— DOAMNE, DUMNEZEULE!

În cadă e un bărbat care se spală pe cap. Începe și el să urle...

— CE MAMA NAIBII...!

Apoi mama iese din dormitor, legându-și halatul. Peste umărul ei văd patul răvășit, chiloții roșii cu alb și cu șliț în formă de „Y” care stau spânzurați de tăblie, pantalonii bărbătești aruncați pe podea, sticla de vin spumos...

— BRIAN, CE NAIBA CAUȚI ACASĂ?! strigă mama.

Eu mă întorc, fiindcă mama nu și-a petrecut încă bine piepții halatului. Văd că bărbatul din cadă s-a ridicat acum în picioare. Cu o mână își șterge spuma din ochi, iar cu cealaltă își ține un prosopel în zona genitală.

— Ce mama naibii se întâmplă? întreb eu.

— Încerc să fac o nenorocită de baie! mugește unchiul Des.

— Așteaptă la parter! se răstește mama la mine.

— Am nevoie la toaletă! îi răspund.

Ceea ce e chiar adevărat. Și foarte urgent.

— BRIAN – AȘTEAPTĂ LA PARTER!

Mama a început să zbiere. Își ține halatul strâns cu o mână, iar cu cealaltă îmi arată scările. N-am mai auzit-o zbierând așa de când eram copil și, dintr-odată, mă simt iar copil, așa că mă duc la parter, descui ușa din spate și fac pipi în colțul grădinii.

Sunt în bucătărie și aștept să fiarbă apa din ceainic, când îi aud pe unchiul Des și pe mama furișându-se, pe scări, apoi șoptind, pe ascuns, în hol, ca doi adolescenți. Cred că aud „Te sun mai târziu“, după care sunetul unui sărut, apoi sunetul sărutului pe care mama i-l *dă* unchiului Des. Ușa de la intrare se închide. Aud fâsâiala unui chibrit care se aprinde, apoi pe mama inhalând, expirând lent, după care mă trezesc cu ea în spatele meu, în cadrul ușii, îmbrăcată într-un trening bleu. Trage cu foc din țigara pe care o ține într-o mână. În cealaltă are un pahar soios cu vin spumant.

Apa din ceainic tot n-a fiert.

În sfârșit, mama zice:

— Am crezut că te duci direct la spital.

— Am pierdut vizita de la prânz. Mă duc mai târziu.

— Nu te așteptam.

— Da, evident că nu. Deci – s-a întâmplat ceva cu baia unchiului Des?

— Brian, nu-mi vorbi pe tonul ăsta...

— Care ton?

— Știi care ton, îmi răspunde ea și dă gata și ultima picătură de vin.

În fine, ceainicul electric se oprește.

— Faci cafea?

— Așa se pare.

— Fă-mi și mie una. După asta, vino în sufragerie. Trebuie să avem o mică discuție.

Of, Doamne! Mi se strânge inima. O să avem o mică discuție, o discuție sinceră, o discuție de la inimă la inimă, de la om la om. O să vorbim unul cu celălalt ca doi adulți. Până acum am reușit să evit genul ăsta de situație. Tata a murit înainte să-și poată face numărul cu „atunci când un bărbat și o doamnă se plac foarte tare“, iar mama cred că a presupus că fie discuția asta n-o să fie niciodată relevantă, fie că, într-un fel sau altul, o să aflu singur ce e cu straniul mister al dragostei trupești. Ceea ce cred că s-a și întâmplat – mai mult sau mai puțin, lângă o pubelă de gunoi, în spate la Littlewoods. Dar de discuția asta nu mai am cum să scap. Iau două căni de pe stativ, torn cafeaua și încerc să-mi dau seama ce părere ar trebui să am despre asta. Încerc să-mi închipui că există o explicație nevinovată pentru faptul că unchiul Des era în baia noastră la ora unu după-amiaza, în ziua de Sfântul Valentin. Dar nu găsesc nici una. Singurul lucru care-mi vine în minte e explicația cea mai evidentă, iar explicația cea mai evidentă e... de neconceput. Unchiul Des și mama. Unchiul Des, vecinul de la trei case mai jos și mama mea în același pat, în plină zi. Unchiul Des și mama făcând...

Apa din ceainic a fiert.

Mama e în sufragerie. Trage țeapăn dintr-un Rothmans și se uită pe geam, prin perdea. Îi dau cana cu cafea și mă așez mohorât și tăcut pe canapea. Mă trezesc gândindu-mă dacă așa te simți atunci când soția te anunță că vrea să divorțeze.

Observ felicitarea mea de Sfântul Valentin așezată pe șemineu. E o reproducere după Chagall.

— Văd că ai primit o felicitare!

— Cum? A, da! Îți mulțumesc foarte mult, dragul meu. E foarte drăguță.

— De unde-ai știut că e de la mine? o întreb, făcând o încercare firavă să destind atmosfera.

— Păi, ai scris pe ea „Pentru mami“, așa că...

Și mama se chinuie să zâmbească, apoi se întoarce din nou spre fereastră și suflă fumul către geam, expirând cu atâta putere încât mișcă perdelele. În cele din urmă, spune:

— Brian, unchiul Des și cu mine avem o..., și mama vrea să zică „o aventură“, dar se repliază și hotărăște să încheie cu „avem o... relație“.

— De când?

— De puțină vreme. Din octombrie trecut.

— Adică de când am plecat eu?

— Mai mult sau mai puțin. Într-o seară, a venit aici pentru o porție de curry, ca să-mi țină mie de urât și-am dat dintr-una într-alta. Am vrut să-ți spun, Brian, la Crăciun, dar tu n-ai prea stat pe-acasă și n-am vrut să te anunț la telefon...

— Nu. Nu, îmi închipui, bolborosesc eu. Și e... ceva serios?

— Cred că da. Adică...

Și mama trage din nou din țigară, își strânge buzele, expiră, apoi continuă:

— ... adevărul e că am vorbit despre căsătorie.

— *Cum?*

— M-a cerut de nevastă.

— Unchiul Des?

— Da?

— Vrea să te măriți cu el?

— Brian...

— Și tu ai zis *da*?

— ... știu că voi doi nu vă înțelegeți, știu că nu-ți place de el, dar mie îmi place, îmi place foarte mult. E un om bun și-i place de mine și mă face să râd. Iar eu am patruzeci și unu de ani, Brian. Știu, ție probabil că ți se pare o vârstă matusalemică – Dumnezeu știe că uneori

și eu mă simt matusalemică –, dar, într-o zi, o să ai și tu patruzeci și unu de ani. Și asta mult mai curând decât crezi. Oricum, eu sunt încă, încă, ei bine, încă mă simt *singură*, Brian, încă-mi mai face plăcere ca, din când în când, să am pe cineva prin preajmă, încă..., trage din țigară, se uită în podea, ... așa că, îmi pare rău, numai că tatăl tău s-a dus de mult, Brian, iar eu și Des nu facem nimic rău. N-o să accept să fiu făcută să mă simt ca și când am face ceva rău ...

Dar încă mă chinuiesc să asimilez informațiile.

— Deci *chiar* ai de gând să te măriți cu el?

— Cred că da...

— Nu știi sigur?

— Ba da! Da, o să mă mărit cu el!

— Când?

— Cândva, anul ăsta. Nu ne grăbim.

— Și după asta ce-o să se întâmple?

— Des o să se mute aici, cu mine. Ne gândim ...

Mama face o pauză. E din nou agitată. Iar eu nu-mi închipui ce naiba ar putea să-mi mai spună.

— ...ne gândim să transformăm casa într-o pensiune.

Cred că la auzul acestor vorbe izbucnesc în râs. Dar nu pentru că mi s-ar părea că e o chestie amuzantă. Nimic din tot ceea ce am aflat nu mi se pare amuzant. Râd pentru că nu am nici un alt răspuns care să se potrivească situației.

— Glumești.

— Nu, nu glumesc.

— O pensiune de vacanță?

— Îhî.

— Dar nu e destul spațiu!

— N-o să fie o pensiune pentru familii, ci pentru persoane singure, pentru cupluri sau pentru oameni de afaceri. Des o să transforme podul – mama se uită la mine agitată, apoi își întoarce privirea la perdele – și camera ta. Ne-am gândit să-ți scoatem lucrurile din cameră.

— Și ce-o să se întâmple cu lucrurile mele?
— Ne-am gândit c-ai putea... să le iei cu tine.
— Mă dați afară din camera mea!
— Nu te dăm afară. Te rugăm doar... să-ți muți lucrurile.

— La universitate?

— Da! Ori așa, ori să le arunci. Nu sunt decât o grămadă de cărți, de reviste cu benzi desenate și machete de avioane, Bri. N-o să mai ai nevoie de nimic din toate astea. Acum ești bărbat în toată firea...

— Deci mă dai afară!

— Nu fi prost! Sigur că nu te dau afară. Dacă vrei, într-adevăr, poți să vii să stai cu noi în vacanțe, peste vară...

— Dar asta nu e sezonul de vârf...?

— Brian...

— Ei, mamă, e foarte drăguț din partea ta și a unchiului Des, dar cât cereți pe noapte?

Îmi aud singur vocea: a devenit ascuțită și lingușitoare.

— Te rog, Brian, nu fii așa..., îmi răspunde mama.

— Păi, ce te aștepti să fac? În fond, nu mi se întâmplă nimic altceva decât că sunt dat afară din propria mea casă...

Mama se întoarce aruncă cu chiștocul de țigară către mine și strigă:

— Asta nu mai e casa ta, Brian!

— Nu mai spune!

— Nu, îmi pare rău, dar asta nu mai e casa ta! Cât ai stat în ea? O săptămână de Crăciun? O săptămână și chiar și atunci abia ai așteptat să te întorci la facultate. Nu vii aici în weekenduri, nu dai un telefon cu săptămânile, cu siguranță nu-mi scrii, așa că nu, de fapt, asta nu e casa ta. E casa *mea*. E casa în care trăiesc *singură*, doar eu cu mine, în fiecare zi, zi după zi, de când a murit taică-tu. Aici am dormit în fiecare noapte *singură*, și aia,

aia de-acolo, nenorocita aia de canapea, ăla e locul unde am stat singură în fiecare seară. M-am uitat la televizor sau m-am holbat la pereți. În vreme ce tu ești plecat la facultate. Sau, chiar și atunci când catadicsești să vii aici, ieși în oraș cu prietenii sau te încui în camera ta pentru că, în mod evident, ești mult prea plictisit ca să vorbești cu mine, propria ta mamă. Ai idee, Brian, cum e să stai singură aici, an, după an, după an... ?

Apoi vocea i se voalează. Își acoperă fața cu palmele și începe să plângă. Plânge din rărunchi, cu lacrimi multe și, din nou, îmi dau seama că habar nu am ce-ar trebui să fac.

— Ei, haide, mamă..., îi spun.

Numai că ea dă din mână, făcându-mi semn s-o las în pace.

— Te rog, Brian, lasă-mă, îmi zice ea.

Iar eu sunt tentat să fac exact asta. Fiindcă mi-ar fi mult mai simplu.

— ...mamă, nu e nevoie să...

— Lasă-mă-n *pace!* *Pleacă...*

Ce-ar fi dacă m-aș preface că n-am auzit nimic din toate astea? În fond, ușa de la sufragerie e încă deschisă. Aș putea să ies și să mă întorc peste vreo oră, s-o las să se calmeze, să plec, pur și simplu. Până la urmă, asta mi-a zis și ea să fac. Asta vrea, nu?

— Te rog, mami, te rog, nu plânge. Nu-mi place când...

Dar nu pot să-mi termin propoziția fiindcă-mi dau seama că-am început și eu să plâng. Mă duc la ea, o iau în brațe și o strâng cât de tare pot.

ÎNTREBARE: Cercurile de pietre așezate în picioare la Lindholm Hoje, lângă Alborg, în Danemarca, indică faptul că acela a fost un loc dedicat cărui ritual antic?

RĂSPUNS: În mormântare vikingă.

Mă întâlnesc cu Tone la două și un sfert la Prințul Negru, pe malul mării. Nu mai e nimeni altcineva în bar, cu excepția a doi boșorogi tuberculoși care-și descântă ultimele resturi clocite de bere și citesc câte-un exemplar zdrențuit din *Sun*. Cu toate astea, tot îmi trebuie câteva clipe până să-l depistez pe Tone, fiindcă, instinctiv, caut niște țoale din denim albastru deschis, nu costumul la un nasture antracit, șosetele albe și pantofii gri-deschis cu care Tone e gătit azi.

— La naiba, Tone! Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Înfățișarea de viking a dispărut. Băiatu' s-a tuns scurt în spate și pe laterale și și-a făcut o cărare puțin cam prea pe stânga. Tone la costum și cu cărare.

— L-am tuns, mare chestie!

Dau să-l ciufulesc, dar el parează cu o mișcare de karate, deloc jucăușă. Eu însă vreau să păstrez atmosfera relaxată, așa că zic:

— Bă te-ai dat cu gel?

— Cu puțin. Și ce-i cu asta? îmi răspunde el, apoi soarbe din jumătatea de pahar de bere pe care o are în față.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Tone cu o halbă de bere. Manevrează cantitățile de parc-ar fi un uriaș sau ceva în genul ăsta.

— Mai vrei ceva de băut? îl întreb.

— Nu, mersi...

— Atunci încă o halbă?...

— Nu pot...

— Hai, nu fi pământău..., încerc să-l ademenesc vesel.

— Nu pot. Trebuie să mă întorc la muncă, mă lămurește el.

— Ei, dar nu se poate să n-ai timp de o...

— *Nu mai vreau o halbă, da?* îi sare lui țandăra.

Mă duc și-mi mai iau doar mie, apoi mă așez la loc.

— Și... cum merge la muncă?

— E în regulă. Acum lucrez în față, pe raion, așa că de asta...

Și Tone se trage de reverul lung și îngust al costumului în semn de scuză.

— La ce raion?

— Hi-fi și audio.

— Ca lumea!

— Da, ei, merge. Primesc și comision, așa că...

— Spencer mi-a zis că te-ai înrolat la Infanterie.

— Da? Deci v-ați distrat pe chestia asta, așa-i?

— Nu, sigur că nu...

— Presupun că nu ești *de acord*.

— N-am spus așa ceva, nu? Adică eu sunt unilateralist și sunt de părere că ar trebui să ne reducem bugetele de apărare și să redirijăm o parte din banii ăștia către serviciile sociale, dar înțeleg necesitatea unei forme de...

Dar Tone se uită la ceas. Nu e prea interesat de părerea mea.

— Deci, l-ai văzut pe Spencer? zic.

— Sigur că l-am văzut pe Spencer, sare el, iar eu accept că, măcar pe ziua de azi, îmi va fi imposibil să nu spun *ceva* care să nu enerveze pe *cineva*.

— Și cum e? îl întreb.

— Păi, dacă ținem cont de faptul că a ieșit prin parbrizul unui Ford Escort, e chiar foarte bine.

— Dar ce s-a întâmplat, Tone?

— Nu știu cu exactitate. Vineri seara eram, ca de obicei, în bar. După ora închiderii, Spencer a vrut să meargă la Londra, într-un club sau ceva de genul ăsta, ca să mai bea, numai că eu i-am zis că nu merg, fiindcă a doua zi mă duceam la muncă. El era destul de beat, da' a luat mașina lu' taică-su și-a plecat așa. La două zile după asta, m-a sunat maică-sa și mi-a zis că Spence e în spital.

— A mai fost rănit cineva?

— Nu...

— Ei, slavă Domnului...

— ...numai prietenul nostru, Spencer, adaugă Tone cu un rânjel disprețuitor.

— Nu m-am referit... am vrut să zic... Și a dat de necaz? Cu legea, vreau să spun?

— Păi, a depășit viteza legală, are doar permis provizoriu, nu era mașina lui și n-a avut nici asigurare, așa că da, din punct de vedere legal, situația nu e prea roz.

— Și cum se... simte?

— Nu știu, Brian. Întreabă-l singur, da? Trebuie să mă întorc la muncă.

Țâfnos, Tone dă gata restul de bere, scoate din buzunar un pachet de gumă de mentă și-și bagă una în gură, dar pe mine nu mă servește.

Ieșim din bar și-apoi o pornim în jos, către chei.

Vântul aduce rafale de ploaie din estuar, iar Tone își ridică reverele înguste ale costumului ca să-și protejeze cămașa și cravata cât mărșăluim către High Street.

— Rămâi aici peste noapte? mă întreabă el, deși e limpede că nu-i pasă indiferent care ar fi răspunsul meu.

— Nu, mă tem că nu pot.

Mă întreb dac-ar trebui să-i spun că mâine apar la *Întrecerea universitară*, dar mă hotărâsc să nu-i zic nimic.

— Am un seminar mâine, la prima oră, așa c-o să plec înapoi ceva mai târziu. Dar cred c-o să mă întorc de Paști, așa că... ne vedem atunci?

— Da, bine, mai vedem...

— Tone — ți-am făcut ceva, te-am supărat cu ceva? El pufnește pe nas.

— De ce ai senzația asta?

— Ți-a zis Spencer ceva?

Nici un răspuns.

— Ce ți-a spus, Tone?

Fără să se uite la mine, Tone îmi răspunde:

— Spencer mi-a povestit c-a venit să te vadă. Nu mi s-a părut că i-ai fost un prieten prea bun, Bri. De fapt, după părerea mea, te-ai comportat ca o scârbă. Asta-i tot.

— De ce? Ce ți-a spus?

— ...Nu contează...

— Tone, n-am putut să-l las să mai stea, pentru că era împotriva regulamentului...

— Ei, dacă era împotriva *regulamentului*, Bri...

— El a fost cel care a pornit bătaia, Tone...

— Ascultă! Nu mă interesează, Bri! Asta e o chestie între tine și Spence.

— Deci presupun că e tot vina mea că Spence s-a hotărât să se facă criță și să-și înfigă mașina într-un copac?

— N-am spus asta. Dar trebuie să rezolvi problema, Brian, da?

Apoi o ia repede din loc, cu capul plecat să se apere de ploaie. Se oprește o secundă, după care se întoarce pe jumătate.

— Și-ncearcă să nu fii prea idiot. Da?

Face stânga-mprejur și pleacă grăbit către serviciu, iar eu mă trezesc întrebându-mă dac-o să-l mai văd vreodată.

ÎNTREBARE: Izolat pentru prima dată de F.W.A. Serturner în 1806, care este denumirea comună a analgezicului narcotic derivat din semințe necoapte de *papaver somniferum*?

RĂSPUNS: Morfină.

O dimineată din mai 1979, la trei zile după înmormântarea tatei. Stau întins pe canapea, cu draperiile trase și mă uit la programul de sâmbătă dimineata de la televizor. Sunt îmbrăcat în uniformă. Tehnic vorbind, sigur că n-ar trebui să fiu în uniformă, dar eu am obiceiul s-o port tot anul pentru că mi-e mai simplu și nici nu știu cu ce altceva să mă îmbrac. Singura concesie făcută în weekenduri este aceea că nu-mi mai pun și cravata.

Toate rudele au plecat pe la casele lor, iar acum am rămas numai eu cu mama. Mama nu e în cea mai bună formă și și-a făcut obiceiul să doarmă până târziu. Apoi lipăie de colo-colo, prin casă, în cămașă de noapte, lăsând în urmă un șir întreg de căni murdare și de chiștoace. Toată după-amiaza, până seara, moțăie cuibărită pe canapea. Întreaga casă pare încinsă, cenușie și bolnavă, dar nici unul din noi nu găsește destulă energie sau motivația ca să tragă draperiile, să deschidă fereastra, să golească o scrumieră, să închidă televizorul, să spele vasele și să pregătească și altceva în afară de spaghetti. Frigiderul e încă îndesat cu resturi de tort, pateuri cu cârnați învelite

în folie de plastic și sticle plate de Coca-Cola de la priverghi. La micul dejun mănânc chipsuri cu gust de brânză și ceapă. Asta e cam cel mai groaznic moment.

Când aud soneria, îmi închipui că e unul dintre vecini care-a venit să vadă ce mai face mama. Ea se duce să răspundă. Aud o voce în hol, dar n-o recunosc. Apoi mama deschide ușa de la sufragerie. Îți ține halatul strâns pe piept și-a adoptat vocea „cea bună” și ciudată, pe care o folosește când are musafiri importanți.

— Brian, a venit cineva să te vadă!

Mama se dă într-o parte și-n cameră intră Spencer Lewis.

— Salut, Bri!

Mă ridic în fund pe canapea.

— Salut, Spencer!

— Ce faci?

— Nimic.

— Un pahar de Coca-Cola, Spencer? întreabă mama.

— Da, vă rog, doamnă Jackson.

Mama se retrage discret din cameră. Spencer vine și se așază lângă mine, pe canapea.

Mi-e greu să descriu dimensiunea semnificației pe care o are vizita lui Spencer Lewis. Nici măcar nu suntem amici. Abia dac-am mai vorbit înainte de ziua de azi – cred că ne-am mai strigat una-alta la fotbal și ne-am salutat din cap la coadă la chioșcul de înghețată. Nu există nici o posibilă explicație pentru care cineva așa de relaxat, de popular și de dur ca Spencer Lewis ar veni să mă viziteze pe mine, genul de cretin care stă îmbrăcat în uniformă și sâmbăta. Dar iată că Spencer e aici, așezat pe canapea.

— La ce te uiți?

— La Swap Shop.

— Urăsc Swap Shop-ul, zice el.

— Da, și eu la fel.

Pufnesc sardonice, deși, în secret, mie îmi place emisiunea. Câteva clipe, nici unul din noi nu mai scote nici un cuvânt. Apoi Spence zice:

— *Din greșeală i-am spus mamei tale doamna Jackson. Crezi că s-a supărat?*

— *Nu. E în regulă, îi răspund.*

În afară de asta, Spence nu spune nimic despre moartea tatei, nu mă întreabă cum a fost înmormântarea și nici „cum mă simt”, slavă Domnului, pentru că asta ar fi fost chiar jenant – în fond, suntem amândoi niște băieți de doisprezece ani. În loc de asta, Spencer stă pe canapea, bea Coca-Cola și se uită la televizor cu mine. Îmi spune ce trupe sunt de rahat și ce trupe sunt bune, iar eu îl cred și sunt de acord cu tot ce zice. Mă simt de parcă mi-ar fi venit în vizită o vedetă de cinema sau chiar cineva mai grozav. De pildă, Han Solo. Și mi se pare că vizita asta e un gest de mare bunătate.

Piciorul stâng al lui Spencer e rupt în trei locuri, iar dreptul în două. Clavicula i-a plesnit, ceea ce e teribil de dureros, fiindcă nu poți pune clavicula în ghips, așa că Spence nu-și poate mișca trunchiul aproape deloc. Brațele par să fie în regulă, deși are niște tăieturi în palme și pe antebrățe de la geamul spart. Din fericire, n-are vătămate nici șira spinării, nici craniul, însă șase coaste i s-au fracturat acolo unde s-au izbit de volan. Din cauza asta, Spence are dureri atunci când respiră și-i e imposibil să doarmă fără ajutor. Ceea ce înseamnă că ia foarte multe medicamente. Nasul îl are spart, roșu și umflat, iar arcada dreaptă e despăcată serios, așa că s-a căptușit cu șase copci mari și negre. Ochiul în sine e roșu cu negru-închis, e umflat și nu se deschide decât pe jumătate. Creștetul capului e presărat cu cruste de un roșu întunecat rămase de la parbrizul spart. Crustele se văd bine sub părul încă scurt. Spencer mai are vreo câteva copci și la urechea stângă, acolo unde lobul a fost smuls parțial când a ieșit prin parbriz.

— Dar în afară de astea ?

— În afară de astea, mă simt chiar foarte bine, îmi răspunde Spencer.

Amândoi râdem o vreme, apoi ne cufundăm, din nou, în tăcere.

— Zici că *eu* arăt rău ! Să fi văzut cum arăta copacul ! îmi zice el.

Bănuiesc că nu e prima dată când rostește cuvintele astea. Amândoi izbucnim, din nou, în râs. Spencer râde și se strâmbă în același timp, din cauza durerii de la coaste și claviculă. Sigur că ia pastile. Nu e sigur ce pastile sunt, dar e limpede că e vorba de ceva mult mai puternic decât aspirina. Bănuiește că e un soi de narcotic. Și se pare că narcoticul ăsta își face treaba, pentru că în colțurile gurii i s-a aninat un zâmbet nemaivăzut de vesel. Nu e un zâmbet înfricoșător, ca al lui Jack Nickolson în finalul de la *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. E doar o manifestare de amuzament stranie și ușor nepotrivită. Vocea lui, de obicei tăioasă și directă, e acum amestecată și înfundată, ca și cum cineva i-ar fi pus mâna peste gură.

— Totuși vestea cea bună e că mi-au amânat data prezentării la tribunal în cazul cu banii ...

— Asta e bine.

— Da, aproape c-a meritat să fac accidentul. N-ai nici o țigară, nu ?

— Spencer, eu nu fumez.

— Mor dup-o țigară. Și-o bere.

— Ți-ai spus că e *spital*, Spencer ...

— Știu, dar ...

— Cum e mâncarea ? îl întreb.

— N-are nici un gust.

— Și asistentele ?

— N-au nici un gust.

Zâmbesc și scot un sunet care să indice că zâmbesc, fiindcă nu mă aflu pe direcția privirii lui Spence, iar el nu poate să-și miște capul prea bine.

— Și toate astea...? îl întreb arătându-i ghipsul de pe picioare, mâinile bandajate. O să existe, înțelegi, repercusiuni... legale?

— Încă nu știu. Probabil.

— La naiba, Spencer...

— E în regulă, Bri, nu începe...

— ... nu se poate să nu fi știut că...

— N-ai bătut drumul până aici numai ca să mă certî, nu, Bri?

— Nu, sigur că nu, dar trebuie să recunoști că...

— ...da, știu – nu fuma, nu te bate, nu fura bani, nu bea și nu conduce în același timp, pune-ți centura, muncește din greu, du-te și fă școala la seral, ia-ți diploma, ia-ți un serviciu – uneori, Brian, ești ca un nenorocit de clip social...

— ...iartă-mă, eu...

— ...nu *toți* facem tot timpul numai ceea ce e bine, Brian...

— ...nu, știu...

— ...nu putem să fim *toți* ca tine...

— ...stai așa, nici eu nu fac tot timpul numai ceea ce e bine...!

— ...dar înțelegi ce vreau să spun, nu? Dar Spencer nu strigă nimic din toate astea, pentru că nu poate să strige. În loc de asta a șuierat vorbele printre dinți. După care s-a cufundat din nou în tăcere. Știu că trebuie să spun ceva, numai că încă nu mi-am găsit cuvintele. Dau să deschid gura, când el îmi zice:

— Vrei să-mi torni puțină apă, te rog?

Îi torn apa într-un pahar de plastic, i-l dau, iar în vreme ce el se chinuie să se ridice în capul oaselor, îi simt respirația care e încinsă și metalică.

— În orice caz..., oftează el lăsându-și capul înapoi pe pernă, ... ce mai face Alice?

— A, e bine. Am rămas la ea peste noapte săptămâna trecută, așa că...

— Glumești... pe bune? mă întrebă el zâmbind sincer și întorcându-și capul ca să se uite la mine. Deci chiar ai început să ieși cu ea?

— Ei, o luăm încet, îi răspund puțin rușinat. Foarte, foarte încet, dar da, e bine.

— Brian Jackson, armăsar focos ce ești...

— Ei, da, o să vedem.

Simt că asta e momentul să fac gestul acela de om matur, gestul cel potrivit. Așa că trag adânc aer în piept:

— Alice mi-a zis c-ai pus o vorbă bună pentru mine.

La petrecerea aia.

— Așa a zis ea? spune el fără să se uite la mine.

— Am fost cam labagiu cu tine, nu-i așa?

— Nu, n-ai fost...

— Am fost, Spence. Am fost un mare labagiu...

— Bri, zău...

— Să știi că niciodată nu-mi propun să fiu labagiu, numai că așa îmi iese...

— ...hai să uităm de toate astea, da?

— Nu, dar...

— Bine, dacă chestia asta te face fericit, atunci da, Bri, ai fost un mare labagiu. Acum putem s-o lăsăm baltă?

— Dar tu cum...?

— Cum ce...?

— ...cum te simți, înțelegi, în legătură cu toată chestia?

— Vrei să spui, în general? Nu știu. Sincer să fiu, sunt foarte obosit. Obosit și puțin speriat, Bri, îmi răspunde el șoptit, iar eu trebuie să mă aplec în față ca să-l aud.

Văd că are ochii roșii și umezi. Simte că mă uit la el, așa că-și acoperă fața cu mâinile. Își apasă ochii cu putere, expirând rar și profund, iar eu mă simt din nou de doisprezece ani. Sunt trist, jenat și habar n-am ce să fac – probabil c-ar trebui să fac un gest de bunătate, dar ce anume? Poate ar trebui să-l iau în brațe? Dar mă simt stânjenit să mă ridic de pe scaun. Mi-e teamă să nu mă vadă ceilalți din salon. Așa că rămân pe loc.

— Dar ar trebui să te sperie, nu? Îi spun. Înțelegi? Mă refer la viață, la bucata asta de viață. Așa se zice...

— Da. Presupun că da...

— O să fie mai bine...

— Da? mă întreabă el cu ochii tot acoperiți. Pentru că mie mi se pare c-am *dat-o-n bară*, Bri...

— Prostii! Ești OK, frate. O să fii OK, îl asigur și întind o mână și i-o pun pe umăr și-l strâng.

Gestul pare stângaci și nefiresc, așa cum stau așezat pe scaun, aplecat și cu brațul întins. Rămân așa cât pot de mult, până când umerii lui nu se mai cutremură. În sfârșit, Spence își ia mâinile de la ochi.

— Scuze – analgezicele astea, îmi spune el ștergându-și ochii cu mânecile.

La scurtă vreme după asta, nu mai avem ce să ne spunem și cu toate că eu mai am destul timp la dispoziție, mă ridic și-mi iau haina.

— Hei, trebuie să fug ca să nu pierd ultimul tren.

— Mulțumesc că ai venit, frate...

— Mi-a făcut plăcere, băi...

— Ei, nu chiar *plăcere*...

— Ei, nu, dar, înțelegi...

— Hei, nu-mi scrii întâi pe ghips?

— Da, da, sigur că da!

Mă duc la capul patului, iau un pix de la una dintre fișele medicale și găsesc un spațiu liber unde să scriu. Sunt o mulțime de „cele mai bune urări“ și nume pe care nu le recunosc și un „să-ți fie învățătură de minte, idiotule“ și „Zep sunt cei mai buni!“ de la Tone. Mă gândesc o clipă, apoi scriu „Dragă Spence, scuze și mulțumesc. Rupe-ți un picior! Ha-Ha! Cu multă dragoste, prietenul tău, Bri“.

— Ce-ai scris?

— A – Rupe-ți un picior...

— „*Rupe-ți un picior!*“...

— Știi... în loc de mult noroc. E o expresie din teatru...

Spencer se uită în tavan, râde printre dinți și-mi spune rar:

— Știi, Brian, uneori poți să fii incredibil de bou.

— Da, Spence, știu, frate. Știu.

ÎNTREBARE: Ce martir creștin din secolul al III-lea, cunoscut fie ca preot roman și doctor care a murit în perioada persecuției creștinilor inițiată de împăratul Claudius al II-lea Gothicus, fie ca episcop de Terni, de asemenea martirizat în Roma, a căpătat, începând cu secolul al XIV-lea, o zi de sărbătoare care-i poartă numele și care este dedicată, în mod special, celebrării dragostei?

RĂSPUNS: Sfântul Valentin.

De fiecare dată când o aud pe Edith Piaf cântând „*Non, je ne regrette rien*” – ceea ce se întâmplă mult mai des decât mi-aș dori, acum, de când am venit la facultate –, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc „despre ce *dracu*’ vorbește ea acolo?” Eu regret cam *totul*. Știu că trecerea la maturitate este o perioadă dificilă și, uneori, dureroasă. Sunt familiarizat cu convențiile ritualurilor de trecere, știu ce înseamnă termenul literar *bildungsroman*, îmi dau seama că e inevitabil să nu privesc înapoi la lucrurile care s-au petrecut în tinerețea mea și să nu zâmbesc crispat și atotștiutor. Dar sunt sigur că nu există nici un motiv pentru care să fiu jenat pentru chestii care s-au întâmplat acum treizeci de secunde, nu? Nu există nici un motiv pentru care viața trebuie să fie doar un șir nesfârșit de imagini în mișcare cu prietenii distruse, ocazii ratate, conversații prostești, zile irosite, remarci idioate și negândite, glume proaste care zac pe podea

în fața mea, zbătându-se ca un pește care-și dă sufletul, nu-i așa?

Ei, bine, s-a terminat cu toate astea. Am hotărât c-am întrecut măsura. Pe tren, în drum spre casă, gândindu-mă la cele mai recente runde de incredibile eșecuri, mă hotărâsc că trebuie să-mi schimb viața. Vorbind la modul general, mă hotărâsc să-mi schimb viața, în medie, cam de treizeci-patruzeci de ori pe săptămână. De obicei, cam pe la două noaptea, când sunt beat, sau a doua zi de dimineață, când sunt mahmur, dar asta e hotărârea cea mare: de-acum înainte o să-mi trăiesc viața *bine*. E clar că tehnica aia cu Nepăsător și Reținut nu funcționează în cazul meu și probabil că nici n-o să funcționeze vreodată, așa că de-acum încolo o să mă concentrez să-mi trăiesc viața după valori precum Înțelepciunea, Bunătatea și Curajul.

Când, în sfârșit, trenul intră în gară, debutez și eu în noua mea viață, aceea mai înțeleaptă, mai bună și curajoasă. Găsesc un telefon public pe peron, verific dacă am destul mărunt și formez numărul. Răspunde Des. Acum că totul a ieșit la iveală, presupun că nu mai există nici un motiv pentru care să nu răspundă la telefon.

— Alo? zice el.

— Bună! Des, sunt eu, Brian! exclam eu vesel nevoie mare.

Apoi realizez că, fără să-mi dau seama, i-am spus Des, nu unchiule Des. Nu sunt sigur dacă ăsta e un simptom al perspectivei mele mai mature asupra vieții sau e un răspuns freudian la faptul că tipu' face sex cu mama.

— A! Bună, îmi răspunde el.

În mod bizar, pare că-i e frică de mine, deși Dumnezeu știe că Des cântărește cam nouăzeci de kile și, oricum, n-aș fi în stare să-l pocnesc prin telefon. Urmează o pauză în care Des își aranjează mai bine receptorul la ureche.

— Îmi pare rău pentru, înțelegi, pentru că mi-am bălăngănit obiectul în fața ta azi-dimineață. Evident, aveam de gând să-ți spunem despre noi...

— Des, sincer, e-n regulă, perfect în regulă, îl asigur eu surprinzându-mi reflexia în geamul cabinei telefonice și dându-mi seama că rânjesc ca un clown de circ. Mama e acolo? întreb.

O întrebare de-a dreptul cretină, dacă ne gândim că aia e casa ei.

— Sigur. Ți-o dau imediat.

Aud foșnetul mâinii lui Des așezate peste microfon, apoi îl aud cum mormăie ceva, după care mama ia receptorul.

— Alo? spune ea prudentă, cu receptorul ținut nu chiar lipit de gură.

— Salut, mami.

— Bună, Brian. Ai ajuns acasă cu bine? mă întrebă ea rotunjind cuvintele parcă puțin cam prea tare, ceea ce înseamnă că e beată.

— Îhî, îi răspund.

Urmează un moment de tăcere, iar eu simt dorința pasageră să închid telefonul. Dar apoi îmi aduc aminte noile cuvinte de ordine – Înțelepciune, Bunătate, Curaj –, așa că înghit în sec și încep să vorbesc.

— Ascultă, bună, am vrut să spun doar că...

Ce vreau să spun?

— ...am vrut să spun doar că m-am gândit și sunt foarte, foarte mulțumit de tine și de Des și cred că e bine că vă căsătoriți. Sincer. De fapt, cred că e o idee grozavă, iar el e un tip foarte cumsecade și-mi pare rău dacă...ei, a fost un șoc, asta-i tot...

— Of, Brian...

— Și sunt de acord și cu pensiunea. O să vin în vacanța de Paști și-o să-mi scot lucrurile de-acolo și dup-aceea casa e doar a voastră. Cum ai zis și tu, în fond, nu sunt decât o grămadă de machete de avioane. Deci ceea ce

vreau să spun, ceea ce vreau să spun e că cred că e o chestie bună. Sunt... mulțumit că ești fericită.

De la celălalt capăt nu se aude nici un răspuns. Nu se aude nimic altceva decât zgomotul respirației mamei și cel produs de mutarea receptorului dintr-o mână în alta.

— Atâta vreme cât nu te aștepți să-i spun „tată”. Asta-i tot! adaug pe cât de destins pot.

— Sigur că nu mă aștept la asta, Brian...

Și mama e pe punctul să-mi spună ceva, dar se răzgândește.

— Ei, cam asta ar fi. Mai vii mâine?

— Sigur că da – n-aș lipsi pentru nimic în lume.

— Ești sigură că-ți poți permite? Biletul de tren și așa mai departe?

— Brian, nu-ți face griji pentru asta...

— Biletul o să fie la ușă, pe numele tău...

— A, și Brian? Mai e ceva...

Încep să se audă bipurile de final de apel și, cu toate că în buzunar simt greutatea monedelor, am senzația că am spus tot ce trebuia să spun.

— Trebuie să închid, mamă. Nu mai am bani...

— Brian, mai vreau să te întreb ceva...

— Zi atunci, repede...

— Poate să vină și Des?

Apoi apelul se întrerupe.

Rămân în cabină cu receptorul în mână. Adevărul e că întotdeauna am vrut ca tata să fie acolo, în sală. Sigur, nu *literalmente*, fiindcă el e mort. Dar, în mintea mea, tata trebuia să stea în public lângă mama, să zâmbească, să aplaude, să ridice degetele mari în sus, în semn de foarte bine. Cred că și mama știa asta. Altfel n-ar fi fost așa de neliniștită când m-a întrebat. Iar acum nu tata o să fie acolo, ci *Des*, un tip pe care-l cheamă Des, pe care nu-l cunosc de fapt și pe care nici nu-l plac prea tare și...

Scot mărunțișul din buzunar, ridic receptorul, formez numărul, iar mama răspunde aproape imediat.

— Mamă ?

— A, da, Brian, voiam numai să te întreb ...

— Te-am auzit, mamă. Sigur că poți să-l aduci pe Des.

— A! OK.

— O să mă ocup mâine de bilet.

— A! Bine atunci, Brian. Dacă ești sigur ...

— Sunt sigur.

— Atunci la revedere.

— Pa.

Și închid telefonul.

După asta, mai rămân o vreme în cabina telefonică. Mă gândesc. Sigur, e foarte curând, dar se pare că politica Înțelepciune, Bunătate și Curaj funcționează destul de bine. Până acum. Cred că am făcut și eu o dată ceva *bun*. Cu toate că ar trebui să mă duc acasă și să văd cu ce-o să mă îmbrac la filmarea de mâine, să dorm bine și-așa mai departe, mă hotărâsc să merg s-o văd pe Alice. Pentru că, în fond, e Sfântul Valentin și probabil că până acum Alice mi-o fi citit poemul.

ÎNTREBARE: Adam Heyer, Frank Gusenberg, Pete Gusenberg, John May, Al Weinshank și James Clark au fost printre victimele cărui incident sângeros petrecut pe North Clark Street, în Chicago, în februarie 1929?

RĂSPUNS: Masacrul din ziua Sfântului Valentin.

„Ascultă, Alice, m-am gândit serios la noi și, ei bine, există un poem minunat, *De trei ori prost*, al poetului metafizic John Donne, care spune: *Sunt de două ori prost, o știu / Pentru că iubesc și-o spun / În vers tânguitor*. Cred că, ei bine, și eu sunt cam așa. Ce-am vrut să spun e că te-am luat puțin cam tare, când te-am târât la cabina foto și-acolo am dat din picioare și-am urlat înăuntru, după care ți-am trimis poezia aia proastă – o tâmpenie – din felicitarea de Sfântul Valentin și așa mai departe și știu cât de importantă e independența pentru tine, iar eu sunt de acord cu asta. Zău, pe bune. Sigur că sunt îndrăgostit de tine. Foarte îndrăgostit. Dar asta nu e important, nu trebuie să ne stea în cale, pentru că, până la urmă, cred că noi ne înțelegem foarte bine, că suntem buni prieteni, ba chiar, suflete-pereche. Cu siguranță că eu aș prefera să stau numai cu tine, cu nimeni altcineva de pe pământ. Zău. Câteodată sunt un bou, știu. De fapt, așa sunt mai tot timpul. Și, bine, uite, nu sunt chiar prost. Știu că nu mă iubești *acum*, dar ai putea să mă iubești, nu-i așa, într-o zi? Vreau să spun

că ai putea să începi să mă iubești, nu? E posibil, se întâmplă, iar eu am răbdare, am multă, multă răbdare și nu mă deranjează să aștept. Deci ceea ce încerc să spun este – hai s-așteptăm și să vedem. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Hai să nu ne grăbim, hai să continuăm să ne petrecem timpul împreună și să ne distrăm. Și să așteptăm. Și să vedem. OK?”

Asta o să-i spun lui Alice când o s-o văd. Mai mult sau mai puțin. Nu sunt sigur dac-o să scap cu față curată la faza cu citatul din John Donne. Mi-e teamă c-o să pară o chestie puțin cam prea pretențioasă. Dar o să văd cum o să fie în clipa aia. O să spun toate cele de mai sus și nimic mai mult și-o să văd ce reacție are. Dar n-o să încep o discuție lungă și profundă. După care o să-mi iau haina, o să mă duc acasă și-o să dorm opt ore bune. Și, cu siguranță, n-o să încerc s-o sărut. Chiar dacă ea o să mă roage să rămân acolo și să facem dragoste sau indiferent ce altceva, am să-i zic că nu rămân, fiindcă mâine dimineață e Întrecerea. Amândoi trebuie să fim odihniți pentru Întrecere. Ca boxerii – fără sex înainte de meci.

Sunt în fața ușii ei. Ciocănesc.

Nici un răspuns.

Ciocănesc din nou. Înțelepciune, Bunătate, Curaj, Înțelepciune, Bunătate, Curaj...

— Cine e?

— Brian.

— Brian! E aproape miezul nopții!

— Știu, îmi pare rău, voiam numai să te salut!

O aud cum se dă jos din pat, aud foșnetul hainelor pe care le trage pe ea, apoi Alice apare de după ușă, îmbrăcată în tricoul cu Snoopy și o pereche de boxeri negri.

— Dormeam, Bri..., îmi spune ea, frecându-se la ochi.

— Da? Doamne, îmi pare rău. Numai că am avut o zi plină și voiam să vorbesc cu cineva despre asta.

— Nu poți să mai aștepti până...?

— Nu cu cineva. Cu tine.

Alice își mușcă buza și trage de partea din față a tricoului.

— Of, intră atunci!

Și-mi deschide ușa. Eu intru și mă așez pe marginea patului răvășit, care e cald în locul unde a dormit Alice.

— Deci – cum ți-a fost ziua de Sfântul Valentin?

— A, a fost bine, a fost bine...

— Ai primit ceva deosebit? o întreb cu subînțeles. Azi-dimineață, prin poștă? Ai primit ceva draguț?...

Aș vrea să vină și să se așeze lângă mine.

— Da-aaa, am primit, mulțumesc, Brian. A fost un poem minunat, într-adevăr minunat.

De ce nu vine să se așeze lângă mine?

— Chiar crezi? Fiuuu! Fiindcă mi-a fost puțin cam jenă. E prima dată când cineva citește ceva scris de mine, așa că...

— Nu, mi s-a părut minunat. Sincer. A fost foarte... onest. Și... direct. Plin de emoție. Destul de asemănător cu poeziile lui e.e.cummings. Așa mi s-a părut. Ei, poate nu *asemănător*, dar inspirat din Cummings. De fapt, mi-a amintit de poeziile lui. Chiar mi s-a părut că am recunoscut vreo câteva versuri...

Stați puțin! Mă acuză de *plagiat*?

— ...dar, în orice caz, a fost minunat. Sincer. Îți mulțumesc. Am fost foarte... tușată...

— Asta presupunând că poemul a fost de la mine! îi zic eu vesel.

Ce poem? Eu n-am trimis nici un poem!

Am început să vorbesc cam fără noimă, știu, dar Alice zâmbește, se scarpină în cot și-și face tricoul cort, întinzându-l și trecându-l peste genunchii dezgoliți. Eu mă chinui să mențin atmosfera relaxată, pentru că nu reușesc să nu observ că pe biroul din spatele ei, răsărind de după umărul lui Alice, e un buchet uriaș de trandafiri roșii perfecți care se arcuiesc în laterale, deasupra unei

oale masive, din aluminiu cam învechit. Probabil că Alice a furat oala de la bucătăria comună. Sigur că nu există nici un motiv pentru care fata să nu primească cadouri de Sfântul Valentin de la alți bărbați. Aș fi un prost dacă nu mi-aș da seama c-o să primească daruri și de la alții. Doar nu sunt naiv. E ceva obligatoriu, de vreme ce Alice e frumoasă, populară, sexy dintr-o perspectivă convențională și așa mai departe, dar buchetul ăsta e așa de... vulgar. Așa de vulgar, încât mă străduiesc să nu atrag atenția asupra lui. Mă concentrez, în schimb, pe poemul meu micuț, sincer, iscat din inimă, făcut de mână, chiar acasă la mine. Numai că trandafirii sunt acolo, în fața mea, se ițesc de după umărul ei și împrut aerul ca un parfum de cameră ieftin. Nenorocitul ăsta de buchet uriaș cu niște nenorociți de trandafiri care sunt perfecți și de un roșu nenorocit...

— Ce trandafiri superbi! zic.

— A, ăia! îmi răspunde ea uitându-se cumva uimită peste umăr, de parcă trandafirii s-ar fi furișat în spatele ei ca nenorocita de Birnam Wood¹

— Ai idee... cine ți i-a trims? o întreb degajat.

— Habar n-am! îmi răspunde ea.

E clar că florile sunt de la vreun ticălos de snob. Banii de bursă pe un întreg semestru sunt aruncați în oală.

Și e evident că Alice știe de la cine sunt. Pentru că, normal, ce sens ar avea să fii așa de generos dacă ai de gând să rămâi anonim?

— Păi, nu era atașată nici o carte de vizită sau...?

— Brian, crezi cumva că *asta* e treaba ta? îi sare lui Alice muștarul.

— Nu. Nu, presupun că nu.

— Iartă-mă! Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă..., îmi spune ea și se ridică din scaun, mă ia în brațe și mă strânge cu putere.

1 Pădure din Scoția care apare și în piesa *Macbeth* a lui William Shakespeare. (N. tr.)

Eu arunc o privire în lungul spatelui ei, pe-acolo pe unde i s-a ridicat tricoul și-mi pun o mână pe pielea caldă și dezgolită de deasupra boxerilor. Care, în treacăt fie spus, par făcuți dintr-un soi de plasă sau de dantelă translucidă neagră. O vreme rămânem în poziția asta, eu holbându-mă la trandafirii care atârnă afară din oală.

— Iartă-mă..., îmi șoptește ea în ureche. Sunt așa o scârbă că m-am răstit la tine. Numai că astă-seară am avut o repetiție lungă și nasoală și cred că încă n-am ieșit din rol...

Apoi se așază lângă mine, începe să râdă și continuă:

— Doamne, chiar am zis chestia asta? Fără nici o îndoială asta este *cea mai* pretențioasă frază pe care am spus-o în toată viața mea...

Zâmbim, din nou, iar eu mă întreb dacă n-ar fi cazul să încerc s-o sărut, dar apoi îmi aduc aminte de noua mea mantră. Înțelepciune, Bunătate, Curaj.

— Brian, chiar ar trebui să mă bag înapoi în pat. Mâine e o zi mare și așa mai departe...

— Sigur, plec...

Mă ridic pe jumătate în picioare, apoi mă așez la loc.

— Dar înainte pot să-ți spun ceva...?

— OK, îmi răspunde ea prudentă și se așază lângă mine.

— Nu-ți face griji – nu e nimic înfricoșător. Am vrut doar să-ți spun...

O iau de mână, trag adânc aer în piept și zic:

— Alice... OK, ascultă, Alice, m-am gândit bine la noi și, ei bine, există un poem minunat, *De trei ori prost*, al poetului metafizic John Donne, care spune: *Sunt de două ori prost, o știu / Pentru că iubesc și-o spun / În vers tânguitor*. Cred că, ei bine, și eu sunt cam așa. Ce-am vrut să spun e că te-am luat puțin cam tare, când te-am târât în cabina foto și-acolo am dat din picioare și-am urlat, după care ți-am trimis poezia aia proastă – o tâmpenie – din felicitarea de Sfântul Valentin și așa

mai departe și știu cât de mult îți prețuiești independența, iar eu sunt de acord cu asta. Zău, pe bune. Sigur că sunt îndrăgostit de tine. Foarte îndrăgostit...

— Brian..., spune ea.

— ... dar asta nu e important, nu trebuie să ne stea în cale, pentru că, până la urmă...

— Brian..., zice ea.

— Stai puțin, Alice. Lasă-mă să termin...

— Nu, Brian, *trebuie* să te oprești..., îmi spune ea ridicându-se în picioare și străbătând camera, către colțul cel mai îndepărtat. Nu e bine...

— Dar nu e ceea ce crezi tu că e, Alice...

— Nu, îmi pare rău, Brian, dar nu mai suport. Hai să terminăm odată...

Ciudat e că ultima propoziție Alice nu mi-o spune mie, ci șifonierului.

— Haide, Neil! Nu mai e deloc haios...

„Ce ciudat“, mă gândesc eu, „de ce îi spune șifonierului *Neil*?

Comoda cum o fi botezat-o?!“

Eu stau și mă întreb toate chestiile astea, în vreme ce Alice bate cu palma în ușa șifonierului Neil, iar ușa se deschide lent, de la sine, de parc-ar fi împinsă de o mână nevăzută.

În șifonier e un bărbat.

Într-o mână își ține pantalonii.

Nu înțeleg.

— Brian, el e Neil, spune Alice.

Neil răsare din șifonier și se deșiră cât e de lung.

— Neil îl joacă pe Eilert Lovborg, în *Hedda Gabler*.

— Bună, Neil, zic eu.

— Bună, Brian, îmi răspunde Neil.

— Noi... *repetam*, mă lămurește Alice.

— A, zic eu de parcă asta ar explica totul.

Și, după asta, cred că-i strâng mâna lui Neil.

RUNDA FINALĂ

- Ce părere ai despre ea?
- Nu vreau să spun, m-am bâlbâit eu.
- Spune-mi la ureche, a zis Domnișoara Havisham, aplecându-se.
- Cred că e foarte mândră, îi răspund în șoaptă.
- Și altceva?
- Cred că e foarte drăguță...
- ... Și altceva?
- Cred că acum aș vrea să mă duc acasă...
- ... O să te duci curând, a spus Domnișoara Havisham cu voce tare. Acum terminați jocul...

CHARLES DICKENS, *Marile Speranțe*

ÎNTREBARE: „Au fost odată ca niciodată patru copii: Peter, Susan, Edmund și Lucy.” Așa începe cea mai faimoasă lucrare a unui cărturar, romancier și apologet creștin. Dar care este titlul cărții?

RĂSPUNS: *Șifonierul, Leul și Vrăjitoarea*.

Clișeul legat de momentul în care cunoști o celebritate în carne și oase este, desigur, acela că, în majoritatea cazurilor, persoana respectivă este, în mod dezamăgitor, cu mult mai scundă decât pare pe ecran. În realitate însă Bamber Gascoigne este cu mult mai înalt decât mi-am imaginat. Seamănă cu un personaj binevoitor de-al lui C.S. Lewis, gata să te îmbarce într-o uimitoare aventură. Doar că personajul ăsta are și sex-appeal. Toți patru stăm înșirați, în studioul TV. Așteptăm nerăbdători, în vreme ce Bamber trece de la unul la celălalt, cam ca la Royal Variety Performance.

Alice mă evită și e prima din rând, așa că nu reușesc să aud ce-i spune lui Bamber, dar presupun că încearcă să-l seducă. Urmează Patrick, care, practic, s-a îndoit de spate de-atâta umilință și face mare caz de faptul că l-a mai întâlnit o dată pe Bamber, anul trecut pe vremea asta, și se comportă de parc-ar fi cei mai buni prieteni, de parc-ar fi fost împreună în vacanță sau ceva de genul ăsta. Bamber e încântător, zâmbește întruna și zice:

— Da, da, *sigur* că-mi amintesc de tine!

Când probabil că se gândește „cine dracu' mai e și idiotul *ăsta* ?“

Apoi la rând vine Lucy, care vorbește incredibil de încet, dar e drăguță ca de obicei, după care urmez eu. Întrebarea e: îi zic Bamber sau domnule Gascoigne? Bamber se apropie de mine, îmi strânge mâna, iar eu îi spun:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Gascoigne.

— Vai, te rog, spune-mi Bamber, zice el zâmbindu-mi larg și luându-mi mâna între palme. Și numele tău e... ?

— Brian. Brian Jackson, murmur eu.

— ...și studiezi ?

— Lit. eng, îi răspund.

— Poftim ? zice el și se apleacă înspre mine.

— Litera-tura Engle-ză, îi spun eu mai tare, rostind foarte clar cuvintele de data asta.

Observ că Bamber are o mișcare de recul, aproape imperceptibilă.

Bănuiesc că asta e din cauză că mi-a simțit răsuflarea alcoolizată și și-a dat seama că sunt pe altă lume.

În ciuda eforturilor autorităților care dau licențele pentru vânzarea băuturilor alcoolice, realitatea e că, indiferent cât de târziu ar fi, dacă ai nevoie disperată de ceva de băut, tot găsești până la urmă.

După ce fug din camera lui Alice de la Kenwood Manor, rătăcesc o vreme pe străzi, încercând să mă calmez, încercând să mă opresc din tremurat. La un moment dat, mă trezesc în față la The Taste of The Taj, un restaurant unde să servește curry, dar care funcționează și ca loc de întâlnire al indienilor din zonă. Aici poți să bei cam toată noaptea, atâta vreme cât ai lângă tine și un bhaji cu ceapă¹.

¹ Fel de mâncare specific indian, un soi de tartă condimentată, făcută din diverse legume, făină, ouă și apă și care este prăjită în ulei. (N. tr.)

În noaptea asta, imediat după ora douăsprezece, restaurantul e pustiu.

— O masă de-o persoană? mă întreabă chelnerul solitar.

— Da, vă rog.

Omul mă conduce până la un separeu din fundul restaurantului, aproape de bucătărie. Deschid meniul și văd că The Taste of The Taj oferă un meniu extra-special, ironic-amărui, pentru cuplurile ieșite la o întâlnire romantică de ziua Sfântului Valentin. În ciuda faptului că meniul respectiv face banii, îmi dau seama că eu n-o să fiu în stare să-nghit nimic. Și, oricum, n-am venit aici pentru mâncare. Comand un pahar de bere, două poppadom-uri¹, un bhaji cu ceapă și un gin cu apă tonică.

— Nu doriți nici un fel principal, domnule?

— Poate mai târziu, îi răspund.

Chelnerul clatină din cap cu tristețe, de parcă ar înțelege chinurile inimii omenеști și se duce să-mi aducă băuturile. Am terminat și berea, și ginul cu apă tonică încă dinainte să aud ping-ul cuptorului cu microunde din bucătăria din spatele meu. Chelnerul așază bhaji-ul încălzit pe masă, între coatele mele, iar eu îi ofer paharele goale.

— Încă un pahar de bere și un gin, vă rog. De data asta fără apă tonică.

Chelnerul cel trist clatină din nou din cap cu înțelepciune, oftează și se pleacă să execute comanda.

— Și, fiți amabil? — strig eu după el — puteți, de fapt, să-mi aduceți un gin dublu?

Fără nici un chef, ciugulesc crusta de pe bhaji-ul cu ceapă și o înmoi în iaurtul de mentă care e dulce și apos. Apoi, când chelnerul se întoarce cu băuturile, sorb un deget din paharul cu bere, torn deasupra ginul și amestec

¹ Un fel de pâine indiană, foarte subțire, rotundă și plată, care se rupe ușor. (N. tr.)

totul cu coada furculiței și mă gândesc la tot felul de lucruri.

Știi care e diferența dintre un pterosaur, un pteranodon, un pterodactil și un ramforhincus. Știi denumirea latinească pentru majoritatea păsărilor domestice englezești. Știi denumirea capitalelor aproape tuturor țărilor din lume și majoritatea steagurilor naționale. Știi că Magdalen College se pronunță *Maudlin* College. Știi toate piesele lui Shakespeare, mai puțin *Timon din Atena* și toate romanele lui Charles Dickens, cu excepția lui *Barnaby Rudge*, toate cărțile cu Narnia și ordinea în care au fost scrise. Cu aproximație, în cazul pieselor lui Shakespeare. Știi toate versurile tuturor cântecelor înregistrate vreodată de Kate Bush, inclusiv cele de pe fețele B, cât și cea mai înaltă poziție pe care au ocupat-o toate single-urile pe care le-a scos pe piață. Știi toate verbele neregulate franțuzești, știi de unde vine expresia „toe the line“¹, știi care este rolul vezicii biliare și cum se formează lacurile de meandă, știi toți monarhii englezi în ordine, toate nevestele lui Henric al VIII-lea și soarta lor, știi care e diferența dintre rocile vulcanice, sedimentare și metamorfice, datele principalelor bătălii din timpul Războiului Celor Două Roze, știi ce înseamnă cuvintele „albedo“, „peripatetic“ și „litotă“, știi care e numărul aproximativ al firelor de păr de pe capul unui om, știi să croșetez, știi care e diferența dintre fisiunea nucleară și fuziunea nucleară, știi cum se scrie corect dezoxiribonucleic, numele constelațiilor, care este populația Pământului, masa Lunii și cum funcționează inima omului. Și totuși, lucrurile cele mai de bază și mai importante, ca prietenia, să-mi revin după moartea tatei, să iubesc pe cineva sau, pur și simplu, să fiu fericit, să

1 Expresie idiomatică englezească ce se traduce aproximativ prin „a se conforma unei reguli“ sau „a respecta un standard“ și a cărei origine este discutabilă. (N. tr.)

fiu bun și cumsecade și demn și fericit, toate acestea par a fi completamente peste puterea mea de comprehensiune. Și-mi dau seama că nu sunt deloc un tip deștept, că, de fapt, sunt indubitabil omul cel mai ignorant, persoana cea mai profund idioată din întreaga lume și că n-am nici o speranță de recuperare.

Încep să mă întristez. Ca să mă înveselesc îmi mai comand un pahar de bere și un gin dublu, torn ginul peste bere, amestec totul cu furculița, înmoi o bucățică de poppadom în chutney-ul de mango și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit îmbrăcat, la ora 6.30 dimineța.

— Brian! Brian, trezește-te...

— Lasă-mă-n pace..., zic eu și-mi trag pilota peste cap.

— Brian, haide, am întârziat...

Cineva mă zgâlțâie de umăr. Îi dau mâna la o parte.

— E încă noapte – pleacă de-aici.

— E 6.30 dimineța, Brian. Trebuie să ajungem la studio la 9.30 și n-o să reușim. Haide, trezește-te...

Și Patrick îmi smulge pilota de pe mine.

— Ai dormit *îmbrăcat*?

— Nu...! exclam eu indignat, dar destul de neconvincător, de vreme ce e limpede că dorm și sunt îmbrăcat. Mi s-a făcut frig peste noapte. Asta-i tot...

Patrick trage pilota complet de pe mine.

— Și încălțat!

— Mi-era frig la picioare!

— Brian – ai *băut*?

— Nu...!

— Brian, eu credeam că ne-am înțeles – te culci devreme și nu bei nimic înainte de concurs...

— *N-am* băut! bolborosesc eu, în timp ce mă chinui să mă ridic în fund, dar aud cum mi se așază ginul, berea și bhaji-ul cu ceapă în stomac.

— Brian, îți miroase răsuflarea! Și, oricum, ce caută salteaua ta pe podea?

— Zice că-i un *pat japonez*, îi explică Josh din cadrul ușii tremurând fiindcă n-are pe el decât o pereche de chiloți.

Marcus clipește des și se zgâiește peste umărul lui Josh.

— A trebuit să-ți trezesc colegii ca să reușesc să intru în casă, mă lămurește Patrick.

— Uuuuuups! Șcuze, Josh, șcuze, Marcush...

— Nu-mi vine să cred – încă ești beat!

— Nu sunt beat! Cinci minute – mai lasă-mă doar cinci minute!

— Te las *trei* minute. Te aștept jos, în mașină, mârâie Patrick, apoi se năpustește furios afară din cameră, urmat de Josh și de Marcus.

Eu oftez, mă frec la ochi și mă așez pe marginea patului japonez.

Îmi aduc aminte de Alice.

Mă duc la șifonier și-mi scot haina maro, de catifea reiată, a tatei.

Călătoria până la Manchester e destul de mohorâtă. Mergem cu 2CV-ul lui Alice, care, în timp ce mă urc în spate, îmi zâmbește de sus, ca și cum mi-ar zice „fără nici o supărare“. Mă prefac că n-am văzut nimic. Pungile de chipsuri și carcasele sparte de casete audio îmi trosnesc sub picioare. Închid portiera trăgând de o sfoară de rufe. Sfoară care servește drept clanță. Efortul fizic mă face să râgâi nițel, aerul scăpându-mi șuierător printre dinții strânși. Doctorița Lucy Chang sesizează incidentul, îmi pune diagnosticul și-mi aruncă zâmbetul ăla de spital, pe care l-a desprins la cursuri. Când demarăm, îmi trag haina până sub bărbie, pe post de pătură și mă chinuiesc să ignor balansul 2CV-ului, care pare a nu avea deloc suspensii și se comportă precum călușeii de la bâlci.

Nu mai e nevoie să spun că bunul și dragul de Patrick a pregătit mai multe sute de întrebări ca să ne distrăm pe parcursul călătoriei, ca un soi de încălzire distractivă pentru concurs. Întrebările sunt bătute meticulos la mașină pe niște cartoline, iar Patrick insistă să le zbiere *ca din gură de șarpe*, ca să acopere zgomotul produs de motorul 2CV-ului care huruie ca o mașină de tuns iarba, în vreme ce rulăm pe autostradă cu o viteză constantă de 88 de kilometri pe oră. Eu mă hotărâsc să nu răspund la nici o întrebare. Asta numai așa, ca să le dau o lecție. Ca să trec cu bine peste ziua de astăzi nu trebuie să fac altceva decât să rămân demn. Mândrie și Demnitate, asta e cheia. Asta și să nu cumva să vomit pe mine.

— Trei întrebări bonus pe tema bătăliilor. În ce an s-a dat bătălia de la Blenheim? Știe cineva? Nimeni? Lucy?

— O mie șapte sute... doisprezece? propune Lucy.

— Nu. 1704.

— Unde se găsește Bulge, cel din bătălia de la *Bulge*? Știe cineva? *Bulge*? Are cineva vreo idee? *Bulge*. Haideti, gândiți-vă, *Bulge*, bătălia de la *Bulge*...

— Olanda! murmur eu de sub haină, în parte ca să-l fac să înceteze să mai zică „Bulge“.

— În munții Ardeni, în *Belgia*, îmi dă replica Patrick, țâțâind din limbă și clătinând din cap. Întrebarea numărul 3. Cunoscută și ca Bătălia celor trei împărați, bătălia de la Austerlitz s-a dat între...

— Patrick, poți să-mi spui și mie ce *sens* are toată chestia asta? întreb eu aplecându-mă în față. Adică, tu chiar crezi că, prin cine știe ce minune, măcar *una* dintre întrebările astea o să ne pice în concursul adevărat? Pentru că dacă nu crezi asta, atunci nu ți se pare că tot ce facem acum este o pierdere fără sens a timpului tu-turor?

— Brian..., îmi spune Lucy punându-și o mână pe brațul meu.

— E un exercițiu de *încălzire*, Brian! scrâșnește Patrick, aplecându-se peste scaun ca să fim față în față. Un exercițiu de *încălzire* pentru aceia dintre noi care în dimineața asta nu sunt chiar atât de *odihniți*, pe cât ar trebui să fie.

— Nu înțeleg de ce te iei de mine! urlu eu. *Tu* la ce oră te-ai culcat azi-noapte, Alice?

Alice se uită la mine prin oglinda retrovizoare cu privirea aia a ei detașată și sfidătoare de șefă de an.

— Brian, o să discutăm mai târziu despre asta, da...?

— Despre *ce* să discutați mai târziu? întreabă Patrick.

— Despre nimic, îi răspunde Alice, despre absolut nimic...

— Deci azi nu suntem decât noi patru, Alice, sau ai mai ascuns pe cineva în portbagaj?

— *Cum?* sare Patrick.

— Brian, nu *aici*, da...? șuieră Alice.

— Îmi spune și mie cineva, *vă rog*, ce să întâmplă aici...? latră Patrick.

— Gata, oameni buni! OK! Haideți să... să ascultăm niște muzică, da? intervine Lucy, pacificatoarea.

Cu o mână mă ține de braț, cu blândețe, dar destul de ferm, iar eu aproape că mă aștept să văd o seringă hipodermică apărând în mâna cealaltă, așa că mă afund înapoi în scaun și-mi trag haina mult peste cap, încercând să mai trag un pui de somn. Până în Manchester ascultăm la infinit o casetă distorsionată, plină de floricele, cu *The Look of Love*, a celor de la ABC. La un moment dat, simt că-mi vine să urlu.

La scurt timp după ce suflu damful de băutură în nasul lui Bamber Gascoigne, acesta dispare la el în birou, ca să se uite peste întrebări și rămâne în sarcina vechiului nostru prieten Julian, documentaristul tânăr și amabil, să ne dezvăluie, pentru prima dată, cu cine vom concura. Realitatea e cea de care ne-am temut. Condensată într-un

singur cuvânt: Oxbridge. Patrick se forțează să zâmbescă larg, dar scrâșnetul dinților lui se reverberează în tot studioul.

Cei patru competitori își fac intrarea agale și relaxați. Vin spre noi într-un șir prelung. Parcă sunt patru pistolari. Toți au adoptat stilul haină și cravată asortate. Toți poartă fulare cu însemnele universității și ochelari – în încercarea de a ne intimida. Echipa lor e formată exclusiv din băieți, albi, așa că presupun că putem măcar să ne felicităm fiindcă am marcat la capitolul egalității între sexe, fiindcă noi avem două fete în echipă. Chiar dacă una dintre ele este o vrăjitoare rea, mincinoasă, uneltitoare și duplicitară.

Desigur, adversarii noștri nu au descoperit încă adevărata față a lui Alice, așa că toți se duc țintă la ea și se strâng în jurul ei de parcă ar vrea să-i ceara autograful. În timpul asta, Patrick se învârte fără succes în afara cercului, încercând cu disperare să strângă mâna cuiva. A oricui. Căpitanul lor, Norton, care studiază limbile clasice – un tip mulțumit de sine, frumos, lat în umeri și cu părul lung, genul de ticălos arătos care dă senzația că se simte în largul lui oriunde ar fi – îi scutură mâna lui Alice și refuză să-i mai dea drumul.

— Deci tu trebuie să fii mascota echipei! zice el tărăgănat, ca un moș libidinos.

Mie mi se pare că replica asta e deosebit de respingătoare și de șovină și am un moment de indignare feministă în numele lui Alice, dar apoi îmi aduc aminte de noaptea trecută și de dulap. În plus, Alice nu pare să fie deloc deranjată, pentru că râde, își mușcă buza, îl privește pe tip cu niște ochi de căprioară rănită și-și aruncă pe spate părul proaspăt spălat. Norton își dă și el pe spate părul superb și lucios. Alice și-l mai aruncă și ea o dată, el și-l aruncă pe-al lui și ea și-l aruncă pe-al ei. Parcă ar fi un soi de ritual de împerechere pe un post TV specializat în emisiuni despre animale sălbatice. Mi-e

rușine să spun că în minte îmi răsare expresia „ațătoare de bărbați“, dar, pentru că expresia asta se referă la un singur sex și este și misogină, mi-o reprim și-n loc să mai spun ceva rămân în afara grupului, nu strâng mâna nimănui, ci doar privesc. Lucy Chang mă observă, vine la mine, mă ia de cot și mă prezintă lui Partridge, un tip de nouăsprezece ani, cu un început de chelie și cu pielea de culoarea piersicii, care vine de la Saffron Walden unde studiază istoria modernă. Eu zâmbesc și iar zâmbesc, fac conversație, zâmbesc din nou și mă întreb dacă nu există vreun loc unde să mă pot duce să mă întind nițel.

Însă nu am timp de așa ceva. Julian ne împinge către locurile noastre pentru o scurtă repetiție, așa, de distracție, repetiție la care el va juca rolul lui Bamber. Nu mai e nevoie să spun că Patrick a stabilit deja ordinea în care ne așezăm pe scaune, așa că eu sunt poziționat în capătul cel mai îndepărtat, cât se poate de departe de el și de Lucy. Sunt, mai mult sau mai puțin, în celălalt studio. Între noi stă Alice, ceea ce, cu douăzeci și patru de ore în urmă, ar fi fost foarte mișto, dar acum e un adevărat chin. Amândoi stăm pe scaune și privim înainte tăcuți și fără expresie, în vreme ce Julian ne reamintește că e doar o chestie distractivă, că e doar un joc și că important e să ne simțim bine. Pupitrul și soneriile par a fi, surprinzător, de proastă calitate și primitive. Arată ca niște obiecte pe care cineva le-a meșterit la ora de tâmplărie de la școală. Pot să văd și becuțele dezgolite din care e scris numele meu în fața pupitrului. Dacă-ș vrea, aș putea să deșurubez unul și după emisiune să-l fur și să-l păstrez pe post de suvenir, s-o fac așa, ca un soi de pozna de studenție. Mă gândesc să-i spun chestia asta lui Alice, apoi îmi aduc aminte că se presupune că noi doi nu vorbim unul cu celălalt și mă întristez din nou. Între timp, Julian ne invită să ne testăm soneriile, ca să ne obișnuim cu ele. Le apăsăm cu toții, iar eu mă aplec, peste capătul pupitrului din placaj de lemn, ca să

văd cum mi se aprinde și mi se stinge numele. Jackson. Jackson. Jackson. Jackson...

— În sfârșit! Numele meu scris din lumini! exclamă Alice.

Șigur că nu mă uit la ea, dar îmi dau seama din vocea ei că zâmbește cu disperare.

— Știi, întotdeauna am crezut că singura posibilitate să-mi văd numele scris din lumini este să mi-l schimb ca să mă cheme Ieșire de incendiu! continuă ea, însă eu tot nu zâmbesc.

Nu fac altceva decât să bat un soi de alfabet Morse pe sonerie: punct, punct, punct, linie, linie, linie...

— E ciudat, nu? Să fim aici! După atâta vreme...!

Eu tot nu spun nimic, așa că Alice se întinde și mă ia de mână, obligându-mă să las soneria.

— Brian, vorbește cu mine, te rog, îmi spune Alice, de data asta fără să mai zâmbească.

Apoi adaugă în șoaptă:

— Uite ce e! Îmi pare rău pentru aseară și-mi pare rău dacă ai impresia că te-am dus de nas, dar, Brian, nu ți-am promis niciodată nimic. Întotdeauna am fost cinstită cu tine. Întotdeauna ți-am spus foarte, foarte limpede ce simt. Te rog, Brian, nu vrei să vorbești cu mine? Nu suport să nu vorbești cu mine...

Mă întorc spre ea. Alice pare tristă, e frumoasă, iar oboseala i se vede în jurul ochilor.

— Îmi pare rău, Alice, dar nu cred că pot să vorbesc cu tine.

Ea clatină din cap, de parc-ar înțelege, apoi, înainte ca unul din noi să mai apuce să spună ceva, Julian își drege glasul și repetiția începe.

— Separația finală dintre bisericile creștine de Est și Vest, uneori cunoscută sub denumirea de Marea Schismă, a avut loc în ce an?

Cred că știu răspunsul la întrebarea asta, așa că apăs soneria.

— 1517 ?

— Nu, îmi pare rău, cred că te-ai gândit la Reformă. Mă tem că asta înseamnă o penalizare de cinci puncte.

— 1054 ? spune Norton cel cu părul lung, care studiază limbi clasice.

— Corect, anunță Julian, iar Norton zâmbește și-și dă pe spate părul superb cu un gest victorios.

— Deci, Norton, asta înseamnă zece puncte, iar echipa ta are acum posibilitatea să răspundă la trei întrebări bonus despre zeii romani...

Și, în mod ironic, desigur, eu știu răspunsurile la toate cele trei întrebări.

După cele cincisprezece minute de repetiție, care e doar așa, de distracție, numai ca să ne relaxăm și să ne aducem aminte că totul e doar un joc, noi am pierdut cu 115 puncte la 15. Patrick, care stă în peluza de decor din spatele studioului, e așa de furios, că abia reușește să vorbească. Nu face decât să se plimbe în cercuri strânse, contractându-și și relaxându-și pumnii și chițâind. Chițâie realmente.

— Sunt buni, nu ? zice Alice.

— Sunt OK, îi răspunde Lucy. Au avut noroc. Atâta tot. Partridge este cel la care trebuie să fim atenți...

— ... trei am așteptat, trei ani ..., bolborosește Patrick continuând să se învârtă în cercuri strânse.

— ... suntem doar puțin agitați. Atâta tot, spune Lucy. Trebuie să ne relaxăm puțin! Trebuie să începem să ne distrăm!

Eu simt, dintr-odată, nevoia să beau ceva. Mă întreb dacă în clădirea asta nu există cumva și-un bar.

— Poate că ar trebui să mergem cu toții la bar și să bem un pahar, două de bere ca să ne relaxăm ? propun cu voce tare.

Patrick se oprește din mers.

— *Poftim ?* șuieră el.

— Nu crezi c-ar fi o idee bună ?

— Brian, la repetiție ai răspuns la *opt* dintre întrebări și ai greșit la *șase* dintre ele. Asta înseamnă *minus treizeci de puncte*...

— Nu-i adevărat..., insist eu. E adevărat? întreb uitându-mă la Lucy care mă așteaptă să mă sprijine, însă ea își fixează cu privirea vârfulurile pantofilor. Patrick se întoarce spre ea:

— *Lucia, dimmi, parli Italiano?*¹

Jenată, Lucy răspunde:

— *Si, un pochino.*²

Apoi către Alice:

— *E tu Alice, dimmi, parli anche tu l'italiano?*³

— *Si, parlo l'italiano, ma solo come una turista...*⁴, oftează Alice.

— Ne întrebă dacă vorbim ital..., îmi șoptește Lucy.

— Știu ce vă întreabă, Lucy! îmi sare mie capsă.

— Deci, tu vorbești italiana? zice Patrick.

— Nu! Nu prea...

— Și cu toate că Lucy o vorbește, Alice o vorbește și eu o vorbesc, tocmai tu, Brian Jackson, tu, *singurul* membru al echipei care *nu vorbește italiana*, tu te-ai simțit îndeajuns de calificat să încerci să răspunzi la întrebarea care se referea la termenii muzicali italienești...

— Nimeni altcineva nu apăsă pe sonerie, așa că m-am gândit să fac o încercare...

— Asta e problema cu tine, Brian, nu-i așa? Cu tine totul e o încercare, tu *încerci* de zor, bâjbâi în beznă și *greșești* de fiecare dată, dar continui să *încerci*, înc-o dată și-nc-o dată și de fiecare dată *greșești*, *greșești*, *greșești*, *greșești*, *greșești*, *greșești* și pierzi jocul și ne tragi și pe noi după tine.

1 Lucia, spune-mi, vorbești italiana? (N. tr.)

2 Da, un pic. (N. tr.)

3 Dar tu, Alice, vorbești și tu italiana? (N. tr.)

4 Da, vorbesc italiana, dar numai ca o turistă. (N. tr.)

Fața lui Patrick s-a făcut roșie ca sfecla, a căpătat aceeași culoare ca tricoul universității și e la doar câțiva centimetri de fața mea...

— Ei, haideți, băieți, n-a fost decât o repetiție, intervine Lucy încercând să se bage între noi, în vreme ce Alice stă puțin mai departe, cu mâinile la ochi, zgâindu-se la noi printre degete.

— ... nici măcar nu știu de ce te-am lăsat să intri în echipă! Vii beat mort și duhnind a băutură și te comporti de parcă le-ai ști pe toate când, de fapt, nu știi *nimic*. În echipa asta, ești o piatră de moară... — îmi spune Patrick cu mâinile în pieptul meu, cu degetele răsfirate, iar eu simt pe obraz ploaia fină de salivă cu care mă împoașcă — ... probabil că ne-am descurca mai bine cu un om luat de pe stradă. Chiar și cu cretinul ăla de prieten al tău, Spencer, și tot ne-ar fi mai bine. Amândoi sunteți la fel de idiști. Știi cum se spune: nu poți să faci din rahat bici...

Presupun că și după asta Patrick îi dă înainte, fiindcă gura i se mișcă în continuare, dar eu nu mai aud realmente ce spune, fiindcă nu mai sunt conștient de nimic altceva decât de mâinile lui care trag de reverele hainei din catifea reiat a tatei și mă ridică până când nu mă mai țin decât pe vârfurile degetelor. Atunci iau hotărârea, atunci simt că plesnește ceva în mine — doar că, de fapt, nu *plesnește*, ci se lungește — și poate că e din cauză că Patrick a pomenit numele lui Spencer sau poate e din cauza reziduurilor alcoolice din noaptea trecută, dar asta e punctul când mă hotărâsc să-i trag un cap în gură lui Patrick Watts. Fac un mic salt, nu un salt de baschetbalist, mă ridic doar puțin pe călcâie și-mi reped capul, cât de tare pot, direct în mijlocul feței roșii ca sfecla care continuă să urle. Mi-e rușine s-o spun, dar trebuie să recunosc că preț de-o clipă resimt o plăcere intensă, am un sentiment de satisfacție și de răzbunare împlinită. Asta până când durerea mi se strecoară în creier și totul se face negru în jur.

ÎNTREBARE: În *Cântecul de Dragoste al lui J. Alfred Prufrock* al poetului T.S. Eliot, seara „se întinde pe bolta cerului...”?

RĂSPUNS: „... Ca un pacient narcotizat cu eter pe-o masă”.

— Ca o adevărată fiică a Glasgowului, născută și crescută acolo, cred că pot să spun că avem în față un exemplu absolut *clasic* al înțelegerii greșite a principiului de bază după care funcționează capul în gură, declamă Rebecca Epstein. Tot schepsisul, atunci când dai un cap în gură, este să-ți rezezi partea *tare* a capului, cât de tare poți, în partea *moale* a nasului adversarului. Ceea ce ai făcut tu aici, Brian, este că ți-ai rezezit partea *moale* a nasului în partea *tare* a frunții lui Patrick. De unde tot sângele ăsta și faptul că ai leșinat.

Deschid ochii și mă trezesc întins pe spate, pe două birouri lipite. Lucy Chang stă aplecată deasupra mea, îmi dă bretonul la o parte, ridică trei degete și mă întreabă:

— Câte degete vezi?

— Dacă greșesc răspunsul, pierdem cinci puncte?

Lucy zâmbește.

— Nu, de data asta nu.

— Atunci răspunsul e trei.

— Și capitala Venezuelei este...?

— Caracas?

— Bravo, domnule Jackson, exclamă Lucy. Cred că o să fii foarte bine.

Se pare că suntem undeva, pe la etajul doi, în biroul de producție al *Întregerii universitare*. Pe geam se vede spatele studioului TV. Peste tot, prin încăpere, sunt împrăștiate dicționare și enciclopedii, iar pe pereți sunt fotografiile câștigătorilor competițiilor trecute. Întorc capul într-o parte și-o văd pe Rebecca. Stă pe marginea biroului din față și arată foarte drăguță – nu drăguță, fiindcă termenul „drăguță“ e reacționar și se referă doar la un sex, însă *atrăgătoare*. E îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, simplă, mulată, iar deasupra are o geacă neagră de blugi. Își leagă picioarele încălțate în bocancii Doc Martens.

— Ai venit deci?

— A, da! N-aș fi pierdut chestia *asta* pentru nimic în lume. Eram în microbuz, împreună cu o gașcă de Tineri conservatori beți criță, cu eșarfele universității lor atârinate de gât și cu ursuleții lor ironici și, după ce-am mai dat și *trei lire* pentru benzină, ceea ce, trebuie să spun că, dacă faci calculul total, înseamnă jaf la drumul mare, deci cum stăteam așa în microbuz, m-am gândit: Doamne, ce caut eu aici?! *Ăsta e iadul pe pământ!* Dar după ce-am ajuns, tocmai când ni se făcea un tur al studioului, am dat un colț exact la timp ca să te văd pe tine leșinat, întins pe jos, într-o baltă formată din propriul sânge și-atunci mi-am zis: Ei, poftim, dacă asta nu merită trei lire, atunci nu știu ce merită!

Mă uit în jos și văd că sunt îmbrăcat numai în pantaloni și maiou.

Același maiou pe care îl port de treizeci și șase de ore încoace și care acum e pătat cu sânge pe piept și pute a gin. De fapt, maioul nu doar pute. Emană vapori. Maioul emană vapori de gin.

— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— Eu și Lucy te-am siluit în timp ce erai inconștient.
Nu te superi, nu ?

Lucy roșește.

— Alice îți spală cămașa la toaleta femeilor și-ncearcă să ți-o usuce cu uscătorul de mâini...

— Dar haina e în regulă ?

— Haina n-are nimic...

— ...nu de alta, da' a fost haina tatei...

— E în regulă, pe bune...

Mă ridic în capul oaselor într-o rână și cu mare grijă, mă așez pe marginea biroului și-mi imaginez că simt cum mi se mișcă și creierul, lovindu-se de pereții craniului. Lucy îmi ridică dinaintea ochilor oglinda din trusa ei de machiaj, iar eu trag aer în piept și arunc o privire. Presupun că se putea să fie și mai rău de-atât. Nasul nu pare să arate mai denivelat și mai strâmb decât de obicei, cu toate că în jurul fiecărei nări am câte o bordură întunecată, ca de ceară, care arată de parc-aș fi fost pictat un creion roșu-închis.

— Cum se simte Patrick ? o întreb pe Lucy.

— N-are nici o zgârietură, îmi răspunde ea.

— Păcat, zic eu.

— Hei, ajunge cu chestia asta, mă apostrofează ea zâmbind însă conspirativ.

Apoi adaugă cu o expresie serioasă:

— Dar există o problemă.

— Ce problemă ?

— Păi... nu cred c-o să te mai lase să intri în concurs.

— *Cum?* Glumești!

— Mă tem că nu.

— Dar de ce ?

— Păi, l-ai atacat pe căpitanul echipei.

— Nu l-am *atacat!* L-am lovit *o dată!* Iar el m-a provocat, ai văzut, mă ridică în sus de reverele hainei! Și, oricum, eu sunt cel care a avut de suferit! Cum să-l fi atacat, când eu sunt cel care a avut de suferit?!...

— Și acesta, onorată instanță, este cazul apărării, intervine Rebecca.

— Știu, Brian, dar, cu toate astea, Patrick nu e prea încântat. Are un prieten, un tip de la Economie, care este pregătit să-ți ia locul în ultima secundă...

— Glumești...

— Nu poți să-l acuzi, Brian. Ai venit duhnind a băutură, ai dat răspunsuri greșite la o grămadă de întrebări, după care ai încercat să-i spargi nasul...

— Dar mama e aici și așa mai departe!

— E doar un test amărât de cultură generală, Brian, îmi spune Rebecca continuând să-și legene picioarele.

— Dar a venit până aici tocmai din Southend!

Apoi aud cum mi se voalează vocea, ceea ce e jalnic pentru un bărbat de nouăsprezece ani, știu, dar am vrut așa de mult să fiu în emisiunea asta. Mă văd, dintr-odată, încercând să-i explic mamei de ce nu sunt în emisiune. Mă simt de parc-am fost trimis acasă de la școală mai devreme. E așa de jenant, așa de rușinos că nu suport să mă mai gândesc la asta.

— Julian ce zice?

— Julian spune că Patrick este cel care hotărăște. E cu el chiar acum și discută despre asta...

— Și tu ce crezi c-o să hotărască?

Lucy se încruntă, apoi spune:

— Cred că dacă amândoi promiteți c-o să vă jucați frumos și c-o să încetați să vă mai purtați ca niște copii și dacă vă puneți de acord să lucrați împreună, ca o echipă, și dacă-o lăsați mai moale cu soneriile, atunci cred că da, cred că ar trebui să intri în concurs...

— Păi, poți să-i spui asta din partea mea, Lucy? Te rog?

Lucy oftează, se uită la ceas, se uită către ușă, apoi spune:

— O să văd ce pot face.

Apoi pleacă, lăsându-mă cu Rebecca în biroul de producție, așezați pe două mese aflate față în față, cam

la patru metri depărtare unul de altul. Amândoi ne bălăngănim picioarele și ne străduim să ignorăm ceea ce cred că se numește „tensiunea dintre noi“. Când tăcerea devine de nesuportat, Rebecca îmi arată ușa cu capul.

— E drăguță.

— Cine?

— Lucy.

— Da. Da, este. Foarte, foarte drăguță.

— Atunci de ce nu ieși cu *ea*? mă întreabă Rebecca.

— ...Cum?

— ...Mi se pare că e drăguță, asta-i tot...

— ...fiindcă nu vreau!

— ...dar tocmai ai spus că e drăguță...

— ...mulți oameni sunt *drăguți*...

— ...nu e destul de *frumoasă* pentru tine? Asta-i problema?...

— ...n-am spus asta, nu?...

— ...nu e destul de *sexy*?...

— ...Rebecca...

— ...fiindcă, dă-mi voie să-ți spun, amice, că nici tu nu ești tocmai de pus în ramă...

— ...nu, știu...

— ...cum stai acolo în maioul tău pătat cu sânge...

— ...bine...

— ...care, trebuie să adaug, nici nu e prea curat. Îmi dau seama chiar și de la depărtarea asta...

— ...mulțumesc, Rebecca...

— ...atunci de ce nu vrei?...

— ...pentru că probabil că ea nu mă place!...

— ...de unde știi? Dacă n-ai întrebat-o?! N-ai văzut cum se uita la tine când erai în comă...

— ...prostii...

— ...îți dădea părul din ochi și-așa mai departe. A fost o scenă foarte emoționantă...

— ...prostii!...

— ...cu câtă dragoste îți îndesa hârtie igienică în nări.
A fost o imagine de-a dreptul erotică...

— ...Rebecca!...

— ...e adevărat! Dacă nu eram eu aici, probabil că ți-ar fi scos și chiloții, iar tu, deștept cum te știm...

— ...prostii!...

— ...atunci de ce ai roșit?...

— ...nu m-am roșit!...

— ...atunci de ce n-o inviți?...

— ...de ce n-o invit la ce?...

— ...de ce n-o inviți să iasă cu tine...

— ...fiindcă nu vreau...

— ...ce?...

— ...nu sunt...

— ...așa...

— ...nu sunt... îndrăgostit de ea...

— ...așa cum nu ești îndrăgostit nici de mine?

— ...*poftim?*

— ...m-ai auzit...

— ...Rebecca, putem?...

— ...ce?...

— ...putem să discutăm mai târziu despre asta?...

— ...de ce să nu discutăm acum?

— Pentru că! zic eu și trag adânc aer în piept, pentru prima dată după ceva vreme. Pentru că am altele pe cap.
OK?

— OK, încuviințează ea. OK, ai dreptate, spune ea și se lasă să alunece jos de pe birou.

Își trage rochia, ca și cum n-ar fi obișnuită cu ea, străbate biroul și se așază lângă mine pe marginea mesei.

— Asta de pe tine e o rochiță? zic eu.

— Ei, e o rochiță pe dracu'! E o *rochie*. Ce-ți face țeasta?

— Păi, mă cam doare.

Rebecca bagă mâna în buzunarul hainei și scoate o sticlă de un sfert de whisky.

— Vrei o gură de doctorie?

— Mai bine nu.
— Haide! E contra mahmurelii!
— M-am îmbătat cu altceva. Cu gin.
— Vai, ce băiat rău. Știi că ginul induce depresie, nu?
— Cred că ăsta e motivul pentru care l-am băut.
— Îmmmmmmmmmm, ți-ai plâns singur de milă și te-ai disprețuit – o combinație de succes. Nu-i de mirare că femeile te găsesc irezistibil. Ești un adevărat Travis Bickle¹.

Rebecca ia un gât din sticlă, apoi mi-o oferă.

— Crede-mă! Whisky-ul e soluția.

— O să mă miroasă, îi spun.

Dar Rebecca bagă adânc mâna în celălalt buzunar și scoate un pachet de gumă de mentă extra-strong.

— Ei, atunci haide! zic eu.

Îmi dă sticla, iar eu iau un gât lung de whisky, apoi bag în gură o gumă și las cele două gusturi să se combine. Ne uităm unul la celălalt și zâmbim și stăm acolo, ca niște școlari, bălângănindu-ne picioarele deasupra biroului.

— Sigur știai că Alice se vedea cu altcineva, nu? spun eu.

— Îhî.

— Cu tipu' ăla, Neil, ăla care l-a jucat pe Richard al III-lea semestrul trecut și care se tot învârtea cu cârjele prin barul studentesc...

— Scârba în cârje...

— Ăla e. Presupun c-ai știut.

— Păi, l-am văzut furișându-se din camera ei de vreo câteva ori, așa că, să zicem c-am fost cam îndoită de toată treaba asta...

— Sau cocoșată?

Rebecca mă privește întrebătoare.

— Știi, *cocoașa* lui Richard al III-lea...? Și-atunci de ce nu mi-ai spus?

¹ Travis Bickle, personajul principal al filmului *Taxi Driver*, regizat de Martin Scorsese în 1976. (N. tr.)

— Viața ta amoroasă nu era treaba mea, nu ?

— Nu. Poate că nu.

Și trebuie să mărturisesc că, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat cu Alice, cu lovitura la cap și așa mai departe, mă gândesc s-o sărut, mă gândesc să-mi ascund guma în fundul gurii cu limba, să mă aplec și s-o sărut chiar acum, numai așa, ca să văd ce se întâmplă.

Dar momentul trece și în loc s-o sărut, mă uit la ceas.

— Văd că nu se grăbesc.

— Cine ?

— Cei din juriu.

— Vrei să mă duc să văd ce se-ntâmplă ?

— Da, bine ar fi.

Rebecca se împinge jos de pe birou și o ia spre ușă.

— Pune-mi o vorbă bună, îi mai spun eu.

— Să văd dacă găsesc vreuna, îmi răspunde ea, aranjându-și rochia, apoi pleacă, iar eu rămân singur.

Întotdeauna când rămân singur, fără nimic de citit, devin cam agitat. Mai ales atunci când sunt îmbrăcat numai în maiou, dar, din fericire, biroul ăsta e ticsit cu cărți – cele mai multe dicționare și enciclopedii, dar, până la urmă, tot cărți sunt – așa că iau *Dicționarul Oxford de citate*, pe care oamenii de-aici l-au folosit drept pernă și ăsta e momentul când îl văd.

Pe birou.

Un clipboard albastru.

Pe clipboard sunt câteva foi A4 trase la xerox. În partea de sus văd scrisul lui Julian, documentaristul, așa că mă gândesc că sunt niște notițe de producție. Probabil că le-a adus cu el când m-au cărat aici, sus, și le-a uitat pe birou. Foile A4 nu sunt prea interesante – sunt trecute numele membrilor echipelor, un plan cu ordinea în care vom fi așezați, o listă cu numele celor din echipa tehnică și alte chestii de genul ăsta. Dar în fața foilor mai e și un plic. Un plic gros, care, la pipăit, pare să conțină două pachete de cărți de joc. Desfac plicul din clipboard.

Plicul nu e sigilat. Sau este, dar foarte ușor, abia dacă are un deget de lipici care să-l țină închis. Nu trebuie să fac altceva decât să-mi trec degetul de-a lungul...

Arunc plicul pe birou, de parc-ar fi devenit, dintr-odată, încins să-ți ia pielea.

Apoi îl împing cu cotul, așa cum împingi ceva ca să vezi dacă e mort.

După care îl prind de un colț și-l trag înapoi.

Apoi îl iau cu amândouă mâinile, mi-l așez în poală și mă uit la el.

După care îl arunc la loc pe birou, cât de departe de mine pot.

Și-apoi mă gândesc „ei, fir-ar al dracului“, mă întind și-l deschid.

ÎNTREBARE: James Hogg, Sfântul Augustin, Jean-Jacques Rousseau și Thomas de Quincey au în comun ce gen literar?

RĂSPUNS: Toți au scris „confesiuni”.

Când îmi dădeam examenele de nivel O, chiar înainte de lucrarea de la chimie, cea cu mai multe variante de răspuns, am suferit de un ușor episod de gastroenterită. Sau cel puțin așa i-am zis eu. Și, pentru că boala era contagioasă și aveam febră – ei, bine, nu chiar *febră*, ci doar temperatura puțin mai ridicată –, mi s-a permis să dau testul fără să fiu supravegheat, într-un birou foarte micuț de lângă cancelarie. Genul ăsta de elev am fost eu – absolutamente și completamente de încredere.

Iar eu am copiat.

Nu în stil mare, sigur. N-am făcut decât să mă asigur că nu vine nimeni, după care mi-am luat manualul și, foarte repede, am căutat tabelul lui Mendeleev și m-am uitat care sunt valențele potasiului și magneziului sau ceva în genul acesta. După care am pus manualul la loc și cu asta, basta.

De asemenea, că veni vorba, când am jucat scrabble, la lumina lumânărilor, cu Alice, în Suffolk, imediat după Crăciun, am scos un „E” și un „S” și le-am schimbat pe furiș cu un „Z” și un „X” și-așa am scos „azot” și „xilofon” și un scor triplu.

Dar cam la asta se rezumă trecutul meu într-ale înșelăciunilor. Nu sunt mândru de mine pentru nici una din aceste întâmplări, dar în afara rușinii și a ceea ce cred că Sartre ar fi numit *mauvaise foi*, cel mai grav este sentimentul sâcâitor că nici n-aș fi avut nevoie să trișez. Aș fi câștigat oricum, iar singurul lucru pe care l-am obținut trișând este că mi-am pătat victoria. Așa cum mama și Sartre probabil c-ar fi zis „nu faci decât să te înșeli pe tine însuși“.

Dar aici nu mai e vorba nici de scrabble, nici de testul de nivel O de la chimie, acum e vorba de ceva mult mai important. Asta este *Întrecerea* și există cel puțin opt motive serioase pentru care ideea de a trișa mi se pare perfect rezonabilă. 1) În primul rând, concursul se dă la televizor. Toți cei pe care-i cunosc o să-l vadă: Spence, Tone, Janet Parks, toți vechii mei profesori, profesorul Morrison și ticălosul ăla de Neil MacIntyre, apoi e vorba, desigur de 2) publicul din sală – mama o să fie acolo și Des, viitorul meu tată vitreg, și Rebecca, Chris hippiotul și vaca aia de Erin; după care mai sunt și 3) colegii mei de echipă, Patrick și Lucy, mai ales Lucy, pe care am dezamăgit-o și care merită așa de mult să câștige și 4) Alice, desigur, care crede despre mine că sunt un idiot, un bețiv, un gunoi și un nebun și de care cred că încă mai sunt îndrăgostit și, în plus 5) s-ar putea să nici *nu mai fac parte* din echipă, deci toată dezbaterea asta etică ar putea rămâne numai de natură academică și 6) într-un fel, situația asta nici măcar nu s-a născut din vina mea, ci din vina lui Julian, care mi-a lăsat tentația în cale și 7) *oricine* ar face la fel în locul meu, *oricine* și oricum 8) om sunt.

De asta mă hotărâsc să fac ceea ce fac, adică, *tehnic* vorbind, mă hotărâsc să trișez, deși introduc în ecuație un element important, și anume norocul. O să-mi îngădui să mă uit la o *singură* cartolină, una și gata și nimic mai mult. Jur! Dar va trebui să mă mișc rapid. Alerg la ușă, o deschid numai puțin, îmi arunc ochii în stânga

și-n dreapta, nu văd pe nimeni, fug înapoi la birou și scot cartolinele din plic.

Sunt împărțite în două teancuri cu ajutorul a două elastice: un teanc cu întrebările de început, celălalt cu întrebările bonus. Tai teancul cu întrebări de început cam în două treimi și așez cu grijă cele două grămăjoare de cartoline cu fața în jos, pe masă, astfel încât să fiu în stare să pun totul la loc exact așa cum a fost. Închid ochii, aleg o cartolină din teancul celor întoarse și-o ridic în sus, cam la un metru de ochii mei închiși.

Simt cum îmi pulsează sângele din pleoape.

Deschid ochii și văd bătut cu grijă la mașină...

ÎNTREBARE: Sub ce nume este mai bine cunoscut personajul dickensian Philip Pirrip?

...simt cum mă cuprinde iritarea fiindcă știu răspunsul la întrebarea asta. E Pip din *Marile Speranțe*. Ce sens are să mă lupt cu o astfel de dilemă etică dacă știu deja răspunsul? Și cu toate că am făcut un legământ strict cu mine însumi și cu Dumnezeu sau cu oricine-o fi, cum că n-o să mă uit decât la o singură cartolină și numai una, mai înșfac una, următoarea din teanc și o întorc cu fața în sus.

Ei, așa mai merge...

ÎNTREBARE: Statul California se învecinează cu trei state ale USA și cu un stat mexican. Care sunt acestea?

RĂSPUNS: Oregon, Nevada, Arizona și Baja („De Jos”) California.

Oregon, Nevada, Arizona, Baja California. Perfect – e suficient de greu ca să impresionez, dar nu destul de greu ca să mă facă să par ca de pe altă planetă. *Oregon, Nevada, Arizona, Baja California*. Dar oare se pronunță *Baja* sau *Baya*? Nu contează. O să introduc asta în

răspuns. Exersez cu voce tare, jucându-mi rolul cu naturalețe:

— Oregon, ăă, Nevada, îmm, Arizona? Și Baja... (schitez un zâmbet fiindcă am cam uitat spaniola)... sau se spune poate *Baya California*?

Dar dacă Lucy știe și ea răspunsul? Pun pariu că-l știe. Nu contează. Important e ca unul dintre noi să-l spună înaintea celeilalte echipe. De fapt, ar fi chiar mai bine dacă Lucy ar fi cea care ar răspunde, pentru că atunci eu aș fi cu conștiința împăcată. *Oregon, Nevada, Arizona și Baja California*. Și-acum, repede, să pun toate cartolinele la loc, în teanc. Bat lateralele de birou, leg elasticul împrejur o dată, de două ori, pun ambele teancuri în plic și ling plicul, dar nu prea mult, doar în cele două părți unde am rupt sigiliul, atașez plicul de clipboard exact unde l-am găsit și exersez din nou, cu voce tare.

— Oregon, ăă, Nevada, îmm, Arizona și se pronunță *Baja California*?

Mă duc la fereastră, privesc pe deasupra acoperișurilor și coșurilor din Manchester și mă gândesc la ceea ce trebuie să fac acum. În primul rând, trebuie să-i cer scuze lui Patrick. Niște scuze sincere, umile, dar nu scârbos de servile. Va trebui să recunosc că amândoi ne-am cam lăsat duși de val, dar să-mi mențin în continuare Mândria și Demnitatea. Apoi va trebui să accept un soi de pace temporară în relația cu Alice, să-i arăt că da, sunt supărat pe ea și că, după părerea mea, ea face o greșală înfiorătoare cu Neil ăla și că pierderea e a ei. Apoi nu mai trebuie să-i dovedesc decât ce-a pierdut. Cu stil, cu grație, cu modestie și cu Alice alături, am să câștig competiția. *Oregon, Nevada, Arizona și Baja California...*

Se aude o bătaie în ușă, iar Patrick intră mohorât în cameră, însă e flancat de Alice și de Lucy. Amândouă încearcă să-și mascheze zâmbetele.

— Patrick.

— Brian.

— Îmi cer scuze pentru mai devreme.

— Accept.

Apoi Patrick își drege glasul, iar Lucy îi dă un cot de încurajare în coaste.

— Păi, ăăă, ascultă, am discutat cu Lucy și cu Alice și-am ajuns la concluzia că pe toți ne-a cam luat valul, suntem puțin cam prea agitați din cauza luminilor din studio și așa mai departe și, în orice caz, ne-am hotărât, cu toții, că ne-ar face mare plăcere să rămâi în echipă.

— Mulțumesc, Patrick, îi spun eu cu o clătinare solemnă din cap.

— Eu îți mulțumesc, Brian, îmi răspunde el clătinând, la rândul lui, din cap.

Lucy îmi face cu ochiul, începe să râdă și-mi face semn cu degetul mare ridicat în sus, discret, la nivelul taliei. Alice îmi întinde cămașa curată și proaspăt călcată și haina din catifea reiată maro a tatei.

— Bine atunci, zic eu. Haideți să mergem și să le arătăm cine e mai tare!

ÎNTREBARE: În romanul *Howard's End*, al lui E.M. Forster, care este sfârșitul nefericit al lui Leonard Bast?

RĂSPUNS: Un corp de bibliotecă se prăbușește peste el, iar inima îi cedează.

Dar înainte să mergem și să le arătăm cine e mai tare, toți patru bem câte o ceașcă de ceai cu biscuiți simpli, apoi eu mă duc la toaletă, mă spăl la subsuoară cu săpun lichid și încep să mă simt nițel mai bine. După care intrăm fiecare în câte-o cabină ca să ne machieze puțin. Pentru cineva cu tenul meu, aceasta poate fi o experiență destul de jenantă, dar de mine se ocupă o fată drăguță, pe care o cheamă Janet, iar, în cazul meu, e mai curând vorba despre un efort de limitare a daunelor: puțin fond de ten și destulă pudră ca să împiedice picăturile uleioase eliberate de glandele mele sebacee să lucească în luminile de studio. Noi trei nu avem nevoie de prea mult timp. Lui Patrick i-a fost călcată cămașa cu însemnele universității, iar părul i-a fost sigilat sub o carapace transparentă și solidă de fixativ. Lucy s-a schimbat într-o cămașă foarte curată, cumintică și încheiată până-n gât, și-a dat cu puțin ruj pe buze și și-a prins părul cu o clamă cu un fluturaș. Stăm înșirați pe coridor, pălăvrăgim amiabil, iar eu observ, dintr-odată, cât de drăguță e Lucy. În timp ce mă chinui să găsesc o modalitate de a-i spune asta fără s-o sperii, Alice iese și ea din cabină.

E îmbrăcată cu o rochie lungă, strâmtă și neagră, care urcă până sub bărbie și se sfârșește în jurul gleznelor. Poartă niște ciorapi din plasă și o pereche de pantofi negri, cu toc înalt și baretă. Asta în ciuda faptului că picioarele n-o să i se vadă din spatele pupitrului. Arată ca o vedetă de film. Strălucește luminiscent, iar eu simt că mă ia din nou cu stare de vomă.

— Credeți că e prea mult? zice ea.

— Deloc. Arăți splendid, îi răspunde Lucy.

Julian vine să ne conducă, ținând în mână clipboardul cel infam, dar când o vede pe Alice face un mic pas înapoi.

— Așa, doamnelor și domnilor, când sunteți gata?

Îl urmăresc de-a lungul coridoarelor, către studio. Eu am rămas în spatele lui Alice ca să-i pot admira mersul.

Când ajungem în studio, cealaltă echipă se așază deja pe scaune.

Cât așteptăm, îi auzim pe suporterii lor aplaudând și strigând în gradene. Apoi Julian ne face semn cu capul și asta înseamnă că a venit momentul să ne facem intrarea în arena gladiatorilor. În vreme ce traversăm studioul ca să ne ocupăm locurile, o urmez pe Alice și aud cum, la vederea ei, publicul își ține preț de-o secundă respirația, echipa tehnică și cameramanii se opresc din treabă, se holbează la ea și șoptesc în microfoane. Pe fondul aplauzelor, ovațiilor și uralelor se aude un murmur admirativ. Alice își ridică puțin rochia ca să se strecoare în spatele pupitrului, cu gestul pe care o femeie îl face atunci când se urcă într-o limuzină, iar cineva din public trage un urlet de lup. Chestie cu care, din punct de vedere al corectitudinii politice, nu sunt de acord, dar care reușește să determine întregul studio să izbucnească în râs. Alice râde și ea și ridică în față mascota echipei, pe ursulețul Eddie, și e exact așa cum zice mama tot timpul — „e frumoasă și o știe...”

Ne așezăm pe scaune și ne zâmbim unul celuilalt în vreme ce freamătul din tribune se stinge.

— Pace? zice ea.

— Pace, îi răspund, apoi amândoi ne uităm către public.

Rose și Michael Harbinson sunt acolo, iar Rose îi face cu mâna plină de mândrie.

— E bine să-i vezi cu hainele pe ei! remarc eu, iar Alice mă lovește cu palma peste încheietură în semn de muștrare.

Mama, care stă în rândul al doilea, chiar în spatele Rebecăi, ridică înspre mine ambele degete mari, iar eu îi fac semn, la rândul meu.

— Acea e mama ta? mă întreabă Alice.

— Îhî.

— E drăguță. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Sunt sigur c-o s-o cunoști. Într-o zi.

— Cine e tipul cu mustață à la Tom Selleck?

— Unchiul Des. Nu e unchiul meu adevărat. Doar îi zicem așa. De fapt, o să se însoare cu mama.

— Mama ta se mărită din nou?

— Îhî.

— Asta e extraordinar! Nu mi-ai spus nimic!

— Păi, voiam să-ți spun ieri-seară, dar...

— Da. A! Da, sigur că da. Ascultă, Brian, chestia aia cu Neil, să știi că nu duce nicăieri...

— Alice...

— A fost o aventură. Nu înseamnă că tu și cu mine..., dar Alice nu apucă să termine, fiindcă Bamber își face intrarea.

Mulțimea aplaudă și îl aclamă, iar Alice mă ia de mână și mi-o strânge cu putere. Inima începe să-mi bată repede și mă hotărâsc că a venit clipa să termin cu chestia asta o dată și pentru totdeauna.

Și sigur că, optsprezece minute mai târziu, am pierdut.

Sau e ca și cum am pierdut deja. Scorul e 45 la 90 de puncte, dar Partridge, copilul chel cu fața ca o piersică

pufoasă, e, în mod clar, un mutant incredibil, obținut prin ameliorări genetice și creat într-un laborator secret de cine știe unde, fiindcă răpăie, fără oprire, răspunsuri corecte la întrebări din orice domeniu imaginabil:

— ...*Papa Pius al XIII-lea, Falia San Andreas, Herodot, $2n-1(2n-1)$ unde atât n cât și $2n-1$ sunt numere prime, nitrat de potasiu, cromat de potasiu, sulfat de potasiu...*

Și toate răspunsurile astea vin de la cineva care se presupune că studiază istoria modernă și care arată cam de șase ani. Nici nu e corect să spui că tipul are cultură *generală*. Aici e vorba doar de *cultură*, cultură în formă pură și concentrată. Am ajuns la concluzia că, undeva în ceafa lui Partridge, există un buton ascuns, pe care dacă-l apeși, fața îi sare în afară, lăsând să se vadă serii de diode și microcipuri și leduri scânteietoare. Între timp, căpitanul lor, Norton, tipul din Canterbury, care studiază limbi clasice, aproape că nu e nevoie să facă nimic altceva decât să-i transmită lui Bamber răspunsurile corecte, folosindu-și vocea minunată, adâncă și atent modulată. Apoi se lasă pe spate în scaun, se întinde și începe să se joace cu părul lui lucios și superb și-i aruncă lui Alice priviri pline de subînțeles, care se traduc prin „ne vedem după“.

Patrick a început să intre în panică. În jurul gulerului jachetei de un roșu stins care poartă însemnele universității i se formează o bordură umedă de transpirație, iar el a căpătat febra soneriei. Face greșeli, niște greșeli catastrofale. Degetul îi tremură și se repede în sonerie în încercarea disperată de a mai recupera din teren.

Bâzz.

— George Stephenson? zice Patrick.

— Nu, îmi pare rău. Asta înseamnă minus cinci puncte.

— Brunel? sare Partridge.

— Corect. Zece puncte...

Bâzz.

— *Drepturile omului* de Thomas Paine? se milogește Patrick.

— Nu, îmi pare rău. Minus cinci puncte...

— *Vârsta rațiunii* a lui Paine, spune Partridge.

— Corect. Asta mai înseamnă încă zece puncte...

Și așa continuă concursul. În timpul ăsta, eu și Alice suntem mai mult decât nefolositori. Ea greșește la o întrebare și răspunde Dame Margot Fonteyn în loc de Dame Alicia Markova, iar eu abia dacă deschid gura. Nu fac decât să dau frenetic din cap la tot ce spune Lucy în timpul consultărilor cu echipa. De fapt, dacă n-ar fi fost uluitoarea doctoriță Lucy Chang până acum am fi ajuns la un punctaj cu minus, pentru că, pentru fiecare răspuns incorect dat de Patrick, ea vine cu unul corect, pe care îl șoptește, cu modestie.

— Studiul albinelor?

— Corect.

— Gândesc deci exist?

— Corect.

— *Zadok Preotul* de Handel?

— Corect.

La un moment dat, mă trezesc aplecat în spatele lui Alice și uitându-mă la Lucy, care își dă părul negru și lucios după ureche și privește în podea atunci când mulțimea o aplaudă și mă gândesc la ceea ce a spus Rebecca. Poate că ar fi trebuit s-o invit să iasă cu mine. Eu de ce nu m-am gândit la asta? Poate că ăsta e răspunsul. Poate că, dacă toată treaba asta cu Alice n-o să meargă...

Dar la ce mă gândesc eu acum? Pierdem cu 65 de puncte la 100 și ciudatul ăla de Partridge răspunde la trei întrebări în șir despre teoriile matematice ale lui Evariste Galois sau ceva *totalmente* incomprehensibil, iar eu stau stană de piatră, holbându-mă ca tâmpitul la ceafa mascotei noastre și echipa pierde, pierde, *perde*, iar eu îmi dau seama că până și cu asul cu Oregon, Nevada, Arizona

și Baja California din mâneacă, singura posibilitate care ne rămâne ca să câștigăm este ca o persoană din public, Rebecca Epstein să zicem, să-l suprime pe Partridge cu o pușcă cu lunetă de calibru mare.

Și-atunci, ceva fantastic se întâmplă: ni se pune o întrebare la care știu răspunsul.

— *Iubitul Porfiriei*, în care protagonistul își strangulează iubita cu cosița împletită a acesteia, este un poem narativ al cărui poet victorian?

Și *nimeni nu apasă pe sonerie*. Nimeni cu excepția mea. Apăs pe sonerie, apoi vreau să deschid gura, care îmi pare a fi lipită cu o pastă de făină cu apă și, în sfârșit reușesc să scot cuvintele:

— Robert Browning?

— Corect.

Urmează aplauze, niște *aplauze* adevărate, care sunt instigate de mama, trebuie să recunosc, dar totuși primesc aplauze și avem șansa să răspundem la întrebările bonus...

— ... care sunt pe structură celulară vegetală!

Eu și Alice oftăm audibil și ne înfundăm înapoi în scaune. Noi doi suntem redundanți. Dar asta nu contează, fiindcă doctorița Lucy Chang e aici, iar ceea ce doctorița Lucy Chang nu știe despre structura celulară vegetală nu merită să fie știut. Lucy îi masacrează fără nici un efort.

— ... parenchim... *colenchim*... și mai e și sclerenchimul?

O, da, mai e și sclerenchimul, iar mulțimea a izbucnit din nou în ovații, fiindcă am revenit în joc. Scorul e acum 90 la 115, iar eu m-am trezit, pentru că acum știu că eu – nu, nu *eu*, ci *noi*, echipa – putem, până la urmă, să câștigăm.

— O altă întrebare de început – personajul dicken-sian Philip Pirrip este...?

Știu.

Bâzz.

— Pip din *Marile speranțe*, răspund eu clar și încrezător.

— Ai anticipat foarte bine, spune Bamber.

Publicul aplaudă și cineva urlă ca un lup. Cred că Rebecca. Pe care o văd strălucind în primul rând. Îmi închipui că așa te simți atunci când înscrii un gol. Însă mă străduiesc să nu zâmbesc. Îmi mențin figura serioasă și încrezătoare. Minteă îmi lucrează la turație maximă, fiindcă știu ce urmează în curând. „*Oregon, ăă, Arizona, imm, Nevada și Baja – sau se spune Baya? – California?*“ Dar trebuie să rămân calm, să rămân calm, mai întâi vin întrebările bonus, cincisprezece puncte posibile, plus cele zece pe care tocmai le-am câștigat pentru noi, destule cât să ne aducă umăr la umăr, la 115, dar totul depinde de întrebările bonus care...

— Întrebările bonus se referă la versurile de început și de încheiere ale pieselor lui William Shakespeare.

„*Daaaa!*“ strig în sinea mea, dar nu spun nimic și nici nu las să se vadă pe fața mea. „Sunt în stare să răspund la întrebările astea. *Pun pariu* că știu răspunsurile.“ Adversarii noștri mârâie, desigur, se înfundă în scaune fiindcă știu că și ei ar fi fost în stare să răspundă corect, iar Norton care studiază limbi clasice își aruncă părul pe spate abătut, dar ghinion, băieți, fiindcă întrebările sunt *ale noastre*. Cred că Alice se simte și ea încrezătoare, fiindcă se uită la mine, dă din cap și-mi zâmbește, de parc-ar spune „Haide, Bamber, dă-ne ce-i mai greu, nu contează, fiindcă Brian și cu mine suntem suflete-pe-reche și împreună suntem în stare să facem față la *orice* întrebare ne-ai pune“ și iată, prima întrebare bonus...

— Care piesă începe cu versurile „*Așadar! Plecați acasă creaturi trândave / Azi nu-i duminică!*“?

Știu.

— *Iulius Cezar*, îi șoptesc lui Patrick.

— Ești sigur? zice Patrick.

— Absolut. Am studiat-o pentru examenul de nivel O.

— *Iulius Cezar*, răspunde Patrick hotărât.

— Corect! anunță Bamber, iar publicul aplaudă nu prea energic, dar destul, înainte ca următoarea întrebare să fie rostită.

— Care piesă se sfârșește cu cuvintele „Voi naviga spre alte țărături, către al meu pământ / Această grea-ncercare c-o inimă grea se însoțește.“

Știu. *Othello*.

— E *Hamlet*? șoptește Alice către Patrick.

— Nu, cred că e *Othello*, intervin eu cu blândețe, dar suficient de ferm.

— Lucy? întreabă Patrick.

— Îmi pare rău. N-am nici cea mai vagă idee.

— Eu sunt sigură în proporție de nouăzeci și nouă la sută că e *Hamlet*, spune din nou Alice.

— Brian?

— Cred că *Hamlet* se încheie cu ceva despre cadavre care sunt scoase afară și focuri trase. „Elementul-cheie“ din piesa asta e reprezentat de moartea Desdemonei și a lui Othello, așa că sunt destul de sigur că e *Othello*, dar, Patrick, dacă vrei să răspunzi cu *Hamlet*, atunci mergi pe *Hamlet*.

Patrick se uită la noi, la Alice și la mine, se hotărăște, se întoarce către microfon și spune:

— E vorba de... *Othello*?

— Da, răspunsul e *Othello*!

Iar mulțimea e în delir. Patrick se întinde peste pupitru și mă strânge de braț prietenește, Lucy îmi face cu ochiul, iar Alice se uită la mine cu o privire sclipind de gratitudine, de umilință și de *afecțiune* reală, o privire pe care n-am mai văzut-o niciodată la ea. Mâna ei se întinde pe sub pupitru, printre noi, îmi mângâie coapsa, apoi îmi găsește mâna și mi-o strânge, mângâindu-mi palma caldă și umedă cu degetul mare, iar acum și-a strecurat pantoful negru, cu baretă, între labele mele grase

și lipăitoare. Alice își freacă piciorul de glezna mea. Ne uităm unul la celălalt cam o secundă, deși mie mi se pare că privirea asta durează o veșnicie. Aplauzele continuă și continuă, eu zâmbesc, deși nu vreau, dar Bamber începe din nou să vorbească...

— Ultima întrebare bonus: care piesă se încheie cu versurile cântate „Așa se-ncheie povestea, jocul s-a sfârșit/Și-n fiecare zi cerca-vom să vă fim pe plac“.

Știu.

Ținându-ne de mână pe sub masă, de parcă am fi unul, Alice și cu mine șoptim la unison:

— *A douăsprezecea noapte!*

— *A douăsprezecea noapte?* zice Patrick.

— *A douăsprezecea noapte* este răspunsul corect! exclamă Bamber, iar mulțimea aplaudă.

Continuând să mă țin de mână, pe ascuns, cu Alice, mă uit în public, la Rebecca... Fata s-a ridicat în picioare, urlă și fluieră cu degetele în gură și bate din palme cu brațele ridicate deasupra capului. Mama, care stă pe rândul din spatele ei, ridică degetele mari în sus. Des bate și el din palme, în vreme ce se apleacă înspre ea și-i murmură în ureche „Cum dracu' știe fii-tu toate astea? Cred că ești așa de mândră de el!“ sau ceva similar, îmi imaginez. Apoi, printre aplauze, mi se pare c-o aud pe Alice zicând ceva de genul „Ești absolut *fantastic*“, după care Bamber spune:

— Foarte bine! Ați ajuns umăr la umăr, la patru minute înainte de încheierea concursului, ceea ce înseamnă că ambele echipe mai au suficient timp. Să începem deci! Degetele pe sonerii. Următoarea întrebare de început, pentru zece puncte, este: Statul...

Știu.

Continuând s-o țin pe Alice de mână pe sub pupitru, întind mâna către sonerie, apăs soneria și zic, limpede ca cristalul:

— Oregon, Nevada, Arizona și Baja — sau se pronunță Baya? — California?

Apoi mă așez la loc pe scaun și aștept aplauzele.
Care nu mai vin.

Nimic.

Nici un fel de aplauze. Doar o tăcere îngrozitoare.

Eu.

Nu.

Nu înțeleg.

Mă întorc către Alice căutând o explicație, dar ea se uită fix la mine, cu un zâmbet abia schițat, straniu și nedumerit, pe care, inițial, îl interpretez ca fiind expresia uluirii, profunda uluire în fața sclipitoarei mele inteligențe. Dar expresia lui Alice se modifică sub ochii mei, transformându-se în ceva mult, mult mai rău. Privesc în lungul pupitrului și iat-o! aceeași expresie e înscrisă și pe chipurile lui Lucy și Patrick. O expresie care se traduce printr-un soi de... dispreț oripilat. Mă uit în public, dar nici acolo nu văd decât niște serii suprapuse de găuri negre, niște guri căscate aninate sub perechi de sprâncene încruntate și nedumerite. Toate persoanele din public arată așa, cu excepția Rebeccăi, care stă aplecată, cu capul în mâini. Dinspre public se aude crescând un zvon de indignare, apoi cineva izbucnește în râs. E un râs sonor și isteric. Dintr-odată, mă simt săgetat de un fior de durere și regret, care parcă mă aruncă înapoi, în spațiu, și îmi dau seama ce-am făcut.

Am răspuns corect la întrebare, înainte ca ea să fie formulată.

Bamber Gascoigne este primul care rupe tăcerea.

— Ei, ce situație remarcabilă! Într-adevăr, acesta *este* răspunsul corect, așa că...

Își pune un deget la ureche, ca să se consulte cu camera de control, apoi continuă:

— ...așa că cred că ar fi mai bine să... oprim... înregistrarea... pentru un minut-două?

Pe sub bancă, Alice îmi dă drumul la mână.

Epilog

Puțină învățătură e periculoasă;
Bea cupa până la fund sau nu gusta deloc din
Izvorul Pierian:
O picătură-două îți amețește Minte,
Când bei cu sete te trezești din nou.

ALEXANDER POPE, *Eseu asupra criticii*

Știu c-o să se-ntâmpie ceva de bine.
Nu știu când,
Însă doar rostind cuvintele și e posibil ca acel ceva să
se întâmple.

KATE BUSH, *Cloudbusting, The Hounds of Love*

ULTIMA ÎNTREBARE: Având 256 de kilometri lungime, pe axa est-vest, cea mai mare dintre insulele grecești, cu centrul administrativ la Heraklion, care insulă mediteraneeană a fost leagănul primei adevărate civilizații europene, civilizația minoică?

RĂSPUNS: Creta.

12 august 1986

Sal'tare, străine! (Sau se scrie „Saltare“?!?)

Ce mai faci? Pun pariu că scrisoarea asta e o surpriză. După atât timp! Da, ștampila de pe plic e corectă – sunt în străinătate pentru prima dată în viață! Și sunt undeva unde e cald! M-am și bronzat, oarecum. Sau o să fiu bronzat, după ce pielea n-o să mi se mai descuameze. Absolut previzibil, „am exagerat în prima zi“ și o vreme am avut niște dureri groaznice. Am fost nevoit să mă-nânc în picioare, dar acum sunt mai bine. (Și tenul mi s-a curățat, dar asta nu te interesează!!!) Am învățat și să înot pe sub apă cu tubul, dar asta după ce am scăpat de atacurile de panică. Mâncarea e grozavă – o mulțime de carne friptă și nici un strop de legume. Azi am mâncat prima mea bucată de brânză Feta. Îmmm – pac-ar fi un plastic sărat. Îți aduci aminte când am mers la Luigi, iar tu erai îmbrăcată cu rochia aia de bal?

În fine.

Vederea ta a ajuns chiar înainte să plecăm. A fost o surpriză plăcută și o ușurare. După mica noastră, îmmm, aventură, am crezut că se poate să mai fii încă supărată pe mine. L-ai mai văzut pe Patrick? Și-a revenit sau e încă furios pe mine? Transmite-i salutările mele, fă un pas înapoi și privește cum i se schimbă culoarea feței.

Faptul că semestrul viitor o să joci rolul lui Helen Keller e o veste extraordinară. Îmi închipui c-o să fie o adevărată provocare. Bine măcar că nu ai de învățat nici o replică! Ce zicea Noel Coward? Că actoria nu înseamnă altceva decât să ai grijă să nu te lovești de mobilă? Ha-ha! Scuze!!! Nu e haios. Dar, serios acum, bravo ție. O să fii o Helen de excepție. Poate c-o să vin pân-acolo să te văd jucând. Mai ales că te-am pierdut în Hedda (cum s-a exprimat odată portarul cuprins de remușcări! Te-ai prins?! A fost o glumă fotbalistică! Ha-ha!) Mi-ar face plăcere să te revăd după așa de multă vreme. Am o mulțime să-ți povestesc...

... dar, în punctul ăsta, trebuie să mă opresc din scris, fiindc-o aud urcând scările, după ședința de înot de seară. Așa că ascund repede scrisoarea par avion în carte, mă arunc pe pat și mă prefac că citesc *Un veac de singurătate*.

Până la urmă, cel mai rău mi-a părut de Julian, documentaristul ăla tânăr și drăguț. Pentru ca istoria mea să pară logică, a trebuit să-l amestec și pe el.

În esență, lucrurile au decurs așa: în vreme ce stăteam întins pe birou, am lovit clipboardul din greșală, clipboardul lui, acela pe care-l uitase în cameră după ce mă căraseră acolo, la etaj. Plicul s-a desfăcut, iar cartolinele cu întrebări s-au împrăștiat peste tot. Desigur, imediat ce mi-am dat seama ce era cu cartolinele respective, le-am pus la loc în plic, dar evident că am observat ce era scris pe una dintre ele, înainte s-apuc să mi-o scot din raza vizuală. Înțelegeți, a fost ceva de natură *subliminală*.

Iar ei au fost destul de amabili. Mai ales dacă luăm în considerare și faptul că au fost nevoiți să anuleze înregistrarea și să trimită pe toată lumea acasă. Vreau să spun că nu s-au comportat ca ăia de la Gestapo sau ceva asemănător, nu mi-au băgat lumina unei lămpi în ochi și nici nu m-au bruscat. Presupun eu că, probabil, fiindcă, *tehnice* vorbind, nu făcusem nimic rău. Adică nimic pentru care aș fi putut fi dat în judecată.

Sigur c-au fost obligați să descalifice întreaga echipă. Pentru că, deși eu am insistat că n-a mai fost nimeni altcineva implicat, că n-a fost decât vina mea și așa mai departe, organizatorii n-au vrut să riște. Și asta a fost tot. Așa s-a încheiat *Întrecerea*. Pentru toată lumea.

Trebuie să recunosc că toată treaba a fost destul de jenantă. Atât de jenantă, încât nu m-am simțit în stare să mă întorc acasă cu restul echipei. Nu eram sigur că m-ar mai fi lăsat să mă urc cu ei în mașină. Și puteam să bag mâna-n foc că n-aș fi fost bine-venit în microbuzul supporterilor. Așa că m-am întors în Southend, împreună cu mama, îndesat pe bancheta din față a dubitei lui Des. Știți știrile alea de la televizor cu criminali care sunt scoși din mașina poliției acoperiți cu o pătură cenușie? Ei, cam așa a fost și cu mine. Când am ieșit din parcare, i-am văzut pe ceilalți stând lângă 2CV-ul lui Alice. Patrick părea că urlă și lovea cu picioarele cauciucurile mașinii, Lucy se chinuia să-l calmeze, iar Alice stătea rezemată de mașină, îmbrăcată tot în rochia aia neagră, superbă. Într-o mână i se bălângănea Eddie, ursulețul. Alice arăta așa de tristă și așa de frumoasă. Când am trecut pe lângă ei cu dubița, i-am surprins privirea, iar ea probabil c-a zis „Uitați-l!” sau ceva în genul ăsta, fiindcă Patrick și Lucy s-au întors și, ei bine, nu există vreun comportament potrivit pentru o astfel de situație și nici o expresie facială pe care e indicat s-o adopți, așa că eu n-am făcut altceva decât să rostesc, prin geam, pe mutește : „Scuze“.

Nu știi dacă ei au văzut chestia asta.

Patrick a început să strige ceva ce eu n-am reușit să înțeleg, după care s-a uitat împrejur căutând ceva cu care să arunce după mine. Alice a clătinat foarte încet din cap.

Dar am observat că Lucy mi-a făcut cu mâna. Mi s-a părut foarte drăguț din partea ei.

Când sunt sigur că a adormit, conform obiceiului ei de a trage un pui de somn seara, devreme, ies pe veranda care dă înspre mare, mă așez la masa de lemn și-mi reiau scrisoarea.

Scuze. Am fost întrerupt. Unde rămăsesem? Da, poate c-o să vin să te văd jucând-o pe Helen Keller, deși e cale lungă de bătut până acolo. Eu mă mut în Dundee. Am un loc. Începând cu octombrie viitor. Tot lit. eng., deși acolo nu se spune decât „Literatură“, pentru că presupun că e un subiect delicat. Mă simt destul de bine, acum c-o iau de la capăt și așa mai departe. Privesc cu speranță spre viitor și sper ca de data asta să mă concentrez mai mult asupra studiilor...

Mamei i-am spus aceeași poveste pe care am relatat-o și autorităților. Și cred că ea m-a crezut. Cu toate că, la momentul respectiv, n-a zis prea multe. Dar, în primele ceasuri ale dimineții următoare, când am ajuns, în sfârșit, în Southend, iar eu am urcat scările spre vechiul meu dormitor, mama mi-a spus că nu contează și că ea a fost oricum mândră de mine. A fost plăcut s-o aud zicându-mi asta. Deși nu eram sigur că era chiar adevărat.

Apoi, în după-amiaza următoare, am sunat la Facultatea de Engleză, și-am anunțat că n-o să pot veni la școală toată săptămâna, din cauza unei afecțiuni care s-a declanșat brusc. Însă probabil că veștile prinseseră deja să circule, fiindcă profesorul Morrison nici măcar nu m-a întrebat ce-am pățit. N-a spus decât că înțelege, că i se pare că e o idee bună și că să stau acasă cât vreau. Așa

că mare parte din săptămână mi-am petrecut-o în pat. Am dormit, am citit, n-am băut nimic și am așteptat ca norii să se risipească.

Însă unii nori nu se risipesc *niciodată*. După două săptămâni, eu tot nu ieșisem din dormitor, așa că m-am hotărât că poate ar fi mai bine să nu mă mai întorc deloc. Într-o după-amiază, eu și Des am luat dubița și ne-am dus să-mi strâng lucrurile, în timp ce Marcus și Josh erau plecați, și ne-am întors în aceeași după-amiază. După care m-am băgat la loc în pat și acolo am cam și rămas. Asta până când mama a insistat să mă duc la doctor. Apoi situația a început să se îmbunătățească.

Restul anului mi l-am petrecut la vechea mea slujbă de la Ashworth Electricals, fabrica de toastere. Cred c-au fost încântați că m-am întors la ei. Mama și Des au fost nevoiți să amâne cu șase luni marea inaugurare a pensiunii, dar au fost destul de drăguți și presupun că Des e un tip cumsecade. Spencer s-a pus pe picioare prin aprilie. A primit o sentință cu suspendare și o amendă țeapănă. Dar am reușit să-i fac rost de un post la Ashworth Electricals, așa că am petrecut mai mult timp cu el, iar asta a fost bine. Nu i-am spus chiar tot ce mi s-a întâmplat, iar el nu m-a întrebat, ceea ce poate c-a fost și mai bine. L-am mai văzut și pe Tone, dar nu foarte mult, fiindcă el e tot timpul plecat să execute tot felul de „manevre secrete“ pe Câmpia Salisbury.

Ce altceva? Am citit mult. Am scris și niște versuri. Majoritatea sunt groaznice. Am mai scris și niște nuvele și o piesă radiofonică: un monolog interior, la persoana întâi, un fel de dicteu automat bazat pe *Robinson Crusoe*, dar adus în epoca noastră și prezentat din perspectiva lui Vineri. Am ascultat la nesfârșit *The Hounds of Love* și am ajuns la concluzia că acesta e mai mult ca sigur cel mai bun album al lui Kate.

Apoi în iunie, absolut din senin, am primit un telefon.

În orice caz, trebuie să închei curând. Am început să simt miros de carne friptă, ceea ce înseamnă că se apropie ora cinei!!!

Privind înapoi, se poate spune c-a fost o perioadă ciudată, nu-i așa, Alice? Stranie, vreau să spun. Metafora (sau poate mă refer la o „comparație“ ???!) care mă tot bântuie e aceea c-a fost cam ca atunci când eram mic, iar tata îmi cumpăra un set Airfix. Mă așezam la masa din bucătărie și, chiar dinainte să deschid cutia, mă asigur că am toate uneltele potrivite, tipul perfect de lipici, toate vopselurile, mate și lucioase, și un cuțit de tâmplărie foarte, foarte ascuțit. Și îmi promiteam c-am să urmez instrucțiunile până la ultima virgulă, că n-o să mă grăbesc, că n-o să sar peste etape, că n-o să mă grăbesc, c-o să fiu atent, c-o să mă concentrez, c-o să mă concentrez realmente, astfel încât, în final, să obțin o machetă de avion perfectă, idealul platonian a ceea ce-ar trebui să fie o machetă de avion. Dar undeva, pe parcurs, lucrurile o luau razna – pierdeam o piesă pe sub masă, zgâriam vopseaua sau picam lipici pe o elice care trebuia să se învârtă și-o înțepeneam, dădeam cu vopsea pe parbrizul carlingii sau legăturile se rupeau când încercam să transfer macheta – așa că atunci când ajungeam să mă prezint în fața tatei, produsul finit avea ceva care... nu arăta chiar atât de bine pe cât sperasem eu.

Am încercat să folosesc metafora asta extinsă ca punct de plecare pentru o poezie, dar încă n-am reușit să-i dau de cap.

Oricum, toate cele bune pentru noul an universitar. O să-ți trimit un rând imediat după ce mă instalez și poate c-o să putem...

— Cui îi scrii? mă întrebă ea clipind somnoroasă în lumina apusului de soare.

— Lu' mama, îi răspund eu. Cum a fost la înot?

— Foarte înviorător. Numai că mi-a rămas ceva în păr.

— Vrei să ți-l scot eu ?

— Da, te rog, îmi spune ea și, fără să-și pună bluza pe ea, iese pe verandă și se așază pe podea, între picioarele mele.

— Nu vrei să-ți pui întâi ceva pe tine ? îi propun.

— Și tu nu vrei poate să-ți zbor dinții din gură ? ...

— Te vede lumea ! ...

— Și ce dacă ! Doamne, Jackson, pe cuvântul meu, parc-aș fi în vacanță cu nenorocita de Mary Poppins ...

— Să știi că înjuri prea mult ...

— Tacă-ți fleanca și uită-te în părul meu, da ? Vezi ceva ?

— Îhî. Parc-ar fi ulei sau smoală sau ceva de genul ăsta.

— Iese ?

— Nu prea.

— Crezi că ți-ar fi mai ușor la duș ?

— Da, poate.

— Ei, păi, vii ?

— Da. Bine.

Așa că iată-ne. Sigur că suntem încă la început. Când am vorbit la telefon, ideea inițială a fost că, pe parcursul călătoriei, o să ne luăm camere separate sau măcar o cameră cu două paturi, dar planul ăsta s-a dovedit prea costisitor și s-a dus pe copcă în a treia noapte, după o discuție foarte lungă și foarte sinceră și o sticlă întregă de Metaxa.

Dar, în orice caz, cum am mai zis, iată-ne. Nu sunt chiar acolo unde mă așteptam c-o să fiu sau unde *aș fi vrut* să fiu, dar, pe de altă parte, cine a reușit să ajungă acolo ? Și, pe bune, nu mă așteptam nici ca ea să fie aici, cu mine. Sigur că, în continuare, înjură peste măsură, dar mă și face să râd foarte mult. Ceea ce nu sună a fi mare lucru, însă acum câteva luni mie mi se părea că e imposibil.

De fapt, e chiar foarte bine.

Toți tinerii își fac griji pentru o mulțime de chestii. E o parte firească și inevitabilă a procesului de maturizare. La șaisprezece ani, cea mai mare grijă a vieții mele era că niciodată n-am să mai reușesc ceva la fel de bun, de pur, de nobil sau de adevărat ca rezultatele de la testele de nivel O. Și presupun că nici n-o să mai reușesc. Dar asta s-a întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă. Acum am nouăsprezece ani și îmi place să cred că sunt *mult* mai înțelept și mai detașat în legătură cu chestiile astea.

Mulțumiri

Se cuvine să la mulțumesc următorilor care mi-au dat energie, m-au susținut și m-au înveselit: tuturor celor de la Hodder pentru entuziasmul lor, mai ales lui Mari Evans pentru redactarea fără cusur și lui Jonny Geller și celor de la Curtis Brown. Le sunt recunoscător de asemenea lui Hannah MacDonald pentru sfaturile prețioase și Roannei Benn pentru însuflețirea manifestată față de această carte încă dintru început. Le mulțumesc totodată lui Douglas Kean, Michael McCoy, Josh Varney, Nicola Doherty, Emma Longhurst, Nick Sayers, Judith Auld, Justin Salinger, Tamsin Pike, Christine Langan, Camilla Campbell, Nicholas Wilson-Jones, Olivia Trench, Susie Phillips, Crispian Balmer, Sophie Carter, Eve Claxton, Matthew Warchus și Nell Denton pentru că a purtat rochia *aceea*. În scopuri dramatice am modificat cu bună știință câteva aspecte legate de regulile și modalitățile de filmare ale *Întrecerii Universitare*, drept pentru care îmi cer scuze tuturor puriștilor.

Rămân îndatorat numeroaselor cărți de referință și mai cu seamă volumelor *Encyclopaedia Britannica*, *University Challenge: The First 40 Years* de Peter Gwyn, care nu ar trebui să lipsească din nici o casă. De asemenea țin să le mulțumesc în mod deosebit lui Bamber Gascoine, Kate Bush, Jeremy Paxman și câștigătorilor din anul 2002, Somerville College, Oxford, pentru că, fără s-o știe, mi-au fost sursă de inspirație.

Cel mai mult și mai mult aș vrea să-i mulțumesc lui Hannah Weaver care, fie c-o știe, fie că nu, apare în fiecare pagină a acestei cărți.

Nota autorului

Le mulțumesc tuturor celor care mi-au acordat permisiunea de a reproduce următoarele materiale:

Howard's End de E.M. Forster, fragment reprodus cu permisiunea Provost and Scholar's of King's College, Cambridge și Society of Authors precum și agenților de la E.M. Forster Estate.

Love Cats, versurile și muzica de Robert Smith și Lawrence Tolhurst © Fiction Songs Ltd. All rights reserved. Reprodus cu permisiunea celor sus-menționați.

Get Up (I Feel Like Being A Sex Machine), versurile și muzica de James Brown, Bobby Byrd și Ronald Lenhoff © 1971 Daytone Publishing Co., USA, Warner/Chappell Music Ltd., London W6 8BS. Reprodus cu permisiunea International Music Publications Ltd. All rights reserved.

Cloudbusting, versurile și muzica de Kate Bush © 1985. Reprodus cu permisiunea lui Kate Bush reprezentată de Noble & Brite, London WC2H 0QY.

Perfect Skin, versurile și muzica de Lloyd Cole © 1984. Reprodus cu permisiunea EMI Songs Ltd., London WC2H 0QY.

Life on Mars, versurile și muzica de David Bowie © 1971. Reprodus cu permisiunea EMI Music Publishing Ltd./Moth Music/Tintoretto Music, London WC2H 0QY.

Versurile lui Joni Mitchell din cântecele *The Last Time I Saw Richard* și *Big Yellow Taxi*, cu amabila permisiune a Sony/ATV Music Publishing.

A New England de Billy Bragg, versurile reproduse prin amabila permisiune a BMG Publishing UK.

The Love Song of J. Alfred Prufrock © T.S. Eliot, *Collected Poems 1909-1962*, reprodus cu amabila permisiune a Faber & Faber Ltd.

Tender is the Night de F. Scott Fitzgerald, prima ediție apărută la The Bodley Head, fragment reprodus cu permisiunea David Higham Associates.

Brideshead Revisited de Evelyn Waugh, copyright © Evelyn Waugh 1945, fragment reprodus cu permisiunea PFD ca reprezentant al Evelyn Waugh Trust.

The Lion, the Witch and the Wardrobe de C.S. Lewis, copyright © C.S. Lewis Pte. Ltd. 1950. Fragment reprodus cu permisiunea celor sus-menționați.

S-au făcut eforturi pentru contactarea tuturor deținătorilor de copyright-uri, dar, dacă apar greșeli ori s-au făcut omisiuni, Hodder & Stoughton se obligă să insereze corecțiile de rigoare în orice stadiu de publicare al acestei cărți.

În colecția **COCKTAIL**
au apărut

Melissa Bank, *Ghid de vânătoare și pescuit pentru fete*

Chris Manby, *Căsătorie din interes*

Iain Hollingshead, *Douăzeci și ceva*

David Nicholls, *Cine știe câștigă*

În pregătire

Anna Maxted, *Alergând pe tocuri*